

ОГЪН СРЕЩУ ОГЪН

ВИКТОРИЯ АЙВЯРД
И

КРЪВ

СРЕЩУ

КРАЛСКА
КЛЕТКА

КРЪВ

ВИКТОРИЯ АЙВЯРД КРАЛСКА КЛЕТКА

Превод: Деница Райкова

chitanka.info

Мер Бароу, Мълниеносното момиче, изгубило своята мълния, се мята между живота и смъртта. Но заслужава ли да се бори за измъчено съществуване в клетка, отредено ѝ от момчето, което някога обичаше? Затворът на Мер е страшен и наяве, защото дори във от ужасните кошмари тя продължава да е измъчвана от смазващо чувство на вина за животите, жертвани заради грешките ѝ.

Мейвън Калоре вече е крал, но мрежата от коварства, оплетена от майка му, някогашната кралица, продължава да държи цялата държава — и затворницата му — под контрол. Но не всички Сребърни династии са готови да склонят глава пред несигурен крал, живял цял живот в сенките.

Докато Мер понася тежобата на изолацията в двореца, нейното сорище на новокръвни и Червени се разраства и усъвършенства, преобразява се в армия. Армия, готова за война. Армия под знамето на принца-изгнаник.

Когато кръв се обръща срещу кръв и огън — срещу огъня, ще има ли кой да потуши пожара?

Никога не се съмнявайте, че сте ценни и могъщи и че заслужавате всеки шанс и възможност на света да преследвате и постигате мечтите си.

ХРС

ЕДНО МЕР

Изправям се на крака, когато той ми позволява. Веригата ме дърпа рязко, опъвайки нашийника с шипове на гърлото ми. Острите му върхове се впиват, но недостатъчно, за да пуснат кръв — не още. Само че китките ми вече кървят. Бавно появяващи се, мудно процеждащи кръв рани от дни на безпаметно пленничество — окована съм в груби, разкъсващи кожата ми белезници. Цветът обагря белите ми ръкави в тъмно кървавочервено и ярко алено, избледнява от нова до стара кръв като свидетелство за изпитанието ми. За да покаже на двора на Мейвън колко много съм страдала вече.

Той стои над мен с неразгадаемо изражение. Върховете на бащината му корона го правят да изглежда по-висок, сякаш желязото израства от черепа му. Короната блести, всеки връх е къдрещ се пламък от черен метал, напръскан с бронз и сребро. Фокусирам се върху познатия до болка предмет, за да не ми се налага да поглеждам Мейвън в очите. Въпреки това той ме принуждава да се приближа, като подръпва друга верига, която не мога да видя. А само да я почувствам.

Една бяла ръка обгръща ранената ми китка някак нежно. Против волята ми очите ми рязко се насочват към лицето му, неспособни да се отместят. Усмивката му е всичко друго, но не и мила. Тънка и остра като бръснач, впираща се в мен с всеки зъб. А най-ужасни от всичко са очите му. Нейните очи, очите на Елара. Някога мислех, че са студени, направени от жив лед. Сега знам по-добре. Най-горещите огънове горят в синьо и неговите очи не са изключение.

Сянката на пламъка. Той със сигурност пламти, но тъмнина разяжда краищата му. Подобни на синини черно-сини петна обкръжават кръвясали очи със сребърни вени. Не е спал. По-слаб е, отколкото си спомням, по-строен, по-жесток. Косата му, черна като бездна, е стигнала до ушите, къдрейки се по краищата, а бузите му са още гладки. Понякога забравям колко е млад. Колко сме млади и

двамата. Под дългата ми права рокля жигосаната буква М върху ключицата ми пари като ужилено.

Мейвън се обръща бързо, държи здраво веригата ми в юмрука си и ме принуждава да се помръдна заедно с него. Луна, кръжаща около планета.

— Бъдете свидетели, вижте тази пленница, тази победа — казва той и изпъва рамене за огромната публика пред нас. Поне триста Сребърни, благородници и обикновени граждани, стражи и офицери. Болезнено осъзнавам присъствието на Пазителите някъде в периферното ми зрение: огнените им одежди са постоянно напомняне за моята бързо смаляваща се клетка. Моите пазачи от Династията Арвън също никога не са далече: белите им униформи са ослепителни, способността им за потушаване на уменията — задушаваща. Струва ми се, че ще остана без дъх от напора на тяхното присъствие.

Гласът на краля отеква из разточително обширния Площад на Цезар, изпраща вибрации сред тълпа, която откликва подобаващо. Някъде сигурно има микрофони и високоговорители, които да разнасят злобните думи на краля из целия град, а несъмнено и из останалата част от кралството.

— Ето я предводителката на „Алената гвардия“ Мер Бароу. — Въпреки ужасното си положение едва не изсумтявам. Предводителка. Смъртта на майка му не е сложила край на лъжите му. — Убийца, терористка, огромна неприятелка на нашето кралство. А сега тя е на колене пред нас, разголена до кръвта си.

Веригата отново се опъва рязко и ме принуждава да заситня напред с протегнати ръце, за да запазя равновесие. Реагирам с безразличие, със сведени очи. Толкова много преструвки. Гняв и срам закипяват в мен, когато осъзнавам каква огромна вреда ще нанесе този простичък акт на „Алената гвардия“. Червените из цяла Норта ще ме гледат как играя по свирката на Мейвън и ще ни сметнат за слаби, победени, недостойни за вниманието, усилията или надеждата им. Нищо не би могло да е по-далече от истината. Но не мога да направя нищо, не и сега, не и тук, зависеща изцяло от милостта на Мейвън. Чудя се за Корвиум, гарнизонния град, който видяхме да гори на път към Задушливите земи. След излъченото ми в ефир съобщение имаше метежи. Дали това е било първото дихание на революция — или

последното? Няма как да узная. И се съмнявам, че някой ще си направи труда да ми донесе вестник.

Кал ме предупреди за заплахата от гражданска война отдавна, преди баща му да умре, преди на него да не му остане нищо, освен едно бурно мълниеносно момиче. Бунт от двете страни, каза той. Но застанала тук, държана на каишка пред двора на Мейвън и неговото Сребърно кралство, не виждам разделение. Макар да им показах, да им разказах за затвора на Мейвън, за отведените им любими хора, за това как един крал и майка му са предали доверието им, аз все още съм врагът тук. От това ми се приисква да запищя, но съм си научила урока. Гласът на Мейвън винаги ще бъде по-силен от моя.

Дали мама и татко гледат? При мисълта за това наново ме залива тъга и прехапвам силно устната си, за да възпра бликването на още сълзи. Знам, че наблизко има видеокамери, фокусирани върху лицето ми. Макар вече да не мога да ги усещам, знам. Мейвън не би пропуснал възможността да увековечи падението ми.

Дали всеки момент ще ме видят как умирам?

Нашийникът ми подсказва, че не. Защо да си дава труд с целия този спектакъл, ако смята просто да ме убие? Някой друг навярно би изпитал облекчение, но моите вътрешности изстиват от страх. Той няма да ме убие. Не и Мейвън. Чувствам го в докосването му. Дългите му, бледи пръсти още са вкопчени в китката ми, докато с другата ръка продължава да държи поводата на каишката ми. Дори сега, когато съм болезнено негова, отказва да ме пусне. Бих предпочела смъртта пред тази клетка, пред извратената обсебеност на едно безумно момче крал.

Спомням си бележките му, всяка една завършваща със същото странно скръбно изречение.

До нови срещи.

Той продължава да говори, но гласът му звучи притъпено в ума ми като тънкото бръмчене на стършел: идва твърде близо и изостря всеки мой нерв. Поглеждам през рамо. Погледът ми минава бавно през тълпата придворни зад нас. Всички до един стоят горди и отвратителни в траурните си черни дрехи. Лорд Воло от дома Самос и синът му Птолемей са великолепно бляскави: в лъсната броня от абанос с люспести сребърни шарфове от хълбока до рамото. При вида на последния пред погледа ми става алено, гневно червено. Боря се с порива да се хвърля и да одера кожата от лицето на Птолемей. Да го

пронижа в сърцето, както той прониза брат ми Шейд. Желанието си личи и той има наглостта да ми се ухили самодоволно. Ако не са нашийникът и безмълвните стражи, ограничаващи всяка частица от същността ми, бих превърнала костите му в пушещо стъкло.

По някаква случайност сестра му, моя неприятелка отпреди толкова много месеци, не гледа към мен. Еванджелин с рокля, обсипана с шипове от черен кристал, е вечно бляскавата звезда от такова жестоко съзвездие. Предполагам, че скоро ще стане кралица, след като търпя годежа си с Мейвън достатъчно дълго. Погледът ѝ е впит в гърба на краля: тъмни очи, приковани с изгаряща съсредоточеност върху тила му. Надига се лек ветрец и разрошва сребърната ѝ коса, подобна на лъскава завеса, духва я назад от раменете ѝ, но тя не мигва. Едва след един дълъг миг сякаш ме забелязва, че се вирам в нея. И дори тогава очите ѝ едва поглеждат моите. В тях няма никакво чувство. Вече не съм достойна за вниманието ѝ.

— Мер Бароу е затворник на короната и ще се изправи на съд пред нея и съвета. Тя трябва да отговаря за множеството си престъпления.

С какво?, запитвам се.

Тълпата изревава в отговор, приветствайки постановеното от него решение. Те са Сребърни, но „обикновени“, не от благороден произход. Макар да се наслаждават на думите на Мейвън, придворните му не реагират. Всъщност лицата на някои от тях придобиват сиви, гневни, каменни изражения. И най-вече тези от Династия Мерандус, чиито траурни одежди са препасани с шарфове в тъмносиньо, проклетия цвят на покойната кралица. Макар Еванджелин да не ме е забелязала, те се втренчват в лицето ми със стряскаща настойчивост. Очи в изгарящо синьо от всички посоки. Очаквам да чуя шепотите им в главата си: дузина гласове, дълбаещи като червеи из гнила ябълка. Вместо това има единствено тишина. Навярно офицерите от дома Арвън, застанали от двете ми страни, не са само тъмничари, а също и защитници, задушавачи както моята способност, така и способностите на всекиго, който би ги използвал срещу мен. Заповеди на Мейвън, предполагам. Никой друг не може да ме нарани тук.

Никой, освен него.

Но вече всичко ми причинява болка. Боли ме да стоя, боли ме да се движа, боли ме да мисля. От разбиването на джета, от резонатора, от смазващата тежест на пазачите, които заглушават способностите. А това са само физически рани. Натъртвания. Счупвания. Болежки, които ще заздравеят, ако имат достатъчно време. Същото не може да се каже за останалите. Брат ми е мъртъв. Затворничка съм. И не знам какво всъщност е станало с приятелите ми преди кой знае колко дни, когато сключих тази дяволска сделка. Кал, Килорн, Камерън, братята ми Брий и Трами. Оставихме ги на поляната, но те бяха ранени, обездвижени, уязвими. Мейвън може да е изпратил многобройни убийци обратно там, за да довършат започнатото от него. Предложих себе си в замяна за всички тях, а дори не знам дали се е получило.

Мейвън би ми казал, ако го попитам. Виждам го по лицето му. Очите му се стрелкат към моите след всяко отвратително изречение, подчертавайки всяка лъжа, която изрича за обожаващите го поданици. За да се увери, че наблюдавам, внимавам, гледам към него. Като дете, каквото е в действителност.

Няма да го умолявам. Не и тук. Не и така. Останала ми е достатъчно гордост за това.

— Майка ми и баща ми загинаха, докато се бореха се с тези животни — продължава гневно той. — Дадох живота си, за да запазят целостта на това кралство, да опазят вас.

Макар и сломена, не успявам да се сдържа и поглеждам гневно Мейвън и посрещам огъня му със съскане. И двамата помним смъртта на баща му. Убийството му. Кралица Елара се промъкна с внушение в мозъка на Кал и преобрази обичния наследник на краля в смъртоносно оръжие. Мейвън и аз гледахме как Кал беше заставен да се превърне в убиец на баща си, отрязвайки главата на краля и всеки свой шанс за управление. Видях много ужасни неща оттогава насам и въпреки това споменът ме преследва.

Не си спомням много от онова, което се случи с кралицата извън стените на затвора Корос. Състоянието на тялото ѝ след това беше достатъчно свидетелство какво може да причини на човешката плът необузданата мълния. Знам, че я убих без съмнения, без угризения, без съжаление. Бушуващата ми буря, подхранена от внезапната смърт на Шейд. Последният ясен образ от битката в Корос, който пазя, е как той пада със сърце, пронизано от студената, безмилостна стоманена игла

на Птолемей. Птолемей някак успя да се спаси от сляпата ми ярост, но кралицата не можа. Поне двамата с полковника се постаряхме светът да узнае какво стана с нея, като показахме трупа ѝ по време на излъчването ни в ефир.

Иска ми се Мейвън да притежаваше някаква частица от способността ѝ, за да може да погледне в главата ми и да види какъв край отредих на майка му. Искам да почувства болката от загубата така ужасно, както я чувствам аз.

Очите му са фокусирани върху мен, докато завършва наизустената си реч, протегнал едната си ръка, за да покаже по-ясно веригата, която ме обвързва с него. Всяко негово действие е методично, извършвано за показ.

— Кълна се да сторя същото, да сложа край на „Алената гвардия“ и на чудовища като Мер Бароу или да умра, докато се опитвам.

Умри тогава, идва ми да изкрещя.

Ревът на тълпата удавя мислите ми. Стотици приветстват с възгласи своя крал и неговата тирания. Плачех, докато прекосях моста пред лицето на толкова много хора, обвиняващи ме за смъртта на любимите си същества. Все още усещам как сълзите засъхват по бузите ми. Сега ми се иска да заплача отново — не от тъга, а от гняв. Как могат да вярват това? Как могат да преглъщат тези лъжи?

Той ме отдалечава от гледката, сякаш съм кукла. С последни сили изпружвам врат над нечие рамо, търся камерата, очите на света. Вижте ме, умолявам. Вижте го как лъже. Челюстта ми се стяга, очите ми се присвиват, изразяват нещо, което, надявам се, е олицетворение на издръжливост, бунт и гняв. Аз съм Мълниеносното момиче. Аз съм буря. Това ми се струва като лъжа. Мълниеносното момиче е мъртво.

Но това е последното нещо, което мога да направя за каузата и за любимите ми хора, които още са там навън. Няма да ме видят как се колебая в този последен миг. Не, ще устоя. И макар да нямам представа как, трябва да продължа да се боря дори тук в търбуха на звяра.

Ново дръпване ме принуждава да се извъртя рязко, за да застана с лице към придворните. На погледа ми отвръщат студени Сребърни, кожа в сини, черни, пурпурни и сиви оттенъци, изцедени от живот, с вени от стомана и диаманти вместо кръв. Съсредоточават се не върху

мен, а върху самия Мейвън. В тях намирам отговора, който търся. В тях виждам глад.

За частица от секундата ми дожелява за момчето крал, самичко на трона. После дълбоко в себе си усещам примамливия полъх на надежда.

О, Мейвън. В каква каша си се забъркал.

Мога само да се питам кой ще удари пръв.

„Алената гвардия“ или лордовете и дамите, готови да прережат гърлото на Мейвън и да отнемат всичко, за което загина майка му.

Той подава повода на каишката ми на един от пазачите от рода Арвън в мига, в който се махаме от стъпалата на Уайтфайър и се оттегляме отново в зейналата входна зала на двореца. Странно. Толкова упорито си беше наумил да ме върне, да ме затвори обратно в клетката си, но захвърля веригите ми, без дори да погледне. Страхливец, казвам си. Не може да се застави да ме погледне, когато не е заради спектакъла.

— Спази ли обещанието си? — питам настойчиво, задъхана. Гласът ми звучи дрезгаво от дългите дни на неупотреба. — Човек на честната дума ли си?

Той не отговаря.

Останалите придворни се подреждат зад нас. Колоните и редовете им са добре заучени, основаващи се на сложните заплетени правила на статута и сана. Само аз съм не на място: първата, която следва краля, вървейки на няколко стъпки след него там, където би трябвало да върви кралица. Безкрайно далече съм от тази титла.

Хвърлям поглед към по-едрия от тъмничарите си с надежда да видя у него нещо друго, освен сляпа вярност. Носи бяла униформа, плътна, непроницаема за куршуми, затворена здраво с цип нагоре по гърлото му. Ръкавици от блестяща материя. Не копринени, а найлонови — всъщност гумени. Трепвам при тази гледка. Въпреки способността си да потушават дарбите, стражите от дома Арвън не искат да поемат никакви рискове с мен. Дори да успея да промъкна някоя искра покрай постоянния им натиск, ръкавиците ще предпазят ръцете им и ще им позволят да ме държат стегната с нашийник, окована, затворена в клетка. Едрият Арвън не ме поглежда в очите, фокусира поглед напред, докато устните му се присвиват съсредоточено. Другият се държи точно по същия начин, върви до мен в съвършен синхрон със своя брат

или братовчед. Голите им скалпове блестят и аз се сецам за Лукас Самос. Моят добросърдечен пазач, моят приятел, който беше екзекутиран заради моето съществуване и защото се възползвах от него. Тогава извадих късмет, че Кал ми отреди за тъмничар такъв свестен Сребърн. И осъзнавам, имам късмет и сега. По-лесно ще ми е да убия безразлични пазачи.

Защото те трябва да умрат. Някак. По някакъв начин. Ако смятам да се измъкна, ако искам да си възвърна мълнията, те са първите препятствия. Останалите са лесни за отгатване. Пазителите на Мейвън, другите пазачи и офицери, поставени на пост из целия дворец, и разбира се, самият Мейвън. Няма да напусна това място, освен ако не оставя зад себе си неговия — или моя — труп.

Представям си как го убивам. Как увивам веригата си около врата му и изстисквам живота от тялото му. Това ми помага да не обръщам внимание на факта, че всяка стъпка ме отвежда по-навътре в двореца по бял мрамор, покрай позлатени, извисяващи се стени, под дузина полилеи с кристални лампи, изваяни от пламък. Толкова прекрасен и студен, колкото си спомням. Затвор със златни ключалки и диамантени решетки. Поне няма да ми се наложи да се изправя пред неговия най-жесток и най-опасен надзирател. Старата кралица е мъртва. И въпреки това потръпвам при мисълта за нея. Елара Мерандус. Сянката ѝ витае като призрак из главата ми. Някога тя нахлуваше в спомените ми и ги разкъсваше. Сега е един от тях.

Облечена в броня фигура пресича гневния ми поглед, промъквайки се с рамото напред покрай пазачите ми, за да се намести между краля и мен. Върви в крак с нас, упорит пазач, макар да не носи облеклото или маската на Пазител. Предполагам знае, че си представям как удушавам Мейвън. Прехапвам устна, напрегайки се да посрещна остро парване от атаката на шепнещ.

Но не, той не е от Династия Мерандус. Бронята му е обсидианово тъмна, косата — сребриста, кожата — луннобяла. А очите му, когато поглежда през рамо към мен — очите му са празни и черни.

Птолемей.

Хвърлям се с оголени зъби, без да осъзнавам какво правя, без да ме е грижа. Стига само да оставя знака си. Питам се дали сребърната кръв е различна на вкус от червената.

Така и не откривам.

Нашийникът ми щраква рязко назад, дръпва ме толкова силно, че гръбнакът ми се извива като дъга и рухвам на пода. Малко по-силно да беше, и щях да си счупя врата. От удара на черепа ми в мрамора ми се завива свят, но не достатъчно, за да ме задържи на пода. Драскам, опипвам и се мъча да се изправя: зрителното ми поле се стеснява и виждам само облечените в броня крака на Птолемей, който сега се обръща с лице към мен. Отново се хвърлям със залитане към тях и нашийникът отново ме дръпва назад.

— Достатъчно — изсъсква Мейвън.

Застава над мен, спрял за миг да погледа жалките ми опити да отвърна на Птолемей. Останалата част от процесията също е спряла: мнозина се тълпят напред да видят как коварният Червен плъх се бори напразно.

Нашийникът сякаш се затяга и аз преглъщам с усилие, задушавана от него, и посягам към гърлото си.

Мейвън не откъсва очи от свиващия се метал.

— Еванджелин, казах „достатъчно“.

Въпреки болката се обръщам и я виждам зад гърба си — едната ѝ ръка е стисната в юмрук отстрани до тялото. И тя като Мейвън се визира в нашийника ми. Той пулсира, докато се движи. Сигурно е в тон с ритъма на сърцето ѝ.

— Нека я пусна — казва тя и аз се питам дали не съм чула погрешно. — Нека я пусна още тук. Отпрати пазачите ѝ. И ще я убия заедно с мълниите ѝ и всичко останало.

Озъбвам ѝ се в отговор: съвсем като звяра, за какъвто ме смятат.

— Опитай — казвам ѝ, пожелавайки си с цялото си сърце Мейвън да се съгласи. Въпреки раните ми, дните ми на мълчание и годините, прекарани в подчинение пред момичето магнитрон, искам това, което предлага тя. Победих я преди. Мога да го направя отново. Това поне е някакъв шанс. По-добър шанс, отколкото някога бих могла да се надявам.

Мейвън рязко отмества очи от нашийника ми към годеницата си, на лицето му се изписва гневно, изгарящо намръщено изражение. Виждам у него толкова много от майка му.

— Нима оспорвате заповедите на своя крал, лейди Еванджелин?

Зъбите ѝ проблясват между пурпурно оцветени устни. Маската ѝ на вежливост заплашва да се смъкне, но преди да успее да каже нещо

истински опасно, баща ѝ помръдва съвсем леко и ръката му едва доловимо се допира до нейната. Посланието, което ѝ предава, е ясно: *Подчини се.*

— Не — изръмжава тя, имайки предвид *да*. Навежда врат и накланя глава. — Ваше величество.

Нашийникът се отпуска и отново се разширява така, че да е по мярка за врата ми. Може би дори е по-хлабав отпреди. Истинска малка благословия е, че Еванджелин не е толкова педантична, колкото се стреми да се изкара.

— Мер Бароу е затворник на короната и короната ще постъпи с нея както сметне за подходящо — казва Мейвън, гласът му се понася покрай своенравната му годеница. Очите му бързо обхождат останалите от двора и ясно показват намеренията му. — Смъртта е твърде добра за нея.

Сред благородниците се понася нисък шепот. Чувам нотки на възражение, но още повече — на съгласие. Странно. Мислех си, че всички ще настояват да бъде екзекутирана по най-ужасния начин, обесена, да ме кълват лешоядите и да облея с кръвта си всяка територия, завладяна от „*Алената гвардия*“. Но предполагам, че искат по-лоша съдба за мен.

По-лоша съдба.

Това каза Джон преди. Когато видя какво съдържа бъдещето ми, накъде води пътят ми. Знаеше, че това се задава. Знаеше и каза на краля. Откупи си място до Мейвън с живота на брат ми и с моята свобода.

Намирам Джон застанал в тълпата: другите са му оставили много място. Очите му са зачервени, гневни; косата му — преждевременно посивяла и спретнато вързана на опашка. Още един новокръвен домашен любимец за Мейвън Калоре: този обаче не носи видими вериги. Защото той помогна на Мейвън да спре мисията ни за спасяването на цял легион от деца още преди да е успяла да започне. Разкри на Мейвън пътищата и бъдещето ни. Връчи ме като опакован подарък на момчето крал. Предаде всички ни.

Джон вече се е втренил в мен, разбира се. Не очаквам извинение за онова, което направи, и не получавам такава.

— А разпит?

От лявата ми страна прозвучава глас, който не разпознавам. Въпреки това разпознавам лицето му.

Самсон Мерандус. Борец на арената, безмилостен внушител, братовчед на мъртвата кралица. Промъква се към мен с рамото напред и не успявам да сдържа трепването си. В един друг живот го видях как внушава на противника си на арената да се намушка смъртоносно. Килорн седеше до мен, гледаше и ликуваше, наслаждаваше се на последните часове от свободата си. После господарят му умря и целият ни свят се размести. Пътищата ни се промениха. А сега аз съм просната на безупречния мрамор, изстинала и кървяща, по-нищожна от куче в краката на един крал.

— Твърде добра ли е, за да бъде подложена на разпит, Ваше величество? — продължава Самсон, посочвайки с едната си бяла ръка в моята посока. Улавя ме под брадичката и ме принуждава да вдигна поглед. Устоявам на порива да го ухапя. Не е нужно да давам на Еванджелин още едно оправдание да ме удуши. — Помислете си какво е видяла. Какво знае. Тя е техният водач и ключът към разгадаването на проклетото ѝ племе.

Той греша, но въпреки това сърцето затуптява силно в гърдите ми. Знам достатъчно, за да нанесе голяма вреда. Пред погледа ми се мярва Тък, а също и полковникът и близнаците от Монтфорт. Внедряването в легионите. Градовете. Хората с прякора Уисъл из страната, които сега превозват бежанци на безопасно място. Скъпоценни тайни, грижливо пазени, които скоро ще бъдат разкрити. Колко души ще изложи знанието ми на опасност? Колко ще умрат, когато те разтворят ума ми?

А това са само военни сведения. Още по-ужасни са тъмните части на собствения ми ум. Тъгълчетата, където пазя най-ужасните си демони. Мейвън е един от тях. Принцът, когото помнех, обичах и желаех, беше истински. После налице е и Кал. Онова, което направих, за да го задържа, онова, което пропуснах да сторя, и лъжите, които си повтарям за предаността му. Срамът и грешките ми ме разяждат, гризат корените ми. Не мога да позволя на Самсон или на Мейвън да видят такива неща у мен.

Моля ви, иска ми се да се примоля. Устните ми не помръдват. Колкото и много да мразя Мейвън, колкото и да искам да го видя как страда, знам, че той е най-добрият шанс, който имам. Но умоляването

за милост пред най-силните му съюзници и най-лошите му врагове само ще отслаби един вече слаб крал. Затова си замълчавам, опитвам се да не обръщам внимание на здравата хватка на Самсон върху челюстта ми, като се съсредоточавам само върху лицето на Мейвън.

Очите му намират моите за един миг: едновременно най-дългият и най-краткият миг.

— Имате заповеди — казва рязко и кимва на пазачите ми.

Хватката им е здрава, но не нараняваща, когато ме вдигат на крака и ме извеждат от тълпата, като си помагат с ръце и вериги. Оставям зад себе си всички. Еванджелин, Птолемея, Самсон и Мейвън.

Той се обръща на пета и се отправя в противоположната посока, към единственото нещо, което му е останало да го топли.

ДВЕ МЕР

Тъмничарите не си отиват. Винаги двама, вечно наблюдаващи, вечно поддържайки същността ми безмълвна и потисната. Не им трябва нищо повече от заключена врата, за да ме превърнат в затворник. Не че мога дори да се доближа до вратата, без да ме изблъскат грубо обратно в средата на спалнята. Те са по-силни от мен и вечно бдителни. Единственото ми убежище от погледите им е малката баня — помещение с бели плочки и златни кранове, с под, обточен с неумолим Безмълвен камък. Перленосивите плочи са достатъчно на брой да накарат кръвта да заблъска в главата ми, а гърлото ми да се стегне. Трябва да съм бърза там вътре и да се възползвам от всяка задушаваша секунда. Усещането ми напомня за Камерън и нейната способност. Тя може да убие човек със силата на тишината си. Колкото и да ми е омразна постоянната бдителност на пазачите ми, не искам да рискувам да се задуша на пода на някаква баня заради няколко допълнителни минути спокойствие.

Странно: някога мислех, че най-големият ми страх е, че ще ме оставят сама. Сега съм всичко друго, но не и сама, а никога не съм била по-ужасена.

Не съм усещала мълнията си от четири дни.

Пет.

Шест.

Седемнайсет.

Трийсет и един.

Отбелязвам всеки ден с резка върху долния праг до леглото, дълбая с вилица черти за отминаващото време. Чувствам се добре да оставям следа, да нанасям собствена малка щета върху затвора, какъвто е дворецът Уайтфайър. Пазачите от рода Арвън не възразяват. През повечето време не ми обръщат внимание, съсредоточени единствено върху пълната и абсолютна тишина. Не помръдват от местата си край вратата, седнали като статуи с живи очи.

Това не е същата стая, в която спях миналия път, когато бях в Уайтфайър. Очевидно не би било подобаващо да настанят пленница на краля на същото място, където е била една кралска годеница. Но не съм и в килия. Клетката ми е удобна и добре обзаведена с меко легло, книжна лавица, пълна с отегчителни томове, маса за хранене, дори фини завеси: всичко в неутрални нюанси на сиво, кафяво и бяло. Изцедена от цвят, както пазачите от рода Арвън изцеждат силата от мен.

Бавно свиквам да спя сама, но кошмарите ме измъчват сега без Кал, който да ги прогонва. Без някого, който да държи на мен. Всеки път, когато се събудя, докосвам обиците, осеяли ухото ми, и назовавам всеки камък. Брий, Трами, Шейд, Килорн. Братя по кръв и съюз. Трима живи, един призрак. Иска ми се да имам обица като онази, която дадох на Гиза, за да мога да имам и частица от нея. Понякога я сънувам. Нищо конкретно, а само лицето ѝ, мяркащо се светкавично, с коса, червена и тъмна като разлята кръв. Думите ѝ витаят в ума ми както нищо друго: *Един ден хората ще дойдат и ще ти отнемат всичко, което имаш. Беше права.*

Няма огледала дори в банята. Но знам какво ми причинява това място. Въпреки обилното хранене и липсата на физически упражнения усещам лицето си по-слабо. Костите ми се врязват под кожата, по-остри от всякога, докато бездействам. Няма кой знае какво друго за правене, освен да спя или да чета някой от томове, посветени на данъчния кодекс на Норта, но въпреки това отдавна ме е завладяло изтощение. При всяко докосване по тялото ми избиват синини. И усещам нашийника горещ, макар да прекарвам дните си изстинала и трепереща. Може да е треска. Може да умирам.

Не че имам на кого да кажа. Дори почти не говоря през всичките дни. Вратата се отваря, за да ми донесат храна и вода, за да се сменят тъмничарите ми, и нищо повече. Никога не виждам Червена прислужница или прислужник, макар че сигурно има такива. Пазачите от рода Арвън прибират яденето, чаршафите и дрехите, оставяни отвън. И ги внасят при мен. Освен това почистват и гримасничат, докато изпълняват такава долна, недостойна за тях задача. Предполагам, че е твърде опасно да пуснат някой Червен в стаята ми. Мисълта ме кара да се усмихна. Значи „Алената гвардия“ все още е

заплаха, която е достатъчна, за да наложат такъв строг протокол, че да не допускат близо до мен дори слуги.

Но после, изглежда, че няма и никого друго. Никой не идва да зяпа или злорадства над Мълниеносното момиче. Дори не и Мейвън.

Пазачите от рода Арвън не говорят с мен. Не ми казват имената си. Така че аз сама им измислям такива. Китън^[1] — по-възрастната жена, по-дребна от мен, с миниатюрно лице и бдителни, остри очи. Ег^[2] — с кръгла глава, бяла и плешива като на останалите пазачи. Трио има три линии, татуирани на врата, като идеално оформени драскотини от животински нокти. И зеленооката Клоувър^[3], момиче приблизително на моята възраст, непоколебимо изпълняваща задълженията си. Тя е единствената, която се осмелява да ме погледне в очите.

Когато най-напред осъзнах, че Мейвън ме иска обратно, очаквах болка или тъмнина, или и двете. Най-вече очаквах да го виждам и да понасям изтезанието си под пламтящите му очи. Но не получавам нищо. Не и след деня, когато пристигнах и бях заставена да коленича. Той ми каза тогава, че ще изложи тялото ми на показ. Но не дойдоха екзекутори. Нито пък внушителите, хора като Самсон Мерандус и мъртвата кралица, за да отворят насила ума ми и да разнищят мислите ми. Ако това е наказанието ми, то е отегчително. Мейвън няма въображение.

В главата ми все още има множество гласове и толкова много, твърде много спомени. Врязват се, остри като бръснач. Опитвам се да притъпя болката с още по-тъпи книги, но думите плуват пред очите ми, буквите се преподреждат, докато виждам единствено имената на хората, които оставих зад себе си. Живите и мъртвите. И винаги, навсякъде Шейд.

Птолемей може и да уби брат ми, но аз бях тази, заради която Шейд застана на пътя му. Защото бях егоистка, изживяваща се като спасителка. Защото отново се доверих на човек, на когото не биваше, и замених чужди животи, както комарджия разменя карти за игра. Но освободи цял затвор. Пусна на свобода толкова много хора — и спаси Джулиан.

Слаба мисъл, още по-слаба утеха. Сега знам каква беше цената на затвора Корос. И всеки ден приемам факта, че ако имах избор, не

бих я платила отново. Нито за Джулиан, нито за сто живи новокръвни. Не бих спасила никого от тях с цената на живота на Шейд.

А в края на краищата беше все едно. От месеци Мейвън ме молеше да се върна, умоляваше ме с всяка изцапана с кръв бележка. Беше се надявал да ме купи с трупове, с телата на мъртъвците. Но тогава си мислех, че не съм готова на замяна, дори не и за хиляда невинни живота. Сега ми се иска отдавна да бях изпълнила молбата му. Преди да си науми да посегне на онези, на които държах истински, защото знаеше, че ще ги спася. Знаеше, че Кал, Килорн и семейството ми са единствените, заради които бях готова на сделка. Заради техния живот давах всичко.

Предполагам, знае, че е безполезно да ме изтезава. Дори с резонатора — машина, създадена, за да използва мълниите ми срещу мен, да ме раздира нерв по нерв.

Агонията ми е безполезна за него. Майка му го е научила добре. Единствената ми утеха е да знам, че младият крал е останал без злия си кукловод. Докато аз съм държана тук, наблюдавана денонощно, той е сам начело на кралство, без Елара Мерандус, която да направлява ръката му и да му пази гърба.

От месец не съм усещала вкуса на свеж въздух и от почти толкова не съм виждала нищо друго, освен вътрешността на стаята си и ограничения изглед, предоставян от единичния ми прозорец.

От него се разкрива гледка към градина във вътрешен двор, вече отдавна мъртва в края на есента. Китката дървета в нея е оформена от ръце на зелени пазители. Разлистени, дърветата сигурно изглеждат великолепно: зелена корона от цветове със спираловидно извити, невъзможно причудливи клони. Но голи, чворестите дъбове, брястове и букове се извиват, наподобявайки нокти на хищна птица; сухите им, мъртви пръсти се жулят един в друг като кости. Вътрешният двор е изоставен, забравен. Точно като мен.

Не, изръмжавам полугласно.

Другите ще дойдат за мен.

Смея да се надявам. Стомахът ми се преобръща всеки път, щом вратата се отвори. За миг очаквам да видя Кал или Килорн, или Фарли, навярно Нани с лицето на друг човек. Дори полковника. Сега бих заплакала от облекчение, ако видя аленото му око. Но никой не идва за мен. Никой не идва за мен.

Жестоко е да даваш надежда там, където не би трябвало да я има изобщо.

И Мейвън го знае.

Когато слънцето залязва на трийсет и първия ден, разбирам какво възнамерява да направи.

Иска да изгния. Да изтлея. Да бъда забравена.

Отвън във вътрешния двор от кости ранен сняг се носи на вихрушки, навявани от металносиво небе. Стъклото е студено на допир, но отказва да замръзне.

Така ще откажа и аз.

Снегът навън е съвършен на утринната светлина: бяла кора, красяща преградните дървета. До следобед ще се стопи. По мои сметки е единайсети декември. Студено, сиво, мъртво време в ехото между есента и зимата. Истинските снегове ще започнат чак другия месец.

У дома имахме навика да скачаме от верандата в снежните преспи дори след като Брий си счупи крака, когато се приземи върху затрупана купчина дърва за огрев. Изхарчихме надниците на Гиза за цял месец, за да го оправим, и ми се наложи да открадна повечето материали, които бяха необходими на така наречения ни лекар. Това беше зимата, преди да вземат Брий на задължителна военна служба, последният път, когато цялото ни семейство беше заедно. Последният път. Изобщо. Никога повече няма да сме цели.

Мама и татко са при Гвардията. Гиза и живите ми братя също. *Те са в безопасност. Те са в безопасност. Те са в безопасност.* Повтарям думите, както правя всяка сутрин. Утешават ме, нищо, че може и да не са верни.

Бавно избутвам чинията със закуската си. Вече познатото пиршество от овесена каша с много захар, плодове и препечена филийка не ми носи утеха.

— Свърших — казвам по навик, макар да знам, че никой няма да отвърне.

Китън вече е до мен, гледайки подигравателно към наполовина изядената храна. Хваща чинията, както някой би хванал буболечка, и я държи на една ръка разстояние, за да я занесе до вратата. Вдигам бързо очи, надявам се да зърна веднъж преддверието пред стаята ми. Както винаги то е празно и сърцето ми се свива. Тя пуска чинията на пода с

дрънчене и може би я счупва, но това не я притеснява. Някой слуга ще почисти. Вратата се затваря зад нея и Китън се връща на мястото си. Трио седи в другия стол със скръстени ръце, с немигащи очи, докато се визира в торса ми. Мога да почувствам нейната и неговата способност. Усещането е като от твърде стегнато увито одеяло, което държи мълниите ми приковани и скрити далече на някакво място, към което не мога дори да се опитам да поема. Кара ме да искам да си одера кожата.

Мразя това. Мразя го.

Мразя. Го.

Тряс.

Захвърлям чашата си с вода към отсрещната стена, оставям я да се разплиска и да се разлети на късчета на фона на ужасната сива боя. Никой от пазачите ми не трепва. Правя това често.

И помага. За минута. Може би.

Следвам обичайното разписание, онова, което съм си създала през последния месец на пленничество. Събуждам се. Мигновено съжалявам. Получавам закуска. Губя апетит. Повиквам да отнесат храната. Мигновено съжалявам. Изливам водата. Мигновено съжалявам. Смъквам чаршафите и завивките от леглото. Може би разкъсам чаршафите, понякога — докато крещя. Мигновено съжалявам. Опитвам се да чета книга. Вирам се навън през прозореца. Вирам се навън през прозореца. Вирам се навън през прозореца. Получавам обяд. Всичко се повтаря.

Аз съм много заето момиче.

Или, предполагам, би трябвало да кажа „жена“.

Осемнайсет е условният вододел между детето и възрастния. А аз навърших осемнайсет преди седмици. На 17 ноември. Не че някой знаеше или забеляза. Съмнявам се пазачите от рода Арвън да ги е грижа, че повереницата им е остаряла с една година. Само един човек в този дворец затвор би се интересувал. А той не ме посети, за мое облекчение. Това е единственото хубаво нещо в пленничеството ми. Докато съм затворена тук, заобиколена от най-ужасните хора, които някога ще познавам, не е нужно да търпя присъствието му.

До днес.

Пълната тишина около мен се разтърсва не от експлозия, а от щракане. Познатото превъртане на ключа във вратата. Извън

разписанието, без предупреждение. При звука рязко обръщам глава, както и пазачите от рода Арвън, които от изненада изведнъж се разсейват. Във вените ми потича адреналин, тласкан от внезапно забилото ми като барабан сърце. В тази частица от секундата дръзвам да се надявам отново. Мечтая си кой може да е от другата страна на вратата.

Братята ми. Фарли. Килорн.

Кал.

Искам да е Кал. Искам неговият огън да погълне целия този дворец и всички хора вътре.

Но мъжът, който стои от другата страна, не ми е познат. Само дрехите му са ми познати — черна униформа, сребърни украси. Офицер от Сигурността, безименен и маловажен. Влиза в затвора ми, задържайки вратата отворена с гърба си. Още негови себеподобни се събират пред нея и затъмняват преддверието с присъствието си.

Пазачите Арвън скачат на крака точно толкова изненадани, колкото съм и аз.

— Какво правите? — изсъсква Трио. За пръв път чувам гласа му.

Китън прави онова, за което е обучена: изпречва се между мен и офицера. Блъсва ме нов взрив от тишина, подхранван от страха и объркването ѝ. Разбива се като вълна, разяжда малките частици сила, които все още са ми останали. Оставам като вкопана в стола си: не желая да рухна пред други хора.

Офицерът от Сигурността не казва нищо, забил поглед в пода. Чака.

В отговор тя влиза с рокля, направена от игли. Сребристата ѝ коса е сресана и сплетена със скъпоценни камъни в имитация на короната, която жадува да носи. Потръпвам при вида ѝ: съвършена, студена и рязка, кралица по осанка, макар още не и по сан. Защото се досещам, че все още не е кралица.

— Еванджелин — промърморвам, опитвайки се да скрия, че гласът ми потреперва: както от страх, така и от неупотреба. Черните ѝ очи преминават по мен, жилещи като плющящ камшик. От глава до пети и обратно, забелязвайки всяко несъвършенство, всяка слабост. Знам, че са многобройни. Най-сетне погледът ѝ спира върху нашияника ми, оглеждайки заострените метални ръбове. Устната ѝ се сгърчва отвратно, а също и жадно. Колко лесно би ѝ било да стисне,

да забие шиповете на нашияника в гърлото ми и да остави кръвта ми да изтече.

— Лейди Самос, не е позволено да сте тук — казва Китън, все още застанала между нас. Изненадана съм от дързостта ѝ.

Очите на Еванджелин се стрелват към пазача ми, злобната ѝ усмивка става по-широка.

— Мислите, че ще проявя неподчинение към моя годеник, краля? — Тя надава насилена, студен смях. — Тук съм по негови заповеди. Той нарежда затворничката да се яви в двора. Веднага.

Всяка дума жили. Един цял месец затворничество изведнъж ми се струва прекалено кратък. Част от мен иска да се вкопчи в масата и да принуди Еванджелин да ме извлече насила от клетката ми. Но дори изолацията не е пречупила гордостта ми. Не още.

Никога, напомням си. Затова се изправям на немошните си крака с болезнени стави, с треперещи ръце. Преди месец нападнах брата на Еванджелин почти само със зъби. Опитвам се да призова колкото мога, от онзи огън, пък било то само и за да се изправа.

Китън не отстъпва, неподвижна. Накланя глава към Трио, погледът ѝ се сключва с този на братовчед ѝ.

— Не ни съобщиха. Това не е по протокол.

Еванджелин отново се засмива, показвайки бели, блестящи зъби. Усмивката ѝ е красива и свирепа като нож.

— Нима ми отказвате, пазач Арвън? — Докато говори, ръцете ѝ бавно се вмъкват в роклята, прокарвайки съвършената бяла кожа през гората от игли. Късчета от роклята прилепват към нея като магнит и когато отдръпва ръка, шепата ѝ е пълна с игли. Държи в дланта си полепналите късчета метал търпелива, в очакване, повдигнала едната си вежда. Пазачите Арвън са достатъчно благоразумни и не смеят да насочат смазващата си тишина към една дъщеря на Династията Самос, още по-малко пък към бъдещата кралица.

Двамата си разменят безмълвни погледи, явно на противоположни мнения по въпроса на Еванджелин. Трио сбърчва чело с гневно изражение, а накрая Китън въздъхва гласно. Отдръпва се. Отстъпва назад.

— Избор, който няма да забравя — промърморва Еванджелин.

Чувствам се разголена и изложена на показ пред нея, сама пред пронизващите ѝ очи въпреки другите пазачи и офицери, които

наблюдават безучастно отстрани. Еванджелин ме познава, знае каква съм, какво мога да правя. Едва не я убих в Кулата на костите, но тя избяга, уплашена от мен и моите мълнии. Сега със сигурност не се страхува.

Умишлено пристъпвам напред. Към нея. Към блажената празнота, която я заобикаля, допускайки действието на способността ѝ. Още една стъпка в свободния въздух, в електричеството. Дали ще го почувствам незабавно? Ще нахлуе ли обратно? Трябва. Налага се.

Но озъбената ѝ гримаса се разлива в усмивка. Тя се дръпва назад, в крак с мен, и аз едва не се озъбвам.

— Не бързай толкова, Бароу.

За пръв път досега изрича истинското ми име.

Щраква с пръсти и посочва Китън:

— Доведи я.

Повличат ме както в първия ден, когато пристигнах, окована с нашийника: Китън здраво стиска в юмрук повода на каишката ми. Мълчанието ѝ и това на Трио продължават, блъскат в черепа ми като барабан. Дългото ходене през Уайтфайър ми се струва като спринтиране в продължение на цели мили, макар да се движим бавно. Както и преди нямам превръзка на очите. Не си правят труда да се опитват да ме объркат.

Разпознавам все повече и повече неща, докато се приближаваме до целта си: минаваме напърно по пасажи и галерии, които изследвах свободно преди един цял живот. Тогава не смятах за нужно да ги подреждам в ума си.

Сега полагам всички усилия да си съставя мислена карта на двореца. Със сигурност ще трябва да познавам разположението му, ако изобщо смятам да се измъкна жива оттук. Спалнята ми е с източно изложение и е на петия етаж: поне това знам от броенето на прозорците. Помня, че Уайтфайър има формата на застъпващи се квадрати и всяко крило обкръжава вътрешен двор като онзи, към който гледа моята стая. Гледката през високите, сводести прозорци се променя с всеки нов коридор. Вътрешен двор с градина, Площадът на Цезар, дългият ширнал се двор за тренировки, където Кал провеждаше учения с войниците си, далечните стени и построеният наново Мост на Арчън оттатък. За щастие, така и не минаваме през жилищната част, където намерих дневника на Джулиан, където гледах как Кал беснее, а

Мейвън тихо крои планове. Изненадана съм колко много спомени съдържа останалата част от двореца въпреки краткото ми време тук.

Минаваме покрай поредица от прозорци на една площадка с изглед на запад към казармите край река Капитъл и другата половина на града отвъд нея. Кулата на костите се гуши сред постройките: грубоватият ѝ силует е твърде познат. Познавам тази гледка. Стоях пред тези прозорци с Кал. Излъгах го, знаейки, че онази нощ се задава нападение. Но не знаех какво ще причини то на когото и да е от двама ни. Кал прошепна тогава, че му се искало нещата да са различни. Споделям това съжаление.

Придвижването ни сигурно се следи с камери, макар че вече не мога да ги почувствам. Еванджелин казва нещо, докато слизаме към главния етаж на двореца, следвани от нейните офицери като налитащо ято косове около метален лебед. Отнякъде отеква музика. Блъска като възбудено и натежало сърце. Не съм чувала такава музика никога преди, дори не и на бала, на които присъствах, или на уроците по танци с Кал. Тя има собствен живот, нещо тъмно и гърчещо се, и странно подканващо. Пред мен раменете на Еванджелин се вцепеняват при този звук.

Етажът на дворцовия съд е странно пуст, само с няколко пазачи, поставени на пост по коридорите. Стражи, не Пазители, които сигурно са с Мейвън. Еванджелин не завива надясно, както очаквам, за да влезе в тронната зала през внушителните, сводести врати. Вместо това се устремява напред, следвана от всички нас, провирайки се в друго помещение, което познавам твърде добре.

Залата на съвета. Идеален кръг от мрамор и полирано, блестящо дърво. Покрай стените се редят в кръг седалки, а върху украсения с орнаменти под изпъква гербът на Норта, Пламтящата корона. Червено и черно, и кралско сребърно с остри върхове от горящ пламък. Едва не се препъвам при вида ѝ и се налага да затворя очи. Китън ще ме издърпа през стаята, не се съмнявам в това. С радост ще я оставя да ме извлече, ако това означава, че не се налага да виждам повече дори частица от това място. Тук умря Уолш — спомням си. Лицето ѝ се мярва зад клепачите ми. Преследваха я като заек. А тези, които я уловиха, бяха вълци — Еванджелин, Птолемей, Кал. Заловиха я в тунелите под Арчън, докато изпълняваше заповедите си от „Алената гвардия“. Откриха я, довякоха я тук и я предоставиха на кралица

Елара за разпит. Така и не се стигна чак дотам. Защото Уолш се самоуби. Погълна смъртоносна таблетка пред всички ни, за да опази тайните на „Алената гвардия“. Да опази мен.

Когато музиката става тройно по-силна, отново отварям очи.

Залата на съвета е изчезнала, но гледката пред мен по някакъв начин е по-ужасна.

Музиката танцува по въздуха, примесен със сладникавия и отвратителен мирис на алкохол, докато прониква във всеки сантиметър на величествената тронна зала. Излизаме на площадка, издигната на няколко стъпки над пода на залата, откъдето се разкрива пищен изглед към шумното празненство — минават няколко мига, преди някой да си даде сметка, че сме тук.

[1] Китън — (англ.) Kitten — коте. — Б.пр. ↑

[2] Ег — (англ.) Egg — яйце. — Б.пр. ↑

[3] Клоувър — (англ.) Clover — детелина. — Б.пр. ↑

ТРИ МЕР

Очите ми се стрелкат напред-назад, нащрек съм, готова за отбрана, оглеждам всяко лице и всяка сянка в търсене на благоприятна възможност или на опасност. Коприна, скъпоценни камъни и красиви брони примигват под светлината на дузина полилеи, образуват човешко съзвездие, което кипи и се извива по мраморния под. След цял месец затворничество гледката връхлита сетивата ми, но аз я поглъщам жадно, прегладняла. Толкова много цветове, толкова много гласове, толкова много познати лордове и дами. Засега те не ме забелязват. Очите им не ме следят. Съсредоточени са върху събеседниците си, върху чашите си с вино и пъстроцветен алкохол, върху забързания ритъм, върху ароматния къдрав дим, който се издига из въздуха. Това сигурно е празненство, бурно и невъздържано, но нямам представа в чест на какво.

Естествено, умът ми литва в предположения. Да не са спечелили нова победа? Срещу Кал, срещу „Алената гвардия“? Или все още ликуват заради залавянето ми?

Един поглед към Еванджелин е достатъчен отговор. Никога не съм я виждала да се мръщи така, дори не и на мен. Злобната ѝ, напомняща за котка гримаса става грозна, гневна, изпълнена с ярост, каквато не мога да си представя. Очите ѝ потъмняват, обхождайки залата. Черни са като бездна, поглъщаща гледката на хора, обзети от пълно блаженство.

Или, осъзнавам, неведение.

По нечия заповед рояк Червени слуги се оттласват от далечната стена и тръгват през помещението в заучена формация. Носят табли с високи кристални чаши с течност, която прилича на рубинена, златна и диамантена звездна светлина. Докато стигнат до срещния край на тълпата, подносителите им вече са празни и бързо ги зареждат отново. С още едно минаване подносителите се опразват пак. Нямам представа как някои от Сребърните още си стоят на краката. Продължават веселбата

си, говорят или танцуват с ръце, обвити като хищни нокти около чашите им. Неколцина подръпват от сложно изработени лули и издухват във въздуха дим с причудлив цвят. Не мирише като тютюн, с какъвто много от старите хора в Подпорите усърдно се запасяват. Гледам със завист искрите в лулите им, всяка — мъничка като главичка на топлийка светлина.

По-лошо е да гледам слугите, Червените. При вида им изпитвам болка. Какво не бих дала да съм на тяхно място. Да бъде само прислужница вместо пленница. Глупачка, сгълчавам се. Те са затворени също като теб. Точно като всички от твоя вид. Притиснати под Сребърен ботуш, макар някои да имат повече пространство за дишане.

Заради него.

Еванджелин слиза от площадката и пазачите Арвън ме принуждават да я последвам. Стълбите ни отвеждат директно до подиума: друга издигната платформа, достатъчно висока, за да свидетелства за изключително важното си значение. И разбира се, върху нея стоят дузина Пазители, маскирани и въоръжени, ужасяващи от глава до пети.

Очаквам тронове, които си спомням. Диамантено стъкло, пламъци за мястото на краля, сапфир и полирано бяло злато за това на кралицата. Вместо това Мейвън седи върху същия трон, от какъвто го видях да се надига преди месец, когато ме държеше окована пред света.

Никакви скъпоценни камъни, никакви ценни метали. Само плочи от сив камък, украсени със завъртулки от нещо блестящо, с обли ръбове и стряскащо лишени от отличителни знаци. Изглежда студено на допир и неудобно, да не говорим пък и че е ужасно тежко. Смалява Мейвън, прави го да изглежда по-млад и по-дребен от всякога. Да изглеждаш могъщ, означава да бъдеш могъщ. Урок, който научих от Елара, макар че Мейвън по някакъв начин не го е усвоил. Той има вид на момчето, каквото всъщност е, стряскащо блед на фона на черната си униформа. Единствените цветове по него са кървавочервената подплата на пелерината му, няколко сребърни медала и потрепващото синьо на очите му.

Крал Мейвън от Династия Калоре среща погледа ми в момента, щом разбира, че съм тук.

Мигът увисва, повесен върху нишка от време. Между нас зейва каньон от разсейващи звуци и гледки, изпълнен с толкова много шум и елегантен хаос, но стаята може със същия успех да е празна.

Питам се дали забелязва разликата в мен. Лошият вид, болката, изтезанието, на което ме е подложил безмълвният ми затвор. Сигурно. Очите му се плъзват по остро очертаните ми скули до нашийника ми, надолу до бялата права рокля, в която са ме облекли. Този път не кървя, но ми се иска да кървях. Да покажа на всички каква съм, каква съм била винаги. Червена. Ранена. Но жива. Както показах преди няколко минути пред двора, пред Еванджелин. Изправям гръбнак и се вирам с цялата сила и обвинителност, които мога да си придам. Оглеждам го, търся пукнатини, които само аз мога да забележа. Сенки около очите, потрепващи ръце, толкова вдървена поза, че гръбнакът му може да се пречупи.

Ти си убиец, Мейвън Калоре, страхливец, слабак.

Получава се. Той откъсва очи от мен и скача на крака все още с ръце, вкопчени в ръкохватките на трона. Яростта му се стоварва като удар на чук.

— Обяснете, пазач Арвън! — избухва той към най-близкия ми тъмничар.

Трио подскача в ботушите си.

При този изблик музиката, танците и пиенето спират в един миг.

— С-сър... — пелтечи Трио и една от облечените му в ръкавици ръце ме стисва над лакътя. От нея се просмуква тишина, достатъчна да накара сърдечния ми ритъм да се забави. Той се опитва да намери обяснение, което да не хвърля вината върху него или върху бъдещата кралица, но не успява.

Веригата ми трепери в ръката на Китън, но тя все още държи здраво.

Единствено Еванджелин е незасегната от гнева на краля. Очаквала е този отговор.

Той не ѝ е наредил да ме доведе. Изобщо не е имало заповед да се явя.

Мейвън не е глупак. Махва с ръка към Трио и слага край на мънкането му с едно-единствено движение.

— Неубедителният ти опит е достатъчен отговор — казва той. — Какво имаш да кажеш в своя защита, Еванджелин?

В тълпата баща ѝ стои високо изправен, наблюдавайки с широко отворени, строги очи. Някой друг би предположил, че го е страх, но не мисля, че Воло Самос притежава силата да изпитва емоции. Просто глади заострената си сребриста брада с неразгадаемо изражение. На Птолемей не му се отдава толкова добре да крие мислите си. Стои на подиума с Пазителите: той е единственият, който не носи одежди в огнени цветове или маска. Макар тялото му да е неподвижно, очите му се стрелкат между сестра му и краля и единият му юмрук се свива бавно. Хубаво. Страхувай се за нея, както аз се боях за брат си. Гледай я как страда, както аз го гледах как умира.

Защото какво друго може да направи Мейвън сега? Еванджелин умишлено престъпи заповедите му, надскачайки правомощията, които годежът им ѝ дава. Ако знам нещо, то съм наясно, че да ядосаш краля, означава да бъдеш наказан. А да го направиш тук, пред целия двор? Той като нищо може направо да я екзекутира на място.

Ако Еванджелин смята, че рискува да си изпроси смъртта, не го показва. Гласът ѝ нито за миг не пресеква или потрепва.

— Вие наредихте терористката да бъде хвърлена в затвора, затворена като ненужна бутилка вино, и след цял месец размишления на съвета все още няма постигнато споразумение как да се постъпи с нея. Престъпленията ѝ са многобройни, заслужаващи дузина смъртни наказания, хиляда живота в най-ужасните ни затвори. Откакто бе открита, тя уби или осакати стотици ваши поданици, включително собствените ви родители, и въпреки това си почива в удобна спалня, храни се, диша — жива, без наказанието, което заслужава.

Мейвън е верен син на майка си и дворцовата му „фасада“ е почти съвършена. Думите на Еванджелин сякаш не го смущават ни най-малко.

— Наказанието, което заслужава — повтаря той. После поглежда към стаята, повдигнал едното крайче на брадичката си. — Затова я доведе тук. Сериозно, толкова ли са ужасни празненствата ми?

Боботещ смях, както искрен, така и насилен, се разнася из смаяната тълпа. Повечето са пияни, но има достатъчно бистри умове, за да знаят какво става. Какво е направила Еванджелин.

Тя успява да докара вежлива усмивка, която изглежда толкова болезнена, че очаквам угълчетата на устните ѝ да започнат да кървят.

— Зная, че скърбите за майка си, Ваше величество — казва тя без помен от съчувствие. — Както скърбим всички ние. Но баща ви не би постъпил така. Времето за сълзи отмина.

Последните думи не са нейни, а на Тиберий Шести. Бащата на Мейвън, призракът, който преследва Мейвън. За миг маската му заплашва да се смъкне, а в очите му проблясват по равно ужас и гняв. Помня онези думи така добре, както и той. Изречени пред точно такава тълпа непосредствено след като „Алената гвардия“ ексекутира политически мишени. Мишени, избрани от Мейвън, предоставени му от майка му. Свършихме им мръсната работа, докато те допълниха броя на жертвите със собствена жестока атака. Използваха ме, използваха Гвардията, за да елиминират някои от враговете си и да демонизират други с един откос. Погубиха повече, убиха повече хора, отколкото някой от нас някога е искал.

Все още мога да усетя мириса на кръвта и дима. Все още чувам майката, оплакваща мъртвите си деца. Все още чувам думите, обвиняващи бунта за всичко.

— Сила, власт, смърт — промърморва Мейвън с потракващи зъби. Тогава думите ме плашеха, а сега ме ужасяват. — Какво предлагате, милейди? Обезглавяване? Взвод за разстрел? Да я разкъсаме парче по парче?

Сърцето ми препуска в гърдите. Дали Мейвън би допуснал подобно нещо? Не знам. Не зная какво би направил. Налага се да си напомня, че дори не познавам него. Момчето, за което го мислех, беше илюзия. Но бележките, брутално оставяни, ала пълни с молби да се върна? Месецът на тихо, спокойно пленничество? Навярно и те са били престорени, поредната измама, за да ме впримчи. Друг вид изтезание.

— Ще направим каквото изисква законът. Както би направил баща ви.

Начинът, по който изрича „баща“, използвайки думата така жестоко, както би си послужила с нож, е достатъчно потвърждение. Подобно на толкова много хора в тази стая тя знае, че Тиберий Шести не е свършил така, както твърдят историите.

Мейвън все така се е вкопчил в трона си, стиска сивите каменни плочи с такава сила, че кокалчетата му са побелели. Хвърля поглед към

придворните, чувства очите им върху себе си, а после се обръща отново със зловна гримаса към Еванджелин.

— Не само не си член на съвета ми, но и не познаваше баща ми достатъчно добре, за да познаваш ума му. Аз съм крал както беше той и разбирам нещата, които трябва да бъдат извършени за постигане на победа. Нашите закони са свещени, но сега водим две войни.

Две войни.

Адреналинът пулсира из тялото ми толкова бързо, че си помислям, че мълнията ми се е върнала. Не, не мълния. Надежда. Прехапвам устна, за да се сдържа да не се ухилия. Седмици, след както започна пленничеството ми, „Алената гвардия“ продължава да съществува и процъфтява. Не само все още се борят, а и Мейвън го признава открито. Сега е невъзможно да бъдат скрити или пренебрегнати.

Макар да имам нужда да науча повече, си държа устата затворена.

Мейвън прогаря Еванджелин с поглед:

— Никой вражески пленник, особено не и някой, толкова ценен като Мер Бароу, не бива да бъде хвърлен на вятъра чрез една обикновена екзекуция.

— Пак я погубваш! — възразява Еванджелин, изстрелвайки отговора си толкова бързо, та разбирам, че сигурно се е упражнявала за този спор. Прави още няколко крачки напред, скъсява разстоянието между себе си и Мейвън. Всичко това ми се струва представление, преструвка, нещо, разигравано на платформата, за да бъде видно от придворните. Но кой има полза от това? — Тя си седи и бездейства, не прави нищо, не ни дава нищо, докато Корвиум гори!

Още едно скъпоценно късче информация, което да скътам. Още, Еванджелин. Дай ми още.

Преди месец видях с очите си как градът крепост, сърцето на военните сили на Норта, избухва в метежи. Всичко все още продължава. Споменаването на Корвиум отрезвява тълпата. Това не убягва на Мейвън и той се мъчи да запази спокойствие.

— Съветът ще вземе решение след броени дни, милейди — казва той през зъби.

— Простете дързостта ми, Ваше величество. Зная, че желаете да окажете възможно най-голямо уважение на съвета, дори на най-

слабите части от него. Дори на страхливците, които не могат да направят онова, което трябва да бъде направено. — Още една стъпка по-близо и гласът ѝ се смекчава до мъркане. — Но вие сте кралят. Решението е ваше.

Изкусно, осъзнавам. Еванджелин е точно толкова умела в манипулирането, колкото и всеки друг. С няколко думи не само е спасила Мейвън от опасността да се покаже слаб, но и го е принудила да последва волята ѝ, за да поддържа образа на силата. Против желанието си раздражено си поемам дъх. Дали той ще направи каквото му нарежда тя? Или ще откаже, доливайки масло в огъня на бунта, който вече пламти из Висшите Династии?

Мейвън не е глупак. Разбира какво прави Еванджелин и държи вниманието си съсредоточено върху нея. Гледат се втренчено, общувайки с насилени усмивки и остри погледи.

— Изпитанието на кралиците определено представи най-талантливата дъщеря — казва той и поема ръката ѝ. И двамата изглеждат отвратени от това действие. Той рязко обръща глава към тълпата и поглежда към строен мъж в тъмносино. — Братовчедо! Искането ти за разпит е удовлетворено.

Самсон Мерандус рязко се изпъва в стойка „мирно“ и се появява от тълпата с ясен поглед. Покланя се, почти ухилен. Сините му одежди се дилпят, тъмни като дим.

— Благодаря, Ваше величество.

— Не.

Думата се изтръгва от мен.

— Не, Мейвън!

Самсон се движи бързо, изкачвайки се на платформата с овладян гняв. Скъсява разстоянието между нас с няколко решителни крачки, докато очите му вече са единственото нещо в моя свят. Сини очи, очите на Елара, очите на Мейвън.

— Мейвън! — отново изричам задъхано, умолявайки, макар че с това няма да постигна нищо. Прося милост, макар че гордостта ми пламва дори само при мисълта да го моля за нещо. Но какво друго може да се направи? Самсон е внушител. Ще ме унищожи отвътре навън, ще разрови всичко, което съм, всичко, което знам. Колко души ще умрат заради онова, което съм видяла? — Мейвън, моля те! Не му позволявай да направи това!

Не съм достатъчно силна да разкъсам хватката, в която Китън стиска веригата ми, нито дори да окажа особена съпротива, когато Трио ме улавя за раменете. И двамата с лекота ме задържат на място. Очите ми се стрелват от Самсон към Мейвън. Едната му ръка е върху трона му, другата — в тази на Еванджелин. *Липсваш ми*, гласяха бележките му. Той е непроницаем, но поне гледа.

Хубаво. Щом не желае да ме спаси от този кошмар, искам да го види как се случва.

— Мейвън — прошепвам за последен път, като се опитвам да звуча като себе си. Не Мълниеносното момиче, не изгубената принцеса Марийна, а Мер. Момичето, което той гледаше през решетките на килия и се закле да спаси. Но онова момиче не е достатъчно. Той навежда очи. Извърща поглед.

Сама съм.

Самсон обхваща гърлото ми с длан, стиска над металния нашийник, принуждавайки ме да го погледна в злобните, познати очи. Сини като лед и също толкова неумолими.

— Сгреси, че уби Елара — казва той, без да си прави труд да смекчи думите си. — Тя работеше с умовете като хирург.

Навежда се към мен ненаситно като умиращ от глад човек, който се готви да погълне обилно ядене.

— Аз съм касапин.

Когато резонаторът ме изтезаваше, се мятах в агония цели три дълги дни. Буря от радиовълни обърна собственото ми електричество срещу мен. То отекуваше с вибриране в кожата ми, трещеше между нервите ми като мълнии в аквариум. Остави белези. Назъбени белези от бяла плът надолу по врата и гърба ми, грозни неща, с които още не съм свикнала. Те тръпнат и се опъват под странни ъгли, правят дори най-леките движения болезнени. Дори усмивките ми са накърнени, по-малки след онова, което ми бе причинено.

Сега бих молила за него, ако можех.

Пронизителното щракане на резонатор, който ме раздира, би било рай, блаженство, милост. Бих предпочела костите и мускулите ми да бъдат прекършени, да бъда разбита и раздробена до зъбите и ноктите си, заличена докрай, вместо да понеса дори секунда повече от шепотите на Самсон.

Мога да го почувствам. Да усетя ума му. Как изпълва кътчетата ми като поквара или гниене, или рак. Той стърже вътре в главата ми с остра кожа и още по-остри намерения. Всяка частица от мен, която не е завладяна от отровата му, се гърчи от болка. Той изпитва наслада да ми го причинява. Това е отмъщението му в крайна сметка. За онова, което причиних на Елара, негова родственица по кръв и негова кралица.

Тя беше първият спомен, който той изтръгна от мен. Липсата ми на угризения го настърви и сега съжалявам за това. Искане ми се да можех да се насиля да изпитам някакво съчувствие, но картината на нейната смърт беше твърде плашеща поради много повече причини от обикновения шок. Сега си я спомням. Той ме заставя да си я спомня.

В миг на заслепяваща болка, която ме всмуква назад през спомените ми, се озовавам обратно в мига, когато я убих. Способността ми извлича мънии от небето в назъбени пурпурнобели линии. Едната я удря челно, спускайки се в очите и устата ѝ, надолу по врата и ръцете ѝ, от пръстите на ръцете до пръстите на краката и пак обратно.

Потта по кожата ѝ възвира и вдига пара, плътта ѝ се овъглява, докато започне да пуши, а копчетата на жакета ѝ се нажежават до червено, прогаряйки плата и кожата. Тя посяга рязко, раздирайки плътта си, опитва се да се освободи от електрическата ми ярост. Върховете на пръстите ѝ се разкъсват и се оголват до костта, докато мускулите на красивото ѝ лице се отпускат, увисват от неумолимата тяга на подскачащите потоци електричество. Пепелявобялата коса изгаря до черно и тлее, разпадайки се. И миризмата. Звукът. Тя пици, докато гласните ѝ струни се скъсат. Самсон се постараваше сцената да премине бавно, способността му манипулира забравения спомен, докато всяка секунда се запечатва като жигосана в съзнанието ми. Касапин наистина.

Яростта му ме завърта бясно без нищо, в което да се вкопча, уловена в буря, която не мога да контролирам. Мога единствено да се моля да не видя онова, което Самсон търси. Опитвам се да не допускам името на Шейд в мислите си. Но стените, които издигам, не са много по-дебели от хартия. Самсон ги разкъсва безгрижно. Чувствам как всяка една бива изтръгната, поредната част от мен — осакатена. Той знае какво се опитвам да скрия от него, да не го изживея никога

повече. Препуска из мислите ми, преследва ги, по-бързо от мозъка ми, изпреварва всеки немощен опит да го спра. Опитвам се да пищя или да умолявам, но от устата или ума ми не излиза нито звук. Той държи всичко във властта си.

— Твърде лесно. — Гласът му отеква в мен, около мен.

Подобно на кончината на Елара смъртта на Шейд е уловена в съвършени, мъчителни подробности. Трябва да изживявам наново в тялото си всяка ужасна секунда, неспособна да направя нищо, освен да гледам, хваната като в капан в собственото си съзнание. Във въздуха се долавя радиация. Затворът Корос е на ръба на Разлива, близо до ядрената пустош, която образува южната ни граница. Студена мъгла забулва утрото на фона на сива зора. За момент всичко е тихо, увиснало несигурно на косъм. Взирам се, без да помръдна, замръзнала наред крачка. Затворът зее зад гърба ми, все още разтърсван от бунта, който започнахме. Затворници и преследвачи се стичат навън от портите му. Следват ни към свободата или някакво нейно подобие. Кал вече е тръгнал, познатият му силует е на поне деветдесет метра оттам. Накарах Шейд да прехвърли първо него, да опази един от малобройните ни пилоти, който осигурява единствения ни начин за бягство. Килорн все още е с мен, застинал, както съм застинала аз, притиснал пушката до рамото си. Прицелва се зад нас към кралица Елара, нейните стражи и Птолемей Самос. От дулото със звук на експлозия излита куршум, понесен от искрите и барута. Той също увисва във въздуха в очакване Самсон да освободи хватката, в която държи ума ми. Отгоре небето се вихри, натежало от електричество. Моята собствена мощ. Чувството от нея би ме накарало да заплача, ако можех.

Споменът започва да се движи, отначало бавно.

Птолемей си изковава дълга, блестяща игла в допълнение към многобройните оръжия, които вече има подръка. По съвършеното острие блещука Червена и Сребърна кръв, всяка капка като скъпоценен камък, прелитаща със звън из въздуха. Въпреки уменията си Ара Айрал не е достатъчно бърза да избегне смъртоносното ѝ дъгообразно движение. Тя пронизва врата ѝ в един проточил се миг. Ара пада на няколко стъпки от мен бавно, мудро, като през вода. Птолемей смята да ме убие със същото движение, използвайки инерцията на удара си,

за да насочи иглата към сърцето ми. Вместо това пътъом намира брат ми.

Шейд отскача обратно към нас, за да ме телепортира на сигурно място. Тялото му се материализира от въздуха: появяват се първо гърдите и главата му, след това — крайниците му. С протегнати ръце, с фокусиран поглед, с внимание, приковано единствено върху мен. Не вижда иглата. Не знае, че всеки момент ще умре.

Птолемей не е имал намерение да убива Шейд, но няма нищо против да го направи. За него един мъртъв враг повече е без значение. Просто още едно препятствие в неговата война, още едно тяло без име и без лице. Колко пъти съм правила същото?

Вероятно дори не знае кой е Шейд.

Кой беше.

Знам какво следва, но колкото и да се старая, Самсон не ми позволява да затворя очи. Иглата пронизва брат ми с чисто изящество, през мускули и органи, кръв и сърце.

Нещо в мен избухва и небето отвърща. Когато брат ми пада, се стоварва и гневът ми. Но така и не усещам горчиво-сладкото му отприщване. Мълнията така и не пада на земята, не убива Елара и не разпръсква пазачите ѝ, както би трябвало. Самсон никога не ми отпуска тази дребна милост. Вместо това отдръпва сцената назад. Тя се разиграва отново. Брат ми умира отново.

И пак.

И пак.

Всеки път той ме принуждава да видя нещо друго. Грешка. Погрешна стъпка. Избор, който съм могла да направя, за да го спася. Дребни решения. Стъпка тук, обръщане там, малко по-бързо бягане. Това е изтезание от най-лошия вид.

Виж какво направи. Виж какво направи. Виж какво направи.

Гласът му се носи на леки вълни навсякъде около мен.

Други спомени накъсват този за смъртта на Шейд: преливащи едно в друго видения. Всяко въздейства върху различен страх или слабост. Миниатюрното трупче, което открих в Темплин: Червено бебе, убито от Мейвъновите ловци на новокръвни по нареждане на Мейвън. Друг път, юмрукът на Фарли се стоварва в лицето ми. Тя крещи ужасни неща, обвинявайки ме за смъртта на Шейд, докато собствената ѝ мъка заплашва да я погълне. Сълзи струят по лицето на

Кал, докато в ръката му трепери меч с острие, опряно в шията на баща му. Жалкият гроб на Шейд на остров Тък, сам под есенното небе. Сребърните офицери, които убих с електричество в Корос, в Харбър Бей, мъже и жени, които само изпълняваха заповеди. Те нямаха избор. Никакъв избор.

Помня цялата смърт. Цялата сърдечна болка. Изражението върху лицето на сестра ми, когато един офицер ѝ счупи ръката. Окървавените кокалчета на Килорн, когато разбра, че ще бъде принудително взет във войската. Братята ми, отведени на война. Баща ми, завърнал се от фронта половин човек по ум и тяло, обричайки се сам на заточение и изолиран живот в раздрънкана инвалидна количка. Тъжните очи на майка ми, когато ми каза, че се гордее с мен. Лъжа. Вече лъжа. И най-накрая противната болка, кухата истина, която преследваше всеки миг от стария ми живот — че в крайна сметка бях обречена.

Все още съм.

Самсон префучава през всичко това съвсем безметежно. Издърпва ме през безполезни спомени, извадени на показ само за да ме подложат на още болка. Из мислите подскачат сенки. Движещи се образи зад всеки болезнен миг. Самсон лъкатуши през тях твърде далече, за да мога истински да ги схвана. Но успявам да зърна достатъчно. Лицето на полковника, аленото му око, устните, оформящи думи, които не мога да чуя. Но Самсон със сигурност може. Именно това търси. Сведения. Тайни, които може да използва, за да смаже бунта. Чувствам се като яйце с пукната черупка, от която бавно се процежда съдържанието. Той измъква от мен каквото пожелае. Дори не мога да се почувствам засрамена от другите неща, които открива.

Нощите, които прекарвам, сгушена в Кал. Как принуждавам Камерън да се присъедини към каузата ни. Откраднати мигове, в които препрочитам отворотелните бележки на Мейвън. Спомени за това кой мислех, че е забравеният принц. Малодушието ми. Кошмарите ми. Грешките ми. Всяка моя себична стъпка, която ме доведе дотук.

Виж какво направи. Виж какво направи. Виж какво направи.

Мейвън ще узнае всичко съвсем скоро.

Винаги е искал точно това.

Думите, надраскани с разкривения му почерк, прогарят мислите ми.

Липсваш ми.

До нови срећи.

ЧЕТИРИ КАМЕРЪН

Все още не мога да повярвам, че оцеляхме. Понякога сънувам случилото се. Гледам как извличат Мер с тяло, притиснато плътно между двама грамадни силноръки. Носеха ръкавици, за да се предпазят от мълнията й — не че тя се опита да я използва, след като се договори със Сребърните. Нейният живот за нашите. Не очаквах крал Мейвън да изпълни уговорката. Не и при положение че неговият брат изгнаник е в опасност. Но той спази своята част от сделката. Искаше Мер повече от останалите.

Въпреки това се будя от обичайните кошмари, страхувайки се, че той и неговите ловци са се върнали да ни убият. Хъркането на останалите обитатели в спалното помещение прогонва мислите ми.

Казаха ми, че новата щабквартира е проклета развалина, но очаквах нещо по-подобно на Тък. Някога изоставена помощна сграда, изолирана, но използвана, ремонтирана тайно и снабдена с всички удобства, от които един зараждащ се бунт може да има нужда. Намразих Тък мигновено. Подредените в блок казарми и подобните на пазачи войници, макар и Червени, ми напомняха твърде много за затвора Корос. Приемах острова като още един затвор. Още една килия, в която бях вкарана насила, този път от Мер Бароу вместо от някой Сребърен офицер. Но поне на Тък имах небето над себе си. Чист ветрец в дробовете ми. В сравнение с Корос, в сравнение с Ню Таун, в сравнение с това Тък беше истинско облекчение.

Сега треперя заедно с останалите в бетонните тунели на Ирабел, твърдина на „Алената гвардия“ в покрайнините на намиращия се в Езерните земи град Трайъл. На допир стените са като замръзнали, а в стаите, където няма отопление, висят ледени висулки. Няколко офицери от Гвардията са започнали постоянно да следват Кал наоколо, пък било то и само за да се възползват от излъчващата се от него топлина. Аз правя обратното: избягвам присъствието на едрата му

фигура възможно най-старателно. Не изпитвам мили чувства към Сребърния принц, който ме гледа единствено с обвинение.

Все едно можех да я спася.

Почти нетренираната ми способност ни най-малко не беше достатъчна. И вие също не бяхте достатъчен, ваше проклето височество, идва ми да му изсъскам всеки път, когато се засечем. Неговият пламък не можеше да се мери с краля и неговите ловци. Освен това Мер предложи замяната и направи избора си. Ако Кал се ядосва на някого, би трябвало да е на нея.

Мълниеносното момиче постъпи така, за да ни спаси, и съм й вечно благодарна за това. Дори да бе егоцентрична лицемерка, не заслужава онова, което й се случва.

Полковникът даде заповедта за евакуиране на Тък в мига, щом успяхме да отвърнем на съобщението му по радиото. Знаеше, че всеки разпит на Мер Бароу би довел право до острова. Фарли успя да отведе всички на сигурно място с лодки или с масивния товарен джет, който откраднахме от затвора. Самите ние бяхме принудени да пътуваме по суша, потегляйки светкавично от мястото на катастрофата, за да се срещнем с полковника от другата страна на границата. Казвам принудени, защото отново ми казваха какво да правя и къде да ходя. Летяхме до Задушливите земи в опит да спасим легион, съставен от деца войници. Брат ми беше едно от тях. Но се наложи да изоставим мисията си. Засега, казваха ми всеки път, когато съберях достатъчно смелост да откажа да се отдалеча дори на крачка повече от бойния фронт.

От спомена бузите ми пламват. Трябваше да продължа. Нямах да ме спрат. Не можеха да ме спрат. Но се страхувах. Толкова близо до окопната линия осъзнах какво означаваше да вървя сама. Щях да съм загинала напразно. И все пак не мога да се отърся от срама от този избор. Тръгнах си и за пореден път изоставих брат си.

Бяха нужни седмици, докато всички се съберат отново. Фарли и нейните офицери пристигнаха последни. Мисля, че баща й, полковникът, прекара всеки ден на отсъствието й, като мереше с крачки мразовитите коридори на новата ни база.

Бароу поне извлича полза от затворничеството си. Смутът от наличието на такава пленница, да не споменаваме пък кипящия безпорядък в Корвиум, предизвика застой във всякакво придвижване

на войски из Задушливите земи. Брат ми е в безопасност. Е, в безопасност дотолкова, доколкото може да бъде едно петнайсетгодишно момче с пушка и униформа. Със сигурност в по-голяма безопасност, отколкото Мер.

Не знам колко пъти съм гледала обръщението на крал Мейвън. Щом пристигнахме, Кал обсеби един кът от контролното помещение, за да го пуска отново и отново. Мисля, че първия път, когато го гледахме, никой от нас не смееше да диша. Всички се опасявахме от най-лошото. Мислехме, че всеки момент ще видим как обезглавяват Мер. Братята й бяха извън себе си, бореха се със сълзите си, а Килорн дори не можеше да гледа, криейки лице в ръцете си. Мисля, че когато Мейвън заяви, че екзекуцията е твърде добра участ за нея, Брий едва не припадна от облекчение. Но Кал гледаше в оглушително мълчание, със съсредоточено склучени вежди. Дълбоко в себе си знаеше, както знаехме всички, че нещо много по-ужасно от смъртта очаква Мер Бароу.

Тя коленичи пред един Сребърен крал и не помръдна, докато той слагаше нашийник на гърлото й. Не каза нищо, не направи нищо. Остави го да я нарече терористка и убийца пред очите на цялата ни страна. Част от мен иска тя да се беше озъбила, но знаех, че не може да покаже дори пръст извън границата на покорството. Просто гледаше на кръв всички около нея, очите й сновяха напред-назад между Сребърните, стълпили се на платформата й. Всички до един искаха да се доближат до нея. Ловци около трофейна плячка.

Въпреки короната Мейвън не изглеждаше особено много като крал. Уморен, може би отвратен, определено гневен. Вероятно защото момичето до него току-що беше убило майка му. Той дръпна нашийника на Мер, принуди я да влезе вътре. Тя успя да хвърли един последен поглед през рамо с широко разтворени и търсещи очи. Но едно ново дръпване я принуди да се обърне окончателно, и не сме виждали лицето й оттогава.

Тя е там, а аз съм тук, гния, замръзвам, прекарвайки дните в поправяне на оборудване, по-старо от мен. Всичкото — пълна проклета развалина.

Открадвам си една последна минута в койката си, за да си помисля за брат ми: къде ли може да е, какво ли прави. Мори. Мой близък единствено по външност. Беше момче с мек характер,

тръгнало по суровите улици на Ню Таун, постоянно болно от дима на фабриките. Не искам да си представям какво е направило с него военното обучение. В зависимост от това кого питате, работниците техните бяха или твърде ценни, или прекалено слаби за армията. Докато „Алената гвардия“ не започна да се меси, уби няколко Сребърни и принуди стария крал сам да предприеме известни действия. И двамата бяхме принудително взети на военна служба, макар да имахме работа. Макар да бяхме едва петнайсетгодишни. Проклетите Мерки, въведени от бащата на самия Кал, промениха всичко. Бяхме избрани, наредиха ни да бъдем войници, и ни отведоха от родителите ни.

Разделиха ни почти незабавно. Моето име беше в някакъв списък, а неговото — не. Някога бях благодарна, че именно мен изпратиха в Корос. Мори никога нямаше да оцелее в килиите. Сега ми се иска да можехме да си разменим местата. Той — свободен, а аз — на фронтовата линия. Но независимо колко пъти умолявам полковника да направим нов опит за освобождаване на Малкия легион, той винаги ме отпраща.

Така че със същия успех може да попитам отново.

Коланът за инструменти е позната тежест около хълбоците ми и подрънква глухо с всяка стъпка. Вървя устремено, достатъчно, за да накарам всекиго, опитал се да ме спре, да размисли. В по-голямата си част обаче коридорите са безлюдни. Наоколо няма никого, който да ме види как се промъквам тайно, гризейки хлебче. Сигурно още капитани и отрядите им са излезли да патрулират отново, обхождат Трайъл и границата. Мисля, че търсят Червени, онези, извадили достатъчно късмет да стигнат на север. Някои идват тук да се присъединят, но винаги са на възраст за военна служба или работници с умения, полезни на каузата. Не знам къде са изпратени семействата: сираците, вдовиците, вдовците. Онези, които само ще пречат.

Като мен. Но аз им се пречкам умишлено. Това е единственият начин да получа каквото и да било внимание.

Килерът за метли — искам да кажа кабинетът на полковника, е един етаж над спалните помещения. Не си правя труда да почукам, а вместо това пробвам дръжката на бравата. Тя се завърта с лекота и се отваря към мрачно, тясно помещение с бетонни стени, няколко заключени шкафа и бюро, зад което в момента седи някой.

— Оттатък в контролното помещение е — казва Фарли, без да вдига очи от книгата си. Ръцете ѝ са изцапани с мастило и дори по носа и под кръвясалите ѝ очи има размазани петна. Задълбочено разглежда нещо, което прилича на съобщения от Гвардията: шифровани съобщения и заповеди. От Командването, доколкото разбирам, като си спомням постоянното шушукане за горните нива на „Алената гвардия“. Никой не знае много за тях, най-малко пък аз. Никой не ми казва нищо, освен ако не попитам дузина пъти.

Намръщвам се при вида ѝ. Макар че масата скрива корема ѝ, състоянието ѝ е започнало да си личи. Лицето и пръстите на ръцете ѝ изглеждат подути. Да не споменаваме трите чинии, отрупани с остатъци от храна.

— Вероятно е добра идея да спиш от време на време, Фарли.

— Вероятно. — Изглежда подразнена от загрижеността ми.

Хубаво де, не ме слушай. С приглушена въздишка се отправям обратно към вратата и я оставям зад гърба си.

— Съобщи му, че Корвиум е на ръба — добавя Фарли със силен и рязък глас. Заповед, но и нещо друго.

Хвърлям поглед през рамо към нея с повдигната вежда:

— На ръба на какво?

— Има метежи, откъслечни доклади за Сребърни офицери, които изведнъж се оказват мъртви, а складовете за муниции са развили неприятния навик да експлодират. — Тя почти се усмихва при тези думи. Почти. Не съм я виждала да се усмихва, откакто Шейд Бароу умря.

— Звучи като дело на познати извършители. „Алената гвардия“ в града ли е?

Най-накрая тя вдига поглед:

— Не и доколкото знаем.

— Тогава значи легионите минават на наша страна. — Надеждата припламва, остра и сурова, в гърдите ми. — Червените войници...

— Има хиляди, разквартирувани в Корвиум. А доста от тях са осъзнали, че съществено превъзхождат по численост Сребърните си офицери. В съотношение поне четири към едно.

Четири към едно. Изведнъж надеждата ми се усилва. Виждала съм с очите си какви са Сребърните и на какво са способни. Била съм

техен затворник и техен противник, способна да се боря единствено благодарение на собственото си умение. Четирима Червени срещу един-единствен Сребърен все още е истинско самоубийство. Все още е откровена загуба. Но Фарли, изглежда, не е съгласна.

Тя долавя безпокойството ми и омеква, доколкото е по силите ѝ. Като бръснач, който се превръща в нож.

— Брат ти не е в града. Легионът на кинжала все още е зад позициите на Задушливите земи.

Заклецени между минно поле и горящ град. Фантастично.

— Не Мори е този, за когото се тревожа. — В момента. — Просто не разбирам как могат да очакват да превземат града. Може и да имат нужната численост, но Сребърните са... ами, те са си Сребърни. Няколко дузини магнитрони могат да убият стотици, без да мигнат.

Представям си мислено Корвиум. Виждала съм го само на кратки видеоматериали, откъслечни кадри, взети от емисии на Сребърните или кадри от репортажи, стигнали някак до „Алената гвардия“. Това е по-скоро крепост, отколкото град, ограден със стени от застрашителен черен камък, монолит, гледащ на север към голите опустошени земи на войната. Нещо у него ми напомня за мястото, което неохотно наричах „дом“. Ню Таун имаше собствени стени и безброй офицери, които надзираваха живота ни. Ние също наброявахме хиляди, но единствените ни бунтове се изразяваха в закъсняването за смяна или тайното измъкване навън след вечерния час. Не можеше да се направи нищо. Животът ни бе слаб и незначителен като дим.

Фарли насочва вниманието си обратно към работата:

— Просто му предай каквото казах. Той ще знае какво да прави.

Мога само да кимна, затваряйки вратата, докато тя неуспешно се опитва да скрие една прозявка.

— Трябва отново да калибрираме видеоприемниците: заповеди на капитан Фарли...

Двамата войници на Гвардията, застанали от двете страни на вратата към централната контролна зала, отстъпват назад още преди да успее да си довърша изречението: обичайната ми лъжа. И двамата отместват очи, избягват погледа ми и чувствам как лицето ми пламва, когато се изчервявам от срам.

Новокръвните всяват у хората толкова страх, колкото и Сребърните, ако не и повече. В техните очи Червените, които притежават необичайни способности, са също толкова непредсказуеми, също толкова могъщи, също толкова опасни.

След като най-напред попаднахме тук и пристигнаха още войници, шушуканията за мен и другите плъзнаха като болест. Старицата може да си променя лицето. Онзи, нервният, може да ви обгради с илюзии. Момичето техни може да убива само с мисъл. Чувството да се страхуват от теб, е ужасно. А най-лошото е, че не мога да обвинявам никого за това. Ние сме различни и странни, със сили, за каквито дори Сребърните не могат да претендират. Ние сме като накъсани жици и засичащи машини, все още опознаваме себе си и способностите си. Кой знае какви може да станем?

Преглъщам познатото смущение и влизам в съседната стая.

Централното контролно помещение обикновено жужи от екрани и съобщителна екипировка, но засега е необичайно тихо. С бръмчене тече само едно излъчване и изплюва дълга ивица телеграфна хартия с отпечатано върху нея разшифровано съобщение. Над машината се е изправил полковникът и чете, докато ивицата се удължава. Обичайните му „сенки“, братята на Мер, седят наблизо, и двамата нервни като зайци. А видът на четвъртия човек в стаята ми дава да разбере ясно какво съобщение пристига в момента.

Новини за Мер Бароу.

Защо иначе Кал също ще е тук?

Той гледа мрачно и унило както обикновено, отпуснал брадичка върху сключените си пръсти. Дългите дни, прекарани под земята, са взели своето, направили са и бездруго бледата му кожа още по-бледа. Като за принц наистина доста се запуска в моменти на криза. Точно сега изглежда, сякаш има нужда от душ и бръснене, да не споменаваме пък и няколко добре прицелени плесници, за да го изтръгнат от вцепенението му. Но все още е войник. Очите му рязко се обръщат към мен преди тези на другите.

— Камерън — казва, полагайки всички усилия да не ръмжи.

— Калоре. — Той е принц в изгнание в най-добрия случай. Няма нужда от титли. Освен ако наистина искам да го вбеса.

Какъвто бащата, такава и дъщерята. Полковник Фарли не вдига поглед от съобщенията, а ме посреща с драматична въздишка.

— Да си спестим време, Камерън. Не разполагам нито с хората, нито с възможността да се опитвам да спася цял легион.

Оформям с устни думите заедно с него. Казва ми ги почти всеки ден.

— Легион от почти необучени деца, които Мейвън ще изстреби в мига, щом му бъде дадена удобна възможност — контрирам.

— Продължаваш да ми го напомняш.

— Защото имате нужда да ви се напомня! Сър — добавям, почти трепвайки при тази дума. Сър. Не съм дала клетва пред Гвардията независимо до каква степен ме третират като член на техния клуб.

Очите на полковника се присвиват, когато прочита една част от съобщението:

— Разпитват я.

Кал се изправя толкова бързо, че събаря стола си:

— Мерандус?

През стаята преминава пулсираща гореща тръпка и усещам в себе си лека вълна от гадене. Не заради Кал, а заради Мер. Заради ужасите, които ѝ се случват. Разстроена, склучвам ръце зад главата си, подръпвам къдравата тъмна коса на тила си.

— Да — отвърща полковникът. — Мъж на име Самсон.

Принцът изругава доста цветисто като за кралска особа.

— Какво значи това? — осмелява се да попита Брий, едрият снажен най-голям брат на Мер.

Трами, другият оцелял син на семейство Бароу, се намръщва силно:

— Мерандус е от династията на кралицата. Внушителни — умеят да четат в умовете. Ще разкъсат ума ѝ, за да ни открият.

— И за развлечение — промърморва Кал с приглушено ръмжене. Двамата братя Бароу почервеняват при този намек. Брий примигва, за да прогони ожесточените, внезапни сълзи. Искане ми се да го хвана за ръката, но не помръдвам. Виждам достатъчно хора да се отдръпват стреснати от докосването ми.

— Което е причината Мер да не знае нищо за операциите, които извършваме извън Тък, а Тък е напълно изоставен — казва бързо полковникът.

Вярно е. Изоставиха Тък със заслепяваща бързина, зарязвайки всичко, за което Мер Бароу знаеше. Дори Сребърните, които заловихме

— или спасихме, зависи кого питате — от Корос, бяха оставени на брега. Твърде опасни, за да ги задържим, твърде многобройни, за да ги контролираме.

С „Алената гвардия“ съм само от месец, но вече зная думите им наизуст. *Надигнете се, червени като зората*, разбира се, и *знай само каквото е нужно да знаеш*. Първото е боен вик, второто — предупреждение.

— Каквито и сведения да им предостави, ще са откъслечни в най-добрия случай — добавя той. — Нищо важно за Командването и малко за делата ни извън Норта.

Никого не го е грижа, полковник. Прехапвам език, за да се съдържа да не му се озъбя. Мер е затворничка. Така че какво, ако не научат нищо за Езерните земи, Пиемонт или Монтфорт?

Монтфорт. Далечната страна, управлявана от така наречена демокрация — поравно от Червени, Сребърни и новокръвни. Рай? Може би, но отдавна съм се научила, че в този свят не съществува рай. В момента вероятно знам за страната повече, отколкото Мер, при положение че близнаците Раш и Тахир постоянно бърбят възбудено за благата на Монтфорт. Не съм толкова глупава, че да вярвам на думата им. Да не споменаваме, че поддържането на разговор с тях си е чисто мъчение: вечно довършват взаимно мислите и изреченията си. Понякога ми се иска да използвам заглушаващата си способност върху тях двамата, да прережа умението, което обвързва мислите им в едно цяло. Но това би било жестоко, да не споменаваме пък и че ще е идиотско. Хората вече са нащрек с нас и без да гледат как новокръвни се спречкват чрез способностите си.

— Наистина ли точно сега има значение какво измъкват от нея? — насилвам се да процедя през зъби. Надявам се полковникът да разбере какво се опитвам да кажа. *Поне спестете това на братята ѝ, полковник*. *Имайте малко срам*.

Той само примигва с едно здраво и едно унищожено око.

— Ако не можеш да преглътнеш разузнавателните сведения, тогава не идвай в контролната стая. Трябва да узнаем какво са измъкнали от нея по време на разпита.

— Самсон Мерандус е боец на арената, макар че няма причина да бъде — казва Кал с нисък глас. Опитва се да бъде внимателен. — Изпитва наслада да използва способността си, за да причинява болка.

Ако той разпитва Мер, значи... — Той се запъва с думите, изпитва неохота да говори. — Ще бъде истинско изтезание. Мейвън я е предал на мъчител.

Дори полковникът изглежда обезпокоен от мисълта.

Кал се взира в пода и запазва стоическо мълчание за един дълъг миг.

— Никога не съм мислил, че Мейвън би й причинил това — промърморва накрая. — Вероятно и тя не е мислила.

Тогава и двамата сте глупаци, крещи мозъкът ми. Хора, колко пъти трябва да ви предаде едно коварно момче, преди да си извадите поука?

— Трябваше ли ти още нещо, Камерън? — пита полковник Фарли. Навива на руло съобщението, намотавайки го като конец върху макара. Останалото явно не е за моите уши.

— Става дума за Корвиум. Фарли казва, че е на ръба.

Полковникът примигва:

— Това ли бяха думите й?

— Това казах.

Внезапно вниманието му вече не е фокусирано върху мен. Вместо това очите му се насочват светкавично към Кал.

— Тогава е време за настъпление.

Полковникът изглежда обзет от възбуда, но Кал сякаш е изпълнен с неохота. Не помръдва, знаейки, че всяко потрепване може да издаде истинските му чувства. Неподвижността му е също толкова осъждаща.

— Ще видя какво мога да измисля — насилва се да изрече накрая.

Това сякаш е достатъчно за полковника. Той свежда брадичка в кимване, а после насочва вниманието си към братята на Мер.

— Най-добре съобщете на семейството си — казва той, показно внимателен. — И на Килорн.

Пристъпвам смутено от крак на крак, докато ги гледам как смилат болезнената новина за сестра си и се нагърбват с бремето да я отнесат на останалите си близки. Думите на Брий засядат в гърлото, но Трами има достатъчно сили да заговори от името на по-големия си брат.

— Да, сър — отвърща той. — Макар че не знам къде се намира Уорън тези дни.

— Пробвай в казармите на новокръвните — предлагам. — Най-често е там.

Всъщност Килорн прекарва по-голямата част от времето си с Ейда. След като Кета умря, Ейда се нагърби с тежката задача да го учи да чете и пише. Макар да подозирам, че се е присламчил към нас, защото си няма никого друго. Бароу са най-близкото му подобие на семейство, а сега те са семейство от призраци, преследвани от спомени. Дори не съм виждала родителите ѝ. Те живеят уединено, дълбоко в тунелите.

Сбогуваме се с полковника заедно: четиримата излизаме от контролната зала в тромава, скована индийска нишка. Брий и Трами бързо се отделят от групата, отдалечават се с тежки стъпки към жилището на семейството си от другата страна на базата. Не им завиждам. Спомням си как пищеше майка ми, когато отведеха брат ми и мен. Питам се кое боли повече — да не чуваш нищо за децата си, знаейки, че са в опасност, или да ти съобщават новини за болката им късче по късче.

Не че някога ще открия. В този глупав, съсипан свят няма място за деца, особено мои деца.

Оставям на Кал пространство, но бързо размислям. Почти еднакви сме на ръст и не е проблем да не изоставам от нервните му крачки.

— Ако не вложиш сърце в това, заради теб ще загинат много хора.

Той се извърта рязко и движението е толкова бързо и силно, че едва не ме събаря по задник. Виждала съм огъня му отблизо, но никога толкова силно, колкото пламъка, който гори в очите му.

— Камерън, сърцето ми съвсем буквално е в това — изсъсква през стиснати зъби.

Затрогващи думи. Романтично изявление. Едва се сдържам да не завъртя очи.

— Запази си това за момента, когато я върнем — казвам троснато. *Когато, не ако.* Той насмалко не подпали контролното помещение, когато полковникът отхвърли молбата му да проучи как да

изпраща съобщения на Мер в пределите на двореца. Не ми трябва да разтопи коридора, защото съм си подбрала зле думите.

Той отново тръгва с двойно по-бързо темпо, но мен не е толкова лесно да ме зареже човек, колкото Мълниеносното момиче.

— Просто искам да кажа, че полковникът има собствени стратегии... хора в Командването... офицери на „Алената гвардия“, които нямат... — търся подходящото определение — чиято вярност не буди противоречия.

Кал изпуктява високо, широките му рамене се повдигат и спускат. Явно всякакви уроци по етикет, които може да е вземал, са отстъпили пред военното обучение.

— Покажи ми офицер, който знае колкото мен за протоколните изисквания на Сребърните и системата за отбрана на Корвиум, и с радост ще се оттегля от тази каша.

— Сигурна съм, че има някого, Калоре.

— Който се е бил срещу новокръвни? Познава уменията ви? Знае как най-добре да ви използва в битка?

При тона му се наеждам.

— Да използва — процеждам. *Да използва, как не.* Спомням си онези от нас, които не оцеляха в Корос. Новокръвни, вербувани от Мер Бароу, новокръвни, които тя обеща да защити. Вместо това Мер и Кал ни хвърлиха в битка, за която не бяхме подготвени, и стана ясно, че Мер не може да предпази дори себе си. Никс, Гарет, Кета и други от затвора, които дори не познавах. Десетки мъртви, захвърлени като пионки върху игрална дъска.

Така се получаваше винаги със Сребърните господари и именно така е научен да се бие Кал. Победа на всяка цена. Всеки спечелен сантиметър се заплаща с Червена кръв.

— Знаеш какво имам предвид.

Изсумтявам:

— Може би затова не съм точно изпълнена с увереност.

Много сурово, Камерън.

— Слушай — продължавам, сменяйки тактиката. — Знам, че щях да изгоря всички тук, ако това означаваше да си върна брат си. И за щастие, това не е решение, което ми се налага да взимам. Но ти — ти всъщност разполагаш с този вариант. Искам да съм сигурна, че няма да се възползваш от него.

Вярно е. Тук сме по една и съща причина. Не сляпо подчинение пред „Алената гвардия“, а защото те са единствената ни надежда да спасим изгубените си любими хора.

Кал пуска крива усмивка: същата, по която съм виждала Мер да се прехласва наивно. Придава му по-скоро глупашки вид.

— Не се опитвай да ме омаеш със сладки приказки, Камерън. Правя всичко, което мога, за да ни опазя от ново клане. Всичко. — Изражението му става сурово. — Мислиш, че само Сребърните се интересуват единствено от победата? — промърморва. — Виждал съм доклади на полковника. Виждал съм кореспонденция, разменена с Командването. Чувал съм разни неща. Наоколо е пълно с хора, които мислят точно по същия начин. Готови са да изгорят всички ни, за да получат каквото искат.

Може и да е вярно, помислям си, но те поне искат справедливост.

Мисля си за Фарли, за полковника, за положилите клетва войници на „Алената гвардия“ и за Червените бегълци, които закрилят. С очите си съм ги виждала да превозват хора с лодки през границата. Седях на борда на един от техните въздушни джетове, докато се носеше с писък към Задушливите земи с намерението да спаси цял легион от деца войници. Те имат цели, за които се заплаща висока цена, но не са Сребърни. Убиват, но не без причина.

Членовете на „Алената гвардия“ не са кротки и мирни, но мирът няма място в този конфликт. Независимо какво мисли Кал за методите и потайността им, техният начин е единственият, по който можем да се надяваме да се преборим успешно със Сребърните. Хората на Кал сами си навлякоха това.

— Ако толкова се тревожиш за Корвиум, не отивай — казва той с принудено свиване на рамене.

— И да си изпусна шанса да си изцапам ръцете със Сребърна кръв? — тросвам му се. Не знам дали правя лош опит да се пошегувам, или го заплашвам открито. Търпението ми за пореден път се е изчерпало. Вече ми се наложи да се справя с хленченето на истински ходещ гръмоотвод. Не смятам да търпя и заядливото държание на намусен принц кибритлия.

Очите му отново пламват от гняв и горещина. Питам се дали способността ми е достатъчно бърза, за да го обезсиля. Само каква

схватка би било това. Огън срещу безмълвие. Той ли ще изгори, или аз?

— Странно — точно ти да ми напомняш да не проявявам небрежност към човешкия живот. Помня как в затвора направи всичко по силите си, за да убиваш.

Затвор, в който ме държаха. Измъчена от гладуване, пренебрегната, принудена да гледам как хората около мен вехнат и умират, защото се бяха родили... сбъркани. А още преди да вляза в Корос, бях пленница в друг затвор. Аз съм дъщеря на Ню Таун, взета на принудителна служба в друга армия още от деня на раждането си, обречена да живея в сянка и пепел, на милостта на свирката, оповестяваща началото и края на смяната, и на разписанието във фабриката. Разбира се, че се опитах да убия онези, които ме държаха в плен. Бих го направила пак, ако ми дадат избор.

— Гордея се с това — казвам му, като изправям брадичка.

Той е отчаян от мен. Това поне е ясно. Хубаво. Не съществува такъв брой речи, който някога да ме накара да мисля като него. Съмнявам се, че и някой друг ще се вслуша особено. Кал е принц на Норта. В изгнание, да, но различен от нас във всяко отношение. Способността му е толкова полезна, колкото и моята, но той е едва понасяно оръжие. Думите му могат да стигнат само до определена граница. А дори тогава ушите на хората остават глухи за тях. Особено моите.

Неочаквано той се отправя надолу по по-малък проход: един от многото, минаващи като част от заешка дупка през лабиринта на Ирабел. Разклонява се от по-широкия коридор, под ъгъл нагоре към повърхността и под лек наклон. Озадачена го оставям да върви. В онази посока няма нищо. Само пусти проходи, изоставени, неизползвани.

И въпреки това нещо ме смуцава. *Чух разни неща*, каза той. В гърдите ми припламва подозрение, когато се отдалечава, а широкоплещестата му едра фигура се смалва с всяка секунда.

За миг се поколебавам. Кал не ми е приятел. Едва може да се каже, че сме на една и съща страна.

Но ако не друго, е дразнещо благороден. Няма да ме нарани.

Така че го следвам.

Коридорът е видимо неизползван, задръстен с боклуци и тъмен на места, където електрическите крушки са изгорели. Дори отдалече присъствието на Кал затопля въздуха наблизо с всяка изминала секунда. Температурата всъщност е приятна и мислено си отбелязвам да поговоря с няколко други избягали технита. Може би можем да измислим начин да затопляме по-ниските коридори, като използваме въздух под налягане.

Очите ми проследяват усуканите жици по протежение на тавана и ги броят. Повече на брой, отколкото би трябвало за захранването на няколко електрически крушки.

Изоставам назад и гледам как Кал избутва с рамо от една стена няколко дървени щайги и старо желязо. Разкрива отдолу врата: кабелите минават отгоре и влизат, в каквато там стая крие преградата. Когато изчезва, затваряйки вратата зад себе си, се осмелявам да погледна по-отблизо.

Плетеницата от кабели идва по-ясно на фокус. Радиооборудване. Сега го виждам абсолютно ясно. Издайническите преплетени черни жици, които означават, че от помещението вътре могат да се предават съобщения отвъд стените на Ирабел.

Но с кого ли може да общува той?

Първият ми инстинкт е да кажа на Фарли или Килорн.

Но после... ако Кал смята, че това, което прави, каквото и да е то, ще опази мен и хиляда други от самоубийствена атака срещу Корвиум, най-добре е да го оставя да продължи.

И се надявам да не съжалявам за това.

ПЕТ МЕР

Нося се по тъмно море, а с мен се носят сенки. Може да са спомени. Може да са сънища. Познати, но странни и във всеки има по нещо объркано. Очите на Кал са налети със Сребърна, гореща, димяща кръв. Лицето на брат ми напомня повече за скелет, отколкото за плът. Татко става от инвалидната количка, но новите му крака са тънки като вретена, възлести, готови да се разпаднат с всяка неуверена стъпка. Гиза има метални гвоздеи в двете ръце, а устата ѝ е затворена и защита. Килорн се удавя в реката, омотан в свършените си мрежи. Червени парцали се сипят от прерязаното гърло на Фарли. Камерън забива нокти в шията си, мъчейки се да каже нещо, впримчена в създадена от самата нея тишина. Метални люспи потръпват по кожата на Еванджелин и я поглъщат цяла. А Мейвън седи прегърбен на чудатия си трон, оставяйки го да се стесни и да го погълне, докато самият той се превръща в камък: седяща статуя със сапфирени очи и диамантени сълзи.

Пурпурен цвят разяжда периферията на зрението ми. Опитвам се да се отпусна в прегръдката му, знаейки какво има там. Мълнията ми е толкова близо. Само да можех да открия спомена за нея и да вкуся една последна капка мощ, преди да се потопя обратно в тъмнина. Но цветът избледнява като останалото, отдръпва се. Очаквам да почувствам студ, когато тъмнината настъпва. Вместо това се надига горещина.

Внезапно Мейвън е непоносимо близо. Сини очи, черна коса, блед като мъртвец. Ръката му кръжи на сантиметри от бузата ми. Трепери, копнееща да докосне, копнееща да се отдръпне. Не зная кое бих предпочела.

Мисля, че спя. Тъмнината и светлината разменят местата си, простирайки се напред-назад. Опитвам се да помръдна, но крайниците ми са твърде натежали. Дело на оковите или на пазачите, или и двете. Теглят ме надолу с тежестта си по-силно отпреди, а ужасните видения са единственото спасение. Преследвам най-важните — Шейд, Гиза,

останалите ми близки, Кал, Килорн, мълнията. Но те винаги се отдръпват от обсега ми или потрепват и изчезват, когато стигна до тях. Поредното мъчение предполагам — начинът на Самсон да ме разнищва дори докато спя. Мейвън също е там, но никога не отивам при него, а той никога не помръдва. Винаги седи, винаги се взира с една ръка върху слепоочието си, масажирайки го, за да прогони някаква болка. Никога не го виждам да мигне.

Минават години или секунди. Натискът се притъпява. Умът ми се изостря. Мъглата, която ме е държала в плен, се отдръпва, изгаря. Позволено ми е да се събудя.

Чувствам се жадна, пресушена от горчиви сълзи, които не помня да съм проливала. Смазващата тежест на тишината виси тежка както винаги. За момент ми е твърде трудно да дишам и се питам така ли ще умра. Удавена в това легло от коприна, изгорена от манията на един крал, задушена от излизането си на открито.

Отново съм в моята спалня затвор. Може би съм била тук през цялото време. Бялата светлина, която струи от прозорците, ми подсказва, че отново е валил сняг, а светът навън е ярко зимен. Когато зрението ми се приспособява към светлината и позволява на стаята да дойде по-ясно на фокус, рискувам да се огледам наоколо. Шаря бързо с очи наляво и надясно, без да мърдам повече от необходимото. Не че има значение.

Пазачите Арвън стоят на пост в четирите ъгъла на леглото ми, всеки забил поглед надолу. Китън, Клоувър, Трио и Ег. Споглеждат се, когато примигвам към тях.

Доколкото виждам, Самсон го няма никъде, макар че очаквам да се извисява застрашително над мен със злобна усмивка и енергичен поздрав. Вместо това в долния край на леглото ми стои дребна жена в цивилни дрехи, с безупречна черно-синя кожа като полиран скъпоценен камък. Не познавам лицето ѝ, но в чертите ѝ има нещо познато. После осъзнавам, че онова, което съм смятала за белезници, всъщност са ръце. Нейните. Всяка — присвита здраво около глезена ми, приглаждайки кожата ми и костите отдолу.

Разпознавам цветовете ѝ. Червено и сребърно, кръстосани върху раменете ѝ, символизиращи двата вида кръв. Лечителка. Лечителка на повърхностни рани. Принадлежи към Династия Сконос. Усещането, което чувствам от докосването ѝ, ме изцелява или поне ме опазва жива

въпреки мощния натиск на четири стълба от безмълвие. Техният натиск сигурно е достатъчен да ме убие, ако наблизко няма лечител. Деликатен баланс безспорно. Сигурно е много надарена. Има същите очи като Сара. Ведри, тъмносиви, изразителни.

Но тя не ме гледа. Вместо това очите ѝ са приковани върху нещо от дясната ми страна.

Трепвам, когато проследявам погледа ѝ.

Мейвън седи така, както го сънувах. Неподвижен, съсредоточен, с една ръка върху слепоочието си. Другата ръка махва, той безмълвно дава някаква заповед.

А после наистина се появяват окови. Пазачите действат бързо, пристягайки около глезените и китките ми странен сплетен метал, обкован с гладко излъскани сфери. Заклучват всяка само с един ключ. Опитвам се да проследя къде отива ключът, но в замаяното ми състояние той потрепва и ту се появява на фокус, ту изчезва. Само оковите се открояват. Усещам ги тежки и студени. Очаквам още една, нов нашийник, който да стегне врата ми, но шията ми е оставена блажено гола. Украсените със скъпоценни камъни шипове не се връщат.

За моя безкрайна изненада лечителката и пазачите ме оставят и излизат от стаята. Объркано ги гледам как си отиват, и се опитвам да скрия внезапния прилив на вълнение, който кара пулса ми да се ускори бясно. Наистина ли всички са толкова глупави? Нима ще ме оставят насаме с Мейвън? Нима той мисли, че няма да се опитам да го убия в миг?

Обръщам се към него, опитвам се да се измъкна от леглото, опитвам се да помръдна. Но всяко движение, по-бързо от обикновеното сядане в леглото, ми се струва невъзможно, сякаш самата ми кръв се е превърнала в олово. Бързо разбирам защо.

— Съвсем наясно съм какво би искала да ми причиниш — казва той: гласът му е едва доловим шепот.

Юмруците ми се свиват с потръпващи пръсти. Опитвам се да посегна към онова, което все още не откликва. Което не може да откликне.

— Още Безмълвен камък — промърморвам, изричайки думите като ругатня. Полираните сфери на затвора, който нося върху себе си, проблясват. — Сигурно вече си на път да го изразходиш.

— Благодаря ти за загрижеността, но запасът е напълно достатъчен.

Както и в килиите под Кулата на костите се изплювам в неговата посока. Плюнката се приземява в краката му, без да го уцели. Той сякаш няма нищо против. Всъщност се усмихва.

— Изхвърли го от организма си сега. Дворът няма да се отнесе благосклонно към такова поведение.

— Все едно... Двор ли? — Последната дума излиза с пелтечене от устата ми.

Усмивката му става по-широка:

— Това казах.

Вътрешностите ми се присвиват от ужас при вида на злобната му усмивка.

— Прекрасно — казвам. — Умори се да ме държиш затворена в клетка на място, където не можеш да ме виждаш.

— Всъщност намирам за трудно да съм толкова близо до теб. — Очите му пробягват по мен с емоция, която не искам да определя.

— Чувството е взаимно — озъбвам се, пък било то и само за да убия странната мекота в него. Бих предпочела да се изправя пред огъня му, пред гнева му, отколкото каквато и да е тиха дума.

Той не захвапва стръвта.

— Съмнявам се.

— Къде ми е кайшката в такъв случай? Нова ли ще получа?

— Няма кайшка, няма нашийник. — Той накланя брадичка към оковите ми. — Сега вече само тези.

Изобщо не проумявам накъде бие. Но отдавна съм престанала да се опитвам да разбера Мейвън Калоре и лъкатушещия лабиринт, какъвто представлява мозъкът му. Така че го оставям да продължи. Накрая винаги ми казва това, което ми е нужно.

— Разпитът ти беше много плодотворен. Толкова много неща имаше да се научат за теб, за терористите, които наричат себе си „Алената гвардия“.

Дъхът ми засяда в гърлото. Какво са открили? Какво съм пропуснала? Опитвам се да си спомня най-важните късчета от знанието си, да преценя какво би навредило най-много на приятелите ми. Тък, близнаците в Монтфорт, способностите на новокръвните?

— Жестоки хора, нали? — продължава той. — Решени да унищожат всичко и всички, които не са като тях.

— За какво говориш? — Полковникът ме затвори под ключ, да, и все още се бои от мен, но сега сме съюзници. Какво би могло да означава това за Мейвън?

— Новокръвните, разбира се.

Все още не разбирам. Не съществува причина да се интересува от Червени със способности отвъд онова, което трябва да направи, за да се отърве от нас. Първо отрече, че съществуваме, наричайки ме измамница. Сега сме чудати създания, заплахи. Създания, от които хората трябва да се боят и които трябва да бъдат унищожени.

— Толкова е жалко да знам, че са се отнесли с теб така лошо, та си почувствала нужда да избягаш от онзи старец, който нарича себе си „полковник“. — Мейвън се наслаждава на това да обяснява плана си на отделни късчета, чакайки ме да го сглобя. Умът ми все още е замъглен, тялото ми — слабо, и полагам всички усилия да проумея какво има предвид. — Още по-лошо: че е обмислял да ви изпрати в планините, да захвърли всички ви като боклук. — *Монтфорт. Но това не беше каквото се случи. Не това ни предложиха.* — И разбира се, много се разстроих да науча истинските намерения на „Алената гвардия“. Да създаде един Червен свят, Червена зора без място за нищо друго. За никого другого.

— Мейвън. — Думата потръпва с целия гняв, който събирам сили да призова. Ако не са оковите ми, бих експлодирала. — Не можеш...

— Не мога какво? Да кажа истината? Да кажа на страната си, че „Алената гвардия“ примамва новокръвни на своя страна само за да ги убие? Да извърши геноцид срещу тях — срещу теб, както и срещу нас? Че сдобилата се с позорна слава бунтовница Мер Бароу се върна при мен по своя воля и че това бе открито по време на разпит, при който е невъзможно истината да бъде скрита? — Той се привежда напред, достатъчно близо, че да мога да го ударя. Но знае, че едва ли мога да повдигна и пръст. — Че сега си на наша страна, защото си видяла какво е в действителност „Алената гвардия“? Защото ти и твоите новокръвни всявате страх, както и ние, защото сте благословени, както и ние; Сребърни, както и ние във всяко отношение, освен по цвета на кръвта?

Челюстта ми се движи, кара устата ми да се отваря и затваря. Но не мога да намеря думите, които да отговарят на ужаса ми. Всичко това, сторено без прошепнатите внушения на кралица Елара. Всичко това, когато тя е вече мъртва и изстинала.

— Ти си чудовище — е всичко, което успявам да изрека. Чудовище сам по себе си, без чуждо влияние.

Той се отдръпва назад, все още усмихнат:

— Никога не ми казвай какво не мога да правя. И никога не подценявай онова, което съм готов да направя за кралството си.

Той полага ръка върху китката ми и прокарва един пръст надолу по гривната от Безмълвен камък, която ме държи в плен. Потрепервам от страх, но той също трепери.

Сега, когато очите му са приковани върху ръката ми, имам време да го огледам. Всекидневните му дрехи, черни както винаги, са измачкани и няма церемониални знаци. Няма корона, нито медали. Зло момче, но все пак момче.

Момче, с което трябва да измисля как да се преборя. Но как? Слаба съм, мълнията ми я няма, а всичко, което мога да кажа, ще бъде неконтролируемо изопачено. Почти не мога да ходя, а какво остава пък да избягам без чужда помощ. Спасяването е на практика невъзможно, безнадеждна мечта, за която не мога да прахосвам повече време. Закотвена съм тук, хваната натясно от един смъртно опасен, коварен крал. Той ме дебнеше от месеци, преследвайки ме от разстояние по всякакъв начин: от излъчвания в ефир до смъртоносните си бележки.

Липсваш ми. До нови срещи.

Той каза, че е човек, който държи на думата си. Навярно единствено в това отношение наистина е такъв.

С дълбоко поемане на дъх се опитвам да се възползвам от единствената слабост, която си мисля, че може все още да притежава.

— Тук ли беше?

Сините очи се насочват рязко към моите. Сега той на свой ред изглежда объркан.

— Докато траеше това. — Хвърлям поглед към леглото, а после някъде надалече. Болезнено ми е да си спомням изтезанието на Самсон, и се надявам, че ми личи. — Сънувах, че си тук.

Топлината му се отдръпва, оттегля се назад и оставя стаята студена от настъпващата зима. Клепачите му потрепват: черни ресници

на фона на бяла кожа. За секунда си спомням онзи Мейвън, за когото го мислех. Виждам го отново: сън или призрак.

— Всяка секунда — отговаря той.

Когато по бузите му се разлива сива руменина, разбирам, че е истина.

И вече зная как да го нараня.

Оковите правят заспиването твърде лесно, така че е трудно просто да се престоря, че заспивам. Под одеялото стисвам юмрук, впивайки нокти в дланта си. Броя секундите. Броя вдишванията и издишванията на Мейвън. Най-накрая столът му изскърцва. Той се изправя. Поколебава се. Почти мога да почувствам очите му: докосването им до неподвижното ми лице е изгарящо. А после той си отива с леки стъпки по дървения под, преминавайки през спалнята ми грациозно и тихо като котка. Вратата се затваря тихо зад него.

Толкова е лесно да заспя.

Вместо това чакам.

Минават две минути, но пазачите Арвън не се връщат.

Предполагам мислят, че оковите са достатъчни да ме задържат тук.

Грешат.

Краката едва ме държат, когато се допират до пода: боси стъпала върху студено дърво с паркетни шарки. И да има камери, които ме наблюдават, не ме е грижа. Не могат да ми попречат да ходя. Или да се опитвам да ходя.

Не ми харесва да правя нещата бавно. Особено сега, когато всеки миг е от значение. Всяка секунда може да означава смъртта на още един любим човек. Затова се отблъсвам от леглото и се заставям да се изправя на слабите си, треперещи крака. Странно усещане, когато Безмълвният камък притегля надолу с тежестта си китките и глезените ми, изсмуква малкото сила, която ми дава гневът. Отнема ми един дълъг миг да понеса този натиск. Съмнявам се, че някога ще свикна с него. Но мога да го преодоля.

Първата стъпка е най-лесна. Устремено хвърляне към малката маса, на която се храня. Втората е по-трудна — сега, когато знам колко усилие отнема. Вървя като пиян или куц човек. За частица от секундата завиждам на баща си за инвалидната му количка. Срамът от такива мисли ми дава сила за следващите стъпки по цялата дължина на

стоята. Задъхана, стигам до другата страна, като едва не рухвам до стената. Изгарящото чувство в краката ми е чист огън, от който надолу по гръбнака ме пробождат иглички пот. Познато чувство, сякаш токущо съм пробягала цяла миля. Усещането за гадене под лъжичката обаче е различно. Още един страничен ефект от Камъка. Кара всеки удар на сърцето ми да ми се струва по-тежък и някак погрешен. Опитва се да ме изпразни.

Челото ми докосва покритата с ламперия стена и оставя студенината да ме успокои.

— Отново — изричам с усилие.

Връщам се и прекосявам с препъване стоята.

И пак.

И пак.

И пак.

Докато Китън и Трио ми оставят обяда, вече съм подгизнала от пот и се налага да се храня легнала на пода. На Китън, изглежда, не й пука, когато побутва чинията с по равно разпределени месо и зеленчуци към мен с палеца на крака си. Каквото и да става извън градските стени, то, изглежда, не влияе по никакъв начин на хранителния запас. Лош знак. Трио оставя още нещо на леглото ми, но аз се съсредоточавам първо върху яденето. Преглъщам с усилие всяка хапка.

Ставането е малко по-лесно. Мускулите ми вече реагират, приспособявайки се към оковите. Това не е особена утеха. Пазачите Арвън са истински Сребърни, чиято способност се движи и изменя от концентрацията им, променлива като разбиващи се вълни. Много по-трудно е да се приспособя към тяхното безмълвие, отколкото към постоянния натиск на Камъка.

Разкъсвам пакета върху леглото си, захвърлям плътната, луксозна опаковка. Роклята се изплъзва навън и пада върху одеялата ми. Бавно отстъпвам една крачка назад: тялото ми изстива, когато ме завладява познатият порив да скоча през прозореца. За секунда затварям очи, опитвам се със силата на волята си да накарам роклята да изчезне.

Не защото е грозна. Роклята е стряскащо красива, сияние от коприна и скъпоценни камъни. Но ме принуждава да осъзная една ужасна истина. Преди роклята можех да пренебрегна думите на Мейвън, плана му и онова, което възнамеряваше да направи. Сега

роклята е право тук пред мен, истинско произведение на изкуството, което сякаш ми се подиграва. Платът е червен. *Като зората*, прошепва умът ми. Но това също е погрешно. Това не е цветът на „*Алената гвардия*“. Нашият е огнено, ярко, гневно червено, нещо, което да бъде виждано и разпознавано, почти шокиращо за окото. Тази рокля е различна. Ушита в по-тъмни нюанси, пурпурно и огнено, обшита с късчета скъпоценни камъни, украсена със сложна бродерия. Блещука по най-мрачния възможен начин, улавяйки светлината отгоре като локва червена мазнина.

Като локва червена кръв.

Роклята ще направи мен — и същността ми — невъзможна за забравяне.

Засмивам се горчиво под нос. Почти е забавно. Прекарвах дните си като годеница на Мейвън в криене, преструвайки се, че съм Сребърна. Поне сега няма да се налага да бъда гримирана като една от тях. Незначително дребна милост в светлината на всичко това.

Значи ще се явя пред неговия двор и пред света с цвета на кръвта ми, изложен на показ пред очите на всички. Питам се дали кралството ще осъзнае, че не съм нищо повече от примамка, която крие стоманено остра кукичка.

Той се връща чак на другата сутрин. Когато влиза, се намръщва при вида на роклята, смачкана на топка в ъгъла. Не можех да понеса да я гледам. Всъщност не мога да гледам и него, затова продължавам с упражненията си: в момента много скована, бавна версия на коремни преси. Чувствам се като тромаво едва проходило дете с ръце, по-тежки от обикновено, но се насилвам да продължа. Той пристъпва няколко крачки по-близо и аз свивам юмрук, призовавайки се със силата на волята да изпратя искра в неговата посока. Не се случва нищо точно както нищо не се случи последните дузина пъти, когато се опитвах да използвам електричеството си.

— Хубаво е да знам, че са уцелили баланса — отбелязва замислено той, настанявайки се на мястото си до масата. Днес изглежда излъскан, медалите са ярки и блестящи на гърдите му. Сигурно идва отнякъде отвън. В косата му има сняг и смъква със зъби кожените си ръкавици.

— О, да, тези гривни са просто прекрасни — отвръщам му хапливо, като махвам с натежала ръка в неговата посока. Оковите са

достатъчно хлабави да се въртят, но достатъчно стегнати, че да не мога никога да ги изхлузя, та ако ще да си изкълча някой палец. Обмислях идеята, докато осъзнах, че би било безсмислено.

— Ще предам комплиментите ти на Еванджелин.

— Разбира се, че тя ги е изработила — подмятам насмешливо. Сигурно е много доволна да знае, че е буквалната създателка на клетката ми. — Изненадана съм, че има нужното време обаче. Сигурно прекарва всяка секунда в изработване на корони и тиари, които да носи. И рокли. Бас държа, че се порязваш всеки път, когато трябва да й държиш ръката.

Един мускул на бузата му потрепва в нервен тик. Мейвън няма чувства към Еванджелин: нещо, което винаги съм знаела. Нещо, от което мога лесно да се възползвам.

— Определихте ли дата? — питам, като се надигам и сядам.

Сините очи се стрелват като мълния към моите:

— Какво?

— Съмнявам се, че една кралска сватба е нещо, което може да се направи набързо и без подготовка. Предполагам, че знаеш точно кога ще се ожениш за Самос.

— О, това ли. — Той свива рамене, пренебрегвайки въпроса с махване на ръка. — Планирането на сватбата е нейна работа.

Издържам на погледа му:

— Ако беше нейна работа, щеше да е станала кралица още преди месеци. — Когато не отговаря, продължавам по-упорито: — Ти не искаш да се жениш за нея.

Вместо да рухне, фасадата му става по-солидна. Той дори се подсмивва, демонстрирайки образ на смирено безразличие.

— Това не е причината, поради която Сребърните се женят, както добре знаеш.

Пробвам различна тактика, въздействайки върху онези частици от него, които някога познавах. Късметата, за които се надявам все още да са истински.

— Е, не те виня, че протакаш...

— Отлагането на сватба във военно време не е умишлено протакане.

— Тя не е онази, която би избрал...

— Сякаш може да става дума за избор по този въпрос.

— Да не споменаваме факта, че тя беше на Кал, преди да стане твоя.

Споменаването на брат му кара ленивите му възражения да замлъкнат. Почти виждам как мускулите се стягат под кожата му, а едната ръка леко перва гривната на китката му: всяко леко звънтене на метала отеква високо като камбана, предупреждаваща за тревога. Една искра от нея и той ще изгори.

Но това вече не ме плаши.

— Ако съдя по напредъка ти, сигурно ще ти отнеме още около ден-два да се научиш да ходиш както трябва с тези. — Думите му са премерени, насилени, пресметнати. Вероятно ги е репетирал, преди да влезе тук. — И тогава най-сетне ще ми бъдеш от някаква полза.

Както правя всеки ден, хвърлям поглед из стаята, търсейки камери. Все още не ги виждам, но сигурно са там.

— По цял ден ли ме шпионираш, или някой офицер от Сигурността ти дава обобщен доклад? Някакъв писмен рапорт?

Мейвън оставя репликата да мине покрай ушите му:

— Утре ще се изправиш и ще кажеш точно каквото ти наредя.

— Или какво? — Заставям се да се изправя на крака без дори помен от предишната си грациозност или гъвкавост. Той наблюдава всеки сантиметър. Позволявам му. — Вече съм твоя пленница. Можеш да ме убиеш, когато поискаш. И съвсем искрено казано, бих предпочела това, отколкото да подмамвам новокръвни в мрежата ти, за да умрат.

— Няма да те убия, Мер. — Макар че все още седи, имам чувството, че се извисява над мен. — И не искам да убивам и тях.

Разбирам какво означават думите, но не и когато идват от устата на Мейвън. Не звучи логично. Изобщо не звучи логично.

— Защо?

— Никога няма да се биеш за нас, знам това. Но хората от твоя вид... те са силни, по-силни, отколкото мнозина Сребърни някога биха могли да бъдат. Представи си какво ще постигнем с цяла армия от тях в съчетание с моя армия. Когато чуят гласа ти, ще дойдат. Как ще се отнасяме към тях, зависи, разбира се, от твоето поведение. И от твоята сговорчивост. — Най-сетне той се изправя. Пораснал е през изминалите няколко месеца. По-висок и по-строен, приличащ на майка си както в повечето неща. — Така че имам два избора и на теб се пада

да избереш кой да последвам. Или ми водиш новокръвни и те се присъединяват към нас, или продължавам да ги намирам сам и да ги убивам.

Плесницата ми се оказва твърде немощна и едва успява да накара челюстта му да помръдне. С другата ръка го плясвам по гърдите, пак без особени последствия. Той едва не завърта очи в отговор на усилието ми. Може дори да му доставя наслада.

Чувствам как лицето ми става яркочервено, поруменявайки както от гняв, така и от безпомощна скръб.

— Как може да си такъв? — изругавам: иска ми се да можех да го разкъсам. Ако не бяха оковите, мълнията ми щеше да се развилнее навсякъде. Вместо това от мен рухва порой от думи. Думи, за които едва мога да помисля, преди да избликнат яростно от мен: — Как можеш все още да си такъв? Тя е мъртва. Убих я. Свободен си от нея. Не... вече не би трябвало да си неин син.

Ръката му улавя здраво брадичката ми и шокът ме кара да замлъкна. Силата на хватката му ме принуждава да се огъна, да се наведе назад, почти да изгубя равновесие. Искане ми се да го направя. Искане ми се да можех да изпадна от ръцете му, да се ударя в пода и да се пръсна на хиляда парчета.

По-рано в Резката, в топлината на койката, която делях с Кал среднощ, си мислех за моменти като този. Да бъда отново насаме с Мейвън. Да получа шанс да видя какъв е наистина под маската, която помнех, и зад човека, какъвто майка му го принуждаваше да бъде. На онова странно място между съня и събуждането очите му ме следяха. Винаги в един и същи цвят, но някак променящи се. Очите му, нейните очи, очи, които познавах, и очи, които не можах никога да опозная. Сега ми изглеждат еднакви, горящи със студен огън, заплашващи да ме погълнат.

Зная, че иска да види точно това, и оставям сълзите на безсилен гняв да ме надвият и да се отронят. Той жадно проследява пътечките им.

После ме изблъсква. Залитам и падам на едно коляно.

— Аз съм това, в което тя ме превърна — прошепва той, изоставяйки ме.

Преди вратата да се затвори зад него, забелязвам пазачи от двете страни. Този път — Клоувър и Ег. Значи пазачите Арвън не са далече,

макар че някак успявам да се освободя.

Отпускам се бавно на пода и сядам на пети. Покривам с една ръка лицето си, за да скрия факта, че очите ми внезапно са пресъхнали. Колкото и да ми се искаше смъртта на Елара да го промени, знаех, че няма. Не съм толкова глупава. Не мога да вярвам на нищо, което засяга Мейвън.

Най-малкият от церемониалните му медали се впива в другата ми ръка, скрит от присвитите ми пръсти. Дори Безмълвният камък не може да отнеме инстинктите на крадеца. Металната закопчалка на медала се впива в кожата. Изкушавам се да я оставя да я пробие, да пусне алена кръв, да напомни на мен и на всекиго, който гледа, каква съм и на какво съм способна.

Преструвайки се, че се протягам, пъхам медала под дюшека си. Заедно с останалата си плячка: фиби за коса, отчупени зъбци от вилици, късчета от счупени стъклени чаши и порцеланови чинии. Арсеналът ми, макар и скромен, ще трябва да свърши работа.

Поглеждам гневно роклята в ъгъла, сякаш дрехата по някакъв начин е виновна за това. Утре, каза той.

Връщам се към коремните преси.

ШЕСТ МЕР

Картончетата са грижливо напечатани, уточняващи какво трябва да кажа. Не мога дори да ги погледна и ги оставям да лежат на масичката до леглото ми.

Много се съмнявам, че ще ми предоставят камериерки, за да ме превърнат в онова, което Мейвън си въобразява, че ще представи пред двора. Струва ми се тежка задача да се закопчая в алената рокля. Тя има висока яка, влачещ се подгъв и дълги ръкави, които да скрият не само клеймото, жигосано от Мейвън върху ключицата ми, а и гривните на оковите, все още прикрепени към китките и глезените ми.

Независимо колко много пъти избягвам тази елегантна преструвка, явно съм обречена да играя роля в нея. Роклята ще е твърде голяма, когато най-сетне я облека, твърде свободна около ръцете и талията. Тук съм по-слаба независимо колко много се насилвам да ям. Ако се съди по онова, което успявам да зърна от отражението си в прозореца, косата и кожата ми също са пострадали под натиска на тишината. Лицето ми е пожълтяло и хлътнало, болнаво на вид, докато очите ми са зачервени. А тъмнокафявата ми коса, все още обагрена от бавно пълзящото сиво по краищата, е по-чорлава и раздърпана от всякога, оплетена до корен. Отново я сплитам набързо, разхлабвайки заплелите се на възел краища.

Никакво количество коприна не може да промени начина, по който изглеждам под роклята, в която Мейвън е решил да ме облече. Но няма значение. Никога няма да я облека, ако всичко мине по план.

Следващата стъпка в подготовката ми кара сърцето ми да заблъска като юмрук в гърдите. Полагам всички старания да изглеждам спокойна поне заради камерите в спалнята си. Те не могат да узнаят какво се готвя да направя, не и ако смятам да проработи. А дори и да успея да заблудя пазачите си, има още едно доста голямо препятствие.

Това би могло да ме убие.

Мейвън не е сложил камери в банята ми. Не за да защити личното ми пространство, а за да укроти собствената си ревност. Зная достатъчно за него, за да осъзнавам, че няма да позволи на друг човек да види тялото ми. Допълнителната тежест на Безмълвния камък, плочите, вмъкнати в стените, е потвърждение за това. Мейвън се е постарал пазачите никога да нямат повод да ме придружат тук вътре. Сърцето ми бие бавно в гърдите, но аз упорствам. Трябва.

Душът започва да съска и да изпуска пара, изгарящо горещ в мига, щом го пускам с пълна сила. Ако не беше Камъкът в банята, щях да прекарвам множество дни, наслаждавайки се на рядкото удобство, каквото е къпането с гореща вода. Трябва да действам бързо или да се оставя Камъкът да ме задуши.

Преди в Резката имахме късмет, ако успеехме да се изкъпем в студените реки, докато на Тък времето, което прекарвахме под душовете, беше точно определено и водата беше хладка. Засмивам се при мисълта за онова, което минаваше за къпане у дома. Вана, напълнена с вода от кухненския кран, топла лете, студена зиме, с откраднат сапун, с който да се измием. Все още не завиждам на майка ми за задачата ѝ да помага на баща ми да се изкъпе.

С известна доза късмет — много късмет — скоро ще видя отново и тях.

Бутвам горната част на душа, измъквам я от жлеба и я оставям да тече върху пода на банята. Водата блъска по бялата мозайка и я наквасва. Пръските уцелват босите ми крака, а горещината изпраща тръпки по кожата ми, приятни и подканващи като топло одеяло.

Докато водата се просмуква навън под вратата на банята, аз действам бързо. Първо слагам дългото отчупено парче стъкло на плота, на около една ръка разстояние. После посягам към истинското оръжие.

Дворецът Уайтфайър е истинско чудо във всеки свой сантиметър и моята баня не е изключение. Осветена е от скромен полилей, ако изобщо съществува такова нещо: изработен от сребро, с извити краища като дървесни клони, от които като разпукващи се пъпки излизат дузина крушки. Налага се да застана върху мивката, балансирайки опасно, за да се добера до него. С няколко силни, но съсредоточени движения придърпвам напред висящите външни части от инсталацията, чиито кабели минават през тавана. Щом си

освобождавам достатъчно място, се привеждам с все още светещия полилей в ръка. Закрепвам го на мивката в очакване.

Блъскането започва няколко минути по-късно. Който и да наблюдава стаята ми, е забелязал водата, изливаща се изпод вратата на банята. Десет секунди по-късно два чифта крака нахълтват в спалнята ми. Не съм сигурно точно кои пазачи от рода Арвън, но всъщност няма значение.

— Бароу! — провиква се мъжки глас, придружен от блъскане с юмрук по вратата на банята.

Когато не отговарям, те се задействат, без да губят време, а аз правя същото.

Ег бутва вратата навътре: бялото му лице почти се слива с облицованите с плочки стени, когато пристъпва вътре, шляпайки през водата. Клоувър не влиза след него, а стои с единия крак в банята и другия — в спалнята ми. Няма значение. И двата ѝ крака са в локвата от вдигащата пара вода.

— Бароу...? — продумва Ег с увиснала челюст при вида ми.

Не е нужно кой знае колко, за да оставя полилея да падне, но въпреки това действието ми се струва тежко.

Той пада с трясък върху мокрите плочки. Когато електричеството уцелва водата, през стаята преминава пулсиращ заряд, който дава на късо не само с другите лампи в банята, а и с тези в спалнята ми. Вероятно из цялото това крило на двореца.

Двамата пазачи Арвън подскачат и потрепват, когато искрите минават през плътта им. Рухват бързо със схванати мускули.

Прескачам водата и телата им, почти ахвайки, когато тежестта на Безмълвния камък в банята се стопява. Оковите още тежат върху крайниците ми и без да губя време, претърсвам пазачите Арвън, като внимавам да не стъпя във водата. Обръщам джобовете им колкото мога по-бързо, търсейки ключа, който преследва будните ми мигове. Люлееща се, напипвам извито парче метал под яката на Ег, притиснато плътно до гръдната му кост. С треперещи ръце го издърпвам и се заемам да разхлабвам гривните на оковите си една по една. Когато падат, тишината се разсейва малко по малко. Задъхано си поемам въздух, опитвайки се да предизвикам мълнията в себе си. Ще се върне. Трябва.

Но все още се чувствам вцепенена.

Тялото на Ег е оставено на милостта ми, топло и живо под ръцете ми. Мога да прережа гърлото му и това на Клоувър, да срежа вратните им вени с някое от назъбените късчета стъкло, които държа добре скрити. Би трябвало да го направя, казвам си. Но вече съм изгубила твърде много време. Оставям ги живи.

Както очаквах, пазачите Арвън имат достатъчно тренинг в изпълнението на задълженията си и са заключили зад себе си вратата на спалнята ми. Няма значение. Една фиба за коса върши същата работа като един ключ. Отварям ключалката за една секунда.

От няколко дни не съм пристъпвала навън от затвора си, а тогава бях отведена на каишка при Еванджелин, пазена от всички страни. Сега коридорът е празен. Над мен се редят изгорели крушки, подмамващи в празнотата си.

Усещането ми за електричеството е слабо, едва доловима искра през тъмнината. Трябва да се върне. Планът ми няма да проработи, ако то не се върне. Боря се с прилив на паника — ами ако си е отишло завинаги? Ами ако Мейвън ми е отнел мълнията?

Спринтирам възможно най-бързо, осланяйки се на онова, което знам за Уайтфайър. Еванджелин ме водеше наляво, към балните зали, големите зали и тронната зала. Там сигурно гъмжи от пазачи и офицери, да не споменаваме пък и благородниците на Норта, опасни сами по себе си. Така че отивам надясно.

Камерите ме следват, разбира се. Забелязвам ги на всеки ъгъл. Питам се дали и те са дали на късо, или предоставям забавление на няколко офицери. Сигурно се обзалагат докъде ще стигна. Обреченото усилие на едно обречено момиче.

По едно задно стълбище стигам до площадка и в бързината едва не събарям някакъв прислужник.

Сърцето ми подскача при вида му. Момче, може би на моята възраст, с вече изчервяващо се лице, докато държи подноса с чай. Облива се в червена руменина.

— Това е измама! — изкрещявам му. — Онова, което се опитват да ме накарат да направя, е измама!

В най-горния и в най-долния край на стълбите с трясък се отварят две врати една след друга. Отново хваната натясно. Станало ми е лош навик да се озовавам в такова положение.

— Мер... — продумва момчето: името ми трепти върху устните му. Плаша го.

— Намери начин, съобщи на „Алената гвардия“. Кажи на когото можеш. Това е поредната лъжа!

Някой ме сграбчва през кръста и ме дръпва назад, нагоре и надалече. Вниманието ми е все така приковано върху прислужника. Униформените офицери, идващи отдолу, го изблъскват и го притискат към стената, без да мислят. Подносът му пада с дрънчене на пода и от него се разлива чай.

— Всичко е лъжа! — успявам да изрека, преди една ръка да затисне устата ми.

Опитвам се да пусна искра, посягайки към мълнията, която все още едва усещам. Не се случва нищо, затова захвапвам достатъчно силно, за да усетя вкус на кръв.

Офицерът от Сигурността сваля ръката си, ругаейки, докато пред мен се появява друг, този път жена, и ловко сграбчва ритациите ми крака. Изплювам кръв в лицето ѝ.

Когато ми нанася удар отляво с движение, изпълнено със смъртоносно изящество, я разпознавам.

— Приятно ми е да те видя, Соня — изсъсквам. Опитвам се да я ритна в корема, но тя отегчено парира движението.

Моля те, умолявам мислено, сякаш електричеството може да ме чуе. Няма никаква реакция и аз сподавам едно ридание. Прекалено слаба съм. Мина твърде дълго време.

Соня е от копринените хора, твърде бърза и ловка, за да се смути от съпротивата на едно слабо момиче. Хвърлям поглед към униформата ѝ. Черно, усукано със сребърно, с червените и сини цветове на Династия Айрал на раменете си. Ако се съди от значките на гърдите ѝ и брошките на яката ѝ, сега тя е висш офицер от Сигурността.

— Честито за повишението — изръмжавам раздранено, прибъгвайки до остър тон, защото това е всичко, което мога да направя. — Нима толкова скоро приключи с обучението?

Тя затяга хватката си върху крака ми, пръстите ѝ са като щипци.

— Жалко, че така и не приключи с обучението по протокол. — Все още без да пуска краката ми, тя потрива лице в рамото си,

опитвайки се да избърше сребрилата кръв по бузата си. — Малко обноски нямаше да са ти излишни.

Видях я за последно само преди няколко месеца. Застанала заедно с баба си Ара и Еванджелин, облечена в траурно черно за краля. Тя беше една от многото, които ме гледаха в Кулата на костите и които искаха да ме видят как умирам. Хората от нейната династия са прочути не само с физическите, но и с мисловните си умения. До един — шпиони, обучени да откриват тайни. Съмнявам се да е повярвала на Мейвън, когато той каза на всички, че съм измамница, изпратена като шпионин на „Алената гвардия“ да проникне в двореца. И се съмнявам, че ще повярва на онова, което предстои да се случи.

— Видях баба ти — казвам ѝ. Разиграването на тази карта е дързък ход.

Безупречното ѝ самообладание не се пропуква, но чувствам как хватката ѝ върху ръката ми отслабва, макар и съвсем малко. После тя навежда брадичка. Продължавай, опитва се да каже.

— В затвора Корос. Измъчена от глад, отслабена от Безмълвен камък. — Както съм аз сега. — Помогнах за освобождаването ѝ.

Друг би могъл да ме нарече лъжкиня. Но Соня не проговаря, очите ѝ гледат навсякъде, но не и към мен. За всекиго друго изглежда, сякаш не проявява интерес.

— Не знам колко време е прекарала там, но оказа по-силна съпротива от когото и да е друг. — Сега си я спомням, мяркаща се светкавично из спомените ми. Стара жена с ожесточената сила на своята съименница, Пантерата. Тя дори спаси живота ми, изтръгвайки остро като бръснач колело от въздуха, преди да ми е отнесло главата. — Накрая Птолемея я докопа обаче. Точно преди да убие брат ми.

Тя свежда поглед към пода с леко набраздено чело. Всеки сантиметър от тялото ѝ се стяга. За секунда си мисля, че може да се разплаче, но напирещите сълзи така и не се изливат.

— Как? — Едва я чувам.

— Пронизана във врата. Бързо.

Следващата ѝ плесница е добре прицелена, но не силна. Като за показ, като всичко друго на това адско място.

— Дръж си мръсните лъжи за себе си, Бароу — изсъсква тя, слагайки край на разговора ни.

В крайна сметка се озовавам свита на купчинка на пода на спалнята си с две парещи бузи, със заливащата ме смазваща тежест на четирима пазачи Арвън. Ег и Клоувър имат малко измачкан вид, но лечителите вече са се погрижили за раните им, каквито и да са били. Жалко, че не ги убих.

— Шокирани ли сте да ме видите? — подхвърлям им с провлечен тон, подсмивайки се на кошмарната шега.

В отговор Китън ме напъхва насила в алената рокля, принуждавайки ме да се разсъблека пред всички. Нарочно протака унижението. Роклята ми причинява болка, когато се допира до жигосаното клеймо. М като Мейвън, М като мъст, М като мрак.

Все още усещам вкуса на кръвта на офицера от Сигурността, когато Китън тика картончетата с речта в гърдите ми.

Сребърният двор е призван в тронната зала в пълен състав. Върховните династии напират буйно както обикновено. Всеки цвят изглежда крещящо, истински фойерверк от скъпоценни камъни и брокат. Присъединявам се към хаоса, добавяйки кървавочервено към вече събраните цветове. Вратите на тронната зала се затварят плътно зад мен, оставят ме като в клетка с най-лошите от тях. Членовете на династиите се отдръпват да ми направят път, образуват дълъг проход от входа до трона. Докато вървя, шушукат, отбелязвайки всяко несъвършенство и всеки слух. Долавям откъслечни думи. Разбира се, всички знаят за малкото ми приключение тази сутрин. Пазачите Арвън — двама отпред, двама отзад — са достатъчно потвърждение за продължаващото ми положение на затворничка.

Значи този път последната лъжа на Мейвън не е предназначена за тях. Опитвам се да проумея мотивите му, извивките на заплетените му като коридори на лабиринт опити за манипулиране. Сигурно е преценил доколко си струва да им каже — и е решил, че си струва риска да посвети най-близките си благородници в такава пикантна тайна. Няма да имат нищо против лъжите му, щом не лъже самите тях.

Както и преди той седи върху трона си от сиви каменни плочи, вкопчвайки се с две ръце в ръкохватките. Зад гърба му са Пазители, подредени покрай стената зад него, докато от лявата му страна е Еванджелин, застанала гордо изправена. Тя блести като смъртоносна звезда с наметало и рокля от сложни сребърни люспи с прорези на ръкавите. Брат й, Птолемей, е в тон с нея, в нови доспехи, достатъчно

близо, за да пази и сестра си, и краля. Друго познато до болка лице стои от дясната страна на Мейвън. Не носи броня. Не му е нужна. Умът му е достатъчно оръжие и щит.

Самсон Мерандус ми се ухилва: видение в тъмносино и бяла дантела — цветове, които мразя повече от всички други. Дори от сребърния. Аз съм касапин, предупреди ме той преди разпита ми. Не лъжеше. Никога няма да се свързва напълно от начина, по който ме насече: като прасе върху касапска кука, повесено там, за да му изтече кръвта.

Мейвън забелязва външността ми, доволен от нея. Същата лечителка от Династия Сконос се опита да направи нещо с косата ми, прибирайки я в спретната опашка, докато набързо полага малко грим по изнурените черти на лицето ми. Не й отне дълго време, но ми се иска да се беше позабавила. Докосването й бе хладно и успокояващо, поправяйки всички натъртвания, с които се бях сдобила в обречения си опит за бягство.

Не изпитвам страх, докато се приближавам, вървейки пред очите на десетки Сребърни. Има далеч по-лоши неща, от които да се страхувам. Като камерите пред мен например. Още не са насочени към мен, но скоро ще бъдат. Едва мога да преглътна мисълта.

Мейвън ни спира рязко с един-единствен жест, като вдига дланта си. Пазачите Арвън знаят какво означава той и се отделят, оставят ме да извървя последните няколко метра сама. Точно тогава се включват камерите. За да ме покажат как вървя неохранявана, без кайшка с повод, една свободна Червена, застанала със Сребърните. Образът ще бъде излъчен в ефир навсякъде, пред всички, които обичам, и пред всекиго, когото някога бих могла да се надявам да защитя. Това простичко действие може да е достатъчно да обрече десетки новокръвни и да нанесе тежък удар срещу „Алената гвардия“.

— Излез напред, Мер.

Това е гласът на Мейвън. Не Мейвън, но все пак той. Момчето, което си мислех, че познавам. Мил, нежен. Пази в запас този глас, готов да бъде изваден и използван срещу мен като меч. Той ме поразява до дълбините на същността ми, както той знае, че ще стане. Против волята си изпитвам познатия копнеж за едно момче, което не съществува.

Стъпките ми отекуват по мрамора. На занятията по протокол покойната лейди Блонос се опитваше да ме научи как да владее лицето си в двора. Идеалното ѝ изражение беше студено, лишено от емоции, по-безчувствено и от най-безчувственото. Аз не съм нито едно от тези неща и се боря с порива да се прикрия зад подобна маска. Вместо това се опитвам да овладеем чертите си и да им придам изражение, което едновременно ще удовлетвори Мейвън и някак ще даде на страната да разбере, че изобщо не правя това по свой избор. Трудно за изпълнение.

Все още ухилен, Самсон прави крачка настрана, оставяйки свободно пространство до трона. Потръпвам, разбрала намерението, но правя каквото трябва. Заставам от дясната страна на Мейвън.

Каква ли гледка представлява това. Еванджелин в сребърно, аз — в червено, с краля в черно между нас.

СЕДЕМ КАМЕРЪН

Така нареченото предупреждение за мълнии отеква из главния етаж на Ирабел, нагоре и надолу из издигнатите площадки, напред-назад между пасажите. Разпратени са куриери да открият онези от нас, които са сметнати за достатъчно важни, за да получат последни сведения за Мер. Обикновено аз не съм приоритет. Никой не ме завлича долу, за да получавам отчет заедно с останалите нейни почитатели. Децата ме откриват по-късно, на работа, и ми връчват лист, изброяващ подробно каквито там откъслечни сведения са събрали шпионите на Гвардията относно времето, прекарвано от скъпоценната Бароу в килията. Безполезни неща. Какво е яла, как са се сменяли пазачите ѝ, такива неща. Днес обаче вестносецът, малко момиче с лъскава, права, черна коса и ръждивочервена кожа, ме дръпва за ръката.

— Предупреждение за мълнии, госпожице Коул. Елате с мен — казва тя, упорита и наивна.

Идва ми да изсъскам, че моята най-важна грижа е да уредя отоплението в моята казарма да проработи, а не да разбере колко пъти Мер е използвала тоалетната днес, но милото ѝ лице възпира порива. Фарли сигурно е изпратила най-сладкото проклето хлапе в базата. Мътните да я вземат.

— Добре, ще отида — изпуктявам, мятайки инструментите си обратно в кутията им. Когато тя ме хваща за ръка, се сецам за Мори. По-нисък е от мен и навремето, когато като малки работехме на монтажния конвейер, той все се държеше за ръката ми, когато шумните машини го плашеха. Но това малко момиче не показва признаци на страх.

Дърпа ме през виещи се коридори, горда със себе си, задето знае накъде да върви. Намръщвам се при вида на парчето червен плат, завързано около китката ѝ. Твърде малка е, за да е дала клетва пред бунтовниците, още по-малко пък — да живее в тактическата им

щабквартира. Но пък мен ме изпратиха на работа, когато бях на пет, за да сортирам скрап от купчините с отпадъци. Тя е на два пъти по толкова.

Отварям уста да попитам какво я е довело тук, но размислям. Родителите ѝ очевидно: или чрез житейските си избори, или заради края на живота си. Питам се къде ли може да са. Точно както се чудя за моите.

Жиците в Коридори 4 и 5 и Подземие 7 трябва да бъдат оголени. Казарма А има нужда от отопление.

Повтарям постоянно нарастващия списък от задачи, за да притъпя внезапната болка. Собствените ми родители избледняват от мислите ми, докато отблъсквам лицата им. Татко, който кара транспортен камион, с ръце, по-уверени от всякога на волана. Мама във фабриката редом с мен, по-бърза, отколкото аз някога ще бъда. Когато заминахме, тя беше болна, косата ѝ оредяваше, а тъмната ѝ кожа сякаш посивяваше. Почти се задавам със спомена. И двамата са недостижими за мен. Мори обаче не е. До Мори мога да се добера.

Жиците в Коридори 4 и 5 и Подземие 7 трябва да бъдат оголени. Казарма А има нужда от отопление. Мори Коул трябва да бъде спасен.

Стигаме коридора до централното контролно помещение по същото време като Килорн. Собственият му пратеник го следва, спринтирайки, за да не изостава от върлинестото момче, което завива с бясна скорост зад ъгъла. Килорн сигурно е излизал горе, навън в мразовития въздух на настъпващата зима. Бузите му са се зачервили от студа. Докато върви, смъква от главата си плетена шапка и неравните му жълтеникавокафяви кичури щръкват нагоре.

— Кам. — Той ми кимва и спира там, където пътищата ни се пресичат. Вибрира от страх, очите му са яркозелени на флуоресцентната светлина в пасажа. — Някакви идеи?

Свивам рамене. Знам по-малко от всекиго по отношение на Мер. Дори не знам защо си дават труд да ме държат в течение. Вероятно за да ме накарат да се чувствам като една от тях. Всеки знае, че не искам да съм тук, но нямам къде другаде да отида. Нито обратно в Ню Таун, нито в Задушливите земи. Закотвена съм тук.

— Никакви — отвърщам.

Килорн хвърля поглед назад към куриера си и се усмихва.

— Благодаря — казва, отпращайки го любезно. Хлапето схваща намека и се отдалечава с облекчение. Аз правя същото с моята пратеничка, като ѝ кимвам и ѝ се усмихвам признателно. Тя се отправя в другата посока и изчезва зад един завой.

— От малки ги подхващат — не успявам да се сдържа и прошепвам под нос.

— Не толкова малки, колкото бяхме ние — отвръща Килорн.

Намръщвам се:

— Вярно.

През изминалия месец или някъде толкова съм научила достатъчно за Килорн, за да знам, че мога да му се доверя повече, отколкото на всекиго другото тук долу. Моят и неговият живот си приличат. Той започнал да чиракува още като малък и подобно на мен разполагал с лукса да има работа, която да го пази от принудително вземане във войската. Докато правилата не се промениха и за двама ни и се оказахме привлечени в орбитата на Мълниеносното момиче. Килорн би възразил, че е тук по собствен избор, но аз съм наясно. Той бил най-добрият приятел на Мер и я последвал в „Алената гвардия“. Сега тук го задържа сляпото му упорство — да не споменаваме положението му на беглец.

— Но не ни вгълпяваха нещо, Килорн — продължавам, поколебайки се да направя следващите няколко стъпки. Пазачите на контролното помещение чакат на няколко метра от нас, безмълвно стоящи на пост пред вратата. Наблюдават и двама ни. Чувството не ми харесва.

Килорн ми отправя странна, печална потрепваща усмивка. Очите му се свеждат към татуирания ми врат, където са трайно отбелязани професията ми и мястото, където живея. Черното мастило се откроява дори на фона на тъмната ми кожа.

— Да, бяхме, Кам — казва той тихо. — Хайде.

Плъзва ръка около раменете ми и двамата се придвижваме напред. Пазачите се дръпват встрани и ни пускат да минем през вратата.

Този път контролното помещение е по-претърпкано, отколкото съм го виждала някога. Всички техници седят в напрегнато внимание, съсредоточени върху няколкото екрана в предната част на стаята. Всеки показва едно и също: Горящата корона, герба на Норта, с

нейните червени, черни и сребърни пламъци. Обикновено символът обозначава официални излъчвания в ефир и предполагам, че ще бъда принудена да чуя поредното послание от режима на крал Мейвън. Не съм единствената, която си мисли така.

— Може да я видим — прошепва Килорн с глас, смекчен поравно от копнеж и страх. На екрана образът леко подскача. Застинал, спрял. — Какво чакаме?

— По-скоро кого — отвръщам, хвърляйки поглед из стаята. Доколкото виждам, Кал вече е тук, стоически присвит в дъното на стаята, държейки се на разстояние от всички. Усеща, че го наблюдавам, но само кимва.

За мое удивление Килорн му маха да се приближи. След секунда колебание Кал се подчинява, движейки се внимателно из стаята, докато тя се пълни. По някаква неизвестна причина това „предупреждение за мълнии“ е привлякло в контролното помещение много хора, до един — напрегнати като Килорн. Повечето не разпознавам, но към тълпата се присъединяват няколко новокръвни. Зървам Раш и Тахир в обичайната им поза, седнали с радиооборудването си, докато Нани и Ейда стоят заедно. Подобно на Кал, те са се оттеглили до задната стена, защото не желаят да привличат никакво внимание към себе си. Когато принцът се приближава, Червените офицери почти отскачат от пътя му. Той се преструва, че не забелязва.

Кал и Килорн си разменят слаби усмивки. Обичайното им съперничество отдавна си е отишло, но е заместено от смущение.

— Ще ми се полковникът да си размърда задника малко по-бързо — казва един глас от дясната ми страна.

Обръщам се и виждам Фарли да се промъква странично към нас, полагайки всички усилия да не бие на очи въпреки големия си корем. Широкото ѝ яке почти го скрива, но на място като това е трудно да се пазят тайни. Тя наближава четвъртия месец и не ѝ пука кой ще разбере. Дори в момента крепи чиния с пържени картофи в едната си ръка и вилица в другата.

— Камерън, момчета — добавя тя и кима подред на всеки. Аз правя същото, както и Килорн. Тя подигравателно отдава чест на Кал с вилицата си, а той едва изръмжава нещо в отговор. Стиска челюст толкова силно, че насмалко да му се счупят зъбите.

— Мислех, че полковникът спи тук — отвърщам, приковавайки поглед върху екрана. — Типично. Единственият път, когато имаме нужда да е наблизо.

Във всеки друг ден щях да се зачудя дали отсъствието му не е просто трик. Може би за да ни даде да разберем кой командва. Сякаш някой от нас би могъл въобще да забрави. Дори редом до Кал, Сребърен принц и генерал, или множество новокръвни с ужасяващо разнообразие от способности, той някак успява да държи всички карти. Защото тук, в „Алената гвардия“, в този свят, информацията е по-важна от всичко, той е единственият, който знае достатъчно, за да контролира всички ни.

Мога да уважа това. Не е нужно частите на една машина да знаят какво правят другите части. Но аз не съм просто механизъм. Вече не.

Полковникът влиза с братята на Мер от двете си страни. Все още няма и следа от родителите ѝ, които остават скрити някъде заедно със сестра ѝ с дългата тъмночервена коса. Мисля, че я видях веднъж: умно, бързо създание, което се стрелкаше из столовата, но така и не се приближих достатъчно, за да я попитам. Чувала съм слухове, разбира се. Шушукания от другите техници и войници. Някакъв офицер от Сигурността смазал крака на момичето, принуждавайки Мер да проси в летния дворец. Или нещо от този род. Имам предчувствие, че би било нетактично да питам Килорн за истинската история.

Всички в контролния център се обръщат да следят с поглед полковника, нетърпеливи той да започне с онова, което сме дошли да видим. Така че реагираме вкупом, потискайки ахването или изненаданите си изражения, когато друг Сребърен влиза след полковника във вече претъпканото помещение.

Всеки път, щом го видя, ми се иска да го намразя. Той беше причината, поради която Мер ме принуди да се присъединя към нея, принуди ме да се върна в затвора си, застави ме да убивам, принуди други да умрат, за да може този незначителен, приличащ на суха вейка мъж да живее. Но тези избори не бяха негови. Той беше затворник точно толкова, колкото и аз, обречен на килиите на Корос и бавната, смазваща смърт, причинена от Безмълвен камък. Не е негова вината, че Мълниеносното момиче го обича, а той трябва да понася проклятието, което тази любов носи със себе си.

Джулиан Джакос не се свива до задната стена с новокръвните и не заема мястото до своя племенник Кал. Вместо това стои близо до полковника, оставяйки тълпата да се раздели, за да може той да вижда това излъчване в ефир възможно най-добре. Докато се настанява, съсредоточавам вниманието си върху раменете му. От позата му лъха Сребърно декадентство. С изправен гръб, съвършен. Дори в старата, наследена от някого униформа, избеляла от употреба, с прошарена в сиво коса и с изпитото и бледо, студено изражение, което всички възприемаме под земята, не може да се отрече какъв е. Други споделят чувствата ми. Войниците около него докосват приборите си в кобурите пистолети, държейки под око Сребърния. Слуховете по отношение на него са по-точни. Той е вуйчо на Кал, брат на мъртва кралица, бивш наставник на Мер. Втъкан в редиците ни като нишка от стомана сред вълна. Въплътен, но опасен и лесен за измъкване.

Казват, че може да контролира хората с гласа и очите си. Както можеше кралицата. Както мнозина все още могат.

Още един човек, на когото никога, абсолютно никога няма да обърна гръб. Списъкът е дълъг.

— Да го видим — излайва полковникът, рязко прекъсвайки приглушеното мърморене, породено от присъствието на Джулиан. Мониторите реагират подобаващо и се задействат с рязко потрепване.

Никой не продумва, а видът на лицето на крал Мейвън прерязва всички ни.

Той ни призовава от онзи масивен трон, дълбоко в сърцето на Сребърния двор, с широко отворени и подканващи очи. Зная, че е змия, затова мога да пренебрегна добре избраната му маскировка. Но предполагам, че по-голямата част от страната не може да прозре през маската на едно малко момче, призовано за величие, което покорно прави каквото може, за едно кралство на ръба на хаоса. Привлекателен е. Не широкоплещест като Кал, но с хубаво телосложение, като скулптура с широки скули и лъскава черна коса. Красив, не просто представителен. Чувам как някой дращи бележки, вероятно записвайки всичко, което става на екрана. Позволява на нас, останалите, да гледаме свободно, съсредоточени само върху ужаса, който Мейвън ще представи.

Той се накланя напред с една протегнатата ръка, когато се изправя да повика някого при себе си.

— Излез напред, Мер.

Камерите се обръщат, завъртат се плавно и показват Мер, застанала пред краля. Очаквах дрипи, но вместо това тя носи изящно облекло, каквото не бих могла дори да си представя. Всеки сантиметър от тялото ѝ е покрит с кървавочервени скъпоценни камъни и бродирана коприна. Всичко блещука, докато тя върви по великолепна пътека и тълпата Сребърни, събрана за това, каквото и да е то, се разделя да ѝ направи път. Няма вече нашийник, няма каишка с повод. Отново виждам през маската. Отново се надявам, че кралството също вижда — но как могат? Те не я познават като нас. Не виждат сенките в тъмните ѝ очи, потрепващи при всяка стъпка. Хлътналите ѝ бузи. Присвиването на устните ѝ. Треперещите пръсти. Стягащата се челюст. И това е само каквото аз забелязвам. Кой знае какво могат да видят Кал или Килорн, или братята ѝ в Мълниеносното момиче?

Роклята я покрива точно от врата ѝ чак до китките и глезените. Вероятно за да скрие синини, белези и жигосаното от краля клеймо, което носи. Това изобщо не е рокля, а маскараден костюм.

Не съм единствената, която изплашено си поема въздух през зъби, когато тя стига до краля. Той взима ръката ѝ в своята и тя се поколебава да затвори пръстите си. Само частица от секундата, но достатъчна да потвърди без капка от съмнение онова, което вече знаем. Това не е по неин избор. Или ако е, алтернативата е била много, много по-ужасна.

Във въздуха се разнасят леки вълни от топлина. Килорн прави всичко по силите си да се отдръпне от Кал, без да привлича вниманието, и се блъсва в мен. Правя му място, доколкото мога. Никой не иска да е твърде близо до огнения принц, ако нещата тръгнат на зле.

Не е нужно Мейвън да дава знак. Мер познава него и кроежите му достатъчно добре, за да разбере какво иска от нея. Образът, показван от камерата, се дръпва назад, когато тя тръгва към дясната страна на трона му. Това, което виждаме сега, е демонстрация на неоспорима власт. Еванджелин Самос, годеницата на краля, бъдеща кралица по могъщество и външност, от едната страна, а Мълниеносното момиче — от другата. Сребърно и Червено.

Други благородници, най-изтъкнатите от Висшите Династии, стоят събрани на подиума. Имена и лица, които не познавам, но съм сигурна, че мнозина тук познават. Генерали, дипломати, воини,

съветници. Всички до един — посветили се на пълното ни унищожение.

Кралят отново се настанява на трона си бавно, с поглед, впит дълбоко в камерата, и следователно и в нас.

— Преди да кажа нещо друго, преди да започна тази реч — той прави жест, уверен и почти очарователен, — искам да благодаря на борещите се мъже и жени, Сребърни и Червени, които служат в защита на границите ни и в момента ни защитават от врагове извън тази страна, и от враговете в пределите ѝ. На войниците от Корвиум, преданите воители, устояващи на постоянните и унищожителни терористични атаки на „Алената гвардия“. Поздравявам всички ви и съм с вас.

— Лъжец — изръмжава някой в стаята, но бързо му изшъткват да млъкне.

На екрана Мер има вид, сякаш споделя чувството. Полага всички усилия да не трепне или да позволи на лицето си да издаде емоциите ѝ. Получава се. Почти. По врата ѝ пропълзява руменина, отчасти скрита от високата ѝ яка. Недостатъчно висока. Мейвън ще трябва да ѝ нахлузи торба на главата, за да скрие чувствата ѝ.

— В последните дни след много размисления и обсъждане с моя съвет и съдилищата на Норта Мер Бароу от Подпорите беше осъдена за престъпленията си срещу това кралство. Срещу нея бяха повдигнати обвинения в убийство и тероризъм и ние сметнахме, че тя е най-лошият от плъховете, гризящи нашите корени. — Мейвън вдига за миг поглед към нея с неподвижно и съсредоточено изражение. Не искам да знам колко пъти е упражнявал това. — Наказанието ѝ беше да прекара целия си живот в затвора, след като първо бъде разпитана от собствените ми братовчеди от Династия Мерандус.

По нареждане на краля напред излиза мъж, облечен в тъмносино. Приближава се на сантиметри от Мер, достатъчно близо да допре леко ръка до която част от тялото ѝ си избере. Тя замръзва на място, застава напълно неподвижна с всеки сантиметър на тялото си, за да не трепне.

— Аз съм Самсон от Династия Мерандус и проведох разпита на Мер Бароу.

Пред мен Джулиан вдига ръка към устата си. Единственият знак колко е обезпокоен.

— Аз съм внушител, моята способност ми позволява да пренебрегвам обичайните лъжи и увъртания, на които разчитат повечето затворници. Затова признавам, че когато Мер Бароу ни каза истината за „Алената гвардия“ и нейните ужаси, не ѝ повярвах. Свидетелствам тук за протокола, че сгреших, когато се съмнявах в нея. Онова, което видях в нейните спомени, беше болезнено и смразяващо.

Нова поредица от шушукания из стаята, нови шъткания. Напрежението обаче все още е осезаемо, както и объркването. Полковникът се изправя със скръстени ръце. Сигурна съм, че всички обмислят греховете си и се питат за какво ли може да бръцолеве този глупак Самсон. От едната страна Фарли с присвити очи почуква с вилицата по устната си. Изругава под нос, но не мога да попитам защо.

Мер повдига брадичка, изглежда така, сякаш ще повърне върху ботушите на краля. Бас държа, че ѝ се иска да го направи.

— Отидох при „Алената гвардия“ по своя воля — казва тя. — Те ми казаха, че брат ми е бил екзекутиран, докато е служил в легионите, за престъпление, което не бил извършил. — При споменаването на Шейд гласът ѝ изневерява. До мен дишането на Фарли се учестява, а ръката ѝ се присвива върху корема. — Попитаха дали искам отмъщение за смъртта му. Аз исках. Затова се заклех във вярност пред тяхната кауза и бях внедрена на служба в кралската резиденция в Двореца на Слънцето.

Дойдох в двореца като Червен шпионин, но дори аз не знаех, че съм нещо съвсем друго. По време на Изпитанието на кралиците открих, че по някакъв начин притежавам способност да създавам електричество. След допитване покойните крал Тиберий и кралица Елара решиха да ме приемат без много шум да изучат каква съм и евентуално да ме научат в какво би могла да се превърне способността ми. Замаскираха ме като Сребърна, за да ме предпазят. Правилно се досещаха, че една Червена, която притежава необичайна способност, ще бъде смятана за чудато създание в най-добрия случай, за изчадие — в най-лошия, и скриха самоличността ми, за да ме опазят от предразсъдъците както на Червени, така и на Сребърни. Кръвният ми статут беше известен на малцина, включително на Мейвън, както и на Ка... на принц Тиберий.

Но „Алената гвардия“ откри каква съм. Заплашиха да ме разобличат публично, както за да сринат доверието в краля, така и за

да ме изложат на опасност. Бях принудена да им служа като шпионин, да изпълнявам заповедите им и да улесня внедряването им в кралския двор.

Следващият протест, надигнал се откъм стаята, е по-силен и не е лесно да бъде потушен.

— Това са наистина невероятни глупости — изръмжава Килорн.

— Най-важната ми мисия беше да вербувам Сребърни съюзници за „Алената гвардия“. Бях инструктирана да се насоча към принц Тиберий, умел воин и престолонаследник на Норта. Той беше... — Тя се поколебава, очите ѝ се забиват като свредели в нашите. Шарят напред-назад с търсец поглед. С ъгълчето на окоето си виждам как Кал свежда глава. — Беше лесен за убеждаване. Щом разбрах как да го убедя, помогнах и на „Алената гвардия“ в плановете им за Прострелването на слънцето, след което останаха единайсет мъртъвци, и бомбардирането на Моста на Арчън.

Когато принц Тиберий уби баща си, крал Мейвън се задейства бързо, правейки единствения избор, който смяташе, че може да направи — потреперва гласът ѝ. До нея Мейвън полага всички усилия да изглежда тъжен при споменаването на убития си баща. — Той скърбеше, а ние бяхме осъдени на екзекуция на арената. Успяхме да се измъкнем живи единствено благодарение на „Алената гвардия“. Те отведоха и двама ни в островна крепост по крайбрежието на Норта.

Държаха в плен там мен и принц Тиберий и както открих, брата, когото мислех, че съм изгубила. Подобно на мен той притежаваше необичайна способност и подобно на мен будеше страх у „Алената гвардия“. Те възнамеряваха да ни убият: нас, които наричат новокръвни. Когато открих, че съществуват други като мен, а „Алената гвардия“ ги преследва, за да ги изтреби, успях да избягам заедно с брат си и неколцина други. Принц Тиберий дойде с нас. Сега знам, че е възнамерявал да си създаде армия, за да се опълчи срещу брат си. След няколко месеца „Алената гвардия“ застигна всички ни и убиха малкото Червени с необичайни способности, които успяхме да открием. Брат ми беше убит в този конфликт, но аз се спасих сама.

Като никога горещината в стаята не идва от Кал. Всички кипят от ярост. Това не е Мер. Тези думи не са нейни. Но въпреки това изпитвам толкова силен гняв, колкото и останалите. Как може изобщо да позволи на тези думи да излязат от устата ѝ? По-скоро бих плюла

кръв, отколкото да изрека втълпените ми от Мейвън лъжи. Но какъв избор има тя?

— Тъй като нямах къде другаде да отида, се предадох на крал Мейвън и правосъдието, което смяташе да ми въздаде. — Решителността ѝ рухва къс по къс, докато по бузите ѝ започват да се стичат сълзи. Срамувам се да кажа, че те помагат на малката ѝ реч повече от каквото и да е друго. — Сега стоя тук като доброволен затворник. Съжалявам за онова, което сторих, но съм готова да направя каквото мога, за да спра „Алената гвардия“ и тяхната ужасяваща надежда за бъдещето. Те не се застъпват за никого, освен за самите себе си и за хората, които могат да контролират. Убиват всички други, всеки, който се изпречи на пътя им. Всеки, който е различен.

Последните думи засядат на гърлото ѝ, отказвайки да излязат. На трона Мейвън седи неподвижно, но гърлото му леко се раздвижва. Издава звук, който камерата не може да долови, подтиква я да завърши така, както той иска.

Мер Бароу вдига брадичка и се взира гневно напред. Очите ѝ изглеждат черни от гняв.

— Ние, новокръвните, не сме достойни за тяхната зора.

Викове и протести изригват из стаята, запращайки неприлични думи по адрес на Мейвън, към внушителя от рода Мерандус, дори към Мълниеносното момиче, задето изрича думите.

— ... не крал, а жесток звяр...

— ... по-скоро ще се самоубия, отколкото да кажа...

— ... просто марионетка...

— ... предателка, чисто и просто...

— ... не за пръв път им играе по свирката...

Килорн избухва пръв, свивайки двете си ръце в юмруци:

— Мислите, че е искала да направи това? — казва той с глас, достатъчно силен да се чуе навсякъде, но не груб. Лицето му почервява от безсилно раздразнение и Кал слага ръка върху рамото му, изправяйки се заедно с него. Това принуждава доста хора да замлъкнат, особено по-младите офицери. Израженията им са смутени, извинителни, дори засрамени от упрека на едно осемнайсетгодишно момче.

— Тихо всички! — избоботва полковникът, принуждавайки останалите да млъкнат. Обръща се веднъж да ни погледне с двете си

различни очи. — Проклетото създание още говори.

— Полковник... — изръмжава Кал. В тона му се долавя ясна заплаха. В отговор полковникът посочва към екрана. Към Мейвън, не към Мер.

— ... предложим убежище на всеки, бягащ от терора на „Алената гвардия“. А собствените ми врати са отворени за новокръвните сред вас, криещи се от онова, което прилича на геноцид. Дадох указания до кралските дворци в Арчън, Харбър Бей, Делфи и Съмъртън, както и на военните фортове в Норта, да опазят вашия вид от изстребване. Ще получите храна, подслон и ако желаете, трениране на способностите си. Вие сте мои поданици, които трябва да закрилям, и аз ще го сторя с всички възможни средства. Мер Бароу не е първата новокръвна, която се присъединява към нас, и няма да бъде последната. — Има самодоволната дързост да положи длан върху ръката й.

Значи ето по този начин едно едва възмъжало момче става крал. Не само е безпощаден и лишен от угризения, а също е и просто гениален. Ако не е гневът, който бушува в мен, бих се впечатлила. Трикът му ще причини проблеми за Гвардията, разбира се. Лично аз се интересувам повече от онези новокръвни, които още са някъде навън. Бяхме вербувани за Мер и нейния бунт, без да имаме особен избор по въпроса. Сега имаме още по-малък. Гвардията или кралят. И едните, и другият гледат на нас като на оръжия. И едните, и другият ще ни навлекат смъртта. Но само единият иска да ни държи в окови.

Хвърлям поглед през рамо, търсейки Ейда. Залепила е очи за екрана, запаметява без усилие всеки тик и промяна в тона, за да се задълбочи върху тях по-късно. Също като мен се мръщи, мислейки за по-голямата тревога, която все още никой член на „Алената гвардия“ не изпитва. Какво ще стане с хората като нас?

— На „Алената гвардия“ казвам само това — добавя Мейвън, изправяйки се от трона си. — Вашата зора не е много повече от мрак и никога няма да превземе тази страна. Ще се борим до последно. Сила и мощ.

На подиума и из останалата част от тронната зала скандирането отеква от всяка уста. Включително тази на Мер.

— Сила и мощ.

Образът се задържа за секунда, прогаряйки гледката във всеки мозък. Червена и Сребърен, Мълниеносното момиче и крал Мейвън, обединени срещу огромното зло, за каквото ни представят. Знам, че изборът не е на Мер, но вината е нейна. Нима не е осъзнала, че ако не я убие, той ще я използва?

Не мислеше, че ще го направи. Кал каза това преди по повод на разпита ѝ. И двамата проявяват слабост по отношение на Мейвън и тази слабост продължава да измъчва всички ни.

По-рано в Резката Мер направи всичко по силите си, за да ме обучи да използвам способността си. Упражнявам се тук, когато мога, заедно с другите новокръвни, които усвояват пределите на способностите си. Кал и Джулиан Джакос се опитват да помагат, но аз и много други изпитваме огромно нежелание да се доверим на тяхното обучение. Освен това намерих някого другото, който да ми помага.

Знам, че способността ми се е усилила дори и контролът ми над нея да не е по-голям. Чувствам я сега, напиреща под кожата ми, блажена празнина, която да укроти хаоса около мен. Умолява ме, а аз стискам юмрук, за да я прогоня, удържайки тишината. Не мога да насоча гнева си към хората в тази стая. Те не са врагът.

Когато екранът почернява, давайки знак, че обръщението е приключило, прозвучават дузина гласове едновременно. Кал стоварва длан върху бюрото пред себе си и се обръща, мърморейки си под нос.

— Видях достатъчно — струва ми се, че казва, преди да се измъкне от стаята. Глупак. Познава родния си брат. Може да разчепка думите на Мейвън по-добре от когото и да било от нас.

Полковникът също го знае.

— Върнете го тук — казва полугласно и се привежда да заговори на Джулиан. Сребърният кимва и плавно се отправя да доведе обратно племенника си. Мнозина млъкват, за да го проследят как отива.

— Капитан Фарли, вие какво мислите? — пита полковникът: острият му тон връща вниманието в нужната посока. Той скръства ръце и се обръща да погледне дъщеря си в лицето.

Фарли рязко се съсредоточава, привидно незасегната от думите му. Преглъща хапка картоф.

— Естественият отговор би бил наше собствено излъчване в ефир. Да опровергаем твърденията на Мейвън, да покажем на страната кого сме спасили.

Да ни използват като пропаганда. Да правят точно същото, каквото Мейвън причинява на Мер. Стомахът ми се стяга при мисълта да бъда избутана пред камера, принудена да пея възхвали за хората, които едва понасям и на които не мога напълно да се доверя.

Баща ѝ кимва:

— Съгласен съм...

— Но не мисля, че това е правилният курс на действие.

Полковникът повдига веждата на съсипаното си око.

Тя приема това като покана да продължи:

— Това ще са просто думи. Нищо полезно в края на краищата, в схемата на онова, което става. — Почуква с пръсти по устните си и почти виждам как се въртят зъбчатите колелца в главата ѝ. Мисля, че трябва да накараме Мейвън да продължи да говори, докато ние продължаваме да действаме. Проникването ни в Корвиум вече оказва натиск и напрежение върху краля. Видя ли как е отделил града? Военните там? Опитва се да повдигне бойния дух. Защо да правят това, ако не е нужно?

В дъното на стаята Джулиан се връща с ръка върху рамото на Кал. Еднакво високи са, макар че Кал изглежда поне дващест и пет килограма по-тежък от вуйчо си. Затворът Корос със сигурност се е отразил толкова тежко на Джулиан, колкото и на останалите от нас.

— Разполагаме с доста информация относно Корвиум — добавя Фарли. — И неговата важност за военните на Норта, да не споменаваме пък за бойния дух на Сребърните, го превръща в идеалното място.

— За какво? — чувам се да питам, изненадвайки всички в стаята, включително себе си.

Фарли е така добра да се обърне директно към мен.

— Първото нападение. Официалното обявяване на война от „Алената гвардия“ срещу краля на Норта.

Кал издава звуци, подобни на сподавено скимтене: не това, което човек би очаквал от един принц и войник. Лицето му пребледнява, очите му са разширени от нещо, което може да бъде единствено страх.

— Корвиум е крепост. Град, построен с единствената цел да оцелее по време на война. Вътре има хиляда Сребърни офицери, войници, обучени да...

— Да се организират. Да се бият срещу езерняци. Да стоят в окопите и да обозначават места върху карта — изстрелва в отговор Фарли. — Каж ми, че греша, Кал. Каж ми, че себеподобните ти са готови да се бият зад собствените му стени.

Гневният поглед, който ѝ отправя, би прерязал всекиго другого, но Фарли не губи твърдостта си. Всъщност противопоставя се още по-силно.

— Това е истинско самоубийство за теб и за всеки, който ти се изпречи на пътя — казва ѝ той. Тя се засмива на явното парирание, подмамвайки го да продължи. Той се владее добре: огнен принц, който няма желание да пламне. — Отказвам да участвам в това — изръмжава той. — Успех с нападането на Корвиум без евентуалните разузнавателни сведения, за които сте разчитали на мен.

Емоциите на Фарли не са така подхранвани от умения, каквито имат Сребърните. Стаята няма да изгори заедно с нея независимо в колко силна гореща червенина се облива лицето ѝ.

— Благодарение на Шейд Бароу вече разполагам с всичко, което ми е нужно.

Името обикновено има отрезвяващ ефект. Да помним Шейд, означава да помним как загина и какво въздействие имаше това върху неговите любими хора. То направи Мер студена, празна, превърна я в човек, готов да предложи в замяна себе си, за да предпази приятелите и близките си от същата съдба. Остави Фарли сама, ексцентрична в стремежите си, съсредоточена единствено върху „Алената гвардия“ и нищо друго. Не познавах никого от тях от кой знае колко време, преди Шейд да умре, но дори аз скърбя за предишната им същност. Загубата е променила и двете, и то не към по-добро.

Тя се застава да изтърпи болката, която носи споменът за Шейд, та дори и само за да натрие носа на Кал.

— Преди да инсценираме екзекуцията му, Шейд беше ключовият ни агент в Корвиум. Използваше способността си, за да ни захранва с толкова информация, колкото успееше да ни даде. Не си помисляй дори за секунда, че си единствената карта, която можем да разиграем в това — казва Фарли овладяно. После се обръща обратно към полковника: — Предлагам мащабно нападение, при което да вкараме в употреба новокръвните заедно с Червени войници и внедрените ни агенти, които са вече в града.

Да вкараме в употреба новокръвните. Думите жилият, пробождат и изгарят, оставят горчив вкус в устата ми.

Предполагам, че е мой ред да изхвърча гневно от стаята.

Кал ме проследява как си отивам, стиснал устни в мрачна, твърда линия.

Не си единственият, който може да се държи драматично, помислям си, докато го оставям зад гърба си.

ОСЕМ МЕР

Улеснявам задачата на пазачите Арвън да ме свалят от подиума. Ег и Трио ме хващат за ръцете, оставяйки Китън и Клоувър зад себе си. Тялото ми се вцепенява, докато ме отвеждат далече от погледа на хората. Какво направих? — питам се. — До какви последици ще доведе това?

Някъде другите са гледали. Кал, Килорн, Фарли, семейството ми. Видели са това. От срам едва не повръщам по цялата си ужасна, великолепна рокля. Чувствам се по-зле, отколкото когато четях Мерките, постановени от бащата на Мейвън, обричащи толкова много хора на принудителна служба в армията като отмъщение за действията на „Алената гвардия“. Но тогава всички знаеха, че Мерките не са мое дело. Аз бях само вестносецът.

Пазачите Арвън ме побутват напред. Не обратно по пътя, по който дойдох, а зад трона, през някаква врата, към стаи, които никога не съм виждала.

Първата явно е поредната зала за заседания на съвета, тя е с дълга маса с мраморен плот, заобиколена от повече от дузина меки столове. Един от столовете е от камък, студена сива мебел. За Мейвън. Стаята е ярко осветена, залята от залязващото слънце от едната страна. Прозорците гледат на запад, далече от реката, с изглед към стените на двореца и леко спускащите се хълмове, покрити със заснежена гора.

Миналата година Килорн и аз сечахме леда по реката, за да изкараме няколко дребни монети, рискувайки да измръзнем от студ заради честния труд. Това продължи около седмица, докато осъзнах, че разбиването на лед, който само щеше да замръзне отново, в замяна на няколко медни петачета беше лош начин да използваме времето си. Колко странно: да знам, че е било само преди година, а от него ме дели един цял живот.

— Извинете — казва тих глас, прозвучал от единственото обвито в сянка място. Обръщам се в неговата посока и гледам как Джон се

надига от стола си с книга в едната ръка.

Ясновидецът. Червените му очи сияят с някаква вътрешна светлина, която не мога да назова. Мислех го за съюзник, новокръвен с умение, странно като моето. По-могъщ е от „око“, способен да вижда по-надалече в бъдещето от когото и да е Сребърен. Сега стои пред мен като враг, след като ни предаде на Мейвън. Усещам погледа му като горещи игли, които бодат кожата ми.

Той е причината да заведа приятелите си в затвора Корос и причината брат ми да е мъртъв. Видът му прогонва леденото вцепенение, замествайки цялата празнота със силна, наелектризирана горещина. Не искам нищо друго така силно, колкото да го ударя през лицето с каквото мога. Задоволявам се да му се озъбя.

— Хубаво е да видя, че Мейвън не държи на каишка всичките си любимци.

Джон само примигва към мен:

— Хубаво е да видя, че не си толкова сляпа както някога — отвръща, докато минавам покрай него.

Когато най-напред го срещнахме, Кал ни предупреди, че хората полудяват, когато се опитват да разгадаят тайните на бъдещето. Беше абсолютно прав и няма отново да падна в този капан. Извърщам се, устояла на порива да се опитам да разгълкувам внимателно подобрите му думи.

— Пренебрегвайте ме колкото искате, госпожице Бароу. Не съм ваша грижа — добавя той. — Само един човек тук е.

Хвърлям поглед пред рамо: мускулите ми се задвижват, преди мозъкът ми да успее да реагира. Разбира се, Джон проговаря преди мен, откъквайки думите от гърлото ми.

— Не, Мер, нямам теб предвид.

Оставяме го зад гърба си и продължаваме към мястото, накъдето ме водят — където и да е то. Тишината ме измъчва също толкова, колкото и Джон: не ми оставя нищо друго, върху което да се съсредоточа, освен думите му. Осъзнавам, че има предвид Мейвън. И не е трудно да се досетя за намека. И за предупреждението.

Има частици от мен, малки частици, все още влюбени в някакъв въображаем призрак някъде вътре в едно живо момче, което изобщо не мога да проумея. Призракът, който седеше край леглото ми, докато сънувах, измъчвана от болка. Призракът, който — знам — държеше

Самсон далече от ума ми, докато може, отлагайки едно неизбежно изтезание.

Призракът, който ме обича по отровения начин, на който е способен.

И чувствам как тази отрова действа в мен.

Както и подозирам, пазачите Арвън не ме отвеждат обратно в моята спалня затвор. Опитвам се да запамята пътя, по който минаваме, отбелязвайки врати и коридори, разклоняващи се от множеството заседателни зали и салони в това крило на двореца. Кралските апартаменти, един от друг по-богато обзаведени. Но повече ме интересуват цветовете, преобладаващи в стаите, отколкото самото обзавеждане. Червено, черно и кралско сребърно — това е лесно за разбиране. Цветовете на управляващата Династия Калоре. Има и тъмносиньо. При вида на този нюанс ми прилошава. Той олицетворява Елара. Мъртва, но все още тук.

Най-накрая спираме в малка, но добре заредена библиотека. Лъчите на залеза се промъкват през плътните ѝ завеси, дръпнати, за да препречват светлината. В червените лъчи танцуват пращинки, пепел над гаснещ огън. Имам чувството, че се намирам вътре в сърце, заобиколена от кървавочервено. Осъзнавам, че това е кабинетът на Мейвън. Преборвам се с порива да се настая в коженото кресло зад лакирано писалище. Да предявя претенции над нещо негово. Това може и да ме накара да се почувствам по-добре, но само за миг.

Вместо това отбелязвам каквото мога, оглеждайки се наоколо с широко отворени, попиващи очи. Алени гоблени, украсени с черна и проблясваща сребърна нишка висят над портрети и снимки на предци на Династия Калоре. Тук присъствието на дома Мерандус не е толкова очебийно, представено само от флаг в синьо и бяло, който виси от сводестия таван. Цветовете на други кралици също са тук, някои — ярки, други — избелели, трети — забравени. С изключение на златистоожълтото на Династия Джакос. То изобщо не е там.

Кориан, майката на Кал, е заличена от това място.

Бързо обхождам с поглед портретите, макар всъщност да не знам какво търся. Никое от лицата не ми изглежда познато, освен бащата на Мейвън. Масленият му портрет, по-голям от останалите, на видно място над празна камина, е труден за пренебрегване. Все още обвит в черно в знак на траур. Мъртъв е само от няколко месеца.

Виждам в лицето му Кал, а също и Мейвън. Същият прав нос, високи скули и гъста, лъскава, черна коса. Семейни отличителни черти, ако се съди по другите изображения на крале от династия Калоре. Онзи, посочен като Тиберий Пети, е особено, почти стряскащо привлекателен. Но пък на художниците не им се плаща, за да изкарват моделите си грозни.

Не съм изненадана да видя, че Кал не е представен. Подобно на майка си той е отстранен. Няколко места са подозрително празни и предполагам, че там е стоял неговият портрет. Защо не? Кал беше първороден син на баща си, негов любим син. Нищо чудно, че Мейвън е свалил портретите на брат си. Несъмнено ги е изгорил.

— Как е главата? — питам Ег, отправяйки му лукава, празна усмивка.

В отговор той ме поглежда кръвнишки и усмивката ми става поширока. Ще пазя като съкровище този спомен: той, проснат по гръб, съборен в безсъзнание от електрическият шок.

— Без повече разтърсвания? — продължавам упорито, посочвайки леко с ръка в посоката, в която се тръсна тялото му. Отново никакъв отговор, но вратът му гневно се облива в синьо-сиви багри. Това ми е достатъчно забавно. — По дяволите, тези лечители на повърхностни рани си знаят работата.

— Забавляваш ли се?

Мейвън влиза сам: изглежда изненадващо дребен в сравнение с гледката, каквато представлява фигурата му, когато е на трона. Неговите Пазители обаче сигурно са наблизко, точно пред кабинета. Не е толкова лекомислен, че да отиде без тях, където и да било. Прави жест с едната си ръка, отпращайки пазачите Арвън от стаята. Те си тръгват бързо, тихи като мишки.

— Нямам кой знае какво друго забавление — казвам, когато изчезват. За хиляден път днес проклинам наличието на оковите. Без тях Мейвън щеше да е точно толкова мъртъв, колкото майка си. Вместо това те ме заставят да го търпя в целия му отвратителен блясък.

Той ми се ухилва, наслаждавайки се на мрачната шега:

— Хубаво е да видя, че дори аз не мога да те променя.

На това нямам абсолютно никакъв отговор. Не мога да преброя начините, по които Мейвън ме промени и унищожи момичето, което някога бях.

Както и подозирах, той се втурва към бюрото и сяда с хладна, заучена грациозност.

— Трябва да се извиня за грубостта си, Мер. — Мисля, че очите ми се облещват и са готови да изхвъркнат от орбитите, защото той се засмива: — Рожденият ти ден беше преди повече от месец, а аз не ти взех нищо. — Както и в случая с пазачите Арвън той прави жест, давайки ми знак да седна пред него.

Изненадана, разтърсена, все още вцепенена от малкото си представление, правя каквото ми нарежда.

— Повярвай ми — промърморвам, — добре съм и без каквото там нов ужас планираш да ми връчиш като подарък.

Усмивката му става по-широка:

— Този ще ти хареса, обещавам.

— Някак не ми се вярва.

Ухилен, той бърка в едно чекмедже на бюрото си. Без да се церемони особено, ми подхвърля парче коприна. Черна, едната ѝ половина е украсена с избродирани червени и златни цветя. Сграбчвам я алчно: ръкоделието на Гиза. Прокарвам я между пръстите си. Все още е гладка и хладна на пипане, макар да очаквам нещо слuzесто, покварено, отровено, понеже е било притежавано от Мейвън. Но всяка извивка на нишката е частица от нея, от Гиза. Съвършена в свирепата си красота, безупречна, напомняне за сестра ми и нашето семейство.

Той ме гледа как преобръщам коприната в ръцете си отново и отново.

— Взехме я от теб, когато най-напред те заловихме. Когато беше в безсъзнание.

В безсъзнание. Затворена като пленница в собственото си тяло, изтезавана от тежестта на резонатора.

— Благодаря ти — насилвам се да изрека сковано. Сякаш имам някакво основание да му благодаря за каквото и да било.

— И...

— И?

— Предлагам ти един въпрос.

Примигвам към него, объркана.

— Можеш да зададеш един въпрос и аз ще му отговоря откровено.

За секунда не му вярвам.

Аз съм човек на честната дума, когато искам да бъда такъв. Той каза това веднъж и се придържа към него. Наистина е подарък, ако удържи на обещанието си.

Първият въпрос се надига, без да мисля: Живи ли са? Наистина ли ги остави живи и ги пусна да си вървят? Той едва не се изплъзва от устните ми, преди да премисля и да реша, че така ще прахосам въпроса си. Разбира се, че са се измъкнали. Ако Кал беше мъртъв, щях да знам. Мейвън щеше още да злорадства или някой щеше да каже нещо. А и той си има твърде много грижи с „Алената гвардия“. Ако другите са били заловени след мен, той щеше да знае повече и да се бои по-малко.

Мейвън накланя глава, наблюдавайки ме как мисля, както котка наблюдава мишка. Наслаждава се на това. От погледа му по кожата ми пролазват тръпки.

Защо ми дава това? Защо изобщо ми позволява да питам? Още един въпрос, който едва не пропилявам. Защото знам и неговия отговор. Мейвън не е този, за когото го мислех, но това не означава, че не познавам части от него. Мога да предположа какво е това, колкото и да ми се иска да греша. Това е неговата версия на обяснение. Начин да ме накара да разбера какво е направил и защо продължава да го прави. Той знае кой въпрос в крайна сметка ще събере смелост да задам. Той е крал, но също и момче, само в свят, създаден от него.

— Колко от това беше тя?

Той не трепва. Познава ме твърде добре, за да се изненадва. Едно по-лекомислено момиче би дръзнало да се надява — би повярвало, че той е марионетка на една зла жена, сега изоставен, носещ се без посока. Продължаващ да се придържа към курс, който няма представа как да промени. За щастие, не съм толкова глупава.

— Забавил съм се с прохождането, знаеш ли. — Вече не гледа мен, а синьото знаме над нас. Украшено с бели перли и мътни на цвят скъпоценни камъни, скъпа вещ, обречена да събира прах в памет на Елара. — Докторите, дори баща ми, казвали на майка ми, че ще се оправя, когато му дойде времето. Щяло да стане един ден. Но „един ден“ не било достатъчно бързо за нея. Не можела да бъде кралицата със сакатия, бавно развиващ се син. Не и след като Кориан дарила краля с принц като Кал, вечно усмихнат и бърбещ, и смеещ се, и съвършен. Наредила да изгонят бавачката ми, обвинила я за

недостатъците ми и се наела със задачата да ме накара да застана прав. Не го помня, но тя ми е разказвала историята толкова много пъти. Смяташе, че това показва колко много ме обича.

В стомаха ми се разлива локва от ужас, макар да не разбирам защо. Нещо ме предупреждава да стана, да изляза от тази стая и да се озова в чакащите ръце на пазачите си. Още една лъжа, поредната лъжа, казвам си. Изкусно изтъкана, както единствено той умее. Мейвън не може да ме погледне. Усещам вкуса на срам във въздуха.

Съвършените му очи, направени от лед, заблестяват, но отдавна съм втвърдила характера си и сълзите му не могат да ме трогнат. Първата засяда в тъмните му ресници като поклащаща се капка кристал.

— Бях бебе, а тя си проправи със сила път в ума ми. Караше тялото ми да се изправя и да ходи, и да пада. Правеше го всеки ден, докато започнах да плача всеки път, когато влезеше в стаята. Докато не се научих да го правя сам. От страх. Но това също не беше допустимо. Бебе, което плаче всеки път, щом майка му го прегърне? — Той поклаща глава. — Накрая тя премахна и страха. — Очите му потъмняват. — Както толкова много други неща. Питаш каква част от това съм бил аз — прошепва той. — Известна. Достатъчно.

Но не изцяло.

Вече не мога да понасям това. С неуравновесени движения, залитаща от тежестта на оковите си и отвратителното присвиване на сърцето ми, тромаво ставам от стола.

— Не можеш все още да виниш за това нея, Мейвън — изсъсквам му и отстъпвам назад. — Недей да ме лъжеш и да твърдиш, че правиш това заради една мъртва жена.

Сълзите му изчезват така бързо, както са се появили. Заличени, сякаш никога не са съществували. Процепът в маската му се затваря като запечатан. Хубаво. Нямам желание да виждам момчето отдолу.

— Не я виня — казва той бавно, остро. — Нея вече я няма. Изборите, които правя, са само мои. В това съм безгранично сигурен.

Тронът. Мястото му в залата на съвета. Семпли неща в сравнение с истинските произведения на изкуството от диамантено стъкло или кадифе, на които преди седеше баща му. Изсечени от каменен блок, семпли, без скъпоценни камъни или ценен метал. И сега разбирам защо.

— Безмълвен камък. Вземаш всичките си решения, седнал там.

— Ти нямаше ли да правиш така? При положение че Династия Мерандус дебне така наблизко? — Той се обляга назад и подпира брадичка на едната си ръка. — Наситих се на шепотите, които наричат напътствия. Наситих се за цял живот.

— Хубаво — изсъсквам му. — Сега нямаш кого друго да виниш за злобата си.

Едната страна на устата му се повдига в слаба, снизходителна усмивка:

— Ти би си го помислила.

Преборвам се с порива да грабна първия попаднал ми предмет и да му разбия главата с него, заличавайки усмивката му от лицето на земята.

— Де да можех да те убия и да приключа с това.

— Как ме нараняваш. — Той цъка развеселено с език. — И после какво? Ще избягаш обратно при твоята Алена гвардия? При брат ми? Самсон го видя много пъти в мислите ти. В сънищата. В спомените.

— Все още ли си се вторачил в Кал дори сега, когато победи? — Лесно е да изиграя тази карта. Злобното му хилене ме дразни, но моята самодоволна усмивка го вбесява точно толкова много. Знаем как да се засегнем взаимно. — Странно тогава, че толкова се стараеш да бъдеш като него.

Сега Мейвън на свой ред се изправя, стоварва тежко ръце върху бюрото, когато се надига да срещне погледа ми. Едно ъгълче на устата му потрепва, разтегляйки лицето му в злобна гримаса.

— Правя онова, което брат ми никога не е можел. Кал изпълнява заповеди, но не може да прави избори. Знаеш това така добре, както и аз. — Очите му потрепват, намират празно място на стената. Търсят лицето на Кал. — Независимо за колко прекрасен го смяташ, толкова галантен, храбър и съвършен. От него би излязъл по-лош крал, отколкото някога би могъл да излезе от мен.

Почти се съгласявам. Прекарах твърде много месеци, гледайки как Кал върви по границата между „Алената гвардия“ и Сребърния принц, като отказва да убива, но отказва да ни спре и никога не клони към едната или към другата страна. Макар да е видял ужас и несправедливост, все още отказва да заеме позиция. Но той не е

Мейвън. У него няма и пращинка от злото, каквото представлява Мейвън.

— Чувала съм само един човек да го описва като съвършен. Ти — казвам му спокойно. Това само го влудява още повече. — Мисля, че може би си донякъде обсебен от мисълта за Кал. И тази вина ли ще хвърлиш върху майка си?

Беше замислено като шега, но за Мейвън е всичко друго, но не и това. Погледът му потрепва само за миг. Стръскащ миг. Против волята си усещам как очите ми се разширяват, а сърцето ми се свива. Той не знае. Той наистина не знае кои части от ума му са негови и кои са създадени от нея.

— Мейвън — не успявам да се сдържа и прошепвам, ужасена от онова, на което може би съм се натъкнала.

Той прокарва рязко ръка през тъмната си коса и дърпа кичурите, докато щръкват нагоре. Между нас се простира странна тишина, която прави уязвими и двамата ни. Чувствам се, сякаш съм се залутала нанякъде, където не бива да бъда, прекрачила съм без позволение на място, където всъщност не искам да отида.

— Напусни — казва той най-накрая: думата прозвучава треперливо.

Не помръдвам, попивайки в съзнанието си каквото мога. За да го използвам по-късно, казвам си. Не защото съм твърде вцепенена, за да си тръгна. Не защото изпитвам още един неправдоподобен прилив на жал към призрачния принц.

— Казах напусни.

Свикнала съм гневът на Кал да насища една стая с горещина. Гневът на Мейвън смразява и надолу по гръбнака ми пробягва ледена тръпка.

— Колкото по-дълго ги накараш да чакат, толкова по-лоши ще бъдат. — Еванджелин Самос умее да избира най-добрите и най-лошите моменти.

Тя преминава стремително, буря от метал и огледала, както обикновено е с дългото си наметало, влачецо се след нея. То улавя червения цвят на стаята, проблясвайки в пурпурно и огнено, хвърля отблясъци при всяка стъпка. Докато я наблюдавам с биещо като чук в гърдите ми сърце, наметалото се разделя и се преобразява пред очите ми и всяка половина се увива около един от мускулестите ѝ крака. Тя

се подсмива самодоволно, оставя ме да гледам, докато официалната ѝ рокля се превръща във внушителна броня. Тя също е смъртоносно прекрасна, достойна за всяка кралица.

Както и преди не съм неин проблем и тя отклонява вниманието си от мен. Не ѝ убягва странното напрежение, протичащо из въздуха, или неспокойното държание на Мейвън. Очите ѝ се присвиват. Също като мен попива с поглед гледката. Подобно на мен ще се възползва от това.

— Мейвън, чу ли ме? — Тя прави няколко дръзки стъпки и заобикаля бюрото, за да застане редом с него. Мейвън накланя тяло и се изплъзва бързо от едната ѝ ръка. — Наместниците чакат, а сам баща ми...

Със злобно настървение Мейвън грабва лист хартия от бюрото си. Ако се съди от натруфените подписи в най-долния край, трябва да е някакво прошение. Той поглежда кръвнишки Еванджелин, като държи листа далече от тялото си, когато прави леко движение с китката си и от гривната му излитат искри. Те светват, образуват две дъги от пламък, танцуват из петицията като горещи ножове из масло. Тя се разпада на пепел, която се посипва по блестящия под.

— Кажу ми на баща си и неговите марионетки какво мисля за предложението му.

И да е изненадана от действията му, тя не го показва. Вместо това изсумтява, докато си оглежда ноктите. Наблюдавам я с кос поглед, ясно давайки си сметка, че ще ме нападне, ако дори само си поема дъх твърде силно. Оставам безмълвна и разтворила широко очи: иска ми се да бях забелязала прошението преди. Искане ми се да знаех какво пише там.

— Внимавай, скъпи — казва Еванджелин: тонът ѝ е всичко друго, но не и любящ. — Един крал без поддръжници не е никакъв крал.

Той се обръща рязко към нея, достатъчно бърз да я хване неподготвена. Почти еднакви са на ръст и стоят почти очи в очи. Огън и желязо. Не очаквам тя да трепне, не и стресната от Мейвън, момчето, принца, когото побеждаваше по време на тренировки. Мейвън не е Кал. Но клепачите ѝ потрепват, черни ресници на фона на сребристобяла кожа, издават частица страх, която иска да скрие.

— Не приемай, че знаеш какъв крал съм, Еванджелин.

Дочувам в тона нещо от майка му и това плаши и двама ни.

После той насочва поглед обратно към мен. Обърканото момче отпреди миг отново си е отишло, заместено от жив камък и застинал гневен поглед. Същото се отнася и за теб, казва изражението му.

Макар че най-силното ми желание е да изчезна от стаята, оставам като вкопана. Той ми отне всичко, но няма да му дам страха или достойнството си. Няма да побягна сега. Особено не и пред Еванджелин.

Тя ме поглежда отново: очите ѝ проучват всеки сантиметър от външността ми. Запаметяват как изглеждам. Сигурно ме вижда под докосването на лечителката: синините, получени при опита ми за бягство, постоянните сенки под очите ми. Когато фокусира поглед върху ключицата ми, ми отнема един миг да разбере защо. Устните ѝ се разтварят съвсем леко в израз на нещо, което може да бъде единствено изненада.

Ядосана, засрамена, дръпвам яката на роклята си обратно нагоре, за да покрие жигосаното клеймо. Но нито за миг не отмествам поглед от нея, докато го правя. Няма да ѝ позволя да ми отнеме и гордостта.

— Стража — казва накрая Мейвън, повишавайки тон към вратата. Когато пазачите Арвън отговарят, протегнали ръкавици, за да ме отведат забързано, Мейвън посочва с брадичка към Еванджелин: — Ти също.

Тя не приема добре това, разбира се.

— Не съм ти някой затворник, с когото да се разпореждаш...

Усмиввам се, когато пазачите Арвън ме издърпват далече от нея и навън през вратата, която се затваря, но гласът на Еванджелин отеква зад нас. Успех, мисля си. На Мейвън му пука за теб дори по-малко, отколкото за мен.

Пазачите ми налагат бързо темпо, принуждавайки ме да не изоставам. По-лесно е да се каже; отколкото да се направи с роклята, която ограничава движенията ми, но се справям. Допирът на кожата ми до коприненото парче плат от Гиза е мек, докато го стискам здраво в юмрук. Устоявам на порива да помириша плата, да доловя всяка частица, останала от сестра ми. Крадешком хвърлям поглед назад, надявайки се да зърна точно кой може да чака за аудиенция с коварния ни крал. Вместо това виждам само Пазители с черни маски и одежди в цвят на пламък, застанали на пост пред вратата на кабинета.

Тя се отваря грубо и рязко, потреперва върху отскачащите панти, преди да се затръшне с пляскащ звук. Като за момиче, възпитано в аристократизъм, Еванджелин среща доста големи затруднения да контролира гнева си. Питам се дали старата ми наставница по етикет лейди Блонос някога се е опитвала да я научи на друго поведение. Представата почти ме размива и кара на устните ми да се появи рядко срещана усмивка. Заболява ме, но не ме е грижа.

— Спести си самодоволното хилене, Мълниеносно момиче — изръмжава Еванджелин и удвоява темпото.

Реакцията ѝ само ме настървява въпреки опасността. Засмивам се истински, когато се обръщам отново. Никой от пазачите ми не казва нито дума, но малко забързват крачка. Дори те не искат да подлагат на изпитание търпението на сприхав магнитрон, който си търси с кого да се спречка.

В крайна сметка тя ни настига, подминавайки Ег без усилие, за да се вмъкне пред мен. Пазачите спират рязко и ме задържат със себе си.

— В случай че не си забелязала, малко съм заета — казвам и посочвам към пазачите, които ме държат за двете ръце. — В програмата ми наистина няма място за дребнаво заяждане. Върви да тормозиш някого, който може да ти отвърне.

Усмивката ѝ проблясва, остра и ярка като плочките на бронята ѝ.

— Не се подценявай. Останали са ти много сили да се бориш. — После се привежда напред, пристъпва в личното ми пространство, както направи с Мейвън. Лесен начин да покаже, че не я е страх. Стоя непоклатимо, заставайки се със силата на волята да не трепна дори когато тя отскубва остра като бръснач люспа от бронята си, все едно откъсва листенце от цвете.

— Поне така се надявам — промърморва под нос.

С внимателно движение на ръката срязва яката на роклята ми и оголва парче бродирана червена коприна. Преборвам се с порива да покрия жигосаната буква М върху кожата си, чувствайки как по шията ми пропълзява горещ прилив на смущение.

Очите ѝ се задържат за миг там, проследяват грубите линии на знака на Мейвън. Отново изглежда изненадана.

— Това не ми се струва случайност.

— Някакви други прекрасни наблюдения, които би искала да споделиш? — промърморвам през стиснати зъби.

Ухилена, тя връща плочката върху корсажа си:

— Не с теб. — Истинско облекчение е, когато се дръпва назад, оставяйки между нас няколко скъпоценни сантиметра разстояние. — Илейн?

— Да, Ев — изрича един глас. От нищото.

Едва не изскачам от кожата си, когато Илейн Хейвън се материализира зад нея привидно от въздуха. Сянка, способна да манипулира светлината, достатъчно могъща, за да се направи невидима. Питам се откога ли стои с нас. Или пък дали е била в кабинета, било то с Еванджелин или още преди тя да влезе. Може да е наблюдавала през цялото време. Доколкото мога да предположа, Илейн може да ме е следвала като сянка още от мига, в който попаднах тук.

— Някой досега пробвал ли е да ти върже звънче? — процеждам дори само за да скрия собственото си неудобство.

Илейн ми отправя вежлива, студена усмивка, която не стига до очите ѝ:

— Един-два пъти.

Подобно на Соня, Илейн ми е позната. Прекарахме много дни заедно по време на обучението, вечно в раздор. Тя е още една от приятелките на Еванджелин: момичета, достатъчно умни, за да се съюзят с една бъдеща кралица. Като дама от Династия Хейвън роклята и бижутата ѝ са в най-наситения черен цвят. Не заради траура, а в знак на почит към цветовете на нейната династия. Косата ѝ е така червена, както я помня, ярко бакърено в контраст с тъмни, ъгловати очи и кожа, която изглежда замъглена, съвършена и безупречна. Светлината около нея е грижливо манипулирана и ѝ придава неземно сияние.

— Свършихме тук — казва Еванджелин и насочва остроото си внимание обратно към Илейн. — Засега. — Хвърля назад един кръвнишки поглед, за да покаже ясно какво има предвид.

Да бъдеш кукла, е странно преживяване. Прекарвам повече време на полицата, отколкото в действие. Но когато съм принудена, танцувам по команда на Мейвън — той спазва своята част от уговорката, докато го правя и аз. В края на краищата той е човек, който държи на думата си.

ДЕВЕТ МЕР

Първият новокръвен потърсва убежище в Оушън Хил, двореца в Харбър Бей, и както обеща Мейвън, получава пълна закрила срещу така наречения терор на „Алената гвардия“. Няколко дни по-късно горкият човек Моритан е отведен в Лрчън и представен на самия Мейвън. Събитието е добре отразено. Сега и самоличността, и способността му са общоизвестни в двора. За изненада на мнозина Моритан е възпламенител като потомците на Династия Калоре. За разлика от Кал и Мейвън обаче той няма нужда от възпламенителна гривна или дори искра. Неговият огън произлиза единствено от способността му — също като моята мълния.

Принудена съм да седя и да гледам, „кацнала“ на позлатен стол заедно с останалия кралски антураж на Мейвън. Джон, ясновидецът, седи с мен със зачервени очи, тих и мълчалив. В качеството ни на първите новокръвни, присъединили се към Сребърния крал, са ни предоставени изключително почетни места до Мейвън, на второ място след Еванджелин и Самсон Мерандус. Но единствено Моритан ни обръща внимание. Докато се приближава пред очите на двора и дузина камери, погледът му е постоянно прикован върху мен. Трепери, изплашен, но нещо в присъствието ми го възпира да побегне, кара го да продължава да върви напред. Очевидно вярва на онова, което Мейвън ме накара да кажа. Вярва, че „Алената гвардия“ преследва всички ни. Дори коленичи и се заклева да се присъедини към армията на Мейвън, да се обучава със Сребърни офицери. Да се бие за своя крал и своята страна.

Да остане безмълвен и неподвижен, е най-трудната част. Въпреки източените крайници, златистата кожа и ръцете, покрити с мазоли от годините на работа като прислужник, Моритан прилича просто на малко зайче, изприпкало право в капан. Една погрешна дума от мен и капанът ще щракне.

Следват го и още.

Ден след ден, седмица след седмица. Понякога един, понякога дузина. Идват от всяко кътче на страната, бягайки на уж сигурно място при своя крал. Повечето — защото се страхуват, но някои — защото са достатъчно глупави да искат място тук. Да оставят зад гърба си живота на потиснати хора и да се превърнат в нещо невъзможно. Не мога да ги виня. В края на краищата цял живот ни казват, че Сребърните са наши господари, по-добри от нас, наши богове. А сега са достатъчно милостиви да ни позволят да живеем в техния рай. Кой не би опитал да се присъедини към тях?

Мейвън играе ролята си добре. Прегръща всички тях като братя и сестри, усмихва се широко, не показва срам или страх от един акт, който повечето Сребърни намират за отблъскващ. Придворните следват примера му, но виждам зловните усмивки и намръщените им гримаси, скрити зад обсипани с бижута ръце. Макар това да е част от шарадата, добре прицелен удар срещу „Алената гвардия“, не им харесва. Нещо повече: боят се от него. Много от новокръвните имат нетренирани способности, по-могъщи от техните или неразбираеми за Сребърните. Гледат с хищни погледи и извадени нокти.

Поне този път не съм център на вниманието. Това е единственият ми отдих, да не споменаваме пък че е предимство. Никой не се интересува от Мълниеносното момиче без мълнията ѝ. Правя каквото мога: то не е много, но пък е важно. Слушам.

Еванджелин е неспокойна въпреки непоколебимото си изражение. Пръстите ѝ барабанят по ръкохватките на стола ѝ и остават неподвижни единствено когато Илейн е наблизо и ѝ шепне или я докосва. Но тогава не смее да се отпусне. Остава нащрек, с внимание, изострено като ножовете ѝ. Не е трудно да предположи защо. Дори и при положението си на затворничка пак съм чула да се говори твърде малко за кралска сватба. И макар със сигурност да е сгодена за краля, тя все още не е кралица. Това я плаши. Виждам го в лицето ѝ, в маниера ѝ, в бляскавите тоалети, с които парадира постоянно, всеки по-натруфен и по-царствен от предишния. Вече е кралица във всяко отношение, освен по име и въпреки това името е онова, за което копнее повече от всичко. Баща ѝ също го иска. Воло постоянно е край нея, великолепно облечен в черно кадифе и сребърен бродат. За разлика от дъщеря си не носи никакъв видим метал. Нито една верижка или дори пръстен. Не му е нужно да носи оръжия, за да

изглежда опасен. Със сдържания си маниер и тъмни одежди прилича повече на палач, отколкото на благородник. Не знам как Мейвън може да понася присъствието му или постоянния, съсредоточен глад в очите му. Напомня ми за Елара. Вечно с поглед, вперен в трона, вечно в очакване на шанс да го завземе.

Мейвън забелязва и не го е грижа. Оказва на Воло нужното уважение, но не много повече. И оставя Еванджелин в ослепителната компания на Илейн, очевидно доволен, че бъдещата му съпруга не проявява интерес към него. Вниманието му е решително съсредоточено другаде. Странно — не върху мен, а върху неговия братовчед Самсон. Освен това ми е трудно да пренебрегна внушителя, който изтезаваше най-дълбоката ми същност. Постоянно долавям присъствието му, опитвам се да усетя шепотите му, ако мога, макар че едва ли имам силата да им се съпротивлявам. Мейвън няма защо да се безпокои за това, не и със своя стол от Безмълвен камък. Той го пази защитен. Пази го празен.

Когато най-напред ме обучаваха да бъда принцеса — нещо, смехотворно само по себе си, бях сгодена за втория принц и присъствах на доста дворцови събирания. Балове, да, многобройни празненства, но не и това, докато не се превърнах в затворничка. Сега вече съм изгубила бройката на всички пъти, когато съм била принудена да седя като добре дресиран домашен любимец на Мейвън, изслушвайки молители, политици и новокръвни, които дават клетва за вярност.

Днешният ден, изглежда, ще е доста подобен. Управителят на района на Пролома, лорд от Династия Ларис, завършва добре заучена молба за средства от Хазната за ремонтране на притежаваните от Самос мини. Поредната марионетка на Воло с ясно видими конци. Мейвън се отървава лесно от него с махване на ръка и обещание да разгледа предложението му. Макар че с мен Мейвън е човек, който държи на думата си, не е такъв в двора. Раменете на губернатора се превиват унило, защото знае, че предложението никога няма да бъде прочетено.

Гърбът вече ме боли от твърдия неудобен стол, да не споменавам скованата поза, която трябва да поддържам в последния си дворцов тоалет. Кристал и дантела. Червени, разбира се, както винаги. Мейвън

ме обожава в червено. Казва, че този цвят ме прави да изглеждам жива, въпреки че всеки изминал ден изсмуква живота от мен.

За днешните заседания не се изисква присъствието на всички и днес тронната зала е полупразна. Въпреки това подиумът е претъпкан. Избраните да придружават краля, застанали от лявата и от дясната му страна, много се гордеят с положението си, да не споменаваме пък и шанса да бъдат показани в поредното общонационално излъчване в ефир. Когато камерите се завъртат, осъзнавам, че сигурно идват още новокръвни. Въздишам, примирявайки се с поредния ден на вина и срам.

Стомахът ми се присвива, когато високите врати се отварят. Свеждам очи, защото не искам да помня лицата им. Повечето ще последват осъдителния пример на Моритан и ще се присъединят към войната на Мейвън в опит да проумеят способностите си.

До мен Джон потрепва по обичайния си начин. Съсредоточавам се върху пръстите му, дълги и тънки, които чертаят линии по крачола на панталона му. Прелитат бързо напред-назад като пръстите на човек, който прелиства страниците на книга. Вероятно прави точно това: разчита несигурните нишки на бъдещето, докато се оформят и променят. Питам се какво ли вижда. Не че някога бих попитала. Никога няма да му простя за предателството. Поне не се опитва да говори с мен, не и откакто го подминах в залата на съвета.

— Добре дошли на всички — казва Мейвън на новокръвните. Гласът му е школуван и овладян, носи се през тронната зала. — Не се безпокойте. Сега сте в безопасност. Обещавам на всички ви: „*Алената гвардия*“ никога няма да ви заплашва тук.

Толкова по-зле.

Стоя със сведена глава, криейки лицето си от камерите. Кръвта нахлува с рев в ушите ми, блъска като чук в такт със сърцето ми. Гади ми се, зле ми е. *Бягайте!*, креция мислено, макар че вече никой новокръвен не би могъл да избяга от тронната зала. Гледам навсякъде, но не и към Мейвън и новокръвните, навсякъде, но не и към невидимата клетка, която се оформя около тях. Очите ми се спират върху Еванджелин само за да открият, че в отговор тя се визира в мен. Поне веднъж не се хили злобно. Лицето ѝ е безизразно, празно. Има много по-голям тренинг в това, отколкото аз.

Ноктите ми са изпочупени, нацърбени, с кожички, нахапани до кръв през дългите нощи на тревога и още по-дългите дни на това безболезнено изтезание. Лечителката от рода Сконос, която ме прави да изглеждам здрава, все забравя да ми прегледа ръцете. Надявам се, че никой, който гледа излъчванията в ефир, не обръща внимание.

До мен кралят продължава с тази ужасяваща демонстрация:

— Е?

Четирима новокръвни се представят, един от друг по-нервни. Способностите им често биват посрещани с удивено ахване или неспокоен шепот. Прилича на мрачен огледален образ на Изпитанието на кралиците. Вместо да представят способностите си в надпревара за булчинска корона, новокръвните изнасят представление, за да спасят живота си, да заслужат онова, което смятат за убежище, при Мейвън. Опитвам се да не гледам, но откривам, че погледът ми се отклонява към тях, подтикван от жал и страх.

Първата, тежко сложена жена с бицепси, които могат да съперничат на тези на Кал, предпазливо минава през стена. Просто минава през нея, сякаш позлатеното дърво и украсеният с орнаменти корниз са въздух. След това, насърчена от очарования Мейвън, тя прави същото с един от Пазителите. Той трепва — единственият признак на човешка реакция зад черната му маска, но иначе е невредим. Изобщо нямам представа как действа способността ѝ, и се сещам за Джулиан. Той също е с „Алената гвардия“ и надявам се, гледа всяко от тези излъчвания в ефир. Тоест ако полковникът позволява. Той не е голям почитател на Сребърните ми приятели.

След жената идват двама старци: белокоси ветерани с отнесен погледи и широки рамене. Техните способности са ми познати. Пониският с липсващите зъби е като Кета — една от новокръвните, които вербувах преди месеци. Макар че беше способна само със силата на мисълта си да накара предмет или човек да избухне, тя не оцеля при нападението, което предприехме срещу затвора Корос. Мразеше способността си. Тя е кървава и жестока. Макар че новокръвният унищожава само един стол, превръщайки го в трески с едно-единствено мигване, самият той също не изглежда доволен от това. Приятелят му е кротък, с тих глас: представя се като Терънс, а после ни казва, че може да манипулира звука. Като Фара. Още една от вербуваните от мен. Тя не дойде в Корос. Надявам се, че е още жива.

Последна е още една жена, вероятно на възрастта на майка ми: сплетената ѝ черна коса е прошарена със сиво. Движи се грациозно, приближавайки се до краля с тихите, елегантни крачки на добре обучена прислужница като Ейда, като Уолш, като мен някога. Каквито толкова много от нас бяха и все още са. Когато се покланя, поклонът ѝ е нисък.

— Ваше величество — промърморва тя с глас, тих и едва доловим като летен бриз. — Аз съм Хали, прислужница на Династия Айгри.

Мейвън ѝ прави знак да се надигне и залепва на лицето си фалшивата усмивка. Тя се подчинява.

— Бивша прислужница на Династия Айгри — казва той мило. После кимва над рамото ѝ и намира главата на Династия Айгри в малката тълпа. — Лейди Мелина, моите благодарности, че я доведохте на сигурно място.

Високата жена с остро птиче лице вече прави реверанс, знаейки думите, преди той да ги изрече. Като „око“ тя може да вижда непосредственото бъдеще и приемам, че е видяла умението на прислужницата си още преди самата прислужница да е осъзнала каква е.

— Е, Хали?

Очите ѝ се стрелват към моите за миг. Надявам се да издържа под внимателния ѝ оглед. Но тя не търси страха ми или онова, което крия под маската си. Очите ѝ се обръщат надалече, едновременно гледат през мен и не виждат нищо.

— Тя може да контролира и създава големи и малки електрически заряди — казва Хали. — Нямате име за тази способност.

После поглежда Джон. По лицето ѝ преминава същото изражение.

— Той вижда съдбата. Докъдето стига пътят, докато човек върви по него. Нямате име за тази способност.

Мейвън присвива очи зачудено, а аз се ненавиждам, задето се чувствам по същия начин като него.

Но тя продължава, вира се и заговаря, когато се обръща.

— Тя може да контролира метални материи чрез манипулирането на магнитни полета. Магнитрон.

Внушител.

Сянка.

Магнитрон.

Магнитрон.

Тя преминава по редицата от съветници на Мейвън и без особено затруднение посочва и назовава способностите им. Мейвън се навежда напред любопитно, наклонил глава на една страна с животинско любопитство. Наблюдава внимателно, почти без да мига. Мнозина смятат, че без майка си той е глупав: не е военен гений като брат си, така че за какво го бива? Забравят, че стратегията не е само за бойното поле.

— Око. Око. Око. — Тя сочи към предишните си господари, назовавайки и тях, преди да отпусне ръка от страни до тялото си. Юмрукът ѝ се свива и разпуска в очакване на неизбежното слисване.

— Значи твоята способност е да усещаш другите способности?
— казва накрая Мейвън, повдигнал едната си вежда.

— Да, Ваше величество.

— Нещо, лесно за имитиране.

— Да, Ваше величество — признава тя, сега още по-смирена.

Това би могло да бъде направено без голямо затруднение особено от някого в нейното положение. Тя служи на Висша династия, която напоследък твърде често присъства в двора. За нея би било лесно да запамети какво могат да правят другите — но дори Джон? Доколкото знам, той е възхваляван като първия новокръвен, присъединил се към Мейвън, но не мисля, че мнозина познават способността му. Мейвън не би искал хората да мислят, че разчита на човек с червена кръв да го съветва за решенията му.

— Продължавай. — Той повдига тъмни вежди, подтиквайки я. Изиграй си представлението.

Тя му се подчинява, назовавайки нимфи от Династия Осанос, зелени пазители от рода Уел, един силнорък от дома Рамбос. Един след друг, но те носят цветове, а тя е прислужница. От нея се очаква да знае тези неща. Способността ѝ е салонен трик в най-добрия случай, лъжа и основание за смъртна присъда — в най-лошия. Знам, че усеща надвисналия над главата ѝ меч, приближаващ се все повече с всяко потрепване на челюстта на Мейвън.

В дъното един от копринените хора от Династия Айрал в червено и синьо се изправя на крака, оправяйки връхната си дреха, докато

върви. Забелязвам само защото пристъпва по странен начин, не така плавно, както подобава на стъпките на един копринен човек. Някак особено.

И Хали също го забелязва. Потрепва само за секунда.

От този миг може да зависи нейният или неговият живот.

— Тя може да си променя лицето — прошепва, пръстът ѝ потрепва във въздуха. — Нямайте име за тази способност.

Обичайните шепоти на придворните приключват без ехо, духнати като свещ. Възцарява се тишина, нарушавана само от усиливащото се биене на сърцето ми. Тя може да си променя лицето.

Тялото ми жужи от адреналин. Бягайте/, искам да извикам. Бягайте!

А когато Пазителите хващат лорда от Династия Айрал за ръцете и го извеждат напред, умолявам себе си: Моля те, дано да грешиш. Моля те, дано да грешиш. Моля те, дано да грешиш.

— Аз съм син на Династия Айрал — изръмжава мъжът, опитвайки се да разкъса хватката на Пазителите. Един Айрал би бил в състояние да го направи, отскубвайки се с усмивка. Но този — или тази — не го прави. Стомахът ми се свлича в петите. — Вярвате на думата на една лъжлива Червена робиня срещу моята?

Самсон реагира още преди Мейвън да успее да го помоли, бърз като суифт. Слиза по стъпалата на подиума, електриково сините му очи пукат от настървение. Предполагам, че след моя мозък не е имал много други, от които да се храни. С хленчещ звук синът на Династия Айрал се свлича на колене със сведена глава. Самсон напада ума му.

И тогава в косата му се просмуква сив цвят, тя става къса, оредява, отдръпва се и показва друга глава с друго лице.

— Нани — чувам се как ахвам. Старата жена се осмелява да вдигне поглед с широко разтворени, изплашени и познати очи. Помня как я вербувах, как я доведох в Резката, как я гледах да се бори с новокръвните деца и разказва истории за собствените си внуци. Сбръчкана като орех, по-стара от когото и да било от нас и винаги готова за мисия. Щях да изтичам да я прегърна, ако това бе дори най-малко възможно.

Вместо това падам на колене, ръцете ми се вкопчват в китката на Мейвън. Умолявам, както съм правила само веднъж преди, с дробове,

пълни с пепел и студен въздух, с глава все още замаяна от контролираното разбиване на джет.

Роклята се разпаря по един от шевовете. Не е предвидена за коленичене. Не и както коленича аз.

— Моля те, Мейвън. Не я убивай — моля го, поемайки големи глътки въздух, вкопчвам се в каквото мога, за да спася живота ѝ. — Тя може да бъде използвана: ценна е. Виж какво може да прави...

Той ме избутва, опрял длан в жигосаното ми клеймо.

— Тя е шпионин в двора ми. Нали?

Продължавам да умолявам, проговаряйки, преди острият език на Нани да успее да ѝ навлече истинска гибел. И като никога се надявам, че камерите все още ме следят.

— Тя е предадена, излъгана, подведена от „Алената гвардия“. Вината не е нейна!

Кралят не благоволява да стане дори и когато му се предоставя възможност да извърши убийство. Защото се страхува да остави своя Безмълвен камък, да вземе решение отвъд неговия кръг на празна утеха и безопасност.

— Правилата на войната са ясни. Шпионите трябва да се ликвидират бързо.

— Когато си болен, кого обвиняваш? — настоявам. — Тялото си или болестта?

Той ме гледа гневно и се чувствам куха.

— Виниш лечението, което не е свършило работа.

— Мейвън, умолявам те... — Не си спомням да съм започвала да плача, но разбира се, плача. Сълзите са срамни, защото плача както за нея, така и за себе си. Това беше началото на едно спасение. Това беше за мен. Нани беше моят шанс.

Погледът ми се замъглява, периферното ми зрение се размазва. Самсон вдига ръка, жадуващ да се гмурне в онова, което тя знае. Питам се колко унищожително ще бъде то за „Алената гвардия“ и колко глупави са били да го направят. Какъв риск, какво прахосничество.

— Надигнете се. Червени като зората — промърморва тя и се изплюва.

После лицето ѝ се променя за последен път. В лице, което всички разпознаваме.

Самсон се отдръпва половин крачка назад, изненадан, докато Мейвън надава нещо като сподавен вик.

Елара се вира в нас от пода като жив призрак. Лицето ѝ е обезобразено, унищожено от мълнията. Едното ѝ око го няма, другото е кървясало, налято с ужасно сребристо. Устата ѝ се присвива в нечовешка злобна гримаса. Тя пробужда ужас под лъжичката ми, макар да знам, че е мъртва. Зная, че я убих.

Това е хитър трик, който ѝ откупва достатъчно време да вдигне ръка към устните си и да преглътне.

Виждала съм хапчета за самоубийство преди. Макар да затварям очи, знам какво следва.

По-добре е от онова, което Самсон щеше да направи. А тайните ѝ си остават тайни. Завинаги.

Разкъсвам всички книги на полицата си, раздирам ги на късчета. Подвързиите се прекършват, страниците се откъсват и ми се иска да кървяха. Искан ми се аз да можех да кървя. Тя е мъртва, защото аз не съм. Защото съм все още тук, стръв в капан, примамка, която да изкара „Алената гвардия“ от убежищата ѝ.

След няколко часа на безцелно унищожаване осъзнавам, че греша. „Алената гвардия“ не би направила това. Нито полковникът, нито Фарли, не и за мен.

ДЕСЕТ МЕР

— Кал, ти, глупав, глупав кучи син такъв — казвам, без да се обръщам пряко към никого.

Защото, разбира се, това е било негова идея. Това е научил. Победа на всяка цена. Надявам се да не продължи да плаща тази невъзможна цена за мен.

Навън отново вали сняг. Не усещам нищо от неговия студ, само от моя собствен.

На сутринта се събуждам на леглото си, все още облечена в роклята си, макар да не помня да съм ставала от пода. Съсипаните книги също са изчезнали, педантично изметени от живота ми. Дори най-малките късчета хартия. Но рафтовете не са празни. Дузина книги с кожени подвързии, нови и стари, заемат местата. Поривът да унищожа и тях ме поглъща и аз се изправям на крака, препъвайки се, и се хвърлям.

Първата, която улавям, е опърпана, с окъсана и овехтяла корица. Мисля, че някога е била жълта или може би златиста. За мен всъщност няма значение. Разгръщам я, посягайки с една ръка да сграбча сноп страници, готова да ги накъсам на парченца както останалите.

Познат почерк ме кара да замръзна на място. Сърцето ми подскача от възмущение, когато го разпознавам.

Собственост на Джулиан Джакос.

Коленете престават да ме държат. Приземявам се с меко тупване, приведена над най-успокояващата гледка, която виждам от седмици насам. Пръстите ми проследяват очертанията на името му и ми се иска той да можеше да изскочи оттам, иска ми се да можех да чуя гласа му някъде другаде, освен в главата си. Прелиствам страниците, търсейки още следи от него. Думите се плъзват покрай мен, всяка — отекваща с топлотата му. История на Норта, нейното формиране и триста години на Сребърни крале и кралици преминават бързо край мен. Някои откъси са подчертани или анотирани. Всяка нова поява на нещо,

написано от Джулиан, кара гърдите ми да се свиват от щастие. Въпреки положението си, въпреки болезнените си белези се усмихвам.

С другите книги нещата стоят по същия начин. Всичките са на Джулиан, късчета от много по-големите му колекции. Ровя из тях като прегладняла. Той предпочита историческите трудове, но има и научни книги. Дори един роман. В него има написани две имена. От Джулиан за Кориан. Взiram се в буквите: единственото доказателство в целия дворец, че майката на Кал е съществувала. Прибирам я грижливо, пръстите ми се задържат за миг върху непокътнатото гръбче. Никога не я е чела. Може би не е получила този шанс.

Дълбоко в себе си мразя факта, че тези книги ме правят щастлива. Омразно ми е, че Мейвън ме познава достатъчно добре, за да знае какво да ми даде. Защото тези със сигурност са от него. Единственото извинение, което може да отпрати, единственото, което вероятно бих могла да приема. Но аз не го приемам. Разбира се, че не го приемам. Усмивката ми изчезва така бързо, както се е появила. Не мога да си позволя да чувствам нищо друго, освен омраза, когато става въпрос за краля. Неговите манипулации не са така съвършени както тези на майка му, но въпреки това ги чувствам и няма да допусна да ме подмамат.

За секунда обмислям да разкъсам книгите така, както разкъсах другите. Да покажа на Мейвън какво мисля за подаръка му. Но просто не мога. Пръстите ми се задържат върху страниците: толкова е лесно да ги откъсна. А после ги прибирам на рафта грижливо една по една.

Не искам да унищожа книгите, така че вместо това се задоволявам с роклята и откъсвам общития с рубини плат от тялото си.

Вероятно някое момиче като Гиза е ушило тази рокля. Червена прислужница с умели ръце и око на художник, съвършено ушивайки нищо толкова прекрасно и ужасно, че само Сребърна жена би могла да го носи. Мисълта би трябвало да ме натъжи, но в мен се просмуква единствено гняв. Вече нямам сълзи. Не и след вчера.

Когато Клоувър и Китън, безмълвни, с каменни изражения, донасят следващия тоалет, го обличам без колебание или ропот. Блузата е обсипана с късчета рубини, гранат и оникс, достатъчни за цяла съкровищница, с дълги, влачещи се ръкави с ивици от черна коприна. Панталонът също е подарък, достатъчно свободен, за да мине за удобен.

След това идва лечителката Сконос. Съсредоточава усилията си върху очите ми, изцелявайки както подпухналостта, така и пулсиращото ми главоболие от снощните гневни сълзи. Подобно на Сара тя е тиха и умела, синьо-черните ѝ пръсти преминават с пърхане по всичките ми болезнки. Действа бързо. Аз също.

— Можеш ли да говориш, или кралица Елара е отрязала и твоя език?

Тя знае за какво намеквам. Погледът ѝ потрепва, ресниците ѝ потрепват, когато примигва бързо от изненада. Въпреки това не проговаря. Добре е дресирана.

— Добро решение. Когато видях Сара за последно, я спасявах от затвор. Изглежда, че дори загубването на езика ѝ не е било достатъчно наказание. — Хвърлям поглед покрай нея към Клоувър и Китън, които наблюдават от страни. Подобно на лечителката те се концентрират върху мен. Усецам студеното преминаване на способността им, пулсиращо в такт с постоянното безмълвие на оковите ми. — Там имаше стотици Сребърни. Мнозина от Висшите Династии. Някои от приятелите ти да са изчезнали напоследък?

Нямам много оръжия на това място. Но трябва да опитам.

— Дръж си езика зад зъбите, Бароу — изръмжава Клоувър.

Дори само това, че я накарах да проговори, за мен е достатъчна победа. Продължавам упорито.

— Намирам за странно, че изглежда, никой не възразява на факта, че малкият крал е кръвожаден тиранин. Но пък аз съм Червена. Изобщо не ви разбирам.

Засмивам се, когато Клоувър ме изблъсква от лечителката, вече бясна.

— Стига ѝ толкова лекуване — изсъсква тя, издърпвайки ме от стаята. Зелените ѝ очи искрят от гняв, но също и от объркване. Несигурност. Малки пукнатини, от които смятам да се възползвам с хитрост.

Никой друг не бива да рискува да ме спасява. Трябва да го направя сама.

— Не ѝ обръщай внимание — промърморва в отговор Китън на колежката си: гласът ѝ е висок и задъхан и от него капе отрова.

— Каква ли чест трябва да е това за вас двете — продължавам да говоря, докато ме водят надолу по дълги, познати коридори. — Да

бавите някаква нагла Червена хлапачка. Да разчиствате, след като се е нахранила, да ѝ разтребвате стаята. И всичко — за да може Мейвън да има куклата си подръка, когато поиска.

Това само ги разгневява още повече и ги кара да бъдат по-груби с мен. Забързват крачка, принуждавайки ме да не изоставам. Внезапно завиваме наляво вместо надясно в друга част от двореца, която си спомням смътно. Жилищни помещения за кралските особи. Някога и аз живях тук, макар и за малко.

Сърцето ми започва да бие по-бързо, когато минаваме покрай статуя в една ниша. Разпознавам я. Моята стая — старата ми спалня — е през няколко врати. Също и стаята на Кал, и тази на Мейвън.

— Сега не си толкова приказлива — отбелязва Клоувър: гласът ѝ прозвучава далечно.

През прозорците струи светлина, двойно по-ярка заради слънцето върху пресния сняг. Не ми носи никаква утеха. Мога да се справя с Мейвън в тронната зала, в кабинета му, когато съм на показ. Но сама — истински сама? Под дрехите ми жигосаното от него клеймо смъди и изгаря.

Когато спираме пред една врата и се провираме през нея до салона вътре, осъзнавам грешката си. Залива ме облекчение. Сега Мейвън е крал. Жилищните му помещения вече не са тук.

Тези на Еванджелин обаче са.

Тя седи в центъра на странно голия салон, заобиколена от усукани парчета метал. Те са най-различни по цвят и вид — желязо, бронз, мед. Ръцете ѝ работят прилежно, оформят цветя от хром, извиват ги в сплетена панделка от сребро и злато. Още една корона за колекцията ѝ. Още една корона, която все още не може да носи.

Обслужват я двама помощници. Мъж и жена, скромно облечени, с дрехи на ивици в цветовете на Династия Самос. Стреснато осъзнавам, че са Червени.

— Приведете я в представителен вид, моля — казва Еванджелин, без да си прави труда да вдигне поглед.

Червените се спускат и ми махват с ръка да отида при единственото огледало в стаята. Когато се вирам в него, осъзнавам, че Илейн също е тук, изтегната лениво върху дълга кушетка в лъч слънчева светлина като доволна котка. Среща погледа ми без въпрос или страх, единствено с безразличие.

— Можете да чакате отвън — казва Илейн, когато откъсва очи от мен и се обръща отново към моите пазачи Арвън. Червената ѝ коса улавя светлината, диплеща се като течен огън. Макар че имам оправдание да изглеждам ужасно, все пак се чувствам смутена в нейно присъствие.

Еванджелин кимва, давайки съгласието си, и пазачите Арвън се изнизват навън. И двете хвърлят недоволни погледи в моята посока. Алчно попивам в съзнанието си тези погледи, за да им се насладя по-късно.

— Някой ще си направи ли труда да обясни? — обръщам се към притихналата стая, без да очаквам отговор.

Другите две се засмиват заедно, разменяйки си многозначителни погледи. Възползвам се от възможността да огледам и преценя помещението и положението. Има друга врата, която вероятно води към спалнята на Еванджелин, а прозорците са заключени здраво, за да не влиза студът. Стаята ѝ гледа към познат вътрешен двор и осъзнавам, че моята спалня килия сигурно гледа към нейната. От разкритието ме побиват тръпки.

За моя изненада Еванджелин зарязва работата си и пуска всичко със силно дрънчене. Короната се пръсва, неспособна да запази формата си без нейното умение.

— Задължение на кралицата е да приема гости.

— Е, аз не съм гостенка, а ти не си кралица, така че...

— Де да можеше умът ти да е бърз колкото устата — процежда тя в отговор.

Червената жена примигва бързо, трепвайки, сякаш думите ни могат да я наранят. Всъщност могат и решавам да бъда по-малко глупава. Прехапвам устна, за да попреча на изливането на още глупави мисли, и оставям двамата Червени прислужници да работят. Мъжът се погрижва за косата ми: разресва я с четка и я навива на спирала, докато жената се занимава с лицето ми. Няма грим, който да ме направи да приличам на Сребърна, но тя използва руж, малко черно за очертаване на очите и зашеметяващо червено за устните ми. Крещяща и ярка гледка.

— Това ще свърши работа — казва Илейн изотзад. Червените побързват да се отдръпнат, отпускат ръце отстрани до телата си и

свеждат глави. — Не можем да допуснем да изглежда, сякаш се отнасят с нея твърде добре. Принцовете няма да разберат това.

Очите ми се разширяват. Принцове. Гости. Пред кого смятат да ме излагат на показ сега?

Еванджелин забелязва. Изпуктява гласно и мята едно бронзово цвете по Илейн. То се забива в стената над главата ѝ, но Илейн сякаш няма нищо против. Само въздъхва замечтано.

— Мери си думите, Илейн.

— Тя ще разбере след няколко минути, скъпа. Какво толкова? — Тя се надига от възглавниците си и протяга дълги крайници, които сияят, излъчвайки умението ѝ. Очите на Еванджелин проследяват всяко нейно движение: погледът им става по-остър, когато Илейн прекосява стаята и идва до мен.

Застава до мен пред огледалото и се вглежда в лицето ми.

— Ще се държиш прилично днес, нали?

Питам се колко бързо Еванджелин ще ме одере жива, ако стоваря лакът в съвършените зъби на Илейн.

— Ще се държа прилично.

— Хубаво.

А после тя изчезва, заличена от погледа ми, но не и от усещанията ми. Още чувствам ръката ѝ върху рамото си. Предупреждение.

Поглеждам, където беше тялото на Илейн, и виждам Еванджелин. Тя става от пода: роклята ѝ се разлива около нея, течна като живак. Като нищо може и наистина да е от живак.

Когато закрачва към мен, не успявам да се сдържа и се присвивам от страх. Но ръката на Илейн ме възпира да помръдна, принуждава ме да стоя права и да позволя на Еванджелин да се надвеси над мен. Едно ъгълче на устата ѝ се повдига. Харесва ѝ да ме вижда изплашена. Когато вдига ръка и аз трепвам, тя се усмихва открито. Но вместо да ме удари, прибира кичур коса зад ухото ми.

— Не се заблуждавай, всичко това е в моя полза — казва тя. — Не в твоя.

Нямам представа за какво говори, но въпреки това кимам в знак на съгласие.

Еванджелин не ни повежда към тронната зала, а към залите на тайния съвет на Мейвън. Пазителите, които стоят на пост пред вратите, изглеждат по-внушителни от обикновено. Когато влизам, осъзнавам, че пазят дори при прозорците. Допълнителна предохранителна мярка след проникването на Нани.

Последния път, когато минах през тази врата, стаята беше празна, ако не броим Джон. Той още е тук, тих и смълчан в ъгъла, невзрачен редом до половин дузината други присъстващи из стаята. Потръпвам при вида на Воло Самос: като тих паяк в черно със сина си Птолемей до себе си. Разбира се, Самсон Мерандус също е тук. Ухилва ми се злобно и аз навеждам очи, избягвайки погледа му, сякаш мога да се защитя от спомена как се промъкваше в мозъка ми.

Очаквам да видя Мейвън да седи сам в далечния край на мраморната маса: вместо това обаче плътно от двете му страни има двама мъже. И двамата са навлечени в тежки кожи и мек велур, облечени така, че да устоят на арктически студ, макар че сме добре защитени от зимата. Имат кожа в наситен, синьо-черен цвят като полиран камък. В сложно усуканите плитки на онзи отдясно има късчета злато и тюркоаз, докато този отляво се е спрял на дълги, блестящи кичури, покрити с корона от цветчета, изсечени от бял кварц. Кралски особи очевидно. Но не наши. Не от Норта.

Мейвън вдига ръка и прави знак на приближаващата се Еванджелин. В светлината на зимното слънце тя блести.

— Моята годеница лейди Еванджелин от Династия Самос — представя я той. — Тя взе съществено участие в залавянето на Мер Бароу, Мълниеносното момиче и предводителка на „Алената гвардия“.

Еванджелин изиграва ролята си и се покланя пред двамата. На свой ред те свеждат глави, движенията им са продължителни и плавни.

— Нашите поздравления, лейди Еванджелин — казва онзи с короната. Дори протяга ръка и посяга да хване нейната. Тя му позволява да целуне кокалчетата на пръстите ѝ, усмихвайки се широко заради оказаното внимание.

Когато Еванджелин ми отправя кръвнишки поглед, осъзнавам, че иска да отида при нея. Подчинявам се неохотно. Предизвиквам интереса на двамата новодошли и те ме гледат заплениени. Отказвам дори да кимна с глава.

— Значи това е Мълниеносното момиче? — обажда се другият принц. Зъбите му проблясват, лунно бели на фона на тъмна като нощта кожа. — Това е тази, която ви създава толкова много неприятности? И я оставихте жива?

— Разбира се, че я е оставил — злорадо се обажда сънародникът му. Изправя се на крака и осъзнавам, че сигурно е висок почти два метра и десет. — Тя е великолепна примамка. Макар да съм изненадан, че нейните терористи не са направили опит за истинско спасяване, ако е толкова важна, колкото казвате.

Мейвън свива рамене. Излъчва съдържано задоволство.

— Моят двор е добре защитен. Проникването е почти невъзможно.

Хвърлям поглед към него, срещайки очите му. Лъжец. Той ми се ухилва самодоволно, сякаш това е някаква тайна шега между нас. Преборвам се с познатия порив да го заплюя.

— В Пиемонт щяхме да я прекараме из улиците на всеки град — казва принцът с короната от кварц. — Да покажем на гражданите си какво става с хора като нея.

Пиемонт. Думата отеква като камбанен звън в главата ми. Значи това са принцовете от Пиемонт. Блъскам си ума, опитвайки се да си спомня какво знам за страната им. Съюзник на Норта, образува част от южната ни граница. Управлявана от група принцове. Всичко това знам от уроците на Джулиан. Знам обаче и други неща. Помня как на Тък открих доставки, запаси, откраднати от Пиемонт. А самата Фарли намекна, че „Алената гвардия“ се разширява там, възнамерявайки да разпростре бунта си из пределите на най-близкия съюзник на Норта.

— Тя говори ли? — продължава принцът, местейки поглед между Мейвън и Еванджелин.

— За нещастие — отвръща тя и се подсмивва многозначително.

При тези думи двамата принцове се засмиват, както и Мейвън. Останалите в стаята следват примера им, подражавайки на своя господар и повелител.

— Е, принц Дареус? Принц Александрет? — Мейвън бързо плъзва поглед по всекиго от тях подред. Гордо играе ролята на крал въпреки двете кралски особи, два пъти по-възрастни и два пъти по-едри от него. Някак успява да вземе надмощие над тях. Толкова добре го е обучила Елара. — Искате да видите затворничката. И я видяхте.

Александрет, вече застанал толкова близо, улавя брадичката ми в меките си ръце. Питам се каква ли е способността му. Питам се доколко трябва да се страхувам от него.

— Наистина, Ваше величество. Имаме няколко въпроса, ако бъдете така любезен да ни позволите?

Макар да оформя думите си като молба, това е на практика настояване.

— Ваше величество, вече ви казах какво знае тя. — Самсон се обажда от стола си, надвесил се през масата, за да може да посочи към мен. — Нищо в ума на Мер Бароу не убягна на търсенето ми.

Бих кимнала утвърдително, но хватката на Александрет ме държи неподвижна. Вдигам поглед към него, опитвайки се да се досетя точно какво иска от мен. Очите му са като бездна, непроницаеми. Не познавам този човек и не намирам в него нищо, което мога да използвам. При докосването му по кожата ми полазват тръпки и си пожелавам да имах мълнията си, за да оставя малко разстояние между нас. Над рамото му Дареус се премества, за да може да ме вижда по-добре. Златните му мъниста улавят зимната светлина, изпълват косата му с ослепително ярък блясък.

— Крал Мейвън, бихме искали да го чуем от собствената й уста — казва Дареус, накланяйки се към Мейвън. После се усмихва: истинско олицетворение на непринудеността и обаянието. Дареус е красив и се възползва добре от външността си. — Молба на принц Бракън, нали разбирате. Трябват ни само няколко минути.

Александрет, Дареус, Бракън. Запаметявам имената.

— Питайте каквото желаете. — Ръцете на Мейвън стискат здраво ръба на стола му. Нито един от тях не спира да се усмихва и всичко изглежда по-фалшиво от всякога. — Тук.

След един дълъг миг Дареус отстъпва. Накланя глава в почтителен поклон.

— Много добре, Ваше величество.

После тялото му се превръща в размазано петно, движейки се толкова бързо, че едва виждам движенията му. Внезапно се озовава точно до мен. Суифт. Не толкова бърз, колкото брат ми, но достатъчно бърз, за да разпрати из тялото ми шокова вълна от адреналин. Все още не знам какво може да прави Александрет. Мога само да се моля да не е внушител, да не съм принудена отново да понеса такава изтезание.

— „Алената гвардия“ действа ли в Пиемонт? — пита Александрет, докато се извисява застрашително над мен и дълбоките му очи се впиват в моите. За разлика от Дареус у него няма усмивка.

Чакам издайническото парване от друг да проникне в моя пашкул от безмълвие.

Гласът ми пресеква:

— Какво?

— Искам да чуя какво знаеш за действията на „Алената гвардия“ в Пиемонт.

Всеки разпит, на който съм била подлагана, е извършван от внушител. Странно преживяване е някой да ми задава въпроси свободно и да се доверява на отговорите ми, без да разцепва черепа ми. Предполагам, че Самсон вече е казал на принцовете всичко, което е научил от мен, но те не се доверяват на казаното от него. В такъв случай е благоразумно да видят дали моят разказ си пасва с неговия.

— „Алената гвардия“ умее да пази тайни — отвърщам, мислите ми са се превърнали в замъглено петно. Дали лъжа? Дали наливам още масло в огъня на недоверието между Мейвън и Пиемонт? — Нямах достъп до много сведения за техните операции.

— Вашите операции. — Александрет се смръщва и в средата на челото му се образува дълбока гънка. — Ти си била техен водач. Отказвам да повярвам, че можеш да си толкова безполезна за нас.

Безполезна. Преди два месеца бях Мълниеносното момиче, буря в човешки образ. Преди това обаче бях каквато казва той. Безполезна за всички и всичко, дори за враговете си. В Подпорите негодувах срещу това. Сега то ме радва. Сега съм безполезно оръжие за Сребърните.

— Не съм техен предводител — казвам на Александрет. Зад гърба си чувам как Мейвън се размърдва, намествайки се обратно в стола си. Надявам се да се гърчи. — Никога дори не съм срещала водачите им.

Той не ми вярва. Но не вярва и на онова, което вече са му разказали.

— Колко от вашите хора има в Пиемонт?

— Не знам.

— Кой финансира начинанията ви?

— Не знам.

Започва като бодеш в пръстите на ръцете и краката ми. Едва доловимо усещане. Не приятно, но не и неудобно: както когато ти изтръпне някой крайник. Александрет нито за миг не пуска челюстта ми. Оковите — казвам си. Те ще ме предпазят от него. Трябва.

— Къде са принц Майкъл и принцеса Шарлота?

— Не знам кои са тези хора.

Майкъл, Шарлота. Още имена за запаметяване. Боцкащото усещане продължава, сега нагоре в ръцете и краката ми. Със съскане си поемам въздух през зъби.

Очите му се присвиват съсредоточено. Напрягам се за експлозия от болка, породена от въздействието на каквато там способност владее.

— Имахте ли някакъв контакт със Свободна република Монтфорт?

Боцкащото усещане все още е поносимо. Само здравата му хватка върху челюстта ми е истински болезнена.

— Да — изричам с усилие.

После той се дръпва назад и със зловна усмивка пуска брадичката ми. Хвърля поглед към китките ми, после грубо повдига единия ръкав, за да види оковите ми. Изтръпването в ръцете и краката ми намалява, когато той се намръщва.

— Ваше величество, чудя се дали бих могъл да я разпитам без окови от Безмълвен камък? — Още едно категорично настояване, маскирано като молба.

Този път Мейвън му отказва. Без оковите ми способността му ще бъде необузdana. Сигурно е огромна, щом проникна дори малко през моята клетка от безмълвие. Ще бъда изтезавана. Отново.

— Не можете, Ваше височество. Тя е прекалено опасна за това — казва Мейвън с рязко поклащане на глава. Въпреки цялата си омраза усещам едва доловима благодарност. — И както казахте, тя е ценна. Не мога да допусна да я пречупите.

Самсон не си прави труда да скрие отвращението си:

— Някой би трябвало да го направи.

— Има ли нещо друго, което мога да направя за ваши височества или за принц Бракън? — продължава упорито Мейвън, говорейки, без да слуша демоничния си братовчед. Изправя се от стола си, като с една ръка пригладва парадната си униформа, окичена с медали и почетни знаци. Но продължава да държи другата си ръка върху седалката,

присвита около ръкохватката от Безмълвен камък. Това е неговата котва и неговият щит.

Дареус се покланя достатъчно ниско и за двамата принцове и се усмихва отново:

— Наистина чух слухове за пиршество.

— Поне този път — отвърща Мейвън с остра усмивка в моята посока — слуховете са верни.

Лейди Блонос никога не ме е учила какъв е протоколът за забавляване на кралски особи от съюзническа страна. Преди съм виждала балове, празненства, едно Изпитание на кралиците, което непреднамерено провалих, но никога нещо такова. Навярно защото бащата на Мейвън не се интересуваше толкова от външната показност: Мейвън обаче е истински син на майка си. Да изглеждаш могъщ, значи да бъдеш могъщ, каза веднъж тя. Днес Мейвън взема този урок присърце. Съветниците му, гостите му от Пиемонт и аз седим на дълга маса, където можем да гледаме отвисоко всички останали.

Никога преди не съм стъпвала в тази бална зала. В сравнение с нея тронната зала, галериите и залите за пиршества в останалата част от Уайтфайър изглеждат миниатюрни. Тя побира с лекота целия двор, всички лордове и дами и целите им семейства. Залата е с височината на три етажа, с извисяващи се прозорци от кристал и цветно стъкло, всеки изобразяващ цветовете на Висшите Династии. Резултатът е дузина дъги, които се извиват над мраморен под, изпъстрен с жилки от черен гранит: всеки лъч светлина е като движеща се призма през диамантените фасети на полилеи, оформени като дървета, птици, слънчеви лъчи, съзвездия, бури, адски пламъци, тайфуни и дузина други символи на Сребърна сила. Бих прекарала цялата вечеря, взирайки се в тавана, ако не беше собственото ми несигурно положение. Този път поне не съм до Мейвън. Тази вечер принцовете са принудени да го търпят, но от лявата ми страна е Джон, а от дясната — Еванджелин. Седя, остро притиснала лакът до хълбока си, тъй като не искам случайно да докосна някого от двамата. Еванджелин може да ме прободне, а Джон може да сподели някое друго отвратително предчувствие.

За щастие, храната е добра. Насилвам се да ям и не посягам към алкохола. Наоколо обикалят Червени прислужници и нито една чаша не остава празна дори за миг. След десетминутни опити да привлече

нечий поглед изоставям усилието. Прислужниците са умни и не искат да рискуват живота си заради един поглед към мен.

Впервам очи напред, броейки масите и Висшите Династии. Всички са тук плюс Династия Калоре, представена единствено от Мейвън. Той няма братовчеди или други роднини, които да са ми известни, макар да приемам, че сигурно съществуват. Подобно на слугите сигурно, и те са достатъчно умни да избягват ревнивия му гняв и несигурната му власт.

Династия Айрал изглежда по-малобройна, по-безцветна въпреки ярките си синьо-червени дрехи. Далеч не са толкова много и се питам колко от всичките Айрал са изпратени в затвора Корос. Или може би са избягали от двора. Соня обаче още е тук с елегантна и отработена, но странно напрегната стойка. Заменила е офицерската си униформа с искряща рокля и седи до един по-възрастен мъж, блеснала с колие от рубини и сапфири. Вероятно новият лорд на нейната Династия, тъй като предшественицата му, Пантерата, беше убита от човек, седящ само на няколко стъпки от нас. Питам се дали Соня им е разказала какво казах за баба й и Птолемея. Питам се дали ги е грижа.

Сепвам се, когато Соня рязко вдига очи и улавя погледа ми.

До мен Джон въздъхва продължително и ниско. Вдига с една ръка чашата си с алено вино, а с другата премества ножа си за хранене.

— Мер, би ли могла да ми направиш една малка услуга? — пита спокойно.

Дори гласът му ме отвращава. Злобно усмихната, обръщам се да го погледна с цялата язвителност, която успявам да докарам:

— Моля?

Нещо изпуква и изгаряща болка плъзва по скулата ми, прерязва кожата, изгаря плътта. Подскачам рязко от усещането, падам настрана, отдръпвам се като подплашено животно. Рамото ми се блъсва в Джон и той залита напред, оплисквайки фината покривка с вода и вино. Също и с кръв. Има много кръв. Чувствам я, топла и мокра, но не поглеждам надолу да видя цвета. Очите ми са приковани върху Еванджелин, която е станала от масата, изпъвайки едната си ръка.

Въздухът пред нея се разтърсва от преминаващ куршум и тя го задържа на място. Предполагам, че е същият като онзи, който поряза бузата ми — а можеше да нанесе много по-голяма вреда.

Юмрукът ѝ се свива и куршумът се изстрелва назад в посоката, от която е дошъл, изтласкан от стружки студена стомана, които експлодират от роклята ѝ. Гледам с ужас как синьо-червени фигури се извиват из металическата буря, измъкват се, снишават се, стрелкат се навън и навътре от всеки удар. Дори улавят късчета от металните ѝ метателни оръжия и ги пращат обратно, започвайки отново цикъла в жесток, бляскав танц.

Еванджелин не е единствената, която напада. Пазители се хвърлят напред, връхлитайки над високата маса, и застават пред нас като стена. Движенията им са свършени, отработени през годините на безмилостно обучение. Но в редиците им има празнини. А някои захвърлят маските си, зарязват напомнящите си за пламък мантии. Нахвърлят се един срещу друг.

Висшите Династии правят същото.

Никога не съм се чувствала толкова уязвима, толкова безпомощна, а това наистина казва много. Пред мен се дуелират богове. Очите ми се разширяват, опитват се да видят всичко. Стремя се да осмисля това. Никога не съм си представяла нещо подобно. Битка като тези на арената наред бална зала. Скъпоценности вместо брони.

Айрал, Хейвън и Ларис в зашеметяващо жълтите си одежди, изглежда, оформят едната страна на това — каквото и да е то. Пазят си взаимно гърбовете, помагат си. Вятърните тъкачи на Ларис подхвърлят копринени хора от Династия Айрал от единия към другия край на стаята с остри пориви, мятайки ги като живи стрели, докато Айрал стрелят с пистолети и мятат ножове със смъртоносна точност. Представителите на Хейвън са изчезнали напълно, но няколко Пазители пред нас падат, повалени от невидими нападения.

А останалите, останалите не знаят какво да правят. Някои — Самос, Мерандус, повечето от стражите и Пазителите — се събират при високата маса, втурвайки се да защитят Мейвън, когото не мога да видя. Но повечето отстъпват назад изненадани, предадени, нежелаещи да нагазят в такава бъркотия и да рискуват собствения си живот. Защитават, без да правят нищо друго. Следят в коя посока ще се обърне приливът.

Сърцето ми подскача развълнувано в гърдите. Това е шансът ми. В хаоса никой няма да ме забележи. Оковите не са ми отнели инстинктите или дарбите на крадла.

Оттласквам се от пода и стъпвам на крака, без да си давам труд да се чудя какво става с Мейвън или с някого друго. Съсредоточавам се единствено върху онова, което е пред мен. Най-близката врата. Не знам какъде е, но ще ме отведе далече оттук и това е достатъчно. В движение грабвам един нож от масата и се задействам с него, опитвайки се да отворя ключалките на оковите си.

Някой побягва пред мен, оставя диря от алена кръв. Куца, но се движи бързо, шмугва се през една врата. Осъзнавам, че това е Джон. Измъква се. Той вижда бъдещето. Със сигурност може да види най-добрия път за измъкване оттук.

Питам се дали ще мога да го следвам, без да изоставам.

Получавам отговора си след точно три стъпки, когато един Пазител ме улавя изотзад. Приковава ръцете ми отстрани до тялото и държи здраво. Изпъшквам като раздразнено дете, вбесена откъд пределите на безсилното раздразнение, докато ръката ми пуска ножа.

— Не, не, не — казва Самсон, докато ми препречва пътя. Пазителят отказва да ми позволи дори да трепна. — Не можем да го допуснем.

Сега виждам какво е това. Не спасение. Не за мен. Преврат, опит за покушение. Дошли са за Мейвън.

Айрал, Хейвън и Ларис не могат да спечелят тази битка. Превишавани са по численост и го знаят. Подготвили са се за него. Династия Айрал са интриганти и шпиони. Планът им е добре изпълнен. Вече се измъкват през залостените прозорци. Гледам, слисана и онемяла, как се хвърлят навън в небето, улавяйки пориви на вятъра, които ги пращат навън и надалече. Не всички успяват. Суифти от Династия Норнус улавят няколко, както прави и принц Дареус въпреки стърчащия от рамото му дълъг нож. Предполагам, че представителите на Династия Хейвън вече отдавна са изчезнали, макар че един-двама се мяркат обратно в полезрението ми: всички до един кървящи, умиращи, застигнати от жестоко нападение на внушител от Династия Мерандус. Самият Дареус протяга ръка с размазани очертания и хваща някого за врата. Когато стисва, с едно мигване се появява представител на Династия Хейвън.

Пазителите, минали на другата страна, всичките — от Династии Ларис и Айрал — също не оцеляват. Коленичат гневни, но без помен

от страх, изгарящи от решителност. Без маските си не изглеждат толкова ужасяващи.

Гъргорещ звук привлича вниманието ни. Пазителят се обръща, позволявайки ми да видя центъра на онова, което преди беше трапезата на пиршеството. Там, където седеше Мейвън, се струпва тълпа: някои са на пост, някои са коленичили. През краката им успявам да го забележа.

Сребърна кръв блика от врата му и образува мехурчета, изливайки се през пръстите на най-близкия Пазител, който се опитва да притиска рана от куршум. Очите на Мейвън се въртят, а устата му се движи. Не може да говори. Не може дори да пици. Може да издава само влажен, задъхан звук.

Радвам се, че Пазителят ме държи да не мърдам. Иначе може да се втурна към него. Нещо в мен иска да изтича при него. Не знам дали за да довърша работата, или за да го утешавам, докато умира. Искam еднакво силно и двете. Искam да го гледам в очите и да го видя как ме оставя завинаги.

Но просто не мога да помръдна, а той просто не иска да умре.

Лечителката на повърхностни рани от Династия Сконос, моята лечителка на повърхностни рани, притичва до него и се смъква на колене. Мисля, че се казва Рен. Подходящо име.^[1] Дребна и бърза е като съименницата си. Щраква с пръсти.

— Хайде, извадете го, аз го държа! — изкрещява. — Извадете го веднага!

Птолемей Самос се навежда, зарязал бдителната си поза. Потрепва с пръсти и куршумът излиза от врата на Мейвън, а с него бликва нов фонтан от сребърна кръв. Мейвън се опитва да изпици, изкарва с гъргорене от гърлото си собствената си кръв.

С набраздено чело, лечителката на повърхностни рани се залавя за работа, задържайки двете си ръце над раната. Привежда се, сякаш за да отпусне тежестта си върху него. От този ъгъл не мога да видя кожата отдолу, но кръвта спира да блика. Раната, която трябваше да го е убила, зараства. Мускули, вени и плът се съединяват обратно като нови. Без никакъв белег, освен спомена.

След един дълъг, задъхан миг Мейвън устремено се изправя на крака и от двете му ръце избухва огън, който праща антуража му назад, и всички се олюляват. Масата пред него се преобръща от силата

и яростта на пламъка му. С отекващ трясък рухва на купчина и от нея се разливат локви алкохол, който гори в синьо. Останалото се възпламенява, подхранвано от гнева на Мейвън. А си мисля, че и от ужаса му.

Само Воло има куража да се приближи към него в това състояние.

— Ваше величество, дали да не ви евакуираме до...

Мейвън се обръща със злобен поглед. Над него крушките на полилеите се пръсват, бълвайки пламък вместо искри.

— Нямам основание да бягам.

Всичко това — в няколко мига. Балната зала е в безпорядък, пълна с разбити стъкла, преобърнати маси и няколко много обезобразени тела.

Сред тях е принц Александрет, рухнал мъртъв на почетното си място с дупка от куршум между очите.

Не скърбя за него. Неговото умение беше да причинява болка.

Естествено, разпитват първо мен. Би трябвало вече да съм свикнала.

Изтощена, емоционално изчерпана, се свличам на студения каменен под, когато Самсон ме пуска. Дишам с усилие, сякаш току-що съм участвала в надбягване. Със силата на волята си заставям сърдечния си ритъм да се нормализира, да спра да се задъхвам, да запазя някакво късче достойнство и разум. Присвивам се от ужас, когато пазачите Арвън отново наместват оковите ми и ги заключват; после прибират ключа. Оковите са едновременно облекчение и бремене. Щит и клетка.

Този път сме върнати в голямата зала на съвета, кръглото помещение, където видях как Уолш умира, за да предпази „Алената гвардия“. Тук има повече място, повече пространство, за да бъдат съдени дузината пленени наети убийци. Пазителите са си научили урока и държат здраво затворниците, без да позволят каквото и да е движение. Мейвън се усмихва злобно от мястото си в съвета, Воло и Дареус са от двете му страни. Последният кипи от гняв, раздвоен между бясната ярост и скръбта. Неговият събрат, другият принц, е мъртъв, убит в онова, което сега зная, че е било опит за покушение срещу Мейвън. Опит, който, за жалост, се провали.

— Тя не знаеше нищо за това. Нито за бунта на Династиите, нито за измяната на Джон — казва Самсон на събраните в стаята. Ужасната стая ми се струва малка сега, когато повечето места са празни, а вратите — здраво заключени. Остават само най-близките съветници на Мейвън, които наблюдават отстрани със зъбчатите колелца, въртящи се в главите им.

На мястото си Мейвън се усмихва злобно. Фактът, че едва не е загинал, явно не го смущава.

— Не, това не беше дело на „Алената гвардия“. Те не действат така.

— Не сте сигурен в това — процежда Дареус, забравяйки всичките си обноски и усмивки. — Не знаете нищо за тях независимо какво казвате. Ако „Алената гвардия“ се е съюзила с...

— Покварени твари — изсъсква Еванджелин зад лявото рамо на Мейвън. Тя няма място в съвета или собствена титла и е принудена да стои права въпреки множеството празни столове. — Боговете не се съюзават с насекоми, но могат да бъдат заразени от тях.

— Хубави думи от хубаво момиче — казва Дареус, проявявайки откровено пренебрежение към нея. Тя закипява от гняв. — А какво ще кажат останалите?

При дадения от Мейвън знак следващият разпит започва истински. Сянка от Династия Хейвън, която самият Трио държи здраво, за да попречи на жената да избяга. Без способността си тя изглежда невзрачна, неясна като далечен спомен за представителите на красивата си династия. Червената ѝ коса е по-тъмна, по-матова, без обичайния ѝ ален блясък. Когато Самсон допира ръка до слепоочието ѝ, тя изпищява.

— Тя мисли за сестра си — казва Самсон без помен от чувство. Освен може би отегчение. — Илейн.

Видях я само преди часове, движеща се плавно и грациозно из салона на Еванджелин. Не даваше признаци, че знае за предстоящо покушение. Но никой добър затворник не би се издал.

Мейвън също го знае. Поглежда кръвнишки към Еванджелин, кипящ от гняв:

— Казаха ми, че лейди Илейн се измъкнала заедно с МНОЗИНСТВОТО от династията си, бягайки от столицата — казва той. — Имаш ли някаква представа къде може да са отишли, любима?

Тя гледа решително напред, прекосявайки бързо изтъняваща граница. Макар баща ѝ и брат ѝ да са толкова близо, не мисля, че някой би могъл да я спаси от гнева на Мейвън, ако той изпита желание да го отприщи.

— Не, защо бих имала? — пита тя безгрижно, оглеждайки ноктите си, които напомнят тези на хищна птица.

— Защото тя беше годеница на брат ти и твоя блудница — отвръща кралят с небрежен, спокоен тон.

Ако се срамува или дори е обзета от желание да се извини, Еванджелин не го показва.

— О, това ли. — Дори изсумтява насмешливо, приемайки обвинението, без да ѝ мигне окото. — Как би могла да научи от мен кой знае колко по какъвто и да е въпрос? Така добре се наговаряте да ме държите далече от съветите и политиката. Всъщност тя ви направи услуга, като ме държеше приятно заета.

Заяждането между тях ми напомня за друг крал и друга кралица: родителите на Мейвън, спорещи, след като „Алената гвардия“ атакува едно празненство в Двореца на Слънцето. Всеки се опитваше да разкъса другия, оставяйки дълбоки рани, от които да се възползва покъсно.

— Тогава се подложи на разпит, Еванджелин, и ще видим — изстрелва той в отговор, като посочва с едната си обсипана с бижута ръка.

— Някоя моя дъщеря никога няма да направи такова нещо — изръмжава Воло, макар че това не звучи съвсем като заплаха. Просто като факт. — Тя не е участвала в това и те защити с цената на собствения си живот. Без бързите действия на Еванджелин и на сина ми — е, дори изричането на това е държавна измяна. — Старият родоначалник се намръщва и бялата му кожа се сбръчква, сякаш мисълта е истински отвращаваща. Все едно няма да празнува, ако Мейвън умре. — Да живее кралят.

В средата на пода жената от Династия Хейвън се озъбва и се опитва да изблъска Трио. Той държи здраво, притискайки я на колене.

— Да, да живее кралят! — казва тя, като ни поглежда кръвнишки — Тиберий Седми! Да живее кралят!

Кал.

Мейвън се изправя, стоварвайки юмруци върху ръкохватките на стола си. Очаквам стаята да започне да гори, но не пламва огън. Не може. Не и докато той седи върху Безмълвен камък. Единствено очите му пламтят. А после бавно, с налудничава усмивка започва да се смее.

— Всичко това... за него? — казва, подсмивайки се самодоволно. — Брат ми уби нашия баща, краля, помогна да бъде убита майка ми, а сега се опитва да убие мен. Самсон, ако бъдеш така добър да продължиш... — той накланя глава в посоката на братовчед си, — нямам милост или снизхождение за предателите. Особено глупавите.

Останалите се обръщат да гледат как разпитът продължава, да слушат как жената от Династия Хейвън бълва тайни за своята фракция, техните цели, техните планове. Да заменят Мейвън с брат му. Да направят Кал крал, какъвто е роден да бъде. Да върнат нещата към предишния им порядък.

Докато трае всичко това, се вирам в момчето на трона. То запазва маската си. Стегната челюст, устни, неумолимо стиснати в тънка линия. Неподвижни пръсти, изправен гръб. Но погледът му потрепва. Нещо в очите му е станало много далечно. А до яката му се надига едва доловима сребриста руменина и оцветява врата и връхчетата на ушите му.

Обзет е от ужас.

За секунда това ме прави щастлива. После си спомням: чудовищата са най-опасни, когато се страхуват.

[1] Рен (англ. Wren) — червеношийка. — Б.пр. ↑

ЕДИНАЙСЕТ КАМЕРЪН

Макар че така щях да стана на ледена шушулка, исках да остана в Трайъл. Не от страх, а за да докажа мнението си. Не съм някакво оръжие, което да бъде използвано, не както Бароу допусна да бъде използвана. Никой няма право да ми казва къде да ходя или какво да правя. Приключих с това. Цял живот съм живяла така. И всеки инстинкт в мен ми казва да стоя надалече от операцията на Гвардията в Корвиум — укрепен град, който поглъща всички войници и изплюва костите им.

Само дето сега брат ми Мори е едва на няколко мили от мен, все още здраво приклучен в окоп. Дори при моята способност ще ми трябва помощ, за да стигна до него. И ако искам нещо от тази глупава Гвардия, ще трябва да започна да им давам нещо в замяна. Фарли показва това достатъчно ясно.

Харесвам я: повече сега, след като се извини за онзи коментар за „оползотворяването“. Казва каквото мисли. Не се оплаква, макар че има пълно право. Не като Кал, който обикаля унило и навъсено около всеки ъгъл, отказва да помага, а после благоволява да го направи, когато му се прииска. Присъствието на победения принц е изтощително. Не знам как Мер е могла да понася него или неспособността му да избере страна, по дяволите — особено когато има само една, която може да избере. Дори сега той е смутен, колебаейки се между желанието да защити Сребърните в Корвиум и желанието да срине града.

— Трябва да овладеете стените — промърморва той, заставайки пред Фарли и полковника. Действаме от щабквартирата си в Рокаста: относително слабо защитен град, служещ като снабдителна база, на няколко мили от целта ни. — Ако овладеете стените, можете да опустошите напълно града — или да съборите изцяло стените. Да направите Корвиум безполезен. За всички.

Седя безучастно в оскъдно обзаведената стая и слушам напрегнатата обмяна на информация от мястото си до Ейда. Идея на Фарли. Ние сме две от по-забележимите новокръвни, добре познати и на двата вида Червени. Включването ни в тази среща изпраща силно послание към останалите от отряда. Ейда наблюдава с широко разтворени очи, запаметявайки всяка дума и жест. Обикновено Нани би седяла с нас, но Нани я няма вече. Беше дребна жена, но остави много голяма празнина. И знам кой е виновен за това.

Очите ми се впиват с изгарящ поглед в гърба на Кал. Долавям подобното на сърбеж усещане от способността си и се преборвам с порива да го поваля на колене. Той ще ни убие за Мер, а няма да убие своите хора за нищо на света. Нани избра да проникне в Арчън сама, но всички знаят, че идеята не беше нейна.

Фарли е точно толкова разгневена, колкото съм и аз. Едва може да гледа Кал дори когато говори с него.

— Въпросът сега е как ефективно да разпределим собствените си хора. Не можем да съсредоточим всички върху стените независимо колко са важни.

— По мои пресмятания във всеки един момент Корвиум се обитава от десет хиляди Червени войници.

Едва не се засмивам на скромността на Ейда. *По мои пресмятания.* Пресмятането ѝ е свършено и всички го знаят.

— Военният протокол изисква на всеки десет войници да се пада по един офицер, което означава, че в града има поне хиляда Сребърни, без да включваме в сметките командването и администрацията. Целта ни трябва да бъде тяхното неутрализиране.

Кал скръства ръце, неубеден дори от свършените, неоспорими сведения на Ейда:

— Не съм толкова сигурен. Целта ни е да разрушим Корвиум, да ударим армията на Мейвън в сърцето. Това може да бъде направено без... — той се запъва — без клане от двете страни.

Сякаш го е грижа какво ще стане с нашата страна. Сякаш го е грижа дали някой от нас ще умре.

— Как планираш да унищожис град, докато хиляда Сребърни гледат отстрани? — чудя се на глас, знаейки, че няма да получа кой знае какъв отговор. — Нима принцът ще ги помоли да седят кротко и да гледат?

— Разбира се, ще се бием с онези, които окажат съпротива — намесва се полковникът. Взира се в Кал, предизвиквайки го да възрази. — А те ще окажат съпротива. Знаем това.

— Наистина ли знаем? — в тона на Кал има сдържано самодоволство. — Членове на двора на самия Мейвън се опитаха да го убият миналата седмица. Ако във Висшите Династии цари разделение, тогава има разделение и във въоръжените сили. Ако ги нападнем открито, това само ще ги сплоти, поне в Корвиум.

Подигравателният ми смях отеква из стаята:

— Значи какво, ще чакаме? Ще оставим Мейвън да си ближе раните и да се прегрупира? Ще му дадем време да си поеме дъх?

— Ще му дадем време да се обеси — процежда в отговор Кал. Намръщаното му изражение е същото като моето. — Ще му дадем време да допусне още повече грешки. Сега е в несигурни отношения с единствения си съюзник Пиемонт, а три Висши Династии открито се бунтуват. Една от тях почти контролира Въздушния флот, друга — обширна разузнавателна мрежа. Да не споменаваме, че той все още трябва да се притеснява как да се справи с нас и езерняците. Изплашен е; несигурен е. Не бих искал да съм на трона му точно сега.

— Вярно ли е? — пита Фарли с небрежен тон. Но думите пронизват стаята като ножове. Жегват го. Всеки може да види това. Уроците по кралско поведение, които е получил, са достатъчни да го накарат да остане с неподвижно лице, но очите му го издават. Проблясват във флуоресцентната светлина. — Недей да ни лъжеш и да казваш, че не те интересуват другите новини от Арчън. Причината, поради която Ларис, Айрал и Хейвън се опитаха да убият брат ти.

Той се втренчва гневно в мен:

— Направиха опит за преврат, защото Мейвън е тиранин, който злоупотребява с властта си и избива собствените си хора.

Стоварвам юмрук върху ръкохватката на стола си. Той няма да заобиколи това.

— Въстанаха, защото искаха да те направят крал! — изкрещявам. За моя изненада той трепва. Може би очаква нещо повече, не само думи. Но аз възпирам способността си, колкото и да ми е трудно. „Да живее Тиберий Седми“. Това казали атентаторите на Мейвън. Нашите хора в Уайтфайър бяха ясни.

Той изпуска продължителна, раздразнена въздишка. Изглежда състарен от този разговор. С набраздено чело и стегната челюст. Мускулите на врата му изпъкват, а ръцете му се свиват в юмруци. Прилича на машина, която всеки момент ще се счупи или ще експлодира.

— Не е неочаквано — промърморва, сякаш това подобрява нещо. — В крайна сметка със сигурност щеше да възникне криза във връзка с наследяването на трона. Но няма лесен начин някой да успее да ме постави обратно на трона.

Фарли накланя глава:

— А ако успеят? — Безмълвно я насърчавам. Няма да го остави да се измъкне така лесно, както Мер преди нея. — Ако предложат короната, твоето така наречено рождено право, в замяна на прекратяване на всичко това — би ли приел?

Поваленият принц от Династия Калоре се изправя да я погледне право в очите:

— Не.

Не е толкова добър лъжец, колкото Мер.

— Колкото и да ми е неприятно да го призная, той има право за чакането.

Закашлям се и едва не изплювам чая, който Фарли ми е наляла. Бързо оставям нацърбената чаша обратно върху паянтовата ѝ маса.

— Не го казваш сериозно. Как можеш да му имаш доверие?

Фарли крачи напред-назад, прекосявайки мъничката си стая само с няколко дълги крачки. Докато се движи, с една ръка масажира гърба си, опитвайки се да облекчи поредната от болезките си. Косата ѝ е все по-дълга с всеки изминал ден и тя я държи сплетена и отметната назад от лицето си, различно дълга. Бих ѝ предложила мястото си, но напоследък тя не обича да седи много. Трябва да се движи постоянно: заради собственото си удобство и собствената си нервна енергия.

— Разбира се, че му нямам доверие — отвръща тя и немощно подритва една от стените, покрити с лющеща се боя. Раздразнението ѝ е толкова силно, колкото и емоциите. — Но мога да се доверя на определени неща у него. Мога да му имам доверие, че ще действа по определен начин, когато се отнася за определени хора.

— Имаш предвид Мер. — Очевидно.

— Мер и брат му. Привързаността му към едната се противопоставя на омразата му към другия. Това може да е единственият начин, по който да успеем да го задържим наоколо.

— Аз казвам да го пуснем, да го оставим да насъска още няколко Сребърни и да бъде поредният дразнител за Мейвън. Не ни трябва тук.

Тя почти се засмива: горчив звук в последно време.

— Да, просто ще уведомя Командването, че сме изритали най-добре известния си и надежден агент. Това ще се приеме много добре.

— Той дори не е наистина с нас.

— Е, Мер не е наистина с Мейвън, но хората, изглежда, не разбират и това, нали? — Макар да е права, съм принудена да се намръщя. — Стига Кал да е при нас, хората ще забележат. Независимо колко зле оплескахме онзи пръв опит в Арчън, все пак накрая се сдобихме със Сребърен принц на наша страна.

— Проклет безполезен принц.

— Дразнещ, вбесяващ, истински трън в задника — но не и безполезен.

— О, така ли? Какво е направил за нас напоследък, освен че Нани загина заради него?

— Нани не беше принудена да ходи в Арчън, Камерън. Тя направи избор и загина. Така се получава понякога.

Макар да звучи по родителски покровителствено, Фарли не е много по-възрастна от мен. На двайсет и две може би най-много. Мисля, че майчинските ѝ инстинкти се задействат отрано.

— Освен факта, че той ни печели точки пред не толкова враждебно настроените Сребърни, Монтфорт проявява интерес към него.

Монтфорт. Мистериозната Свободна република. Близнаците, Раш и Тахир, рисуват това място като пристан на свободата и равенството, където Червени, Сребърни и Пламтящи — както там наричат новокръвните — съжителстват мирно. Място, в което ми е невъзможно да повярвам. Но дори при това положение трябва да вярвам в техните пари, в техните запаси, в тяхната подкрепа. Повечето ни ресурси идват оттам по някакъв начин.

— Какво искат? — Разклащам чашата си с чай, оставяйки топлината да залее лицето ми. Тук не е толкова студено, колкото в

Ирабел, но въпреки това зимата се промъква в защитената къща в Рокаста. — Момче, което да е лице на революцията?

— Нещо такова. Имаше много преговори с Командването. Нямам достъп до по-голямата част от тях. Искаха Мер, но...

— Малко е претрупана с работа.

Споменаването на Мер Бароу не въздейства на Фарли така силно, както споменът за Шейд, но въпреки това по лицето ѝ преминава болезнено потрепване. Разбира се, тя се опитва да го скрие. Фарли полага всички усилия да изглежда непроницаема, и обикновено е такава.

— Значи наистина няма шанс да я спасим — прошепвам. Когато поклаща глава, усещам изненадващо пробождаване на тъга в собствените си гърди. Колкото и вбесяваща да е Мер, все пак я искам обратно. Имаме нужда от нея. А през дългите месеци осъзнах, че и аз имам нужда от нея. Тя знае какво е да си различен и да търсиш някого като теб, еднакво силно да се боиш и да се боят от теб. Въпреки че през повечето време беше надута глупачка.

Фарли спира да крачи насам-натам, за да си налее нова чаша чай. От чашата се вдига пара и изпълва стаята с горещо, билково ухание. Тя я взема в ръка, но не отпива: вместо това прекосява стаята и отива до замъгления прозорец, поставен високо в стената. През него се просмуква дневна светлина.

— Не виждам как можем с онова, което имаме. Проникването в Корвиум е лесно в сравнение с Арчън. За него ще е нужно мащабно нападение, каквото не можем да организираме. Особено сега, след Нани и опит за покушение. Сигурността в двора на Мейвън ще е на най-високо ниво — по-сериозна, отколкото в затвор. Освен ако...

— Освен ако?

— Кал ни казва да изчакаме. Да оставим Сребърните в Корвиум да се нахвърлят едни срещу други. Да оставим Мейвън да допусне грешките си, преди да направим каквото и да е друго.

— А това ще помогне и на Мер.

Фарли кимва:

— По-лесно ще ѝ е да избяга от слабия, разединен двор на един параноичен крал. — Тя въздъхва, взирайки се в недокоснатия си чай. — Тя е единствената, която може да се спаси сама сега.

Лесно е да извъртя посоката на разговора. Колкото и да искам Мер обратно, искам някого другото повече.

— На колко мили сме от Задушливите земи?

— Пак ли това?

— Винаги това. — Отблъсквам се от масата, за да се изправа. Имам чувството, че е редно да стоя права. Висока съм точно колкото Фарли, но тя винаги сякаш ме гледа отвисоко. Аз съм млада, необучена. Не зная много за света извън гетото си. Но това не означава, че ще седя тук и ще изпълнявам заповеди. — Не моля за помощта ти или тази на Гвардията. Трябва ми само карта и може би пистолет. Останалото ще направя сама, по дяволите.

Тя не мигва.

— Камерън, брат ти е включен в легион. Това не е като да извадиш зъб.

Юмрукът ми се свива отстрани до тялото:

— Мислиш, че дойдох чак дотук, за да седя безучастно и да гледам как Кал се опитва да измъдри нещо? — Този спор вече е стар. Тя с лекота ме заставя да млъкна.

— Е, със сигурност не мисля, че си дошла чак дотук, за да загинеш — отвръща спокойно. Широките ѝ рамене се повдигат съвсем леко в знак на предизвикателство. — А именно това ще стане независимо колко силна или смъртоносна е способността ти. И дори да вземеш и дузина Сребърни с теб, не смятам да ти позволя да умреш за нищо. Ясно ли е?

— Брат ми не е нищо — възроптавам. Тя е права, но не искам да го призная. Вместо това избягвам погледа ѝ и се обръщам към стената. Пръстите ми чоплят лющещата се боя, раздражено откъсват цели парчета. Детинско поведение, но ме кара да се почувствам малко по-добре. — Не си мой капитан. Не ти влиза в работата да ми казваш какво да правя с живота си.

— Вярно е. Аз съм просто приятелка, която смята за нужно да изтъкне нещо. — Чувам я как се раздвижва, стъпвайки тежко по скърцащия под. Но докосването ѝ е леко: ръката ѝ едва се допира до рамото ми. Движението ѝ е автоматично: всъщност не знае как да утеши друг човек. Мрачно се запитвам как тя и топлият, дружелюбен, усмихнат Шейд Бароу изобщо някога са разговаряли, а какво остава пък за това как са делили легло. — Помня какво каза на Мер. Когато

най-напред те намерихме. На борда на джета каза, че нейното търсене на новокръвни, за да ги спаси, е погрешно. Продължение на разделението по кръв. Облагодетелстване на един вид Червени пред други. И беше права.

— Не е същото. Аз просто искам да спася брат си.

— Как според теб са се озовали тук останалите от нас? — пита насмешливо тя. — За да спасим приятел, брат или сестра, родител. За да спасим себе си. Всички дойдохме тук по себични причини, Камерън. Но не можем да позволим те да ни разсейват. Трябва да мислим за каузата. За висшето благо. И можеш да направиш много, много повече тук с нас. Не можем да изгубим...

И теб. Не можем да изгубим и теб. Последните две думи увисват във въздуха, неизречени. Въпреки това ги чувам.

— Грещиш. Не дойдох тук по собствен избор. Доведоха ме. Мер Бароу ме принуди да я последвам, и всички вие се съгласихте с това.

— Камерън, разигравала си тази карта твърде много пъти. Отдавна избра да останеш. Избра да помогнеш.

— А ти какво би избрала сега, Фарли? — поглеждам я гневно. Може да ми е приятелка, но това не означава, че трябва да отстъпя.

— Моля?

— Висшето благо ли би избрала? Или би предпочела Шейд?

Когато не отговаря и очите ѝ бавно се разфокусират, получавам отговора си. Осъзнавам, че не искам да я видя да плаче и се обръщам с гръб, отправяйки се към вратата.

— Трябва да тренирам — казвам, без да се обръщам конкретно към някого. Съмнявам се, че още слуша.

В защитената къща в Рокаста тренирането е по-трудно. Съвсем не разполагаме с достатъчно пространство, да не споменавам пък че и повечето от нашите хора, които познавах, са оставени в Ирабел. Килорн например. Колкото и да е нетърпелив, той не е и наполовина подготвен за истинска битка и не притежава способност, на която да разчита. Оставихме го. Не и моята инструкторка обаче. В края на краищата тя е Сребърна и полковникът не смяташе да я изпуска от поглед.

Сара Сконос чака в приземния етаж на нашия укрепен склад в стая, отделена за упражнения на новокръвните. Време за вечеря е, така че другите новокръвни специално в това убежище са на горния етаж и

се хранят заедно с останалите. Мястото е на наше разположение, не че всъщност ни трябва кой знае колко пространство.

Тя седи с кръстосани крака, с длани, опрени върху бетонен под, същия като бетонните стени. Бележникът ѝ също е там, готов за употреба, ако се наложи. Погледът ѝ проследява влизането ми: единственият поздрав, който ще получа. Засега не сме открили друг лечител на повърхностни рани, който да се присъедини към нас, а тя е все така няма. Макар да съм свикнала, видът на хлътналите ѝ бузи и липсващ език ме кара да се присвия смутено. Както обикновено тя се прави, че не забелязва, и посочва с жест пред себе си.

Сядам, както ми нарежда, и се преборвам с познатия порив да побягна или да нападам.

Тя е Сребърна. Тя е всичко, от което съм възпитана да се боя, да мразя и да се подчинявам. Но не мога да намеря в себе си сили да презирам Сара Сконос така, както изпитвам неприязън към Джулиан или Кал. Не че я съжалявам. Мисля, че... я разбирам. Разбирам безсилния гняв на това да знаеш кое е правилно, а да бъдеш пренебрегнат или наказан заради това. Не мога да преброя колко пъти съм получавала само половин дажба, задето съм погледнала някой Сребърен надзирател не както трябва. Задето съм казала нещо нередно. Тя е направила същото, само че нейните думи са били насочени срещу царуваща кралица. И затова думите са ѝ били отнети завинаги.

Въпреки че не може да говори, Сара има начин да предаде какво иска. Потупва ме по коляното, заставяйки ме да срещна погледа на облачно сивите ѝ очи. После свежда лице и слага ръка на сърцето си.

Следвам движенията, знаейки какво иска. Подражавам на дишането ѝ: овладени, дълбоки вдишвания и издишвания в равномерна последователност. Успокояващ механизъм, който помага за удавянето на всички мисли, бушуващи като вихър из главата ми. Това прояснява ума ми и ми позволява да почувствам онова, което обикновено пренебрегвам. Способността ми жужи под кожата ми постоянна както винаги, но сега си позволявам да я забележа. Не да я използвам, а да призная съществуването ѝ. Моето безмълвие все още е ново за мен и трябва да го опозная като всяко друго умение.

След дълги минути дишане тя ме потупва отново и ме кара да вдигна поглед. Този път посочва към себе си.

— Сара, наистина не съм в подходящото настроение — понечвам да ѝ кажа, но тя прокарва едната си ръка през въздуха в посичащо движение. Млъквай, показано със съвсем ясен жест.

— Сериозно говоря. Може да те нараня.

Тя надава дълбоко гърлено пухтене: един от малкото истински звуци, които може да издава. Почти звучи като смях. После почуква по устните си, подсмивайки се мрачно. Била е наранявана далеч по-лошо.

— Чудесно, предупредих те — въздъхвам. Извивам се леко, за да се настаня по-удобно. После набърчвам чело, оставяйки способността да се завихри около мен, да се задълбочи и разшири. Докато я докосва. И безмълвието се спуска.

Очите ѝ се разширяват, когато я поразява. Първо съвсем леко. Поне се надявам да е леко. Само се упражнявам и не възнамерявам да я подчинявам със силата на способността си. Помислям си за Мер, надарена да призовава бури, докато Кал може да създава огнени стихии, но и двамата намират за трудно да проведат прост разговор, без да експлодират. За контрола са нужни повече упражнения, отколкото за грубата сила.

Действието на способността ми се задълбочава и тя вдига един пръст, за да покаже нивото на неудобство. Опитвам се да задържа тишината на място, постоянна, но равномерна. Все едно да удържа прилив. Не знам какво е чувството умението ти да бъде заглушавано. В затвора Корос Безмълвният камък не ми въздействаше, но задушаваше, пресушаваше — и бавно убиваше — всички хора около мен. Мога да правя същото. След около минута тя вдига втори пръст.

— Сара...?

С другата си ръка тя ми прави знак да продължа.

Спомням си сеанса ни вчера. При петата степен на силата тя се озова на пода, макар да знаех, че мога да упражня и по-голяма. Но да изкарам от строя единствения ни лечител на повърхностни рани, не е нито благоразумно, нито нещо, което искам да направя.

Руменина обагря бузите ѝ, но вратата към приземието се разтваря широко, преди да е успяла да вдигне още един пръст.

Концентрацията и способността ми за заглушаване се прекъсват и тя задъхано ахва от облекчение. Двете се обръщаме рязко да видим кой ни е обезпокоил. Докато тя разцъфва в рядко появяваща се усмивка, аз се намръщвам.

— Джакос — промърморвам в неговата посока. — Тренираме, в случай че не си забелязал.

Едната страна на устата му потрепва, понечвайки да се разтегли в зловна усмивка, но Джулиан се въздържа.

Подобно на останалите от нас той изглежда по-добре тук в Рокаста. Припаси се намират по-лесно. Дрехите ни са по-качествени, по-дебели и подплатени, за да ни предпазят от студа. Храната е по-питателна, стаите — по-топли. Цветът на Джулиан се е върнал, а прошарената му в сиво коса изглежда по-лъскава. Той е Сребърен. Роден е да процъфтява.

— О, колко глупаво от моя страна. Аз пък си мислех, че сте слезли тук долу да поседите на студения бетон за развлечение — отвръща той. Явно неприязънта е взаимна. Сара го поглежда настоятелно, със слаб упрек, но това все пак го кара да омекне. — Моите извинения, Камерън — добавя той бързо. — Само исках да кажа нещо на Сара.

Тя въпросително извива вежда. Когато се изправам, за да си вървя, ме спира и с леко навеждане на глава подканва Джулиан да продължи. Той винаги се подчинява, когато става дума за нея.

— Имало е масово напускане на двора. Мейвън е прогонил десетки благородници, най-вече старите съветници на баща си и онези, които евентуално могат все още да хранят преданост към Кал. Това е... отначало не повярвах на разузнавателните сведения. Никога преди не съм виждал нещо подобно.

Джулиан и Сара се поглеждат, и двамата опитващи се да проумеят какво означава това. Изобщо не ме е грижа за шепа Сребърни лордове и дами, стари приятели на Джулиан и Сара.

— А Мер? — чудя се гласно.

— Все още е там, все още затворничка. А всякакво друго разцепление, което можеше да очакваме от въстаналите династии... — той въздъхва и поклаща глава. — Мейвън вече е във война и сега се готви за буря.

Размърдвам се на пода, премествайки тежестта си в по-удобна поза. Той е прав. Студеният бетон не е приятен. Хубаво, че съм свикнала с него.

— Вече знаехме, че е невъзможно да я измъкнем. Какво друго означава това за нас?

— Ами, и хубаво, и лошо. Ако Мейвън има повече врагове, това ни дава възможност да действаме отвъд неговия обсег. Но той сгъстява редиците, оттегля се по-навътре в защитния си анклав. Никога няма да се доберем лично до него.

До мен Сара издава звук, подобен на ниско гърлено тананикане. Не може да каже онова, което всички мислим, така че аз го казвам.

— Или до Мер.

Джулиан кимва с изтрезняващ поглед.

— Как върви обучението ти?

Той сменя темата с мълниеносна скорост и аз изпелтечвам някакъв отговор.

— Възможно... възможно най-добре. Тук нямаме много учители.

— Защото отказваш да тренираш с племенника ми.

— Другите могат — казвам, без да си давам труд да съдържа хапливата нотка в гласа си. — Но аз не мога да обещавам, че няма да го убия, така че по-добре да не се изкушавам.

Сара цъка с език, но Джулиан я пренебрегва с махване на ръка.

— Няма проблем наистина. Може да си мислиш, че не разбирам, че не мога да разбера гледната ти точка, и си права. Но със сигурност полагам всички усилия, Камерън. — Той прави дръзка стъпка към нас, докато още седим с кръстосани крака на пода. Това ни най-малко не ми харесва и се изправям тромаво на крака, оставяйки защитните си инстинкти да вземат надмощие. Ако ще съм толкова близо до Джулиан Джакос, искам да бъда готова. — Няма нужда да се страхуваш от мен, уверявам те.

— Обещанията на Сребърните не значат нищо. — Не се налага да говорят троснато. Думите са достатъчно сурови.

За моя изненада, Джулиан се усмихва. Но изражението е кухо, празно.

— О, аз ли не знам — промърморва той, говорейки по-скоро на себе си и Сара. — Задръж си гнева. Сара може и да не е съгласна, но това ще ти помогне повече от каквото и да е друго. Ако можеш да се научиш да го обуздаваш.

Колкото и да не искам съвет от подобен човек, неволно го запазвам в паметта си. Той е обучавал Мер. Ще е глупаво от моя страна да отрека, че може да помогне на способността ми да се развие. А гневът е нещо, което имам в огромни количества.

— Някакви други новини? — питам. — Изглежда, че Фарли и полковникът се бавят, за да печелят време, или племенникът ти ги забавя умишлено.

— Да, изглежда, че прави точно това.

— Странно. Мислех, че винаги е готов за схватка.

Джулиан отново ми отправя онази странна усмивка.

— Кал е обучаван на война по същия начин, както ти си обучавана да работиш с машини. Но не искаш да се върнеш във фабриката, нали?

Един отговор, какъвто и да е отговор, засяда в гърлото ми: Бях робиня; принудиха ме; това е всичко, което знаех.

— Не ми се прави на умник, Джулиан — изричам дрезгаво вместо това и от думите усещам парене между стиснатите си зъби.

Той само свива рамене:

— Опитвам се да разбера перспективата ти. Постарай се малко да разбереш неговата.

В друг ден може би бих изхвърчала гневно от стаята ядосана, готова да се отбранявам. Да намеря утеха в някой прекъснат фитил, в оголена жица. Вместо това отново сядам, заемайки мястото си до Сара. Джулиан Джакос няма да ме накара да изтичам навън като нахокано дете. Справяла съм се с надзиратели, по-лоши от него.

— Гледах как бебета умират, без да видят слънцето. Без да вдишат свеж въздух. Роби на твоя вид. Ти виждал ли си? Когато сте виждали, тогава можете да ми изнасяте лекции за перспективата, лорд Джакос. — Извъръщам се от него. — Уведомете ме, щом принцът най-сетне избере страна. И дали избира правилната.

После кимвам на Сара:

— Готова ли си да го направим отново?

ДВАНАЙСЕТ МЕР

Преди месеци, когато Сребърните побягнаха от Двореца на Слънцето, изплашени от нападение на „Алената гвардия“ над скъпоценния им бал, това беше сплотен акт. Тръгнахме си заедно, като един, отправяйки се надолу по реката в последователност, за да се прегрупираме в столицата. Това не е същото.

Отпратените от Мейвън идват на групички. Не ги познавам отблизо, но забелязвам как броят намалява. Няколко липсващи постари съветници. Кралският ковчезник, някои генерали, членове на различни съвети. Освободени от постове си — така твърдят слуховете. Но аз знам по-добре. Те бяха близки на Кал, близки на баща му. Мейвън проявява благоразумие, като не им се доверява, и е безмилостен в отстраняването им. Не ги убива, нито прави така, че да изчезнат. Не е толкова глупав да отприщи нова война на династиите. Но това е решителен ход, най-меко казано. Помитане на препятствия като фигури от шахматна дъска. В резултат се организират празненства, които приличат на уста с липсващи зъби. Появяват се празници, все повече с всеки изминал ден. Повечето хора, помолени да си тръгнат, са по-възрастни мъже и жени, отдавна решили на кого да засвидетелстват верността си, които помнят повече и се доверяват на новия си крал по-малко.

Някои започват да го наричат Двора на децата.

Много лордове и дами си отиват, отпратени от краля, но синовете и дъщерите им са оставени тук. Молба. Предупреждение. Заплаха.

Заложници.

Дори Династия Мерандус не се спасява от нарастващата му параноя. Единствено Династия Самос остава цяла и никой от тях не пада жертва на гневните му гонения.

Тези, останали все още тук, са благоговейно предани. Или поне дават такъв вид.

Вероятно именно затова ме вика по-често сега. Навярно именно по тази причина го виждам толкова много. Аз съм единствената, на чиято преданост може да вярва. Единствената, която познава истински.

По време на закуската ни той чете доклади: очите му прескачат напред-назад със зашеметяваща бързина. Безполезно е да се опитвам да видя какви са. Той грижливо ги държи в своя край на масата обърнати, след като е свършил, и достатъчно далече, за да не мога да ги стигна. Вместо да чета докладите, трябва да разчитам него. Той не си прави труда да се заобиколи с Безмълвен камък, не и тук в личната си трапезария. Дори Пазителите чакат отвън, застанали на пост при всяка врата и от двете страни на високите прозорци. Виждам ги, но те не могат да ни чуят: такъв е замисълът на Мейвън. Куртката на униформата му е разкопчана, косата му — разчорлена, а толкова рано сутрин не слага короната си. Мисля, че това е неговото малко убежище, място, където може да се залъже, за да се чувства в безопасност.

Почти изглежда като момчето, което си представях. Втори принц, задоволяващ се с мястото си, необременен от корона, която никога не е била негова.

Над ръба на чашата си с вода следя всеки тик и всяко светкавично мярнало се изражение по лицето му. Присвити очи, стягаща се челюст. Лоши новини. Тъмните кръгове отново са там и макар че яде за двама, опустошавайки блюдата пред нас, с всеки изминал ден изглежда по-слаб. Питам се дали сънува кошмари за опита за покушение. Кошмари за майка си, погубена от моята ръка. Баща му, мъртъв заради неговите действия. Брат си — в изгнание, но представляващ постоянна заплаха. Странно: Мейвън определяше себе си като „сянката на Кал“, но сега Кал е сянката, която дебне във всяко кътче на крехкото нестабилно кралство на Мейвън.

Навсякъде има съобщения за принца изгнаник, толкова изобилни, че дори аз научавам за тях. Според тях той е в Харбър Бей, в Делфи, в Рокаста; има дори колебливи разузнавателни сведения, които намекват, че е избягал през границата в Езерните земи. Наистина не мога да преценя кои — ако изобщо има такива — от тези слухове са верни. Доколкото знам, като нищо може да е в Монтфорт. Заминал на сигурно място в далечна земя.

Макар това да е дворецът на Мейвън, светът на Мейвън, виждам Кал в него. Безупречните униформи, упражняващите се войници, пламтящите свещи, позлатените стени с портрети и с цветовете на династиите. Един празен салон ми напомня за уроците по танци. Ако хвърля поглед към Мейвън с крайчеца на окото си, мога да се престоря. Те са полубратя в края на краищата. Чертите им си приличат. Тъмната коса, елегантните линии на кралско лице. Но Мейвън е по-блед, с по-остри черти, като скелет е в сравнение с Кал по тяло и по душа. Изпразнен е от съдържание.

— Така упорито се вираш, та се чудя дали можеш да прочетеш отраженията в очите ми — внезапно изрича замислено Мейвън на висок глас. Обръща листа пред себе си, скривайки написаното там, когато вдига поглед.

Опитът му да ме стресне се проваля. Вместо това продължавам да размазвам смущаващо количество масло върху препечената си филийка.

— Де да можех да видя нещо в тях — отвръщам, намеквайки всевъзможни неща. — Ти си празно момче.

Той не трепва:

— А ти си безполезна.

Завъртам очи и лениво потропвам с оковите си по масата за закуска. Звукът от метала и камъка по дървото е като рязко потропване по врата.

— Разговорите ни са толкова забавни.

— Ако предпочиташ стаята си... — изрича той с предупредителен тон. Поредната празна заплаха, която отправя всеки ден. И двамата знаем, че това е по-добре от алтернативата. Поне сега мога да се преструвам, че правя нещо полезно, а той може да се преструва, че не е съвсем сам в тази клетка, която построи за себе си. За двама ни.

Тук е трудно да спя дори с оковите, което означава, че имам много време да мисля.

И да планирам.

Книгите на Джулиан са не само утеха, но и инструмент. Той все още ме учи, макар да ни делят кой знае колко мили. В добре съхранените му текстове има нови уроци, които да бъдат усвоени и оползотворени. Първият — и най-важният — е да разделяш и да

завладяваш. Мейвън вече ми го причини. Сега трябва да върна услугата.

— Изобщо опитваш ли се да заловиш Джон?

Мейвън почти се стряска от въпроса ми: първото споменаване на новокръвния, който се възползва от опита за покушение, за да избяга. Доколкото знам, не е заловен. Една част от мен е озлобена. Джон избяга, а аз не можах. В същото време обаче се радвам. Джон е оръжие, до което не искам Мейвън Калоре да се добере.

След като се съвзема само за частица от секундата, Мейвън отново започва да се храни. Натъпква в устата си парче бекон, зарязвайки дворцовите обноски.

— И двамата с теб знаем, че това не е човек, който може лесно да бъде открит.

— Но търсиш.

— Той е знаел за предстоящо нападение срещу своя крал и не е направил нищо — изтъква Мейвън небрежно. — Това само по себе си е равносилно на убийство. Като нищо може да е заговорничил и с Династиите Айрал, Хейвън и Ларис.

— Съмнявам се. Ако им беше помогнал, щяха да успеят. Жалко.

Той сдържано пренебрегва остро то подмятане и продължава да чете и да яде.

Накланям глава, оставяйки тъмната си коса да се разпилее по едното рамо. Сивите краища се разпростират, прокрадвайки се нагоре въпреки старанията на моята лечителка. Дори Династия Сконос не може да изцели онова, което вече е мъртво.

— Джон ми спаси живота.

Сините очи срещат моите и се задържат там.

— Секунди преди нападението той привлече вниманието ми. Накара ме да обърна глава. Иначе... — Прокарвам пръст по скулата си. Където куршумът само одраска бузата ми, вместо да ми отнесе черепа. Раната е заздравяла, но не и забравена. — Трябва да играя роля в каквото там бъдеще вижда.

Мейвън фокусира поглед върху лицето ми. Не очите ми, а мястото, където куршумът щеше да ми размаже черепа.

— По някаква причина ти си човек, когото ми е трудно да оставя да умре.

Заради него, заради преструвката се насилвам да издам лек, горчив смях.

— Какво е толкова забавно?

— Колко пъти си се опитвал да ме убиеш?

— Само веднъж.

— А резонаторът беше... какво? — Пръстите ми потреперват при спомена. Споменът за болката от устройството все още е пресен в ума ми. — Просто част от някаква игра?

Още един доклад потрепва в слънчевата светлина, приземявайки се с изписаната страна надолу. Мейвън облизва пръсти, преди да вдигне следващия. Самата деловитост. Само показност.

— Предназначението на резонатора не беше да те убива, Мер. Само да те извади от строя, ако се наложи. — По лицето му преминава странно изражение. Почти самодоволно, но не точно. — Даже не съм го направил аз.

— Очевидно. Ти не си по идеите. Значи Елара?

— Всъщност беше Кал.

О. Преди да успея да се спра, свеждам поглед, далече от него: имам нужда от един миг само за себе си. Жилото на предателството бодва вътрешностите ми, макар и само за секунда. Няма полза да изпитвам гняв сега.

— Не мога да повярвам, че не ти е казал. — Мейвън продължава упорито. — Обикновено много се гордее със себе си. При това изобретението е гениално. Но не ме интересува. Наредих да унищожат устройството. — Очите му са приковани върху лицето ми. Жадуващи да видят как ще реагирам. Не позволявам на изражението си да се промени, въпреки че сърцето ми внезапно прескача удар. Резонаторът вече го няма. Още един малък подарък, още едно послание от призрака.

— Лесно може да бъде построен отново обаче, ако решиш да спреш да съдействаш. Кал беше така добър да остави чертежите за устройството, когато побягна с твоята шайка Червени плъхове.

— Избягал — прошепвам. Давай нататък. Не му позволявай да те смути. С престорено безразличие побутвам насам-натам останалата храна в чинията си. Полагам всички усилия да изглеждам наранена, както иска Мейвън, но не си позволявам наистина да се почувствам така. Трябва да се придържам към плана. Да извъртя разговора,

накъдето искам. — Ти го принуди да се махне. И всичко само за да можеш да заемеш мястото му и да бъдеш точно като него.

Подобно на мен Мейвън се засмива насила, за да скрие колко е подразнен.

— Нямах представа какъв щеше да е той с корона на главата.

Скръствам ръце и се настанявам обратно в стола си. Това се развива точно както искам.

— Знам, че щеше да се ожени за Еванджелин Самос, да продължи да води една безполезна война и да продължава да пренебрегва една страна, пълна с гневни, потиснати хора. Това да ти звучи някак познато?

Мейвън може да е змия в човешки образ, но дори той няма остър отговор на това. Рязко обръща надолу доклада пред себе си. Твърде бързо. За секунда виждам лицевата страна, преди той да преобърне листа. Зървам само няколко думи. Корвиум. Жертви. Мейвън забелязва, че ги виждам, и издава съскаща въздишка на раздразнение.

— Не че това ще ти помогне особено — каза тихо. — Никъде няма да идеш, така че защо да се притеснявам?

— Предполагам, че това е вярно. Животът ми вероятно няма да продължи още много дълго.

Той накланя глава. Челото му се набраздява от загриженост, както и се надявам. Както ми е нужно.

— Какво те кара да кажеш това?

Вдигам поглед към тавана, оглеждайки изящния корниз и полилея над нас. В полилея потрепват миниатюрни електрически крушки. Само да можех да ги почувствам.

— Знаеш, че Еванджелин няма да ме остави жива. Веднъж щом стане кралица... с мен е свършено. — Гласът ми потреперва и влагам в думите целия си страх. Надявам се да се получи. Той трябва да ми повярва: — Точно това иска от деня, в който влязох в живота ѝ.

Той примигва към мен:

— Не мислиш, че ще те защитя от нея?

— Не мисля, че можеш. — Пръстите ми подръпват роклята. Не толкова красива, колкото онези, ушити за двора, но точно толкова претрупана. — И двамата с теб знаем колко е лесно една кралица да бъде убита.

Въздухът се надипля от леки вълни топлина, докато той продължава да се взира, предизвиква ме да срещна погледа му. Естественият ми инстинкт е да го погледна гневно в отговор, но аз се накланям встрани, отказвайки да го направя. Това само ще го настърви още повече. Мейвън обожава да има публика. Моментът се проточва и аз се чувствам разголена пред него, жертва, изпречила се на пътя на хищник. Тук не съм нищо друго, освен това. Затворена в клетка, възпряна, обуздана. Останал ми е единствено гласът ми и частиците от Мейвън, които се надявам, че познавам.

— Тя няма да те докосне.

— А езерняците? — Рязко вдигам отново глава. В очите ми избиват сълзи на гняв, породени от безсилно раздразнение, не от страх. — Когато разкъсат твоето вече обзето от разцепление кралство? Какво ще стане, когато спечелят тази безкрайна война и изпепелят света ти? — Изсумтявам тихо, поемайки си разтърсващ дъх. Сълзите вече се леят свободно. Трябва. Трябва да изиграя убедително това с всяка частица от себе си. — Предполагам, че ще свършим в Кулата на костите заедно, екзекутирани редом един до друг.

От начина, по който пребледнява и дори малкото цвят се отдръпва от лицето му, разбирам, че си е мислил същото. Това го измъчва неспирно като кървяща рана. Затова завъртам ножа.

— Намираш се на косъм от гражданска война. Дори аз зная това. Какъв е смисълът да се преструваме, че съществува сценарий, в който излизам от това жива? Или Еванджелин ще ме убие, или войната.

— Казах ти вече, няма да позволя това да се случи.

Не се налага да имитирам злобната усмивка, която му хвърлям:

— В кой живот мога някога отново да се доверя на нещо, изречено от устата ти?

Щом той се изправя, студеният страх, събиращ се на локвичка в стомаха ми, също не е престорен. Когато заобикаля масата и прекосява стаята, за да дойде при мен с дълги, елегантни крачки, заключвам всеки свой мускул и се напрегам, за да не потреперя. Но въпреки това потръпвам. Стягам се да посрещна удар, когато той улавя лицето ми в смущаващо меките си ръце и опира двата палеца здраво под челюстта ми само на сантиметри преди да се забият във вратната ми вена.

Целувката му ме изгаря по-силно от жигосаното клеймо.

Усещането от устните му върху моите е най-ужасното оскверняване. Но заради него, заради онова, което ми е нужно, задържам ръцете си свити в юмруци в скута. Ноктите ми се впиват в собствената ми плът вместо в неговата. Той трябва да вярва, както вярваше брат му. Трябва да избере мен така, както се опитах да накарам Кал да избере мен преди. Въпреки това не мога да намеря сили в себе си да отворя уста и челюстта ми остава здраво стисната.

Той прекъсва целувката пръв и се надявам, че не може да почувства как по кожата ми под пръстите му пролазват тръпки. Вместо това очите му търсят моите, вглеждайки се да открият лъжата, която държа добре скрита.

— Изгубих всеки човек, когото някога съм обичал.

— И кой е виновен за това?

По някаква причина той трепери по-силно от мен. Отстъпва назад и ме пуска, а пръстите му драскат един по друг. Шокирана съм, защото разпознавам действието. Аз също го правя. Когато болката в главата ми е толкова ужасна, че имам нужда от друг вид болка, за да отвлече вниманието ми. Той спира, когато ме забелязва да се вирам в него, и притиска двете си ръце отстрани до тялото колкото може по-здраво.

— Тя ме отучи от много навици — признава. — Така и не успя да ме отучи от този. Някои неща винаги се връщат.

— Тя. — Елара. Виждам сътвореното от нея пред очите си. Момчето, което оформи и превърна в крал чрез изтезание, което наричаше любов.

Той отново сяда, бавно. Продължавам да се вирам в него, знаейки, че това го смущава. Извадих го от равновесие, а все още не разбирам точно защо.

Всички, които някога съм обичал.

Не знам защо съм включена в това изказване. Зная обаче, че то е причината, поради която все още дишам. Внимателно насочвам разговора обратно към Кал.

— Брат ти е жив.

— За нещастие.

— И не го обичаш?

Той не си прави труда да вдигне поглед, но очите му потрепват върху следващия доклад, приковани върху едно-единствено място. Не

защото е изненадан или дори тъжен. Повече от всичко изглежда объркан като малко момче, което се опитва да подреди пъзел с твърде много липсващи парчета.

— Не — казва накрая: *лъже*.

— Не ти вярвам — казвам му. Дори поклащам глава.

Защото си ги спомням каквито бяха. Братя, приятели, отгледани заедно срещу останалата част от света. Дори Мейвън не може да се изолира от нещо такова. Дори Елара не може да разкъса тази връзка. Независимо колко пъти се е опитвал да убие Кал, Мейвън не може да отрече какви са били някога.

— Вярвай каквото си щеш, Мер — отвръща той. Както преди си придава излъчване на безразличие, липса на интерес, ожесточено опитвайки се да ме убеди, че това не означава нищо за него. — Зная със сигурност, че не обичам брат си.

— Недей да лъжеш. И аз имам братя и сестра. Сложно е, особено между мен и сестра ми. Винаги е била по-талантлива, по-добра във всичко, по-мила, по-умна. Всички предпочитат нея пред мен. — Изреждам тихо старите си страхове и тъка от тях мрежа за Мейвън. — Чуй го от човек, който е наясно с тези неща. Да изгубя един от тях — да изгубя брат... — Дъхът ми пресеква, а умът ми литва нанякъде. Продължавай. Използвай болката. — Нищо друго не боли така.

— Шейд. Нали?

— Не изричай името му — процеждам, забравяйки за момент какво се опитвам да направя. Раната е твърде прясна, твърде болезнена.

Той го приема спокойно.

— Майка ми каза, че си го сънувала — казва той. Трепвам при спомена и при мисълта за нея в мозъка ми. Все още мога да я почувствам, драскаща по стените на черепа ми. — Предполагам обаче, че изобщо не са били сънища. Наистина е бил той.

— Тя с всички ли правеше това? — отвръщам. — Нищо ли не можеше да бъде опазено от нея? Дори сънищата ти?

Той не отговаря. Настъпвам по-упорито.

— Някога сънувал ли си ме?

Отново го наранявам, без да го осъзная. Той свежда очи, поглеждайки надолу към празната чиния пред себе си. Вдига ръка да

посегне към чашата си с вода, но размисля. Пръстите му потреперват за секунда, преди да ги дръпне рязко, за да не се виждат.

— Няма как да знам — казва накрая. — Аз не сънувам.

Изсумтявам невярващо.

— Това е невъзможно. Дори за човек като теб.

Нещо тъмно, нещо тъжно минава с потрепване по лицето му. Челюстта му се стяга, а гръклянът му се повдига леко нагоре-надолу, докато се опитва да преглътне думи, които не бива да изрича. Въпреки това те избликват от него. Ръцете му се показват отново, потропващи немощно по масата.

— Някога сънувах кошмари. Тя отне тази част, когато бях малък. Както каза Самсон, майка ми обработваше умовете като истински хирург. Изрязваше онова, което не пасваше там.

В последните седмици яростен, огнен гняв е заместил студеното усещане за куха празнота, което изпитвах. Но когато Мейвън заговаря, ледът се връща. Просмуква се в мен като отрова, като инфекция. Не искам да чуя това, което има да каже. Оправданията и обясненията му не означават нищо за мен. Той е все още чудовище, винаги чудовище. И въпреки това не мога да се възпра да не слушам. Защото аз също бих могла да бъда чудовище. Ако ми беше даден погрешният шанс. Ако някой ме пречупи, както е пречупен той.

— Брат ми. Баща ми. Знам, че някога ги обичах. Помня. — Ръцете му се сключват около един нож за масло и той поглежда гневно към тъпия му край. Питам се срещу себе си ли му се иска да го използва, или срещу мъртвата си майка. — Но не го чувствам. Тази любов вече я няма. Към никого от тях. Към повечето неща.

— Тогава защо ти е да ме държиш тук? Щом не чувстваш нищо. Защо просто не ме убиеш и не приключиш с това?

— Трудно ѝ е да заличи... определени видове чувства — признава той, срещайки погледа ми. — Опитва се да го направи с баща ми, да го накара да забрави любовта си към Кориан. Това само влоши нещата. Освен това — промърморва той — тя винаги казваше, че е по-добре да бъдеш с разбито сърце. Болката те прави по-силен. Любовта те прави слаб. И е права. Научих това още преди да те познавам.

Още едно име витае във въздуха неизречено.

— *Томас.*

Момче на бойния фронт. Поредният Червен, погубен от безполезна война. Първият ми истински приятел, каза ми веднъж Мейвън. Сега си давам сметка за празнините между тези думи. За неизречените неща. Обичал е онова момче така, както твърди, че обича мен.

— Томас — повтаря като ехо Мейвън. Стиска по-здраво ножа. — Чувствах... — После челото му се набраздява, между очите му се образуват дълбоки гънки. Допира другата ръка до слепоочието си, масажирайки болка, която не мога да проумея. — Тя не беше там. Никога не го е срещала. Не знаеше. Той дори не беше войник. Беше нещастен случай.

— Каза, че си се опитал да го спасиш. Че охраната ти те е спряла.

— Експлозия в щабквартирата. В докладите се твърдеше, че било внедряване на езерняци. — Някъде тиктака часовник, минутите се изплъзват. Мълчанието му се проточва, докато се опитва да реши какво да каже, докъде да остави маската да се смъкне. Но маската вече я няма. Той е възможно най-разголен и откровен с мен. — Бяхме сами. Изгубих контрол.

Представям си го мислено, попълвайки онова, което не може да се застави да ми каже. Склад за муниции може би. Или дори газова инсталация. И на двете им трябва само пламък, за да убият някого.

— Не пламнах аз. А той.

— Мейвън...

— Дори майка ми не можа да отстрани този спомен. Дори тя не можа да ме накара да забравя независимо как я умолявах. Исках да отнеме тази болка от мен и тя опита толкова много пъти. Вместо това положението винаги се влошаваше.

Зная как ще отговори на въпроса ми, но въпреки това питам.

— Моля те, ще ме пуснеш ли?

— Няма.

— Тогава ще оставиш и мен да умра. Като него.

Стаята запращава от горещина и надолу по гръбнака ми потича пот. Той се изправя толкова бързо, че събаря стола си назад, оставяйки го да падне с трясък на пода. Единият му юмрук се стоварва върху плота на масата, а после замахва настрана и мята на пода чинии, чаши и доклади. Книжата се понасят плавно за миг, издигнати във въздуха, преди да се спуснат надолу към купчината разбит кристал и порцелан.

— Няма — изръмжава под нос толкова ниско, че почти не го чувам, когато излиза от стаята.

Пазачите Арвън влизат и ме сграбчват под мишниците, отдръпвайки ме от масата с книгата, всички те се изхлъзват и вече не мога да стигна до тях.

Изненадана съм да науча, че обикновеното педантичното разписание на Мейвън, състоящо се от изслушвания и събирания на двора, е отменено за остатъка от деня. Предполагам, че разговорът ни е имал по-силен ефект, отколкото очаквах. Отсъствието му ме принуждава да остана затворена в стаята си при книгите на Джулиан. Насилвам се да чета, пък дори и само за да възпра спомените от сутринта. Мейвън е талантлив лъжец и не вярвам дори на една дума, която изрича. Дори и ако казва истината. Дори и да е повлиян от грубата намеса на майка си като бодливо цвете, принудено да израсте по определен начин. Това не променя нещата. Не мога да забравя всичко, което причини на мен и на толкова много други. Когато го срещнах за пръв път, бях подлъгана от болката му. Той беше момчето в сянка, забравен син. Видях себе си в него. Вечно на второ място след Гиза, ярката звезда в света на родителите ми. Сега знам, че е било умишлено. Той ме улови тогава, приклещвайки ме в капан, заложен от един принц. Сега съм в кралска клетка. Но също и той. Моите окови са от Безмълвен камък. Неговата верига е короната.

„Държавата Норта е изкована от по-малки кралства и владения, вариращи по големина от кралство Самос на Пролома до града-държава Делфи. Цезар Калоре, Сребърен лорд от Арчън и талантлив тактик, обединил разпокъсаната Норта срещу надвисналата заплаха за съвместна инвазия от Пиемонт и Езерните земи. Щом се короновал за крал, той омъжил дъщеря си Джулиана за Гариън Савана, управляващият върховен владетел на Пиемонт. Този акт утвърдил траен съюз между Династия Калоре и принцовете на Пиемонт. Много деца на кралски особи от Калоре и Пиемонт поддържали брачния съюз през следващите столетия. Крал Цезар донесъл на Норта епоха на благоденствие и поради това в календарите на Норта с

началото на неговото царуване започва обозначаването на Новата Ера, или Н.Е.“

Нужни са ми три опита да изчета абзаца. Историческите книги на Джулиан са много по-трудни за проумяване от онова, което трябваше да уча в училище. Мислите ми постоянно се отнасят нанякъде. Черна коса, сини очи. Сълзи, които Мейвън отказва да покаже дори пред мен. Поредното представление ли е това? Какво да правя, ако е така? Какво да правя, ако не е? Сърцето ми се къса за него; сърцето ми става безчувствено към него. Продължавам, за да избегна такива мисли.

„За сравнение отношенията между новоосновената Норта и обширните Езерни земи се влошили. След поредица от погранични войни с Прерийните земи през втори век от Н.Е. Езерните земи изгубили жизненоважни земеделски земи в Минойския район, както и контрола над Великата река (позната също и като Мис). Облагането с данъци след войната, както и заплахата от глад и от бунт на Червените, наложили експанзия по границата с Норта. От двете страни избухнали схватки. За да предотврати по-нататъшно кръвопролитие, кралят на Норта Тиберий Пети и крал Онекад Сигнет от Езерните земи провели историческа «среща на върха» на кръстопътя на Мейдън Фолс. Преговорите бързо се провалили, и през 200 г. Н.Е. двете кралства обявили война, обвинявайки се взаимно за срива в дипломатическите си отношения.“

Не успявам да се сдържа и се засмивам. Нищо никога не се променя.

„Познат в Норта като Войната с езерняците, а в Езерните земи — като Агресията, конфликтът все още продължава във времето на писането. Общият брой на

Сребърните жертви е приблизително петстотин хиляди, повечето — в първото десетилетие на войната. Точни сведения за броя на Червените войници не са запазени, но според приблизителните изчисления, общият брой на загиналите превишава петдесет милиона, а броят на ранените е два пъти по толкова. Броят на жертвите както сред езерняците, така и сред жителите на Норта е равно пропорционален на този на коренното Червено население.“

Отнема ми по-дълго време, отколкото ми се иска да призная, но успявам да пресметна наум. Почти сто пъти повече. Ако тази книга принадлежеше на когото и да е друг, а не на Джулиан, щях да я захвърля разярено.

Как може някой да промени нещо такова?

Като никога откривам, че разчитам на уменията на Мейвън да извърта нещата и да крои планове. Навярно може да види път — да проправи пътека, която никой преди него не си е представял.

ТРИНАЙСЕТ МЕР

Минава цяла седмица, докато изляза отново от стаята си. Макар да са подарък от Мейвън, напомняне за странната му обсебваща страст към мен, се радвам за книгите на Джулиан. Те са единствената ми компания. Частица от един приятел на това място. Държа ги близо до себе си заедно с късчето коприна от Гиза.

Страниците минават заедно с дните. Връщам се назад през историческите трудове, пътувам през думите, които стават все по-малко и по-малко правдоподобни. Триста години управление на крале от Династия Калоре, столетия на Сребърни военачалници — това е свят, който разпознавам. Но колкото по-надалече отивам, толкова по-мрачни стават нещата.

„Писмените сведения за така наречения период на Реформацията са оскъдни, макар повечето учени да са съгласни, че периодът е започнал по някое време около 1500-ната г. от Старата Ера (или С.Е.) по съвременния календар на Норта. Понастоящем повечето сведения, датиращи отпреди Реформацията, непосредствено след, по време на, или преди Бедствията, сполетели континента, са почти напълно унищожени, изгубени са или е невъзможно да бъдат разчетени. Откритите и възстановени се изучават внимателно и се пазят в Кралските архиви в Делфи, както и в подобни пригодени за целта места в съседни кралства. Самите Бедствия са изучавани подробно чрез полеви проучвания в съчетание с митове, възникнали преди появата на Сребърните, за постулиране на събитията. По времето на писане на този текст мнозина вярват, че съчетание от огромна война между хората, геоложко разместване, промяна в климата и други природни

катастрофи е довело до почти пълното унищожение на човешката раса. Най-ранните открити, подлежащи на превод сведения, датират приблизително от 950 г. С.Е., но точната година не може да бъде потвърдена. Един документ, «Процесът срещу Бар Реймблър», представлява непълен доклад за опита за съдебен процес срещу обвинен крадец във възстановения Делфи. Бар бил обвинен, че откраднал каруцата на съседа си. Твърди се, че по време на процеса Бар разкъсал веригите, с които бил окован, сякаш били направени от клонки и избягал въпреки солидната охрана. Смята се, че това е първото сведение за Сребърен, демонстриращ способността си. До ден днешен Династия Рамбос твърди, че води своята кръвна линия силноръки от него. Това твърдение обаче е опровергано от друг съдебен документ. Процесът срещу Хилман, Трайънт и Дейвидс, по време на който трима мъже от Делфи са изправени на съд за последвалото убийство на Бар Реймблър, за когото се твърдяло, не няма деца. Тримата мъже били оправдани, а по-късно възхвалявани от гражданите на Делфи за работата си по унищожаването на изчадието Реймблър. (Архиви и писания на Делфи, Том 1).

Отношението към Бар Реймблър не било изолиран инцидент. В множество ранни записки и документи подробно се говори за страх и гонения срещу зараждаща се популация от човешки същества с необичайни способности и сребърен цвят на кръвта. Повечето се събирали заедно, за да се защитават, образувайки общности извън градовете с преобладаващо Червено население. Периодът на Реформацията приключил със зараждането на общества от Сребърни, някои от тях живеещи в съюз с Червени градове, макар че повечето в крайна сметка взели надмощие над червенокръвните си събратя.“

Сребърни, подлагани на гонения от Червени. При тази мисъл ми идва да се засмея. Колко глупаво. Колко невъзможно. Всеки ден от

живота си съм живяла със знанието, че те са богове, а ние сме нищожества. Абсолютно невъзможно ми е да си представя свят, в който е било вярно обратното.

Това са книгите на Джулиан. Сметнал ги е за достатъчно стойностни за изучаване. Въпреки това се чувствам твърде смутена, за да продължа, и се придържам към четене за по-късни години. Новата Ера, кралете от Династия Калоре. Имена и места, които познавам, в цивилизация, която разбирам.

Един ден дрехите, които ми донасят, са по-семпли от всякога. Удобни, ушити така, че да са по-скоро практични, отколкото стилни. Това е първото, което ми показва, че нещо не е наред. Почти приличам на офицер от Сигурността — с еластичен панталон, черна куртка, оскъдно украсена с миниатюрни завъртулки от рубинени мъниста, и стряскащо практични ботуши. От излъскана, но износена кожа, без ток, тесни точно колкото трябва, и с достатъчно място за оковите на глезените ми. Оковите на китките са скрити както обикновено, покрити от ръкавици. Подплатени с кожа. Заради студа. Сърцето ми подскача от вълнение. Никога един чифт ръкавици не ме е изпълвал с такава вълнение.

— Навън ли ще излизам? — питам задъхано Китън, забравяйки колко я бива в уменията да ме пренебрегва. Тя не ме разочарова: вира се право напред, докато ме извежда от луксозната ми килия. Клоувър винаги е по-лесна за разгадаване. Потрепването на устните ѝ и присвитите зелени очи са достатъчно потвърждение. Да не споменавам, че те двете също носят дебели палта, както и ръкавици, макар и гумени, за да предпазят ръцете си от електричеството, което вече не владеея.

Навън. Не съм вкусвала нищо повече от полъх на ветрец от отворен прозорец от деня на стъпалата на двореца. Мислех, че Мейвън ще ми отсече главата, така че очевидно умът ми беше другаде. Сега ми се иска да можех да си спомня студения въздух на ноември, острия вятър, който носеше със себе си зимата. В бързината си почти изпреварвам пазачите Арвън. Те побързват да ме дръпнат обратно в редицата и ме карат да стъпвам със същото темпо като тях. Слизането е влудяващо, по стълби и коридори, които познавам наизуст.

Притискат ме леки вълни от познат натиск и хвърлям поглед през рамо. Към редиците ни се присъединяват Ег и Трио и образуват тила

на моите пазачи Арвън. Движат се в синхрон с Китън и Клоувър, стъпвайки в същия ритъм като тях, докато си проправяме път към входната зала и Площада на Цезар.

Вълнението ми секва също така бързо, както ме е обзело.

Страх разяжда вътрешностите ми. Опитах се да манипулирам Мейвън така, че да го накарам да допусне скъпоструващи грешки, да го накарам да се съмнява, да изгори последните мостове, които са му останали. Но може би се провалих. Може би вместо това той ще изгори мен.

Съсредоточавам се върху потракването на ботушите си по мрамора. Нещо солидно, което да възпре страха ми. Юмруците ми се свиват в ръкавиците, умолявайки за връхлитането на искра. Тя така и не идва.

Дворецът ми се струва странно празен, още по-празен от обикновено. Вратите са затворени здраво, а слугите се суетят из все още незатворените стаи, бързи и тихи като мишки. Мятат бели чаршафи върху мебелите и картините, покривайки ги с причудливи савани. Малко стражи, по-малко благородници. Онези, покрай които минавам, са млади и с широко разтворени очи. Познавам техните династии, техните цветове и виждам неподправен страх върху лицата им. Всичките са облечени като мен за защита от студа, практично. Така, че да им е лесно да се движат.

— Къде отиват всички? — питам, без да се обръщам конкретно към някого, защото никой няма да отговори.

Клоувър рязко дръпва конската ми опашка, принуждавайки ме да гледам право напред. Не боли, но постъпката е стряскаща. Тя никога не се държи така грубо с мен, освен ако не й дам основателна причина.

Пресявам възможностите. Евакуация ли е това? Дали „Алената гвардия“ е предприела нов опит за нападение върху Арчън? Или разбунтувалите се династии са се върнали да довършат започнатото? Не, не може да е, което и да е от двете. Действат твърде спокойно. Не бягаме от нищо.

Докато прекосяваме коридора, си поемам дълбоко дъх и се оглеждам наоколо. Мрамор под мен, полилеи над мен, високи блещукащи огледала и позлатени портрети на предци на Династия Калоре, редящи се по стените от двете страни. Червено-черни знамена, сребро, злато и кристал. Имам чувството, че всичко ще рухне и ще ме

смаже. Надолу по гръбнака ми пропълзва страх, когато вратите напред се разтварят: метал и стъкло, плъзгащи се леко по огромни панти. Първият полъх на студен вятър ме удря челно и кара очите ми да се насълзят.

Зимното слънце свети ярко по блестящия площад и ме заслепява за секунда. Примигвам бързо в опит да накарам очите си да се приспособят. Не мога да си позволя да изпусна дори секунда от това. Външният свят идва на фокус бавно и постепенно. Снегът лежи дълбоко и плътно по покривите на двореца и заобикалящите го постройки на Площада на Цезар.

От двете страни на стъпалата, по които се слиза надолу от двореца, се редят войници, безупречни в спретнатите си редици. Пазачите Арвън ме превеждат през двойните редици на войниците, покрай техните оръжия и униформи и немигащи очи. Докато вървя, се обръщам да погледна през рамо, крадешком хвърляйки поглед към пищната бледа грамада на двореца Уайтфайър. По покрива се промъкват силуети. Офицери в черни униформи, войници в замъглено сиво. Дори оттук пушките им се виждат ясно, очертани като силуети на фона на студено синьо небе. И това са само постовете, които мога да видя. Сигурно има още, които патрулират по стените, пазят на портите, скрити и готови да защитят това ужасно място. Вероятно стотици, държани заради предаността си и смъртоносното си умение. Прекосяваме площада сами, за никого, за нищо. Какво става?

Обръщам внимание на сградите, покрай които минаваме. Кралският съд: кръгла сграда с гладки мраморни стени, спираловидни колони и кристален купол, стои неизползван от коронацията на Мейвън насам. Той е символ на власт: огромна зала, достатъчно просторна, за да побере събраните Висши Династии и техните васали, както и важни членове на Сребърното гражданство. Никога не съм влизала вътре. Надявам се никога да не вляза. Съдилищата, където с жестока ефикасност се създава и прилага правото на Сребърните, се разклоняват от сводестата постройка. Редом с техните арки и кристални украси Хазната изглежда скучна и безлична. Стени от плочи — още мрамор, и съм принудена да се запитам материалът от колко каменни кариери е бил напълно изразходен за строежа на това място — сграда без прозорци, стояща като каменен блок сред скулптури. Там

някъде вътре е богатството на Норта, по-добре защитено от краля, заключено в трезори, вдълбани дълбоко в скалата под нас.

— Насам — изръмжава Клоувър, теглейки ме към Хазната.

— Защо? — питам. Отново никой не ми отговаря.

Сърцето ми започва да бие по-бързо, блъска като чук по гръдния ми кош и се мъча да запазя дишането си равномерно. Всяка глътка студен въздух ми се струва като тиктакане на часовник, равномерно отброявайки миговете, преди да бъда погълната.

Вратите са дебели, по-дебели от онези, които си спомням от затвора Корос. Разтварят се широко като зейнала уста, от двете им страни стоят пазачи в пурпурни ливреи. Хазната няма внушителна входна зала, в рязък контраст е с всяка друга постройка на Сребърните, която съм виждала някога. Представлява просто дълъг бял коридор, който се извива и се накланя надолу в непрекъсната спирала. На всеки десетина метра има застанали в стойка „мирно“ пазачи, притиснати към чисто белия камък. Не мога да се досетя къде са трезорите или къде ме водят.

След точно шестстотин стъпки спираме пред един пазач.

Без нито дума той пристъпва напред и встрани, допира пръсти до стената зад себе си. Побутва и мраморът се плъзва трийсетина сантиметра назад и разкрива очертанията на врата. Тя се плъзва с лекота при докосването му и се разширява, като образува пролука от три стъпки в камъка. Войникът изобщо не полага усилия. Силнорък, отбелязвам.

Камъкът е плътен и тежък. Страхът ми се утроява и преглъщам мъчително, чувствам как ръцете ми започват да се потят в ръкавиците. Мейвън най-накрая ще ме затвори в истинска килия.

Китън и Клоувър ме блъскат, опитват се да ме хванат неподготвена, но аз забивам крака в пода и стягам всичките си стави, за да ги отблъсна.

— Не! — изкрещявам, забивайки рамо в една от тях. Китън изпъшква, но не спира, продължава да ме бута, докато Клоувър ме хваща през кръста и ме повдига от пода.

— Не можете да ме затворите тук долу! — Не знам какъв коз да изиграя, каква маска да възприема. Дали да заплача? Дали да моля? Дали да се държа като кралицата на бунтовниците, за каквато ме

смятат? Кое ще ме спаси? Страхът завладява сетивата ми. Задъхвам се, сякаш се давя.

— Моля ви, не мога... не мога...

Ритам към въздуха, опитвам се да съборя Клоувър, но тя е по-силна, отколкото очаквам. Ег ме хваща за краката, без да обръща никакво внимание на петата ми, която го ритва в челюстта. Носят ме като някаква мебел, без мисъл и без внимание.

Извивам се и успявам да зърна пазача на Хазната, докато вратата отново се плъзва на място. Той си тананика небрежно под нос. За него това е просто още един работен ден. Заставям се да гледам напред, към участта, която ме очаква в тези бели дълбини, каквато и да е тя.

Този трезор е празен: пътеката му се вие спираловидно като коридора, макар и в по-стегнати кръгове. По стените няма никакви знаци. Никакви отличителни черти, никакви резки, нито дори пазачи. Само лампи отгоре и камък навсякъде наоколо.

— Моля ви. — Гласът ми отеква в тишината, сам със звука от биенето на препускащото ми сърце.

Взирам се нагоре към тавана и с усилие на волята призовавам всичко това да се окаже сън.

Когато ме пускат, ахвам задъхано: въздухът е изкаран от дробовете ми. Въпреки това се вдигам на крака възможно най-бързо. Когато се изправям със стиснати юмруци, с оголени зъби, съм готова да се боря и готова да загубя. Няма да позволя да бъда изоставена тук, без да потроша с юмрук нечий зъби.

Пазачите Арвън се отдръпват назад безразлични. Незаинтересовани. Вниманието им е насочено някъде отвъд мен, зад мен.

Завъртам се рязко и оставам зяпнала: не към поредната празна стена, а към лъкатушещ перон. Току-що построен, свързващ се с други коридори или трезори, или тайни проходи. От него се разкрива гледка към релси.

Преди мозъкът ми да успее да се опита да свърже точките, преди в ума ми да може да се появи и най-леката тръпка на вълнение, Мейвън проговаря и разбива надеждата ми на парчета.

— Не бързай толкова. — Гласът му отеква от лявата ми страна, по-надолу по перона. Стои там и чака, заобиколен от охрана от Пазители, заедно с Еванджелин и Птолемей. Всички до един носят

палта като моето, с подходяща подплата от кожички, за да им топли. И двете деца Самос изглеждат великолепно в черен самур.

Мейвън пристъпва към мен и се ухилва с увереността на вълк:

— Не само „Алената гвардия“ може да строи влакове.

Подземният влак трещеше и искреше и целият беше разяден от ръжда: куп ламарина, заплашваща да се разцепи по спойките. Въпреки това го предпочитам пред това лъскаво подобие на охлюв.

— Приятелите ти ми дадоха идеята, разбира се — казва Мейвън от плюшената седалка срещу мен. Изтяга се лениво, горд със себе си. Днес не виждам никоя от душевните му рани. Те са грижливо скрити, отхвърлени или забравени за момента.

Преборвам се с порива да се свия на кълбо на собствената си седалка, и държа двата си крака здраво забити в пода. Ако нещо се обърка, трябва да бъда готова да побягна. Както и в двореца, оглеждам всеки сантиметър от влака на Мейвън, търся нещо, от което мога да се възползвам. Не намирам нищо. Няма прозорци, а в двата края на дългото купе са поставени на пост Пазители и пазачи Арвън. Купето е обзаведено като салон — с картини, тапицирани кресла и дивани, дори кристални лампи, проблясващи от движението на влака. Но както и при всичко Сребърно, виждам пукнатините. Боята едва е изсъхнала. Усещам мириса ѝ. Влакът е чисто нов, неизпитан. В другия край на купето очите на Еванджелин се стрелкат напред-назад, издавайки опита ѝ да изглежда спокойна. Влакът я смуцава. Обзалагам се, че може да почувства как всяко късче от него се движи с висока скорост. Трудно е да се привикне с такова усещане. Аз така и не можах, винаги долавях пулсирането на машини като Подземния влак или джета „Блекрън“. Усещах електрическата кръв — предполагам, че тя може да почувства металните вени.

Брат ѝ седи до нея и ме гледа на кръв. Раздвижва се един-два пъти, побутва я по рамото. Всеки път измъченото ѝ изражение омеква, успокоено от присъствието му. Предполагам, че ако новият влак експлодира, те са достатъчно силни да оцелеят от шрапнелите.

— Успяха да се измъкнат толкова бързо от Кулата на костите, защото пътуваха по престарелите релси чак до Нарси още преди да успея да стигна там. Предположих, че няма да е толкова лошо да имам собствен малък маршрут за бягство — продължава Мейвън, барабанейки с пръсти по коляното си. — Никога не се знае какъв нов

заплетен план може да измисли брат ми в опита си да ме събори от власт. Най-добре да съм подготвен.

— И от какво бягаш точно сега? — промърморвам, като се опитвам да не повишавам тон.

Той само свива рамене и се засмива:

— Не бъди толкова унила, Мер. Правя услуга и на двама ни. — Ухилен, той се отпуска обратно на мястото си. Вдига крака и ги обляга на седалката до мен. Сбърчвам нос при тази постъпка и се отмествам. — Човек може да понесе затвора, какъвто представлява дворецът Уайтфайър, само за ограничено време.

Затвор. Въздържам се от рязък отговор, заставила се да му угодя. Нямах представа какво е затвор, Мейвън.

Без прозорци или какъвто и да е ориентир няма как да знам накъде може да сме се отправили или колко надалече може да пътува тази адска машина. Определено ми се струва бърза колкото Подземния влак, ако не и по-бърза. Съмнявам се, че се отправяме на юг, към Нарси: превърнат в руини град, сега изоставен даже и от „Алената гвардия“. Мейвън така показно разруши тунелите след проникването в Арчън.

Той ме оставя да мисля, следи как се опитвам да разгадая гледките около нас. Знае, че не разполагам с достатъчно късчета, за да сглобя цялата картина. Въпреки това ме оставя да опитам, и не предлага повече обяснения.

Минутите се нижат и аз отново насочвам вниманието си към Птолемей. Омразата ми към него само е нараснала през последните няколко месеца. Той уби брат ми. Отне Шейд от този свят. Би сторил същото на всекиго, когото обичам, ако получи тази възможност. Като никога днес е без люспестата си броня. Това го прави да изглежда по-дребен, по-слаб, по-уязвим. Фантазирам си как му прерязвам гърлото и изцапвам прясно боядисаните стени на Мейвън с петна от Сребърна кръв.

— Нещо интересува ли те? — озъбва се Птолемей, срещнал погледа ми.

— Нека зяпа — казва Еванджелин. Обляга се назад в седалката си и накланя глава, без нито за миг да откъсва очи от моите. — Не може да направи много повече от това.

— Ще видим — изръмжавам в отговор. В скута ми пръстите ми потрепват.

Мейвън цъка укорително с език:

— Дами.

Преди Еванджелин да успее да отговори рязко, вниманието ѝ се измества и тя извъръща поглед към стените, към пода, към тавана. Птолемей подражава на действията ѝ. Те долавят нещо, което аз не мога. А после влакът около нас започва да забавя скорост, колелата и механизмите му хрущят по железните релси.

— Значи почти стигнахме — казва Мейвън и се изправя на крака. Подава ми ръка.

За момент се заигравам с идеята да му отхапя пръстите. Вместо това слагам ръка в неговата и пренебрегвам тръпките, които усещам да полазват под кожата ми. Когато се изправям, палецът му леко докосва изпъкналия ръб на една от оковите ми под ръкавицата. Решително напомняне за властта, която има над мен. Не мога да го понеса и се отдръпвам, скръствам ръце на гърдите си, за да създам преграда между нас. Нещо потъмнява в светлите му очи и той издига собствен щит.

Влакът на Мейвън спира толкова плавно, че едва го долавям. Пазачите Арвън обаче го усещат и рязко се озовават до мен, обкръжават ме с изтощително познато усещане. Поне не съм окована с верига или завързана на каишка с повод.

Пазители застават от двете страни на Мейвън, както пазачите Арвън обграждат мен от две страни: мантиите им с цвят на пламък и черните им маски изглеждат заплашително както винаги. Оставят Мейвън да задава темпото и той прекосява цялата дължина на купето. Еванджелин и Птолемей го следват, принуждавайки мен и пазачите ми да останем най-отзад в странната процесия. Излизаме след тях през вратата, следваме ги във вестибюл, който свързва едно купе със следващото. Друга врата, друга поредица от пищно обзавеждане, този път в трапезария. Все още никакви прозорци. Все още никакъв намек къде може да сме.

В следващия вестибюл се отваря врата: не напред, а надясно. Пазителите се шумугват вътре първи и изчезват, след тях отива Мейвън, после останалите. Излизаме на друг перон, осветен от сурови, режещи светлини отгоре. Шокиращо чист е — поредният новопостроен перон без съмнение, но въздухът се усеща влажен. Въпреки педантичния ред

на празния перон някъде капе нещо и отеква около нас. Оглеждам се наляво и надясно по протежение на релсите. Изгубват се в черен мрак от двете страни. Това не е краят на линията. Потръпвам, като си помисля колко много е напреднал Мейвън само за няколко месеца.

Отиваме нагоре, изкачваме се по стълби. Примирявам се с мисълта за дълго изкачване, спомняйки си колко дълбоко беше входът на трезора. Затова съм изненадана, когато стълбите се спускат бързо надолу, водейки към друга врата. Тази е от подсилена стомана, мрачно предзнаменование за онова, което може би се намира отвъд нея. Един Пазител улавя резето и го завърта с пъшкане. В отговор се разнася силно скърцане на масивен механизъм. Еванджелин и Птолемей не си помръдват дори пръста да помогнат. Подобно на мен гледат с едва прикрито опиянение. Не мисля, че знаят много повече от мен. Странно — като за династия, толкова плътно обвързана с краля.

През вратата се излива дневна светлина, когато стоманата се люшва назад и разкрива сиво и синьо оттатък. Изсъхнали дървета с клони, разперени като вени, се протягат към ясно зимно небе. Когато излизаме от влаковия бункер, си поемам дълбоко дъх. Бор, острото чисто ухание на студен въздух. Стоим на горска поляна, заобиколени от вечнозелени иглолистни дървета и голи дъбове. Земята под мен е замръзнала, твърдо отъпкана пръст под няколко инча сняг. Вече кара пръстите на краката ми да замръзват.

Забивам пети в земята, спечелвам си още една секунда в откритата гора. Пазачите Арвън ме побутват да вървя и краката ми буксуват. Не толкова се съпротивлявам, колкото ги забавям методично, постоянно обръщайки рязко глава напред-назад. Опитвам се да се ориентирам. Ако съдя по слънцето, което сега започва да се спуска на запад, точно пред мен е север.

Четири военни транспортъора, неестествено излъскани до блясък, чакат с мотори, работещи на празен ход, на пътеката пред нас. Двигателите им бръмчат в очакване, от топлината им във въздуха се вдигат облачета пара. Лесно е да се досетя кой от всичките е на Мейвън. Пламтящата корона в червено, черно и кралско сребърно е щампована отстрани върху най-внушителния. Той се издига на почти трийсет сантиметра от земята с масивни колела и с корпус, който сигурно е подсилен. Непроницаем за куршуми, огнеупорен, неуязвим за смъртта. Всичко, за да предпазят момчето крал.

Той се покатерва вътре без колебание с наметалото, влачещо се зад него. За мое облекчение пазачите Арвън не ме карат да го последвам и съм грубо изблъскана в друг камион. Моят е без отличителни знаци. Докато се вмъквам вътре и налягам поглед да зърна за последно откритото небе, забелязвам Еванджелин и Птолемей да се приближават до собствения си транспортър. Черно-сребърен, с покрит с шипове метален корпус. Еванджелин вероятно сама го е украсила.

Залитаме напред, когато Ег затваря вратата зад себе си, заключвайки ме в транспортъра с четирима пазачи Арвън. Зад волана има войник, а на мястото до него седи Пазител. Примирявам се с поредно пътуване, при което съм хваната натясно с пазачите Арвън.

Поне транспортърът има прозорци. Гледам, без да искам да мигна, докато се носим с пълна скорост из позната до болка гора. Когато стигаме до реката и до широко павирания път, простиращ се редом до нея, усещам копнеж, който прогаря гърдите ми.

Това е река Капитъл. Моята река. Пътуваме на север, към Кралския път. Дори да ме изхвърлят от транспортъра точно в този момент и да ме оставят в прахта без нищо, пак мога да намеря пътя до къщи. При тази мисъл в очите ми избиват сълзи. Какво бих направила на себе си или на когото и да е друго за шанса да се върна у дома?

Но там няма никого. Никого, на когото да държа. Те са заминали, защитени, надалече. Домът вече не е мястото, откъдето сме. Домът е мястото, където съм защитена заедно с тях. Надявам се.

Подскачам, когато към конвоя ни се присъединяват други транспортъри. Военни, с корпуси, обозначени с черния меч на армията. Преброявам почти дузина наблизко и още, точещи се в далечината зад нас. В много от тях се виждат Сребърни войници — накланящи се настрана или кацнали отгоре в специални седалки, или прихванати с ремъци. Всички до един са нащрек, готови да действат.

Пазачите Арвън не изглеждат изненадани от новите попълнения. Знаели са, че идват.

Кралският път лъкатуши през градчета на брега на реката. Червени градове. Още сме твърде далече на юг, за да минаваме през Подпорите, но това не потушава вълнението ми. Най-напред се показват тухларни, изпъкващи в плитчините на реката. Профучаваме право покрай тях, навлизайки в покрайнините на процъфтяващ

работнически град. Колкото и да ми се иска да видя повече, се надявам да не спираме. Надявам се Мейвън да мине право през това място без прекъсване.

Желанието ми в общи линии се сбъдва. Конвоят забавя ход, но никога не спира, преминава бавно през сърцето на града в цялата си проблясваща заплашителност. По улицата се редят тълпи и ни махат. Приветстват краля с възгласи, викат името му, напрягат се да видят и да бъдат видени. От Червени търговци до работници, стари и млади, стотици, напират напред да видят по-добре. Очаквам да зърна офицери от Сигурността, които ги бутат да вървят напред, принуждават ги да ни посрещнат толкова шумно. Облягам се назад на мястото си, заставям се със силата на волята да остана незабелязана. Вече са принудени да ме гледат как седя до Мейвън. Не искам да добавям още масло в огъня на това манипулиране. За мое облекчение никой не ме излага на показ. Просто седя и се вирам в прибраните си в скута ръце и се надявам градът да отmine възможно най-бързо. В двореца, виждайки каквото виждам от Мейвън, знаейки това, което ми е известно за него, е лесно да забравя, че държи във властта си по-голямата част от страната. Огромните му усилия да обърне прилива на мнението срещу „Алената гвардия“ и враговете си, изглежда, действат. Онези хора вярват на това, което казва, или навярно нямат възможност да се борят. Не знам кое е по-лошо.

Когато градът се смалява зад нас, приветствените възгласи още отекват в главата ми. Всичко това — за Мейвън, за следващата стъпка в какъвто там план е задвижил.

Трябва да сме отвъд Ню Таун, това поне е ясно. Не се забелязва замърсяване. Няма също и големи къщи. Помня как подминах река Роу при първото си пътуване на юг по времето, когато се преструвах на Марийна. Плавахме надолу по реката от Двореца на Слънцето чак до Арчън, като подминавахме села, градове и луксозната ивица от брега, където много Висши Династии поддържаха фамилните си имена. Опитвам се да си спомня картите, които Джулиан ми показваше. Вместо това само си докарвам главоболие.

Слънцето се спуска по-ниско, докато конвоят се отклонява след третия ликуващ град, и движейки се в заучена формация, излиза на свързващ път. Отправяме се на запад. Опитвам се да преглътна вълната от тъга, която се надига в мен. Северът ме тегли, призовава ме,

въпреки че не мога да го последвам. Местата, които познавам, се отдалечават все повече и повече.

Опитвам се да задържа мисловния си компас. На запад е Железният път. Пътят към Западните езера, Езерните земи, Задушливите земи. Западът е война и разрушение.

Ег и Трио не ми позволяват да се движа много, така че трябва да проточа врат, за да видя. Прехапвам устна, докато минаваме през две порти, и се опитвам да забележа някакъв знак или символ. Няма нищо, само решетки от ковано желязо под шокиращо зелени лози от цъфтящ бръшлян. Доста нетипично за сезона.

Имението е огромно, в далечния край на път, покрай който се издига безупречен жив плет. Излизаме на широк квадрат от камък: имението заема едната му страна. Нашият конвой описва кръг пред нея и спира: камионите се подреждат в дългообразна редица. Тук няма тълпи, но отвън вече чакат стражи. Пазачите Арвън се раздвижват бързо и ме извеждат от транспортъора.

Вглеждам се в очарователните червени тухли и поръбени в бяло редици от излъскани прозорци, по които са подредени сандъчета с цъфтящи цветя; цилиндричните колони, пищните балкони и най-голямото дърво, което съм виждала някога, израстващо от средата на имението. Клоните му се извиват над заострения покрив, растат в синхрон с постройката. Без нито една клонка или листо, които да не са на място, съвършено изваяни като жива скулптура. Магнолия, мисля, ако се съди по белите цветове и благоуханието. За момент забравям, че е зима.

— Добре дошли, Ваше величество.

Не разпознавам гласа.

Друго момиче, на моята възраст, но високо, стройно, бледо като снега, който би трябвало да е навалял тук, слиза от един от многото транспортъори, които се присъединиха към нашия. Вниманието ѝ е съсредоточено върху Мейвън, самият той сега слиза от транспортъора си и тя се плъзва покрай мен да направи реверанс пред него.

Разпознавам я от един поглед. Херон Уел. Тя се състезаваше в Изпитанието на кралиците преди много време: караше могъщи дървета да израснат от пръстта, докато членовете на нейната династия я насърчаваха с възгласи. Подобно на толкова много момичета тя се надяваше да стане кралска съпруга, избрана да се омъжи за Кал. Сега

се изправя по заповед на Мейвън със сведени очи в очакване на нареждането му. Загръща се по-плътно със зелено-златното си палто, за да се защити от студа и от погледа на Мейвън.

Нейната династия е от малкото, които познавах, преди да бъде принудена да вляза в света на Сребърните. Баща ѝ управлява района, в който съм родена. Гледах как корабът му минава покрай нас в реката и махах на зелените му знамена заедно с други глупави деца.

Мейвън не бърза: ненужно нахлузва ръкавиците си за краткия преход пеша между транспортъора си и имението. Докато се движи, семплата корона, сгуснена в черните му къдрици, улавя намаляващата слънчева светлина, примигвайки в червено и златно.

— Очарователно място, Херон — казва той, повеждайки небрежен учтив разговор. Изречена от него, репликата звучи зловещо. Като заплаха.

— Благодаря, Ваше величество. Всичко е подготвено за пристигането ви.

Когато ме избутват по-близо, Херон благоволява да ми хвърли един поглед. Единственото, с което показва, че е забелязала съществуването ми. Има птичи черти, но върху ъгловатата ѝ фигура те изглеждат елегантни, фини и притежаващи някаква рязка красота. Очаквам очите ѝ да са зелени като всичко друго, свързано със семейството и способността ѝ. Вместо това те са в живо, наситено синьо, подчертани от порцеланова кожа и кестенява коса.

Останалите транспортъори изсипват пасажерите си. Още цветове, още династии, още стражи и войници. Забелязвам сред тях Самсон: изглежда глупаво, облечен в боядисана в синьо кожа и подплата с кожички. Цветът и студът го правят да изглежда по-блед от всякога, като руса ледена висулка от кръвожадност. Другите се отдръпват и му оставят много пространство, когато пристъпва наперено до Мейвън. С един поглед преброявам няколко дузини придворни. Достатъчно, за да ме накарат да се запитам дали дори резиденцията на управителя Уел може да побере всички ни.

Мейвън удостоява Самсон с кимане на глава, а после тръгва отривисто, отправяйки се със ситни стъпки към изящните стълби, водещи нагоре от площада. Херон го следва по петите, както и Пазителите в обичайното си ято. Всички други вървят след тях, теглени от невидима юзда.

Мъж, който може да е единствено управителят, се втурва от вратите, направени от дъб и злато, кланяйки се, докато върви. Изглежда невзрачен в сравнение с дома си, незабележителен с отпуснатата си нерешителна брадичка, мръсноруса коса и тяло, което не е нито пълно, нито слабо. Дрехите му многократно компенсират това впечатление. Носи ботуши, меки като масло кожени панталони и жакет, ушит от изящно украсен брокат, обшит с проблясващи смарагди на яката и подгъвите. Не са нищо особено в сравнение със старинния медальон на врата му. Докато върви, бижутото подскача върху гърдите му: украсен със скъпоценни камъни герб с формата на дървото, което закриля неговия дом.

— Ваше величество, не мога да ви опиша какво удоволствие е да бъдем ваши домакини — изрича развълнувано той, като се покланя за последен път. Мейвън присвива устни в тънка усмивка, развеселен от демонстрацията. — За нас е такава чест да бъдем първата спирка в обиколката по случай коронацията ви.

В стомаха ми се образува кълбо от отвращение. Завладяна съм от представата как шествам из страната — на няколко стъпки зад Мейвън, вечно на негово разположение. На екрана, пред камерите, ми се струва уничително, но лично? Пред тълпи от хора като онези в града? Не мога да го преживея. Някак ми се струва, че бих предпочела да бъда затворена в Уайтфайър.

Мейвън плясва ръка с тази на губернатора, усмивката му се разлива в изражение, което може да мине за искрено. Бива го да се преструва, това му го признавам.

— Разбира се, Сайръс, не бих могъл да се сетя за по-подходящо място, откъдето да започна. Херон говори с толкова голямо уважение за теб — добавя той и й махва да дойде при него.

Тя пристъпва бързо, очите ѝ се стрелват за миг към баща ѝ. Разменят си поглед, изпълнен с облекчение. Подобно на всичко, което Мейвън прави, присъствието ѝ е внимателна манипулация и послание.

— Ще вървим ли? — Мейвън посочва към резиденцията. Потегля и принуждава нас, останалите, да не изоставаме от него. Управителят забързва да тръгне от едната му страна, все още опитвайки се поне да изглежда, сякаш донякъде владее положението тук.

Вътре пълчища от Червени слуги се редят покрай стените в най-хубавите си униформи, с лъснати обувки и забити в пода очи. Никой не ме поглежда, а аз не се набивам на очи, мисля си вместо това за резиденцията на управителя. Очаквах растителност, изкусно оформена от зелени пазители, и не оставам разочарована. Фоайето е изпълнено с всевъзможни видове цветя: цъфтят в кристални вази, изрисувани са по стените, изваяни са по тавана, оформени са от стъкло в полилеите или в каменна мозайка на пода. Уханието би трябвало да е смазващо. Вместо това то е опияняващо, успокояващо с всеки дъх. Вдишвам дълбоко, позволявам си единствено това малко удоволствие.

Още членове на Династия Уел чакат да поздравят краля, надпреварват се да правят поклони или реверанси или да обсипват Мейвън с комплименти за всичко от законите до обувките му. Докато той търпи всички тях, Еванджелин идва при нас, вече захвърлила кожата си в ръцете на някоя нещастна прислужница.

Напрягам се, когато спира до мен. Цялата зеленина хвърля отблясъци в дрехите ѝ, придава ѝ болнав оттенък. Сепнато осъзнавам, че баща ѝ го няма. На събития като това обикновено кръжи между нея и Мейвън, бързайки да се намеси, когато гневът ѝ заплашва да кипне. Но сега го няма.

Еванджелин не казва нищо, задоволила се да се взира в гърба на Мейвън. Наблюдавам я как го следи. Юмрукът ѝ се свива, когато управителят се навежда, за да шепне в ухото на Мейвън. После той повиква с жест една от чакащите Сребърни: висока, слаба жена с черна коса, рязко очертани скули и хладна кожа с цвят на охра. Ако принадлежи към Династия Уел, то видът ѝ не го показва. По нея няма дори едно зелено петънце. Вместо това дрехите ѝ са сиво-сини. Жената сковано свежда глава, като внимава да не откъсва очи от лицето на Мейвън. Поведението му се променя, усмивката му става по-широка за миг. Той промърморва нещо в отговор, главата му се поклаща развълнувано. Долавям само една дума.

— Сега — казва той. Управителят и жената се подчиняват.

Отдалечават се заедно, съпровождани от Пазители. Хвърлям поглед към пазачите Арвън, питайки се дали и ние трябва да отидем, но те не помръдват.

Еванджелин също. И по някаква причина раменете ѝ се смъкват, а тялото ѝ се отпуска. От плещите ѝ се е свлякла някаква тежест.

— Стига си ме зяпала — изсъсква тя и прекъсва наблюденията ми.

Навеждам глава, оставям я да спечели това малко, незначително спречкване. И продължавам да се питам: *Какво знае? Какво вижда тя, което убягва на мен?*

Докато пазачите Арвън ме отвеждат до каквато там може да е килията ми за вечерта, сърцето ми се свива в гърдите. Оставих книгите на Джулиан в Уайтфайър. Нищо няма да ме утешава тази вечер.

ЧЕТИРИНАЙСЕТ МЕР

Преди залавянето си прекарах месеци наред, кръстосвайки страната, измъквах се от преследвачите, изпратени от Мейвън, и вербувах новокръвни. Спях на под от отъпкана пръст, ядях каквото успеехме да откраднем, прекарвах всичките си будни часове чувствайки или твърде много, или твърде малко, опитах всичко по силите си, за да изпреваря всичките ни демони. Натискът не ми се отразяваше добре. Затворих се в себе си и изолирах приятелите си, семейството си, всички, близки до мен. Всеки, който искаше да помогне или да разбере. Разбира се, съжалявам за това. Разбира се, иска ми се да можех да се върна обратно в Резката, при Кал и Килорн и Фарли и Шейд. Щях да действам различно. Щях да съм различна.

За жалост, никой Сребърен или новокръвен не може да промени миналото. Грешките ми не могат да бъдат отменени, забравени или пренебрегнати. Но мога да се реванширам. Сега мога да направя нещо.

Виждала съм Норта, но в качеството си на престъпник. От сенките. Гледката от страната на Мейвън, когато съм част от огромния му антураж, е като разликата между нощта и деня. Потръпвам под палтото си, склучила ръце, за да се топля. Заради съчетанието от смазващата мощ на пазачите Арвън и оковите си съм по-уязвима за студа. Въпреки омразата си към Мейвън откривам, че се промъквам по-близо до него дори и само за да се възползвам от постоянната му топлина. От другата му страна Еванджелин прави обратното, държи се на разстояние. Съсредоточава вниманието си повече върху управителя Уел, отколкото върху краля, и от време на време му шепне нещо с достатъчно нисък глас, за да не прекъсне речта на Мейвън.

— Смирено благодарен съм ви за посрещането, както и за подкрепата ви за един млад и неопитен крал.

Гласът на Мейвън отеква, усилен от микрофоните и високоговорителите. Не чете от лист и някак изглежда, че успява да установи зрителен контакт с всеки един от хората, стълпили се на

градския площад под балкона. Като всичко, свързано с краля, дори мястото е начин за манипулация. Стоим над стотици хора и гледаме надолу, издигнати отвъд обсега на простосмъртните. Събраните хора от Арборус, самата столица на управителя Уел в пределите на неговото владение, се взират нагоре, вдигнали лица по начин, от който ме засърбява кожата. Червените се блъскат, за да видят по-добре. Лесно се различават, застанали на групички, навлечени в пластове неподходящи си дрехи, с лица, поруменели от студа, докато Сребърните граждани са облечени в кожи. Из тълпата се мяркат облечени в черно офицери от Сигурността, бдителни като Пазителите, поставени на пост на балкона и по съседните покриви.

— Храня надежда тази обиколка за ознаменуване на коронацията да ми позволи не само да опозная по-дълбоко кралството си, а да успея да разбера по-дълбоко и вас. Вашите борби. Вашите надежди. Вашите страхове. Защото аз определено се страхувам. — Мърморене се разнася из тълпата отдолу, както и из групата, събрана на балкона. Дори Еванджелин хвърля кос поглед към Мейвън, присвила очи над безупречната бяла яка на кожената си наметка. — Ние сме кралство на ръба, заплашващо да се разпадне под тежестта на войната и тероризма. Мой тържествен дълг е да попреча това да се случи и да ни спася от ужасите на каквато там анархия „Алената гвардия“ желае да установи. Толкова много хора са мъртви — в Арчън, в Корвиум, в Съмъртън. Сред тях — собствените ми майка и баща. Родният ми брат — покварен от метежническите сили. Но въпреки това аз не съм сам. Имам вас. Имам Норта. — Той въздъхва бавно, на бузата му потрепва мускул. — И ще се изправим заедно срещу враговете, стремящи се да унищожат нашия начин на живот, Червени и Сребърни. Отдавам живота си на изкореняването на „Алената гвардия“ по всеки възможен начин.

Ликуващите възгласи отдолу ми звучат като удряне на метал в метал, като скърцане, като ужасяващ шум. Запазвам лицето си неподвижно, с грижливо отработено изражение на безразличие. Върши по-добра работа от всеки щит.

Всеки ден речта му става все по-категорична и твърда, думите му — грижливо подбрани и размахвани като ножове. Нито веднъж не изрича думата бунтовник или революция. Членовете на „Алената гвардия“ са винаги терористи. Винаги убийци. Винаги врагове на

нашия начин на живот, какъвто и да е той. И за разлика от родителите си той умело внимава да не обижда Червените. Обиколката минава в еднаква степен през имения на Сребърни и градове на Червени. Той сякаш е като у дома си и в двете и нето за миг не трепва при срещата с най-лошото, което неговото кралство може да предложи. Дори посещаваме едно от гетата на фабричните работници: от онези места, които никога няма да забравя. Опитвам се да не се присвивам от ужас, когато минаваме покрай нестабилните постройките със спални помещения или когато излизаме навън в замърсения въздух. Единствено Мейвън изглежда несмутен и се усмихва на работниците и татуираните им вратове. Не покрива уста като Еванджелин, нито получава позиви за повръщане при миризмата като толкова много други, включително аз. По-добър е в това, отколкото някога съм очаквала. Знае, както родителите му не можеха или отказваха да разберат, че да съблазни Червените за своята Сребърна кауза, е навярно най-добрият му шанс за победа.

В друг Червен град, на стъпалата на резиденция на Сребърни, той полага следващото блокче в настилката на смъртоносен път. Хиляда бедни фермери гледат отстрани, без да смеят да вярват, без да дръзнат да се надяват. Дори аз не знам какво прави той.

— Мерките, оповестени от баща ми, бяха пуснати в действие след смъртоносно нападение, което доведе до смъртта на множество правителствени служители. Това беше неговият опит да накаже „Алената гвардия“ за тяхната злина, а за мой срам вместо това само наказва вас. — Пред очите на толкова много хора той свежда лице. Гледката е трогателна. Сребърен крал, прекланящ се пред Червените множества. Налага се да си напомня, че това е Мейвън. Това е номер. — Считано от днес, обявявам Мерките за премахнати и отменени. Те бяха грешки на един добронамерен крал, но все пак грешки.

Той хвърля поглед към мен само за миг, но мигът ми е достатъчен да разбера, че реакцията ми го интересува.

Мерките. Възрастта за принудително взимане в армията — снижена на петнайсет години. Вечерен час. Смъртно наказание за всяко престъпление. Всичко — с цел Червеното население на Норта да бъде настроено срещу „Алената гвардия“. Всичко — изчезващо в един миг, за времето, нужно за един удар на черното сърце на един крал. Би трябвало да се чувствам щастлива. Би трябвало да се

чувствам горда. Той прави това заради мен. Някаква част от него мисли, че това ще ми достави удоволствие. Някаква част мисли, че това ще ме опази. Но да гледам как Червените, моите собствени хора, надават приветствени възгласи в чест на потисника си, само ме изпълва с ужас. Свеждам поглед и откривам, че ръцете ми треперят.

Какво прави той? Какво планира?

За да открия, трябва да прелетя толкова близо до пламъка, колкото се осмелявам.

Той приключва изявата си, като минава през тълпата, ръкувайки се с толкова много Червени, колкото и Сребърни. Движи се сред тях с лекота, обграден от Пазители в ромбоидна формация. Самсон Мерандус винаги му пази гърба и се питам колко души усещат допира на ума му до техните. Той по-добре от всичко друго може да възпре един кандидат-убиец. Еванджелин и аз вървим отзад, и двете — със стражи. Както винаги отказвам да се усмихвам, да гледам, да докосвам когото и да било. Така е по-безопасно за тях.

Транспортъорите ни чакат, двигателите им издават тих мъркащ звук. Над нас свъсеното небе притъмнява и усещам мирис на сняг. Докато пазачите ни съгъстват редиците си, затягайки строя, за да позволят на краля да влезе в транспортния си камион, забързвам ход възможно най-много. Сърцето ми препуска, а дъхът ми се носи на бели облачета по студения въздух.

— Мейвън — изричам високо.

Въпреки ликуващата тълпа зад нас той ме чува и спира на стъпалото на военния камион. Обръща се с плавна грациозност, дългото му наметало се развява и се показва кървавочервена подплата. За разлика от нас, останалите, на него не му се налага да се облича в кожи, за да му е топло.

Придърпвам палтото си и се загръщам, било то и само за да дам на неспокойните си ръце още някакво занимание.

— Сериозно ли говореше?

До собствения си превоз Самсон гледа втренчено, очите му се забиват като свредели в моите. Не може да проникне в ума ми, не и докато нося оковите, но това не го прави безполезен. Разчитам, че действителното ми объркване ще създаде маската, която искам да нося.

Нямам илюзии по отношение на Мейвън. Познавам коварното му сърце и знам, че това сърце изпитва нещо към мен. Нещо, от което той

иска да се отърве, но с което никога не може да се раздели. Когато ми махва с ръка да отида до транспортъора му, давайки ми знак да се кача при него, очаквам да чуя насмешливото изсумтяване или възражението на Еванджелин. Тя не прави нито едното, нито другото и побързва да отиде до собствения си транспорт. В студа не блести толкова ярко. Има почти човешки вид.

Пазачите Арвън не ни следват, макар че опитват. Мейвън ги спира с един поглед.

Неговият транспортъор е различен от всеки друг, в който някога съм се качвала. Шофьорът и пазачът отпред са отделени от пасажерите със стъклена преграда, която херметично затваря всички ни заедно. Стените и прозорците са дебели, непроницаеми за куршуми. Пазителите също не се вмъкват вътре, а вместо това се покатерват направо отгоре върху камиона и заемат отбранителни позиции във всеки ъгъл. Смущаващо е да знам, че точно над мен седи Пазител с оръжие. Но не толкова смущаващо, колкото кралят, който седи срещу мен, взира се и чака.

Оглежда ръцете ми, наблюдава ме как потривам замръзналите си пръсти.

— Студено ли ти е? — промърморва.

Бързо пъхвам длани под краката си, за да ги стопля. Камионът набира скорост напред.

— Наистина ли ще го направиш? Ще сложиш край на Мерките?

— Мислиш, че бих излъгал?

Не успявам да се съържа и се засмивам мрачно. Някъде в някакво тайно кътче на ума си пожелавам да имам нож. Питам се дали може да ме изпепели, преди да му прережа гърлото.

— Ти? Никога.

Той се ухилва и свива рамене, размърдвайки се, за да се намести по-удобно на меките седалки.

— Наистина мислех онова, което казах. Мерките бяха грешка. Прилагането им донесе повече вреда, отколкото полза.

— На Червените? Или на теб?

— И на мен, и на тях, разбира се. Макар че бих благодарил на баща си, ако можех. Очаквам, че поправянето на извършените от него неправди ще ми спечели подкрепа сред твоите хора. — Студената отчужденост в гласа му е, най-меко казано, смущаваща. Сега знам, че е

породена от спомени за баща му. Отровени мисли, в които не е останала каквато и да е любов или щастие. — Страхувам се, че на твоята Алена гвардия няма да са ѝ останали много привърженици по времето, когато това приключи. Ще ги довърша без поредната безполезна война.

— Мислиш, че като даваш на хората трохи, това ще ги укроти? — изръмжавам, посочвайки с брадичка към прозорците. Ферми, оголени за зимата, се простират към хълмовете. — О, прекрасно, кралят ми върна две години от живота на детето ми. Няма значение, че в крайна сметка те пак ще бъдат отведени.

Самодоволната му усмивка става по-широка:

— Така ли мислиш?

— Да, така мисля. Такова е това кралство. Такива са били винаги нещата.

— Ще видим. — Той се навежда още повече и вдига крак на седалката до мен. Дори си сваля короната и я върти между ръцете си. Бронзови и железни пламъци проблясват на приглушената светлина и отразяват моето и неговото лице. Бавно се отдръпвам и се свивам в ъгъла.

— Предполагам, че ти дадох суров урок — казва той. — Миналия път изпусна толкова много и сега не се доверяваш на нищо. Вечно наблюдаваш, търсиш информация, която никога няма да използваш. Досети ли се вече къде отиваме? Или защо?

Поемам си дъх. Чувствам се, сякаш съм обратно в класната стая на Джулиан и той ме изпитва по картата. Сега залозите ми се струват много по-високи.

— Сега се намираме на Железния път и се отправяме на северозапад. Към Корвиум.

Той има наглостта да намигне.

— Близо си.

— Нали не отиваме към... — примигвам бързо, опитвайки се да мисля. Мозъкът ми жужи оживено, обработва всички късчета информация, които ревниво съм събирала в течение на дните. Отломки от новини, късчета слухове. — Рокаста? Да преследваш Кал ли тръгваш?

Мейвън се обляга още по-назад, развеселен.

— Толкова дребнаво мислене. Защо бих губил време да преследвам слухове за изпратения си в изгнание брат? Имам да приключвам война и да предотвратявам бунт.

— Да... приключваш война?

— Ти и сама каза: Езерните земи биха отхвърлиш властта ни, ако получат този шанс. Не смятам да допусна това да се случи. Особено при положение че вниманието на Пиемонт е съсредоточено другаде, върху собствените им многобройни проблеми. Трябва да се справя лично с тези въпроси. — Макар че в транспортъора е топло до голяма степен благодарение на огнения крал, който седи пред мен, чувствам как надолу по гръбнака ми преминава леден пръст.

Някога сънувах Задушливите земи. Мястото, където баща ми изгуби крака си, където братята ми едва не изгубиха живота си. Където умират толкова много Червени. Пустош от пепел и кръв.

— Ти не си воин, Мейвън. Не си генерал или войник. Как е възможно да се надяваш да ги победиш, когато...

— Когато други не можаха? Където татко не можа? Когато Кал не можа? — изсъсква той. Всяка дума звучи като пукане на кост. — Права си, не съм като тях. Войната не е това, за което съм създаден.

Създаден. Изрича го с такава лекота. Мейвън Калоре не е сам себе си. Ясно ми каза това. Той е конструкция, творение на майчините си събирания и изваждания. Механизъм, машина, бездушен и изгубен. Какъв ужас: да знам, че някой такъв човек държи съдбите ни в дланта на треперещата си ръка.

— Няма да е загуба, не и наистина — продължава да говори монотонно той, за да отвлича вниманието и на двама ни. — Военната ни икономика просто ще насочи вниманието си към „Алената гвардия“. А после към онзи, от когото изберем да се боим след това. Онзи подход, който е най-добър за контрол на числеността на населението...

Ако не са оковите, яростта ми със сигурност би превърнала транспортъора в купчина наелектризирано старо желязо. Вместо това скачам напред, хвърлям се с ръце, протегнати да го хвана за яката. Пръстите ми се извиват под реверите на жакета му и сграбчвам плата в двата си юмука. Без да мисля, го блъскам, тласкам, притискам го обратно в седалката му. Той трепва на една длан разстояние от лицето ми, дишайки тежко. Изненадан е точно толкова, колкото съм и аз. Не е

лесно. Моментално се вцепенявам от шок, неспособна да помръдна, парализирана от страх.

Той се взира в мен, очи в очи, неговите с тъмни и дълги мигли. Толкова съм близо до него, че мога да видя как зениците му се разширяват. Искане ми се да можех да изчезна. Искане ми се да бях на другия край на света. Бавно, спокойно ръцете му намират моите. Затягат се върху китките ми, опипват оковите и костта. После отдръпва рязко юмруците ми от гърдите си. Оставям го да ме помръдне, твърде ужасена за нещо друго. При докосването му по кожата ми полазват тръпки, дори под ръкавиците. Нападнах го. Мейвън. Краля. Една дума, едно потропване по прозореца и някой Пазител ще ми изтръгне гръбнака. Или той лично ще ме убие. Ще ме изгори жива.

— Сядай обратно долу — прошепва: всяка дума е остра. Дава ми един-единствен шанс.

Подобно на тромава котка, се подчинявам, оттегляйки се в ъгъла си.

Той се съвзема по-бързо от мен и поклаща глава с едва доловима усмивка. Бързо приглажда жакета си и отмята назад къдрица разчорлена коса.

— Ти си умно момиче, Мер. Не ми казвай, че никога не си свързвала точно тези точки.

Дишам с усилие, сякаш върху гърдите ми има камък. Чувствам как в бузите ми се надига топлина както от гняв, така и от срам.

— Те искат нашето крайбрежие. Нашето електричество. Ние искаме тяхната обработваема земя, ресурси... — запъвам се с думите, на които ме учеха в разнебитено училище. Изражението върху лицето на Мейвън само става по-развеселено. — В книгите на Джулиан... кралете имали разногласия. Двама мъже, спорещи над шахматна дъска като разглезени деца. Те са причината за всичко това. За сто години война.

— Мислех, че Джулиан те е научил да четеш между редовете. Да виждаш думите, останали неказани. — Той поклаща глава, отчаян от мен. — Предполагам, че дори той не е могъл да поправи дългогодишното ти слабо образование. Още една добре използвана тактика, бих могъл да добавя.

Това ми е известно. Това съм знаела винаги и съм съжелявала горчиво за него. Червените нарочно биват държани глупави и

непросветени. Държани в невежество. Това ни прави по-слаби, отколкото вече сме. Собствените ми родители не могат дори да четат.

Примигвам, за да прогоня горещите сълзи на безсилен гняв. Знаеше всичко това, казвам си, опитвайки се да се успокоя, войната е хитрост за отклоняване на вниманието, прикритие, за да бъдат държани Червените под контрол. Нашият конфликт може и да свърши, но винаги ще започва друг.

Вътрешностите ми се сгърчват, когато осъзнавам колко нагласена е била играта за всички от толкова отдавна.

— Глупавите хора са по-лесни за контролиране. Защо според теб майка ми задържа баща ми толкова дълго? Той беше пияница, сломен слабоумен глупак, сляп за толкова много неща, доволен да запази нещата както си бяха. Лесен за контролиране, лесен за използване. Човек, когото да манипулира — и да обвинява.

Бясна, прокарвам ръка по лицето си, опитвам се да скрия всяко свидетелство за емоции. Въпреки това Мейвън гледа: изражението му малко се смекчава. Сякаш това помага с нещо.

— Е, и какво ще правят двама Сребърни крале, щом спрат да насъскват Червените едни срещу други? — изсъсквам. — Ще започнат да ни изпращат да маршируваме и да скачаме от зъбери ей така, напосоки? Ще теглят имена в лотария?

Той подпира ръка на брадичката си:

— Не мога да повярвам, че Кал никога не ти е казал нищо за това. Макар че всъщност не гореше от желание да се възползва от шанса да промени нещата, дори не и заради теб. Вероятно не е смятал, че можеш да се справиш с това — или, ами, навярно не е смятал, че ще го разбереш...

Юмрукът ми се стоварва върху бронираното стъкло на прозореца. Веднага ме заболява и аз се заравям в болката, използвам я, за да възпра мислите си за Кал. Не мога да си позволя да падна в тази давеща спирала дори да е вярно. Макар че някога Кал беше готов да подкрепи тези ужаси.

— Недей — изсъсквам му. — Недей.

— Не съм глупак, малко Мълниеносно момиче. — Озъбената му гримаса е в тон с моята собствена. — Ако ти смяташ да играеш в моя ум, аз ще играя в твоя. В това ни бива.

Преди ми беше студено, но сега горещината на гнева му заплашва да ме погълне. С чувство на гадене притискам буза към студеното стъкло на прозореца и затварям очи.

— Не ме сравнявай със себе си. Не сме еднакви.

— Хора като нас — подмята презрително той. — Ние лъжем всички. Особено самите себе си.

Идва ми отново да стоваря юмрук в прозореца. Вместо това пъхам юмруци плътно под ръцете си, старая се да се свия в себе си. Може би просто ще се смаля и ще изчезна. С всеки дъх все повече и повече съжалявам, че съм се качила в неговия транспортър.

— Никога няма да убедиш Езерните земи да се съгласят — казвам.

Чувам го как издава дълбок гърлен смях:

— Странно. Вече се съгласиха.

Шокирана, рязко отварям очи.

Той кимва: изглежда доволен от себе си.

— Управителят Уел съдейства за провеждането на среща с един от техните най-важни министри. Има връзки на север и е... лесен за убеждаване.

— Вероятно защото държиш дъщеря му за заложница.

— Вероятно — съгласява се той.

Значи ето какво представлява тази обиколка. Утвърждаване на власт, създаване на нов съюз. Извиване на ръце и пречупване на воля чрез нужните средства. Знаех, че има и някаква друга причина, а не е само за показ, но това — това не можех да си представя. Мисля си за Фарли, за полковника, за техните войници езерняци, дали клетва пред „Алената гвардия“. Как ще им се отрази едно примирие?

— Не гледай толкова умърлушено. Слагам край на една война, за която загинаха милиони, и донасям мир на една страна, която вече не знае значението на тази дума. Би трябвало да се гордееш с мен. Би трябвало да ми благодариш. Недей... — Вдига ръка в отбранителен жест, когато го заплювам.

— Наистина не е зле да измислиш друг начин да изразяваш гнева си — промърморва, бършейки униформата си.

— Свали ми оковите и ще ти покажа един.

Той надава смях, подобен на лай:

— Да, разбира се, госпожице Бароу.

Навън небето притъмнява, а светът избледнява до сиво. Допирам длан до стъклото, пожелавайки си да изпадна през него. Не се случва нищо. Все още съм тук.

— Трябва да призная, че съм изненадан — добавя той. — Имаме далеч повече общи неща с Езерните земи, отколкото си мислиш.

Челюстта ми се стяга и процеждам през зъби:

— И вие, и те използвате Червените като роби и пушечно месо.

Той се надига и сяда толкова бързо, че трепвам.

— И ние, и те искаме да сложим край на „Алената гвардия“.

Почти комично е. Всяка стъпка, която правя, рикошира в лицето ми. Опитах се да спася Килорн от принудително вземане в армията, а вместо това осакатих сестра си. Станах прислужница, за да помогна на семейството си, а само след часове се превърнах в затворничка. Повярвах на думите на Мейвън и на вероломното му сърце. Повярвах, че Кал ще избере мен. Нападнах затвор, за да освободя хора, а накрая се озовах, стиснала в прегръдките си трупа на Шейд. Пожертвах се, за да спася хората, които обичам. Дадох на Мейвън оръжие. А сега, колкото и да се опитвам да подкопая царуването му отвътре, мисля, че направих нещо много по-лошо. Как ще изглеждат Езерните земи и Норта обединени?

Въпреки казаното от Мейвън все пак се отправяме към Рокаста, устремявайки се по още спирки на маршрута за коронацията из района на Западните езера. Не отсядаме никъде. Или няма дом, който да е достатъчно представителен за двора на Мейвън, или той просто не иска да бъде там. Разбирам защо. Рокаста е военен град. Не крепост като Корвиум, но въпреки това изградена, за да издържа армията. Грозен град, построен с мисъл за функционалността. Градът отстои на няколко мили от бреговете на езерото Тарион, а Железният път минава през сърцевината му. Разсича Рокаста на две като острие, отделяйки богатия Сребърен район на града от Червения. Без наличие на особено високи стени, градът сякаш ме връхлита изненадващо. Сенките на къщи и постройки се появяват от заслепяващо бяла снежна вихрушка. Сребърни създатели на бури се мъчат да поддържат пътя ни чист, борейки се с времето, за да не изостане кралят от разписанието си. Застават върху камионите ни, разчистват снега и леда около нас с равномерни движения. Без тях времето ще е много по-лошо, стоварваща се като чук жестока зима.

Въпреки това снегът навява в прозорците на транспортъора ми и замъглява света отвън. Вече няма вятърни тъкачи от талантливата Династия Ларис. Или са мъртви, или са си отишли, избягали с другите вдигнали се на бунт династии, и Сребърните, които са останали, не могат да направят нищо повече.

От малкото, което мога да видя, Рокаста се държи въпреки бурята. Червени работници се движат насам-натам, стиснали фенери, чиито светлинки се поклащат из мъглата като риби в мътна вода. Толкова близо до езерата са свикнали с такова време.

Загръщам се в дългото си палто, доволна, че ме топли, въпреки че то е чудовищна кървавочервена дреха. Хвърлям поглед към пазачите Арвън, все още облечени в обичайните си бели дрехи.

— Страх ли ви е? — подхвърлям към празния въздух. Не изчаквам отговора им, който знам, че няма да получа: всичките до един съсредоточено се преструват, че не чуват гласа ми. — В такава буря може да ви изгубим. — Въздишам под нос и скръствам ръце. — Ще ми се.

Транспортният камион на Мейвън потегля бавно пред моя, осеян с Пазители. Подобно на палтото ми те се открояват рязко в снежната буря: одеждите им с изобразени върху тях пламъци са като сигнална светлина за нас, останалите. Изненадана съм, че не си свалят маските въпреки ниската видимост. Сигурно им доставя наслада да имат нечовешки и плашещ вид — чудовища, които трябва да защитават друго чудовище.

Нашият конвой се отклонява от Железния път някъде близо до центъра на града, отправяйки се с пълна скорост по широк булевард, осветен накръст с примигващи светлини. Внушителни големи къщи и оградени със стени градски резиденции се издигат от улицата с топли и подканващи прозорци. Далече напред една часовникова кула ту се появява, ту изчезва, на моменти замъглявана от навяван от вятъра сняг. Удря три часът точно когато се приближаваме, отмервайки звънки звуци, които сякаш отекват с вибриране в гръдния ми кош.

Тъмни сенки се спускат по протежение на улицата, стават все поплътни с всяка изминала секунда, докато бурята се усилва. Намираме се в Сребърния сектор, за което свидетелства липсата на боклук и отсъствието на Червени с окаян вид, бродещи из уличките. Вражеска

територия. Сякаш вече не съм възможно най-дълбоко зад вражеските позиции.

В двора имаше слухове за Рокаста и конкретно за Кал. Няколко войници бяха получили сведения, че той е в града, или пък на някакъв старец му се сторило, че го е видял, и искал дажби в замяна за информацията. Но същото можеше да се каже за толкова много места. Би било глупаво от негова страна да дойде тук, в град, който все още е твърдо под контрола на Мейвън. Особено след като Корвиум е толкова наблизно. Ако е достатъчно благоразумен, сега е далече, добре скрит, и помага на „Алената гвардия“ по най-добрия възможен начин. Странно е да си помисля, че Династия Ларис, Династия Айрал и Династия Хейвън въстанаха в негова чест, в името на един принц в изгнание, който никога няма да заеме трона. Каква загуба.

Административната сграда под часовниковата кула е направо натруфена в сравнение с останалата част от Рокаста, подобна с колоните и кристала си на двореца Уайтфайър. Нашият конвой спира плавно пред нея, „изплювайки“ ни навън в снега.

Тръгвам нагоре по стъпалата колкото мога по-бързо, вдигам вбесяващата червена яка, за да се предпазя от студа вътре. Очаквам топлина и жадна публика, която да улавя всяка добре пресметната дума на Мейвън. Вместо това откриваме хаос.

Някога това е била величествена зала за събирания: покрай стените има луксозни пейки и столове, сега избутани встрани. Повечето са натрупани едни върху други, преместени, за да направят място върху главната площ. Сепвам се от мириса на кръв. Странно нещо за зала, пълна със Сребърни.

После обаче виждам, че е не толкова зала, колкото лазарет.

Всички ранени са офицери, положени на походни легла в спретнати редици. С един поглед преброявам три дузини. Елегантните им униформи и спретнати медали показват, че са военни от различен ранг, с отличителни знаци на многобройни Висши Династии. Лечители на повърхностни рани им оказват медицинска помощ възможно най-бързо, но има само двама дежурни, които се разпознават по червено-сребристите кръстове върху раменете си. Спринтират напред-назад, грижат се за нараняванията по ред на сериозността им. Единият отскача от стенещ мъж, за да коленичи над жена, която кашля сребърна кръв, с брадичка, обагрена в метално ярък цвят от течността.

— Пазител Сконос — казва мрачно Мейвън. — Помогнете на когото можете.

Един от маскираните му пазачи отговаря със скован поклон и се отделя от редицата на останалите защитници на краля.

Още от нас влизат един по един, задръствайки вече препълнената стая. Няколко членове на двора изоставят приличието, за да огледат войниците, търсят свои близки. Други са просто ужасени. Не е предвидено тези от техния вид да проливат кръвта си. Не и така.

Пред мен Мейвън се оглежда напред-назад с ръце на хълбоците. Ако не го познавах по-добре, бих си помислила, че е разстроен, гневен или тъжен. Но това се очертава като поредното представление. Макар това да са Сребърни офицери, усещам как ме пробожда жал към тях.

Лазаретът е доказателство, че моите пазачи Арвън не са направени от камък. За моя изненада Китън е тази, която се пречупва първа: очите ѝ се наливат със сълзи, докато се оглежда наоколо. Приковава поглед върху далечния край на залата. Тела, покрити с бели савани. Трупове. Дузина мъртви.

В краката ми млад мъж издишва със съскане. Държи едната си ръка на гърдите, притискайки вероятно вътрешно нараняване. Приковавам очи върху неговите, оглеждам униформата и лицето му. По-възрастен от мен, с класическа красота под ивици сребърна кръв. Черно-златисти цветове. Династия Провос, левитатор. Не му отнема дълго време да ме разпознае. Веждите му леко се повдигат, когато осъзнава коя съм, и той се мъчи отново да си поеме дъх. Потреперва под погледа ми. Страхува се от мен.

— Какво стана? — питам го. В глъчката из залата гласът ми е съвсем малко по-силен от шепот.

Не знам защо отговаря. Може би си мисле, че ще го убия, ако не отговори. Може би иска някой да узнае какво всъщност става.

— Корвиум — прошепва в отговор офицерът от Династия Провос. Хрипти, мъчейки се да избута думите от гърлото си. — „Алената гвардия“. Истинско клане е.

В гласа ми потрепва страх.

— За кого?

Той се поколебава и аз чакам. Накрая си поема накъсан дъх.

— И за двете страни.

ПЕТНАЙСЕТ КАМЕРЪН

Не знаех какво евентуално би могло да подтикне принца изгнаник към действие, докато крал Мейвън започна проклетата обиколка по случай коронацията си. Явно маневра за отвличане на вниманието, определено поредна интрига. И идваше право към нас. Всички подозираха атака. И трябваше да ударим първи.

Кал беше прав за едно. Превземането на стените на Корвиум беше най-добрият ни план за действие.

Така че преди два дни той го направи.

В съюз с полковника и бунтовниците, вече намиращи се във вътрешността на укрепения град, Кал поведе ударна група от членове на „Алената гвардия“ и новокръвни войници. Снежната виелица им служеше за прикритие, а шокът от едно нападение даде резултат. Кал беше достатъчно благоразумен да не поиска от мен да се присъединя. Чаках в Рокаста с Фарли. И двете крачехме напред-назад край радиото, жадни за новини. Заспах, но тя ме разтърси и ме събуди преди зазоряване, ухилена. Държахме стените. Корвиум така и не разбра откъде му е дошло. В града цареше хаос.

И вече не можехме да стоим безучастно. Нито дори аз. Признавам си, че исках да отида. Не да се бия, а за да видя как всъщност изглежда победата. И разбира се, за да се доближа с една стъпка до Задушливите земи, до брат ми и някакво подобие на цел.

Така че ето ме тук, скрита в редицата от дървета заедно с останалите от частта на Фарли, загледана към черни стени и още по-черен дим. Корвиум гори отвътре. Не мога да видя много, но знам докладите. Хиляди Червени войници, някои — подтикнати от Гвардията, се нахвърлили върху офицерите си веднага щом Кал и полковникът атакували. Градът вече бил истинско буре с барут. Подобаващо, че един огнен принц запали фитила и го остави да експлодира. Дори сега, ден по-късно, боевете продължават, докато

превземаме града, улица по улица. От време на време пушечна стрелба нарушава относителната тишина и ме кара да трепна.

Отмествам поглед, опитвам се да видя по-далече, отколкото стигат човешките очи. Небето тук вече е тъмно, слънцето — замъглено от облачно сиво небе. На северозапад, в Задушливите земи, облаците са черни, натежали от пепел и смърт. Мори е някъде там, навън. Макар че Мейвън освободи взетите на служба непълнолетни, частта на Мори не се е преместила според най-новите ни разузнавателни сведения. Те са най-далечно разположената част, дълбоко в окоп. А „Алената гвардия“ в момента по една случайност се намира на мястото, на което ще се върне неговата част. Опитвам се да блокирам образа на близнака си, сгушен, за да се предпази от студа, с твърде голяма за него униформа, с тъмни и хлътнали очи. Но мисълта е прогорена в мозъка ми. Извързвам се обратно към Корвиум, към настоящата задача. Трябва да задържа вниманието си съсредоточено тук. Колкото по-скоро превземем града, толкова по-скоро можем да преместим взетите насила войници. *А после какво?*, питам се. Ще го изпратя у дома? В друга адска дупка?

Нямам отговори за гласа в главата си. Едва мога да преглътна мисълта да изпратя Мори обратно във фабриките на Ню Таун дори ако това означава да го изпратя обратно при родителите ни. Те са следващата ми цел, след като върна брат си. Една невъзможна мечта след друга.

— Двама Сребърни току-що хвърлиха Червен войник от една кула. — Ейда гледа с присвити очи през далекоглед. До нея Фарли остава неподвижна с ръце, спокойно скръстени на гърдите.

Ейда продължава да оглежда стените, разчитайки сигналите. В сивата светлина златистата ѝ кожа приема блед жълтеникав оттенък. Надявам се, че няма да повърне.

— Укрепяват позицията си, отстъпват и се прегрупират в централния сектор, зад втората обкръжаваща стена. По мои изчисления са поне петдесет — промърморва тя.

Петдесет. Опитвам се да преглътна страха си. Казвам си, че няма причина да се страхувам. Между нас и тях има армия. И никой не е толкова глупав, че да се опита да ме отведе насила някъде, където не искам да отида. Не и сега, не и с месеци на обучение зад гърба ми.

— Жертви?

— Сто души от гарнизона на Сребърните — мъртви. Повечето ранени са избягали заедно с останалите в пустошта. Вероятно в Рокаста. А в града е имало по-малко от хиляда. Мнозина са дезертирали към разбунтувалите се династии преди нападението на Кал.

— А най-новият доклад на Кал? — обръща се Фарли към Ейда. — Че Сребърните дезертират?

— Включих го в изчисленията си. — Тя почти звучи раздражена. Почти. Ейда има по-спокоен характер от когото и да било от нас. — В момента има задържани седемдесет и осем под закрилата на Кал.

Опирам ръце на хълбоците си, придавайки си тежест.

— Има разлика между дезертиране и предаване. Те не искат да се присъединят към нас; просто не искат да свършат мъртви. Знаят, че Кал ще прояви милост.

— Би ли предпочела да ги избие всичките? Да настрои всички срещу нас? — тросва се Фарли в отговор, обръщайки се към мен. След секунда махва пренебрежително с ръка. — Има повече от петстотин души, които са още там, готови да се върнат и да изтребят всички ни.

Ейда пренебрегва заядливата ни размяна на реплики и продължава бдението си. Допреди да се присъедини към „Алената гвардия“, била домашна прислужница на Сребърен управител. Свикнала е с много по-лоши неща от нас.

— Виждам Джулиан и Сара над Молитвената порта — казва тя.

Усещам как ме обзема спокойствие. Когато изпрати съобщение по радиото, Кал не спомена за никакви жертви в отряда си, но никога нищо не е сигурно. Радвам се, че Сара е добре. Примиждавам към заплашително изглеждащата Молитвена порта, търсейки черно-златистия знак в източния край на стените на Корвиум. Върху парапетите напред-назад се развява червен флаг: едва блещукащ цвят на фона на навъсеното небе. Ейда превежда:

— Сигнализират ни. Безопасно преминаване.

Тя хвърля поглед към Фарли в очакване на заповедта ѝ. След като полковникът е в града, тя е най-висшият офицер тук и думата ѝ е закон. Макар да не го показва, осъзнавам, че сигурно претегля вариантите си. Трябва да прекосим открит терен, за да стигнем до портите. Лесно може да се окаже капан.

— Виждаш ли полковника?

Страхотно. Няма доверие на един Сребърен. Не и толкова, че да му повери живота ни.

— Не — прошепва Ейда. Оглежда отново стените, будните ѝ очи обхващат с поглед всеки каменен блок. Следя движенията ѝ, докато Фарли чака, неподвижна и строга. — Кал е с тях.

— Чудесно — казва внезапно Фарли с гневно сини и решителни очи. — Да се изтегляме.

Следвам я неохотно. Колкото и да ми е неприятно да го призная, Кал не е човек, който би ни измамил. Поне не и фатално. Не е като брат си. Срецам погледа на Ейда над рамото на Фарли. Другата новокръвна леко накланя глава, докато вървим.

Натиквам стиснатите си юмруци в джобовете си. И да изглеждам като нацупена хлапачка, не ми пука. Аз съм точно това: уплашена, намусена хлапачка, която може да убива с поглед. Разяжда ме страх. Страх от града — и страх от самата мен.

От месеци не съм използвала способността си извън обучението, не и откакто онези проклети магнитрони смъкнаха джета ни от небето. Но си спомням какво е усещането: да превръщам тишината в оръжие. В затвора Корос убивах хора с нея. Ужасни хора. Сребърни, които държаха други като мен хванати в капан, за да умрат бавно. И още ми прилява от спомена. Почувствах как сърцата им спират. Усетих смъртта им, сякаш тя сполиташе мен. Такава сила — тя ме плаши. Кара ме да се питам в какво бих могла да се превърна. Мисля си за Мер, за това как рикошираше между свирепа ярост и вцепенена отчужденост. Това ли е цената на способности като нашите? Нима трябва да избираме — да станем празни или да се превърнем в чудовища?

Потегляме в мълчание, всички — остро даващи си сметка за опасната си позиция. Открояваме се рязко в пресния сняг, предпазливо стъпваме в следите, оставени от стъпките на другите. Новокръвните в отряда на Фарли са особено изнервени. Една от вербуваните лично от Мер, Лори, ни води с нюха на истински копой, постоянно обръщайки глава напред-назад. Сетивата ѝ са невероятно изострени, така че ако се задава атака, тя ще я види, ще я чуе или ще я помирише. След нападението върху затвора Корос, след като заловиха Мер, тя започна да боядисва косата си кървавочервена. Прилича на рана на фона на

снега и металносивото небе. Спирам погледа си върху раменните ѝ лопатки, готова да побягна, ако тя дори само се поколебае.

Дори бременна, Фарли успява да изглежда авторитетно. Смъква пушката от гърба си и я държи в двете си ръце. Но не е толкова нащрек като другите. Очите ѝ отново ту се разфокусират, ту се фокусират. Усецам познат спазъм на тъга за нея.

— С Шейд ли дойде тук? — питам я тихо.

Тя рязко обръща глава в моята посока:

— Защо казваш това?

— Като за шпионин понякога си доста лесна за разчитане.

Пръстите ѝ барабанят по дулото на пистолета ѝ.

— Както казах, Шейд все още е главният ни източник на сведения относно Корвиум. Ръководех неговата операция тук. Това е всичко.

— Разбира се, Фарли.

Продължаваме мълчаливо нататък. Дъхът ни се носи като мъгла по въздуха, а студът настъпва, завладява най-напред пръстите на краката ми. В Ню Таун имахме зима, но никога такава. По някакъв начин беше свързано със замърсяването. А заради топлината от фабриките постоянно се потяхме по време на работа дори посред зима.

Фарли е езернячка по рождение, по-привикнала към това време. Няма вид да забелязва снега или бодящия студ. Умът ѝ все още очевидно е някъде другаде. При някого другиго.

— Предполагам, че е хубаво, дето не тръгнах да търся брат си — промърморвам към тишината. Както за самата мен, така и за нея. Нещо друго, за което да мислим. — Радвам се, че не е тук.

Тя ми хвърля кос поглед. Очите ѝ се присвиват с подозрение.

— Нима Камерън Коул признава, че е сгрешила за нещо?

— Това поне мога да направя. Аз не съм Мер.

Друг навярно би сметнал, че е грубо да го кажа. Фарли се ухилва:

— И Шейд беше упорит. Семейна черта.

Очаквам, че неговото име действа като котва, която я тегли надолу. Вместо това то я кара да продължи да се движи, да поставя единия крак пред другия. Да изрича една дума след друга.

— Срецнах го на няколко мили отук. Имах задача да набирам помощници от групата на Уисъл от черния пазар на Норта. Да

използвам вече съществуващи организации, за да подпомогна по-добре „Алената гвардия“. Онзи Уисъл в Подпорите ми подхвърли за няколко войници тук, които можеше да са готови да сътрудничат.

— Шейд е бил един от тях.

Тя кимва, замислена:

— Беше разпределен в Корвиум с поддържащите войски. Адютант на офицер. Добър пост за него, още по-добър за нас. Той предоставяше на „Алената гвардия“ многобройни сведения, като всичките минаваха през мен. Докато стана ясно, че не може да остане повече. Прехвърляха го в друг легион. Някой знаеше, че той притежава необичайна способност, и щяха да го екзекутират заради нея.

Никога не съм чувала тази история. Съмнявам се, че мнозина са я чували. Фарли не е особено откровена по отношение на личната си история. Не мога да кажа защо ми разказва сега. Но разбирам, че има нужда да го направи. Оставям я да говори, давам ѝ онова, което иска.

— А после, когато сестра му... никога не съм го виждала обзет от такъв ужас. Гледахме Изпитанието на кралиците заедно. Гледахме я как пада, гледахме мълнията ѝ. Той мислеше, че Сребърните ще я убият. Предполагам, че знаеш останалото. — Тя прехапва устна и свежда поглед надолу по дължината на пушката си. — Идеята беше негова. Вече се налагаше да го измъкнем от армията, за да го предпазим. Затова той фалшифицира съобщението за екзекуцията си. Лично помогна с книгата. После изчезна. На Сребърните не им пука достатъчно, за да проследят списъците на мъртвите Червени. Разбира се, семейството му имаше нещо против. Тази част го смути за известно време.

— Но въпреки това го е направил. — Опитвам се да проявя разбиране, но не мога да си представя да подложя собственото си семейство на нещо такова за нищо на света.

— Трябваше. И... и това послужи като добра мотивация. Мер се присъедини към нас, след като разбра. Един Бароу в замяна на друг.

— Значи тази част от речта ѝ не беше лъжа. — Мисля си за онова, което Мер беше принудена да каже, втренчена гневно в камерата, сякаш беше пред взвод за разстрел. Попитаха дали искам отмъщение за смъртта му. — Нищо чудно, че има лични проблеми. Никой не ѝ казва истината за нищо.

— Обратният път ще е дълъг за нея — промърморва Фарли.

— За всички.

— А сега е на онази адска обиколка с краля — продължава бързо Фарли. Вдига обороти като машина, гласът ѝ набира инерция и сила с всяка изминала секунда. Призрактът на Шейд изчезва. — Това ще улесни нещата. Все още е ужасно трудно, разбира се, но възелът е разхлабен.

— Имате ли налице някакъв план? Тя се приближава все повече с всеки изминал ден. Арборус, Железният път...

— Вчера беше в Рокаста.

Тишината около нас се променя. Ако останалите от нашата част не са слушали преди, сега определено слушат. Поглеждам назад да срещна поглед с този на Ейда. Очите ѝ с цвят на течен кехлибар се разширяват и почти виждам как се въртят зъбчатите колелца в безупречния ѝ ум.

Фарли продължава упорито:

— Кралят посети ранените войници, евакуирани от първата вълна на атаката. Разбрах едва когато бяхме на половината път дотук. Ако знаех, може би... — прошепва тя. — Е, сега е твърде късно за това.

— Кралят на практика пътува с армия — казвам ѝ. — Мер е охранявана денонощно. Нямахте да можеш да направиш нищо, не и само с нас.

Въпреки това бузите ѝ поруменяват, и то не от студа. Пръстите ѝ постоянно почукват разсеяно по приклада на пушката ѝ.

— Вероятно не — отвърща. — Вероятно не. — По-мекко, за да убеди себе си.

Корвиум хвърля сянка над нас и температурата пада. Вдигам яката си още повече, опитвайки се да се заровя в топлината ѝ. Чудовищното съоръжение с черни стени сякаш надава вой към нас.

— Ето там. Молитвената порта. — Фарли посочва към разтворена паст от железни шипове и златни зъби.

Арката е обточена с блокове от Безмълвен камък, но не мога да ги почувствам. Не ми действат. За мое облекчение на портата стоят на пост Червени войници с отличителни униформи в цвят на ръжда и износени ботуши. Минаваме напред, отклоняваме се от заснежения път и влизаме в челюстите на Корвиум. Фарли вдига поглед към

Молитвената порта, докато минаваме през нея: очите ѝ са широко разтворени, сини и потрепващи. Чувам я как прошепва нещо под нос.

— Когато влизаш, се молиш да си тръгнеш. Когато си тръгваш, се молиш никога да не се върнеш.

Въпреки че никой не слуша, аз също се помолвам.

Кал седи приведен над бюро, притиснал кокалчетата си към плоската част на дървото. Броните му са струпани на купчина в ъгъла: плоски парчета черна кожа, захвърлени, за да покажат грамадното мускулесто тяло на младия мъж отдолу. Потта сплъстява черната му коса, кара я да прилепва към челото му и рисува проблясващи линии на изтощение надолу по врата му. Не от горещина, макар че неговата способност затопля стаята по-добре от всякакъв огън. Не, това е страх. Срам. Питам се колко Сребърни е бил принуден да убие. Недостатъчно, прошепва част от мен. Въпреки това видът му с ужасите на обсадата, ясно изписани върху лицето му, дава дори на мен достатъчен повод да се смутя. Знам, че не е лесно. Не може да е.

Той се вира в нищото, бронзовите му очи сякаш пробиват дупки. Не помръдва, когато влизам в стаята, вървейки бавно зад Фарли. Тя отива при полковника и сядва срещу него, докато той държи едната си ръка на слепоочието, а с другата приглажда някаква карта или схема. Вероятно Корвиум, ако съдя по осмоъгълната форма и разширяващите се кръгове, които трябва да представляват стени.

Усещам зад гърба си Ейда, колебаеща се дали да се присъедини към нас. Налага се да я побутна. Бива я в това повече от всекиго друго, острият ѝ ум е истински дар за „Алената гвардия“. Но нагласата ѝ на прислужница е нещо трудно за преодоляване.

— Давай — промърморвам, слагайки длан върху китката и Кожата ѝ не е толкова тъмна като моята, но в сенките всички започваме да се сливаме в едно.

Тя ми кимва леко и ми отправя още по-недоловима усмивка.

— В кой кръг са? В централния ли?

— Вътрешната кула — отвръща полковникът. Почуква с кокалчетата на пръстите си по съответното място на картата. — Добре укрепена дори на подземните нива. Научих го по трудния начин.

Ейда въздъхва:

— Да, вътрешната кула е построена за подобна цел. Като последно укрепление, добре въоръжено и снабдено. Двойно

запечатана. И натъпкана до пръсване с петдесет обучени Сребърни. Със заприщването вътре като нищо може да има пет пъти по толкова.

— Като паяци в дупка — промърморвам.

Полковникът подхвърля:

— Може би ще започнат да се изяждат помежду си.

Трепването на Кал не остава незабелязано.

— Не и докато общ враг блъска по вратата. Нищо не сплотява Сребърните толкова много, колкото някого, когото да мразят. — Той не вдига поглед от бюрото, очите му са все така приковани върху дървото. Ясно е какво има предвид. — Особено сега, когато всички знаят, че кралят е наблизко. — Лицето му потъмнява като буреносен облак. — Могат да чакат.

С ниско ръмжене Фарли довършва мисълта вместо него:

— А ние не можем.

— Ако получат заповед, легионите от Задушливите земи могат да пристигнат с усилен марш тук за ден. По-малко, ако са... мотивирани. — Ейда се поколебава за последната дума. Не е нужно да се задълбочава. Вече мога да си представя брат си, технически освободен от новите закони на Мейвън, пришпорван от Сребърни офицери, принуден да тича през снега. Само за да се хвърли срещу своите.

— Със сигурност Червените ще се присъединят към нас — казвам, мислейки на глас дори само за да се преборя с образите в главата си. — Нека Мейвън изпрати армиите си. Това само ще надъха нашите. Войниците ще се обърнат на наша страна, както направиха тези тук.

— В думите ѝ може и да има логика... — подема полковникът, съгласил се с мен като никога. Странно усещане. Но Фарли го прекъсва рязко.

— Добре. Гарнизонът в Корвиум се бунтува от месеци, всява собствен смут, подтикван, тласкан и предизвикван към това избухване. Не мога да кажа същото за легионите. Или за броя Сребърни, които той ще убеди да постъпят на служба.

Ейда се съгласява с нея, кимайки в такт с думите ѝ.

— Крал Мейвън е предпазлив в разказа си за събитията в Корвиум. Рисува всичко тук като тероризъм, не като бунт. Анархия. Дело на кръвожадна, стремяща се към геноцид Алена гвардия.

Червените от легионите, Червените от кралството нямат представа какво става тук.

Кипяща от гняв, Фарли закрилнически слага ръка върху корема си.

— Загубих достатъчно, защото се основавах на предположения като „ако“ и „може би“.

— Всички изгубихме — казва Кал с дистанциран тон. Най-накрая се отдръпва от бюрото и обръща гръб на всички ни. С няколко дълги крачки прекосява стаята и отива до прозореца, заглежда се навън към все още горящия град.

Леденият вятър стеле дим, разнося чернилка в небето. Напомня ми за фабриките. Потръпвам, когато си спомням за тях. Татуировката върху врата ми ме сърби, но не се почесвам с изкривените си пръсти. Чупени толкова много пъти, че не мога да ги преброя. Веднъж Сара поиска да ги оправи. Не ѝ позволих. Подобно на татуировката, подобно на дима те ми напомнят за онова, от което дойдох и което никой друг не бива да понася.

— Предполагам, че нямаш никакви идеи за това? — пита Фарли, като взема картата от ръцете на баща си. Хвърля кос поглед към принца изгнаник.

Кал свива широките си рамене: виждам очертания им силует, когато се поклащат.

— Твърде много. Всичките — лоши. Освен ако...

— Няма да допусна да излязат оттук — процежда полковникът. Звучи раздразнен. Предполагам, че вече са провели спор за това. — Мейвън е твърде близо. Ще изтичат при него и ще се върнат ожесточени, с повече воини.

Проблясващата гривна на китката на Кал потрепва, поражда искри, които се придвижват по ръката му в бързо избухване на червен пламък.

— Въпреки това Мейвън идва! Чухте докладите. Вече е в Рокаста и се придвижва на запад. Пристига тук с парадна стъпка, маха с ръка и се усмихва, за да скрие, че е дошъл да си върне Корвиум. И ще го направи, ако се биете с него в разбит град, докато подпираме гърбове на клетка с вълци! — Той се завърта рязко с лице към полковника, по раменете му още тлее жарава. Обикновено може да се контролира достатъчно, за да спаси дрехите си. Сега не е така. Димът се задържа

по него, разкривайки овъглени дупки в долната му риза. — Една евентуална битка на два фронта е истинско самоубийство.

— А заложници? Искаш да ми кажеш, че в онази кула няма нито един ценен човек? — излайва полковникът в отговор.

— Не и за Мейвън. Той вече държи единствения човек, за когото би разменил всичко.

— Значи не можем да ги уморим от глад, не можем да ги освободим, не можем да се пазарим. — Фарли отмята с пръсти думите.

— И не можете да убиете всички. — Потупвам устната си. Кал ме поглежда изненадан. Просто свивам рамене. — Ако имаше начин, ако беше приемливо, полковникът щеше вече да го е направил.

— Ейда? — подтиква я меко Фарли. — Можеш ли да видиш нещо, което ние не виждаме?

Очите на Ейда прелитат напред-назад, оглеждайки както схемата, така и собствените си спомени. Числа, стратегии, цялата огромна информация на нейно разположение. Мълчанието ѝ ни най-малко не е успокояващо.

— Имаме нужда от онзи проклет ясновидец — промърморвам. Никога не съм срещала Джон, онзи, заради който стана възможно Мер да ме открие и залови. Но съм го виждала достатъчно в излъчванията на Мейвън в ефир. — Да го накараме да ни свърши работата.

— Ако е искал да помогне, щеше да е тук. Но онзи проклет призрак офейка — изругава Кал. — Дори нямаше приличието да вземе Мер със себе си, когато избяга.

— Няма полза да размишляваме върху онова, което не можем да променим. — Фарли отърква ботуша си в студения под. — Е, в такъв случай грубата сила ли е единственото, което ни остана? Да съборим кулата камък по камък? Да платим за всеки сантиметър с по няколко литра кръв?

Преди Кал да успее да избухне отново, вратата се отваря рязко. Джулиан и Сара почти се изтърколват вътре, и двамата — с широко разтворени очи и облени в сребриста руменина. Полковникът скача на крака, изненадан и готов за отбрана. Никой от нас не е глупак, когато става въпрос за Сребърните. Страхът ни от тях е дълбок чак до костите, вкоренен е в кръвта ни.

— Какво има? — пита той, червеното му око проблясва в алено. — Нима приключихте с разпита толкова скоро?

При думата *разпит* Джулиан се наежва и се усмихва злобно:

— Моите въпроси са истинска милост в сравнение с това, което правите вие.

— Как не — подмята Фарли. Измерва с поглед Кал и той се размърдва, смутен под погледа ѝ. — Не ми разправяй за милостта на Сребърните.

Не харесвам много Джулиан и му се доверявам още по-малко, но изражението върху лицето на Сара е стряскащо. Тя се взира в мен, сивото ѝ лице е изпълнено със съчувствие и страх.

— Какво има? — питам я, макар да знам, че само Джулиан може да отговори. Дори в Корвиум тя все още не е открила друг лечител на повърхностни рани, който да е готов да ѝ върне езика. Сигурно всичките са във вътрешната кула или мъртви.

— Генерал Макантос наглежда ръководенето на обучението — казва Джулиан. Подобно на Сара ми хвърля колеблив поглед. Пулсът ми блъска в ушите. Каквото и да се готви да каже, няма да ми хареса. — Преди обсадата част от един легион беше отзован за допълнително обучение. Не бяха годни да влязат в окопите. Дори като за Червени.

Бушуващата ми кръв започва да вие в ушите ми: вихър, който почти удавя гласа на Джулиан. Усещам как Ейда идва до мен, рамото ѝ леко докосва моето. Тя знае накъде води това. Аз също.

— Открихме свитъците. Няколкостотин деца от Легиона на кинжала, отзовани в Корвиум. Неосвободени дори след указа на Мейвън. Унищожихме повечето, но някои... — Джулиан се застава да продължи, въпреки че се запълва с думите. — Те са заложници. Във вътрешната кула, с останалите Сребърни офицери.

Опирам ръка на хладната стена на кабинета, за да намеря опора. Моята тишина умолява, напират под кожата ми, иска да се разпростре и да повлече надолу всичко в стаята. Налага се сама да кажа думите, защото явно Джулиан няма да го направи.

— Брат ми е там вътре.

Сребърният кучи син се поколебава, проточвайки момента. Най-накрая проговаря:

— Така мислим.

Ревът на блъскащото ми сърце заглушава гласовете им. Не чувам нищо, когато побягвам от стаята, измъквам се от ръцете им,

спринтирам надолу през административната щабквартира. Дори някой да ме следва, не знам това. Не ме е грижа.

Единствената мисъл в ума ми е Мори. Мори и петдесетте бъдещи трупа, стоящи на пътя ни.

Аз не съм Мер Бароу. Няма да предам брат си на това.

Моята способност за заглушаване се къдри около мен, тежка като дим, мека като перушина, капеща от всяка пора като пот. Усещането не е физическо. Няма да срути кулата вместо мен. Моята способност действа единствено на плътта. Упражнявала съм се. Това ме плаши, но имам нужда от него. Подобно на ураган, безмълвието кипи около мен, събира се около окото на усилваща се буря.

Не знам къде отивам, но в Корвиум е лесно да се ориентира човек. А дори самото име на вътрешната кула обяснява къде се намира тя. Градът е подреден, добре планиран като гигантски механизъм. Разбирам това. Стъпалата ми се удрят в паважа, тласкат ме през външното укрепление. От лявата ми страна високите стени на Корвиум почти докосват небето. Отдясно, казарми, канцеларии и тренировъчни помещения са струпани до втория кръг от гранитни стени. Трябва да намеря следващата порта, да започна да се промъквам навътре. Аленият ми шал е достатъчна маскировка. Изглеждам като член на „Алената гвардия“. Бих могла да съм от „Алената гвардия“. Червените войници ме оставят да притичам, твърде разсеяни или твърде възбудени, или твърде заети, за да ги е грижа за още някой залутал се бунтовник, врязващ се сред тях. Отхвърлили са господарите си. Почти невидима съм за тях.

Но не и за негово проклето кралско височество Тиберий Калоре.

Той ме улавя за ръката и ме принуждава да се завъртя. Знаем, че ако не е способността ми за заглушаване, пулсираща около нас, щеше да е пламнал. Принцът е находчив, използва инерцията ни да ме запрати назад и да остане извън обсега на смъртоносните ми ръце.

— Камерън! — изкрещява, протегнал едната си длан. Пръстите му потрепват, пламъците по тях се опитват да се доберат до някакъв въздух. Когато прави още една крачка назад, изпречил се твърдо на пътя ми, те запламтяват по-силно, промъкват се нагоре към лакътя му. Отново е облякъл бронята си. Сключващи се плоскости от кожа и стомана го правят да изглежда по-як и набит. — Камерън, ще умреш, ако отидеш в онази кула сама. Ще те разкъсат.

— Какво ти пука? — озъбвам се в отговор. Костите ми се вдървяват, челюстта ми се стяга и аз напирям малко по-силно. Тишината стига до него. Огънят му започва да тлее, а гръклянът му подскача. Кал чувства заглушаването. Причинявам му болка. Задръж. Помни константата си. Не твърде много, не твърде малко. Прилагам още малко натиск и той прави още една крачка назад, още една стъпка в посоката, в която трябва да отида аз. Втората порта ме примамва отнякъде над рамото му. — Тук съм по една причина. — Не искам да се боря с него. Просто искам да се отмести. — Не смятам да допусна твоите хора да го убият.

— Знаем! — изръмжава той в отговор с гърлен глас. Питам се дали всички от неговия огнен вид имат очи като неговите. Очи, които горят и тлеят. — Знаем, че отиваш там вътре. Така бих направил и аз, ако... така бих направил и аз.

— Пусни ме тогава.

Той стисва челюст: истинско олицетворение на решителността. Планина. Дори сега, в обгорени дрехи, натъртен, с разбито тяло и опустошен ум, той изглежда като крал. Кал е точно типът човек, който никога няма да коленичи. Не му е заложено. Не е създаден така.

Но аз съм била пречупвана твърде много пъти, за да се пречупя отново.

— Кал, пусни ме. Пусни ме да го намеря. — Звучи като отчаяна молба.

Този път той пристъпва напред. А пламъците по пръстите му стават сини, толкова горещи, че парват въздуха. И въпреки това се поколебават пред способността ми, борещи се да дишат, борещи се да горят. Бих могла да ги угася, ако поискам. Бих могла да сграбча всичко, което той представлява, и да го разкъсам, да го убия, да почувствам как всеки сантиметър от него умира. Част от мен иска да го направи. Една глупава част, направлявана от гняв, ярост и сляпа жажда за мъст. Оставям я да подхрани способността ми, оставям я да ме направи силна, но не ѝ позволявам да ме контролира. Точно както ме научи Сара. Границата е тънка.

Очите му се присвиват, сякаш знае какво си мисля. Затова съм изненадана, когато изрича думите. Почти не ги чувам над звука на блъскащото си като чук сърце.

— Нека помогна.

Преди „Алената гвардия“ си мислех, че съюзниците действат точно на една и съща вълна. Като машини в тандем, работещи за постигане на обща цел. Колко наивно. С Кал сме привидно на една и съща страна, но категорично не искаме едно и също.

Той представя открито плана си. Излага го в пълни подробности. Достатъчно, за да осъзная как възнамерява да използва яростта ми, да употреби брат ми, за да изпълни собствените си цели. Отвлечи вниманието на пазачите, влез във вътрешната кула, използвай способността си за заглушаване като щит и накарай Сребърните да предадат зложниците си в замяна на свобода. Джулиан ще отвори портите; аз ще ги придружа лично. Никакво кръвопролитие. Никаква обсада повече. Корвиум ще бъде изцяло наш.

Добър план. Само дето гарнизонът на Сребърните ще бъде освободен и ще може да се присъедини отново към армията на Мейвън.

Израснах в бедняшко гето, но не съм глупава. И определено не съм и някое сантиментално момиче, което да се прехласва по ъгловатата челюст и кривата усмивка на Кал. Чарът му си има граници. Успяваше да очарова Бароу, не мен.

Само ако принцът беше малко по-суров и рязък. Кал е помекосърдечен, отколкото е добре за него. Няма да остави Сребърните войници на несъществуващата милост на полковника дори и ако единствената друга възможност е да ги пусне само за да се бият отново с нас.

— Колко време ти трябва? — питам. Не е трудно да го лъжа право в лицето. Не и когато знам, че той също се опитва да ме изиграе.

Той се ухилва. Мисли си, че ме е спечелил на своя страна. Идеално.

— Няколко часа, за да организирам добре нещата. Джулиан, Сара...

— Добре. Ще бъда във външната казарма, когато си готов. — Извъръщам се, заставяйки се да отправя изключително замислен поглед в далечината. Вятърът се усилва и разрошва плитките ми. Струва ми се по-топло не заради Кал, а заради слънцето. Пролетта най-сетне ще дойде. — Имам нужда да си избистря главата.

Принцът кимва разбиращо. Плясва ме с огнена ръка по рамото и го стисва. В отговор се насилвам да докарам усмивка, която напомня

повече за гримаса. В мига щом му обръщам гръб, я оставям да се смъкне от лицето ми. Той изостава, очите му прогарят дупки в гърба ми, докато леката извивка на обкръжаващата стена ме скрива от поглед. Въпреки затоплянето надолу по гръбнака ми пробягва тръпка. Не мога да позволя на Кал да направи това.

Но няма да допусна Мори да прекара и секунда повече в онази кула.

Далеч напред, Фарли идва с отсечени крачки в моята посока, движи се толкова бързо, колкото позволява тялото ѝ. Лицето ѝ потъмнява, когато ме забелязва, челото ѝ се набраздява толкова силно, че цялото ѝ лице почервява като цвекло. Това кара перлено белия белег отстрани до устата ѝ да изпъква по-силно от обикновено. Като цяло сплашваща гледка.

— Коул — казва рязко тя с глас, строг като на баща ѝ. — Страхувах се, че се каниш да тръгнеш и да направиш нещо наистина глупаво.

— Не и аз — отвърщам, снижила гласа си до ниско мърморене. Тя накланя глава и аз ѝ правя знак да ме последва.

В мига щом влизаме на сигурно място в един склад, ѝ разказвам всичко колкото мога по-бързо. Тя пухти недоволно през цялото време, сякаш планът на Кал е просто нещо дразнещо, а не напълно опасен за всички ни.

— Той излага целия град на риск — завършвам със сприхав тон. — И ако приведе плана в действие...

— Знам. Но ти казах преди: Монтфорт и Командването искат Кал с нас на почти всяка цена. Той е на практика неуязвим за куршуми. Всеки друг би бил разстрелян като метежник. — Фарли се почесва с две ръце по кожата на главата, дърпа измъкнали се кичурчета от русата си коса. — Не искам да правя това, но войник, който няма мотив да приема заповеди и се придържа към собствени планове, не е някой, който искам да ми пази гърба.

— Командването. — Мразя думата и за когото там се отнася, по дяволите. — Започвам да си мисля, че може би не вземат присърце най-важните ни интереси.

Фарли не изказва несъгласие.

— Трудно е, ако се уповаваме изцяло на тях. Но те виждат онова, което ние не виждаме, онова, което не можем да видим. А сега... — Тя

с усилие си поема дъх. Очите ѝ се приковават върху пода с точността на лазер. — Научих, че Монтфорт всеки момент ще се замеси още повече.

— Какво значи това?

— Не съм напълно сигурна.

Изсумтявам насмешливо:

— Не разполагаш с пълната картина? Шокирана съм.

Кръвнишкият поглед, който ми отправя, може да среже кост.

— Системата не е свършена, но ни предпазва. Ако смяташ да се цупиш, няма да ти помогна.

— О, значи сега имаш идеи?

Тя се ухилва мрачно:

— Няколко.

Харик не е изгубил склонността си да потрепва нервно.

Поклаща глава нагоре-надолу, докато Фарли излага със съскане плана ни, с бързо движещи се устни. Не смята да влиза в кулата с нас, но възнамерява да се увери, че ние наистина можем да влезем.

Харик изглежда нащрек. Той не е воин. Не дойде в Корос, не участваше и в нападението в Корвиум, макар че създаваните от него илюзии щяха да ни помогнат неимоверно много. Пристигна с нас, останалите, влачейки се зад бременната ни предводителка. Нещо стана с него, когато Мер още беше с нас, по време на едно вербуване на новокръвни, което се обърка. От тогава насам той гледа да не се замесва в схватки: по-често е в отбранителна позиция, отколкото в най-оживените редици на битката. Завиждам му. Той не знае какво е чувството да убиеш някого.

— Колко заложници? — пита с глас, потрепващ като пръстите му. По бузите му разцъфва червена руменина и се разлива под пребледнялата от зимния студ кожа.

— Най-малко двайсет — отговарям колкото мога по-бързо. — Мислим, че брат ми е един от тях.

— С поне петдесет Сребърни на пост — добавя Фарли. Не смекчава и не омаловажава опасността. Няма да го накара с измама да направи това.

— О — промърморва той. — О, боже.

Фарли кимва:

— От теб зависи, разбира се. Можем да намерим други начини.

— Но никакви с по-малка вероятност за кръвопролитие.

— Правилно. Твоите илюзии... — продължавам настойчиво, но той вдига трепереща ръка. Питам се дали и способността му е трепереща и разколебана като него.

Устата му се отваря, но от нея не излизат думи. Чакам напрегнато, на нокти, умолявайки го с всеки нерв на тялото си. Трябва да види колко важно е това. Длъжен е.

— Добре.

Налага се да възпра ликуването си. Това е добра стъпка, но не победа, а не мога да спра да се стремя към такава, докато Мори не е в безопасност.

— Благодаря ти. — Стискам ръцете му и ги оставям да треперят в моите. — Толкова много ти благодаря.

Той примигва учестено, кафявите му очи срещат моите.

— Недей да ми благодариш, докато това не свърши.

— Така си е, нали? — промърморва Фарли. Заради нас се опитва да не изглежда мрачна. Планът ѝ е прибързан, но Кал ни принуждава да действаме. — Добре, последвайте ме — казва тя. — Това ще бъде бързо, тихо и с малко късмет — чисто.

Следваме я, докато тя се промъква както покрай войници от „Алената гвардия“, така и покрай дезертиралите Червени, които минават на наша страна. Мнозина допират ръце до челата си в знак на почит към нея. Тя е добре позната фигура в организацията и ние се осланяме на уважението, с което се ползва. Докато вървим, подръпвам плитките си, затягайки ги възможно най-добре. Подръпването е полезно болка. Държи ме нащрек. И предоставя на ръцете ми някакво занимание. Иначе може да се присвивам от нервни спазми така силно, както и Харик.

С Фарли начело, никой не ни спира на портите на кръга и се отправяме към центъра на Корвиум, където застрашително се издига вътрешната кула. Черен гранит се забива в небето, осеян с прозорци и балкони. Всичките са плътно затворени, а в подножието стоят в кръг десетки войници, пазещи двата укрепени входа към кулата. Заповеди на полковника, обзалагам се. Побързал е да удвои охраната, след като е осъзнал, че искам да вляза, а Кал иска Сребърните да излязат. Капитанът не ни повежда нагоре към кулата, а покрай нея, в една от пристройките срещу централната обиколна стена. Подобно на

останалата част от града тя е от злато, желязо и черен камък, намираща се в сянка дори посред бял ден.

Сърцето ми блъска глухо, все по-бързо с всяка стъпка напред в мрака на един от многобройните затвори, осеяли Корвиум. Според плана Фарли ни повежда надолу по едно стълбище и слизаме до нивото на килиите. По кожата ми ползват тръпки при вида на решетките: каменните стени имат восъчен цвят в мъждивата светлина на твърде малобройни крушки. Поне килиите са празни. Дезертиралите Сребърни на Кал са отвъд Молитвената порта, затворени в помещението точно над арките от Безмълвен камък, където способностите им са несъществуващи.

— Ще отвлека вниманието на пазачите на долното ниво, докато Харик вмъкне двама ви покрай тях — казва Фарли тихо, опитвайки се да не позволи на гласа си да отеква. Спокойно ми подава два ключа. — Първо железният. — Посочва грубия черен метален ключ, голям колкото юмука ми, после блестящия и изящен с остри зъбци. — После сребърният.

Пъхам ги в отделни джобове, за да мога да стигна лесно до тях.

— Разбрано.

— Все още не мога да заглушавам звука така добре, както да замъглявам гледките, ето защо трябва да бъдем възможно най-тихи — промърморва Харик. Побутва вътрешната част на ръката ми и нагажда стъпките си към моите. — Стой плътно до мен. Нека да поддържам илюзията възможно най-малка за най-дълго време.

Кимвам разбиращо. Харик трябва да пести силата си за заложниците.

Килиите лъкатушат все по-надълбоко и по-надълбоко в земята под Корвиум. Става все по-влажно и по-студено с всяка минута, докато дъхът ми излиза като мъгла. Когато зад един ъгъл проблясва ярка светлина, не изпитвам успокоение. Фарли стига само дотам.

Тя прави безмълвен жест, махайки и на двама ни да се дръпнем назад. Сгушвам се по-плътно до Харик. Това е. Из тялото ми бушуват вълнение и страх. Идвам, Мори.

Брат ми е наблизко, заобиколен от хора, които са готови да го убият. Нямам време да се тревожа дали ще убият мен.

Нещо се поклаща пред погледа ми и се спуска като завеса. Илюзията. Харик ме обляга на гърдите си и вървим заедно, в синхрон.

Виждаме всичко достатъчно добре, но когато Фарли поглежда назад да провери, очите ѝ търсят трескаво, сновящи напред-назад. Не може да ни види. Стражите зад ъгъла също не могат.

— Наред ли е всичко тук долу? — пита доволно тя, стъпвайки по камъка много по-шумно от необходимото. Харик и аз я следваме на безопасно разстояние и когато завиваме по коридора, виждаме шестима добре въоръжени войници с червени шалове и защитно облекло. Стоят в отсрещния край на тесния коридор рамо до рамо, непоклатими.

При появата на Фарли застават мирно. Единият, пълен мъж с врат, по-дебел от бедрото ми, се обръща към нея от името на останалите:

— Да, капитане. Никаква следа от движение. Ако Сребърните възнамеряват да направят опит за бягство, няма да е през тунелите. Дори те не са толкова лекомислени.

Фарли стисва челюст:

— Добре. Дръжте под око... о!

Тя трепва и се превива на две, опирайки се с една ръка на среднощно черните стени. С другата стиска корема си. Лицето ѝ се набраздява от болка.

Пазачите забързват да ѝ помогнат: трима скачат до нея в миг. Оставят в редиците си много по-голяма пролука от необходимото. Харик и аз се придвижваме бързо, плъзгайки се покрай отсрещната стена, за да стигнем до запечатаната врата, която задънва коридора. Фарли наблюдава вратата, докато коленичи, все още имитирайки спазъм или нещо по-лошо. Илюзията около мен се надипля още малко, свидетелства за съсредоточаването на Харик. Сега той крие не само нас, а и врата, зейнала отворена зад половин дузина войници, на които е възложено да я пазят.

Фарли изскимтява, докато тикам в ключалката железния ключ и завъртам механизма. Поддържа преструвката, съскането и виковете ѝ от болка се редуват в овладян ритъм, за да отклонят вниманието от евентуални скърцащи панти. За късмет, вратата е добре смазана. Когато се отваря, никой не вижда и никой не чува.

Затварям я бавно, за да предотвратя трясъка на желязо по гранит. Светлината изчезва сантиметър по сантиметър, докато оставаме в

почти непрогледна тъмнина. Не ни следва дори суетенето на Фарли или на войниците ѝ, достатъчно заглушено от затворената врата.

— Да вървим — казвам му, като го хващам здраво под ръка.

Една, две, три, четири... Броя стъпките си в тъмнината, прокарвайки ръка по смразяващо студената стена.

Усещам прилив на адреналин, когато стигаме до втората врата, сега точно под вътрешната кула. Нямах достатъчно време да запамята конструкцията ѝ, но знам основното. Достатъчно, за да се добера до зложниците и да ги изведа право на безопасно място в централната част. Без зложници Сребърните няма да разполагат с нищо, което да спазарят. Ще трябва да се предадат.

Вървя опипом покрай вратата и побутвам наоколо да потърся дупката за ключа. Малка е и ми е нужно доста опипване и разминаване, за да вкарам ключа в ключалката както трябва.

— Готово — промърморвам. Предупреждение към Харик и към самата мен.

Докато отварям път към кулата, си давам сметка, че това може да е последното нещо, което изобщо правя. Дори с моята способност и тази на Харик не можем да се мерим по сила с петдесетима Сребърни. Ако това се обърка, загиваме. А зложниците, вече подложени на толкова много ужаси, вероятно също ще умрат.

Няма да позволя това да се случи. Не мога.

Съседното помещение е също толкова тъмно като тунела, но по-топло. Кулата е здраво запечатана срещу природните стихии точно както каза Фарли. Харик се вмъква зад мен и заедно затваряме вратата. Ръката му леко докосва моята. Сега не потръпва. Хубаво.

Би трябвало да има стълби... да. Пръстите ми опират в едно долно стъпало. Без да пускам китката на Харик, тръгвам нагоре към неясна, но постоянно усилваща се светлина. Два реда стълби нагоре точно като двата реда стъпала надолу, по които стигнахме до затворническите килии.

Шепотите отекват с вибриране от стените, достатъчно плътни, за да се чуват, но твърде приглушени, за да можем да ги разгадаем. Разтревожени гласове, водени шепнешком спорове. Примигвам бързо, когато тъмнината се разсейва и стигаме до приземния етаж на кулата и подаваме глави от стъпалата. Около нас се стеле езерце от топла светлина, осветяваща кръглото стълбище, което се вие нагоре по

високото, централно помещение. „Гръбнакът“ на кулата. От няколко площадки се разклоняват врати, всяка — залостена с резе. Сърцето ми бие в гръмотевичен ритъм толкова силно, та си мисля, че Сребърните може да го чуят.

Двама от тях патрулират в долния край на стълбището, напрегнати и готови за нападение. Но ние не сме войници и не сме от „Алената гвардия“. Фигурите им се поклащат леко като повърхността на разплискана вода. Илюзиите на Харик се връщат, закривайки и двама ни от неприятелски очи.

Движим се като един, следваме посоката на гласовете. Едва издържам да дишам, докато се изкачваме по стъпалата, отпавили се към централното помещение на около три етажа нагоре. На схемите на Фарли то се простира по широчината на кулата, заемайки цял етаж. Там ще са зложниците и основната част от Сребърните, които дават отпор в очакване на донесено от Мейвън избавление или на милостта на Кал.

Сребърните патрули имат яки мускули. Силноръки. И двамата са със сиви като камък лица и ръце с размерите на дървесни стволове. Не могат да ме прекършат на две, не и ако използвам уменията си за потушаване на способностите. Но дарбата ми няма ефект върху огнестрелни оръжия, а и двамата имат многобройни такива. По два пистолета заедно с пушки, праметнати на раменете им. Кулата е добре заредена за обсада и предполагам, това означава, че имат предостатъчно муниции, за да удържат.

Единият силнорък слиза по стълбите, когато се приближаваме: стъпките му са тежки и тромави. Благодаря на когото там Сребърен идиот го е сложил на пост. Неговата способност е груба сила, нищо, свързано с чувства и усещания. Но определено ще усети, ако се блъснем в него.

Промъкваме се покрай него бавно, с гърбове, опрени на външната стена на кулата. Той минава без дори помен от неувереност: вниманието му е съсредоточено другаде.

Другият силнорък е по-труден за подминаване. Обляга се на една врата, изпънал пред себе си дългите си крака. Те препречват стъпалата почти изцяло и принуждават Харик и мен да се отдръпнем към далечния край на стълбите. Благодарна съм за ръста си. Той ми позволява да прекрача благополучно. Харик не е толкова грациозен.

Започва да потрепва десетократно по-силно, докато обкрачва стъпалата, опитвайки се да не издава звук.

Стиснала зъби, оставям способността си за заглушаване да се събере като езерце под кожата ми. Питам се дали мога да убия и двамата, преди да вдигнат тревога. Вече ми приглежда при тази мисъл.

Но после Харик се накланя напред, кракът му се закачва в следващото стъпало. Шумът, който се вдига, не е много силен, но е достатъчен, за да смути Сребърния. Той поглежда напред-назад и аз замръзвам, стиснала протегнатата китка на Харик. Ужасът впива нокти в гърлото ми, опитва се да изтръгне писък от мен.

Когато Сребърният се обръща с гръб и поглежда надолу към другаря си, смушкам Харик.

— Ликос, чу ли нещо? — провиква се надолу силноръкият.

— Нищичко — отвърща другият.

Всяка дума прикрива нашите стрелкаци се стъпки и ни позволява да стигнем до горния край на стълбите и открехнатата врата. Изпускам възможно най-тиха въздишка на облекчение. Ръцете ми също треперят.

Вътре в стаята няколко гласа се препират.

— Трябва да се предадем — казва някой.

В отговор прозвучават резки, напомнящи за лай възражения, които заглушават влизането ни. Вмъкваме се вътре като мишки и се озоваваме в стая, гъмжаща от гладни котки. Покрай стените са се събрали Сребърни офицери, повечето — ранени. Мирисът на кръв е завладяващ. Стенания от болка се промъкват в множеството спорове, които се вихрят из стаята. Офицерите се надвикват, лицата им са преbledнели от страх, скръб и мъчителна болка. Няколко от ранените, изглежда, умират. Задавам се от гледката и вонята на мъже и жени с различно тежки наранявания. Осъзнавам, че тук няма лечители. Тези Сребърни рани няма да изчезнат с едно махване на ръка.

Въпреки това не съм направена от лед или камък. Онези с най-тежките наранявания са наредени покрай извитата външна стена, само на няколко метра от краката ми. Най-наблизо е една жена с осеяно с порезни рани лице. Локвичка сребърна кръв се събира под ръцете ѝ, докато тя напразно се опитва да задържи червата си в тялото. Устата ѝ постоянно се отваря и затваря като на умираща риба, която се мъчи да си поеме въздух. Болката ѝ е твърде дълбока, за да бълнува или да

пищи. Преглъщам с усилие. Хрумва ми странна мисъл: Бих могла да я избавя от мъките ѝ, ако искам. Бих могла да протегна ръка, за да заглуша ставащото, и да ѝ помогна да си отиде в мир.

Дори само идеята е достатъчна, за да ми се повдигне, и съм принудена да се извърна.

— Да се предадем, не е вариант. „Алената гвардия“ ще ни убие или по-лошо...

— По-лошо? — изпелтечва един от офицерите, лежащи на пода, с натъртено и превързано тяло. — Я се огледай наоколо, Хирон!

Хвърлям поглед, дръзвайки да се надявам. Ако продължават да си крещят един на друг, това ще бъде много по-лесно. Забелязвам ги в далечния край на стаята. Скупчени заедно, с розова и кафява плът, с Червена кръв, там се гушат поне двајсетима петнайсетгодишни. Единствено страхът ме задържа като вкопана на място, разделяна от всичко, което искам, от редица смъртно опасни, гневни машини за убиване.

Мори. Делят ни секунди. Делят ни сантиметри.

Прекосяваме помещението така внимателно, както сме се изкачили по стъпалата, и два пъти по-бавно. Сребърните с по-леки рани сноват наоколо: грижат се за по-сериозно ранените или се разхождат, за да успокоят нервите си. Никога не съм виждала Сребърни в такова състояние. Изгубили бдителността си. Толкова човешки. Една по-възрастна жена офицер с многобройни значки и медали по униформата държи ръката на млад мъж, може би осемнайсетгодишен. Лицето му е бяло като кост, останало без капка кръв, и той примигва спокойно към тавана в очакване да умре. Тялото до него вече е мъртво. Възпирам едно ахване, заставям се да дишам равномерно и тихо. Дори при толкова много неща, които отвличат вниманието, не смятам да рискувам.

— Кажете на майка ми, че я обичам — прошепва един от умиращите.

Още един умиращ вика някого, който не е там, изрича през стонове името му.

Смъртта е надвиснала застрашително като облак. Сянката ѝ пада и над мен. Бих могла да умра тук също като останалите. Ако Харик се умори, ако стъпя някъде, където не бива. Опитвам се да пренебрегна всичко, освен собствените си два крака и целта пред мен. Но колкото

по-навътре в помещението навлизам, толкова по-трудно е. Подът плува пред очите ми и причината не е в илюзията на Харик. Нима... нима плача? За тях?

Разгневена, избърсвам сълзите, преди да успеят да се отронят и да оставят следи. Макар да знам, че мразя тези хора, точно сега не мога да намеря в себе си сили за ненавист. Целият гняв, който изпитвах преди час, е изчезнал, заместен от странна жал.

Заложниците са достатъчно близо, за да ги докосна, а един силует е толкова познат, колкото собственото ми лице. Къдрава черна коса, среднощно черна кожа, върлиности крайници, едри ръце с изкривени пръсти. Най-широката, най-ведрата усмивка, която съм виждала някога, макар че сега тя е много далече. Ако можех, щях да се вкопча в Мори и да не го пусна никога. Вместо това се промъквам отзад и бавно, уверено се навеждам, докато се озовавам точно до ухото му. С все сила се надявам да не се стресне.

— Мори, Камерън е.

Тялото му подскача рязко, но той не издава нито звук.

— С един новокръвен съм: той може да ни направи невидими. Ще те измъкна оттук, но трябва да правиш точно каквото кажа.

Той обръща глава просто така, с широко разтворени и изплашени очи. Има очите на майка ни, черни като антимон с гъсти тежки мигли. Устоявам на порива да го прегърна. Той бавно поклаща глава напред-назад.

— Да, мога да го направя — прошепвам. — Кажете на другите това, което ти казах току-що. Бъди дискретен. Не допускат Сребърните да видят. Направи го, Мори.

След още един дълъг миг той стисва зъби и се подчинява.

Не отнема дълго време знанието за присъствието ни да се разнесе сред тях. Никой не ни разпитва за него. Не разполагат с лукса да направят това, не и тук в търбуха на звяра.

— Това, което предстои да видите, не е реално.

Правя знак на Харик, който кимва. Готов е. Бавно се смъкваме на колене, привеждайки се, за да се слеем с тях. Когато илюзията, която е спуснал върху нас, се вдигне, отначало Сребърните няма да ни забележат. Разсеяни. Евентуално.

Моето съобщение се разнася бързо. Заложниците се напрягат. Макар да са на същата възраст като мен, ми се струват по-възрастни,

изнурени от месеците, през които са се обучавали да се бият, и месеците, които после са прекарвали в окоп. Даже и Мори, макар да изглежда по-добре нахранен, отколкото някога е бил у дома. Все още невидима за неговия поглед, посягам и предпазливо хващам ръката му. Пръстите му се затварят върху моите и държат здраво. И илюзията, която ни прави невидими, изчезва. Още две тела се присъединяват към кръга от зложници. Другите примигват към нас, мъчат се да замаскират изненадата си.

— Започва се — промърморва Харик.

Зад нас Сребърните продължават да се препират над мъртвите и умиращите. Изобщо не се сецат за зложниците.

Харик присвива очи, съсредоточава се върху извитата стена на кулата от дясната ни страна. Диша тежко, въздухът излиза със свистене през носа и от устата му. Събира сили. Напрягам се за удара, макар да знам, че го няма.

Внезапно стената експлодира навътре във взрив от огън и камък, оставяйки кулата открита към небето. Сребърните потръпват, бързат да се дръпнат назад от онова, което смятат за нападение. Покрай нас с писък преминават въздушни джетове, спускащи се през фалшивите облаци. Примигвам, невярваща на очите си. Не би трябвало да им вярвам. Това не е реално. Но изглежда удивително, невъзможно реално.

Не че имам време да зяпам.

Двамата с Харик скачаме на крака и подбираме другите с нас като стадо. Профучаваме през огъня, пламъците се прокрадват достатъчно близо, за да ни прогорят. Трепвам, макар да знам, че го няма там. Огънят е достатъчно средство за отвличане на вниманието и стряска Сребърните, така че успяваме да преминем с пълна скорост през вратата и да се качим на стълбите.

Продължавам упорито, водейки групата, докато Харик се движи най-отзад. Размахва ръце като танцьор и тъче илюзии от въздуха. Огън, дим, нова поредица метателни оръжия. Всичко това пречи на Сребърните да ни преследват, те се отдръпват от неговите набиращи скорост образи. Тишината изригва от мен: кълбо от смъртоносна мощ, която да повали двамата Сребърни съгледвачи. Мори върви по петите ми и едва не ме препъва, но улавя ръката ми и ми попречва да падна през парапета.

— Спрете! — Първият силнорък се хвърля към мен, навел глава като бик. С пулсиране изпълвам тялото си с тишина, стоварвайки способността си за заглушаване в гърлото му. Той се спъва, усетил пълната тежест на силата ми. Аз също я чувствам: смъртта, която се стеле из плътта му. Трябва да го убия. И то бързо. Нуждата ми да го направя, е толкова силна, че кара кръвта да бликне от устата и очите му, докато части от тялото му умират и органите му отказват един след друг. Задушavam го до смърт толкова бързо, колкото не съм убивала никого преди.

Другият силнорък умира още по-бързо. Когато го ударя с нова изтощителна порция тишина, той се препъва настрана и пада с главата напред. Черепът му се разпуква върху каменния под и от него плисват кръв и парченца мозък. В гърдите ми се надига задушавашо ридание и нямам време да поставям под въпрос внезапното отвращение към самата себе си. За Мори. За Мори.

Брат ми изглежда толкова измъчен, колкото се чувствам аз: не откъсва очи от мъртвия силнорък, чиято кръв залива целия под. Казвам си, че е просто в шок, а не е ужасен от мен.

— Върви! — изревавам с глас, задавен от срам. За щастие, той се подчинява и хуква към долното ниво заедно с останалите.

Макар че приземният вход е блокиран, зложниците бързо се справят със събарянето на Сребърните укрепления, докато двойните врати са оголени и вече само една ключалка стои между всички нас и свободата.

Прескачам смазания череп на силноръкия и подхвърлям малкия сребърен ключ. Мори го хваща. Неговата принудителна служба във войската и моето затворничество не са потъпкали връзката, която имаме като близнаци. Слънчевата светлина нахлува, когато той разтваря вратите и се хвърля навън на свежия въздух, а другите зложници изтичват заедно с него.

Харик се задава тичешком надолу по стълбите, след него бушува фалшив огън. Махва ми с ръка да продължа, дава ми знак да вървя, но аз стоя като вкопана. Няма да си тръгна без създателя на илюзии.

Излизаме заедно, препъвайки се, вкопчени здраво един в друг, и се изправяме пред цял площад, пълен с озадачени пазачи, въоръжени до зъби. Когато Фарли им нарежда, ни пускат да преминем. Тя крещи

наблизо, дава им инструкции да се съсредоточат върху входа на кулата, в случай че Сребърните се опитат да окажат съпротива.

Не чувам думите й. Просто продължавам да вървя, докато не сграбчвам в ръце брат си. Сърцето му бие бързо в гърдите. Наслаждавам се на звука. Той е тук. Жив е.

За разлика от силноръките.

Все още чувствам онова, което им причиних.

Онова, което причиних на всекиго, когото съм убила.

При тези спомени се замайвам от срам. Всичко — заради Мори, всичко — за да оцелея. Но вече не.

Не е нужно да бъда и убийца заедно с всичко друго.

Той се вкопчва в мен, очите му се въртят ужасено:

— „Алената гвардия“ — изсъсква, притискайки ме към себе си.
— Кам, трябва да бягаме.

— В безопасност си; сега си с нас. Те не могат да те наранят, Мори!

Но вместо да се успокои, страхът му се утроява. Мори се вкопчва по-здраво в мен, докато обръща рязко глава напред-назад, оглеждайки преценяващо войниците на Фарли.

— Знаят ли каква си? Кам, знаят ли?

Срамът прелива в объркване. Отблъсквам се леко от него, за да видя по-добре лицето му. Той диша тежко.

— Каква съм?

— Ще те убият заради това. „Алената гвардия“ ще те убие заради онова, което си.

Всяка дума ме удря като чук. А после осъзнавам, че брат ми не е единственият, който още се страхува. Останалите от неговата част, другите тийнейджъри, се скупчват заедно, за да са в безопасност, всички до един странят от войниците на Гвардията. Фарли среща погледа ми от няколко фута разстояние, точно толкова озадачена, колкото съм и аз.

После я виждам през очите на брат ми. Виждам всички тях като това, което на него му е казано да вижда.

Терористи. Убийци. Причината, поради която всички те избощо са взети принудително на военна служба.

Опитвам се да придърпам Мори в прегръдка, опитвам се да прошепна някакво обяснение. Той просто изстива в ръцете ми.

— Ти си една от тях — процежда, гледайки ме с толкова много гняв и обвинение, че коленете ми се подкосяват. — Ти си от „Алената гвардия“.

Душата ми се изпълва с ужас. Мейвън отне брата на Мер. Нима е отнел и моя?

ШЕСТНАЙСЕТ МЕР

Не виждам Корвиум през ниската облачна покривка. Въпреки това се вирам с очи, приковани върху източния хоризонт, който се простира зад нас. „Алената гвардия“ превзе града. Сега е под техен контрол. Трябваше да се промъкнем, заобикаляйки враждебния град отдалече. Мейвън полага всички усилия да си мълчи: дори той не може да скрие такова огромно поражение. Чудя се как ще бъде възприета новината из кралството. Дали Червените ще празнуват? Дали Сребърните ще отвърнат на удара? Спомням си метежите след други атаки, извършени от „Алената гвардия“. Разбира се, че ще има последствия. Случилото се в Корвиум е акт на война. Най-сетне „Алената гвардия“ е забила знаме, което не може просто да бъде изтръгнато.

Приятелите ми са толкова близо, та имам чувството, че мога да избягам при тях. Да смъкна оковите, да убия пазачите Арвън, да скоча от транспортния камион и да изчезна в сивия здрач, спринтирайки през голата зимна гора. В бляна ми те ме чакат пред стените на разбита крепост. Полковникът с алено око, чието загрубяло лице и пистолетът на хълбока му са утеха, която не може да се сравни с нищо друго. Фарли с него, дръзка, висока и решителна, както я помня. Камерън, чието умение за изолиране на способностите е по-скоро щит, отколкото затвор. Килорн, познат като собствените ми две ръце. Кал, гневен и сломен, каквато съм и аз, с жаравата на яростта му, готови да изгорят от ума ми всички мисли за Мейвън. Представям си как се хвърлям в прегръдките им, умолявайки ги да ме отведат, да ме отведат където и да е. Да ме отведат при семейството ми, да ме отведат у дома. Да ме накарат да забравя.

Не, не да забравя. Би било грях да забравя затворничеството си. Загуба. Познавам Мейвън така, както не го познава никой друг. Познавам пролуките в мозъка му, парчетата, които никога не може да намести. И лично видях разцеплението в двора му. Ако мога да

избягам, ако мога да бъда спасена, все още мога да допринеса някаква полза. Мога да се погрижа глупашката ми сделка да заслужи ужасната си цена, и мога да започна да поправам толкова много неправди.

Въпреки че прозорците на транспортъора са плътно запечатани, усещам мирис на дим. На пепел. На барут. Металическият, кисел дъх на проливана цяло столетие кръв. Задушливите земи приближават, все по-близо са с всяка изминала секунда, докато конвоят на Мейвън се носи с пълна скорост на запад. Надявам се кошмарите ми за това място да са били по-лоши от действителността.

Китън и Клоувър все още са от двете ми страни с ръце, облечени в ръкавици и положени плътно върху коленете им. Готови да ме сграбчат, готови да ме удържат. Другите пазачи, Трио и Ег, са кацнали отгоре върху бронята на камиона, привързани с ремъци към движещото се превозно средство. Предпазна мярка сега, когато сме толкова близо до военната зона. Да не споменавам, че сме и на няколко мили от град, превзет от революционери. И четиримата остават бдителни както винаги. Както за да ме държат в плен, така и за да ме пазят.

Навън гората, обточваща последните няколко мили от Железния път, оредява и изчезва. Голите клони отстъпват и разкриват твърда пръст почти без сняг. Задушливите земи са грозно място. Сива пръст, сиви небеса, които се сливат така напълно, че не знам къде свършва земята и започва небето. Почти очаквам да чуя експлозии в далечината. Татко казваше, че човек можел винаги да чуе бомбите дори от цели мили разстояние. Предполагам, че нещата вече не стоят така, не и ако гамбитът на Мейвън успее. Слагам край на една война, за която загинаха милиони. Само за да продължа да убивам под друго име.

Конвоят продължава нататък към предните лагери: група постройките, които ми напомнят за базата на „Алената гвардия“ на остров Тък. Стопят се в далечината в двете посоки. Главно казарми. Ковчези за живите. Някога братята ми живееха в тях. Също и баща ми. Може би е мой ред да спазя традицията.

Както и в градовете от маршрута на обиколката по случай коронацията хората се изсипват по улиците да гледат крал Мейвън и неговата свита. Войници в червено, в черно, в облачно сиво. Редят се по протежение на главния булевард, който разделя на две лагера в Задушливите земи с военна точност, и всеки от тях почтително свежда

глава. Не си правя труда да се опитвам да преброя колко стотици са. Твърде потискащо е. Вместо това склучвам ръце достатъчно силно, че да си причиня друга болка, върху която да се съсредоточа. Раненият Сребърен офицер в Рокаста каза, че Корвиум бил истинска касапница. Недей, казвам си. Не отивай там. Разбира се, умът ми въпреки това се насочва натам. Невъзможно е да избегнеш ужасите, за които наистина не искаш да мислиш. Касапница. За двете страни. Червени и Сребърни, „Алената гвардия“ и армията на Мейвън. Кал е оцелял, това поне ми е ясно от поведението на Мейвън. Но Фарли, Килорн, Камерън, братята ми, останалите? Толкова много имена и лица, които вероятно са нападнали стените на Корвиум. Какво е станало с тях?

Притискам пръсти към очите си, опитвам се да възпра сълзите. Усилието ме изтощава, но отказвам да плача пред Китън и Клоувър.

За моя изненада конвойт не спира в центъра на лагера в Задущливите земи. Макар да има площад, който изглежда съвършено подходящ за още една от сладникавите речи на Мейвън. Няколко от транспортните камиони, всеки — превозващ потомци на някоя Висша Династия, се отделят, но ние профучаваме през града, устремени все по-навътре и по-навътре. Макар че се опитват да го скрият, Китън и Клоувър стават по-изнервени, очите им се стрелкат между прозорците и се споглеждат. Това не им харесва. Страхотно. Нека се гърчат.

Колкото и дръзка да се чувствам, над мен също се спуска сянка на ужас. Да не би Мейвън да си е изгубил ума? Къде ни води — всички ни? Със сигурност не би вкарал придворните в окоп или минно поле, или нещо по-лошо. Транспортните камиони набират скорост, носейки се все по-бързо и по-бързо през земя, отъпкана здраво, за да се превърне в път. В далечината артилерийски оръдия и тежки топове се изправят като тромави метални останки от корабокрушение, разкривени сенки, подобни на черни скелети. След по-малко от миля прекосяваме първите редици окопи, превозните ни средства преминават с ръмжене по набързо построени мостове. Следват още окопи. За резерви, поддръжка, съобщения. Лъкатушат като проходите на Резката, заравят се в замръзнала кал. След една дузина изгубвам бройката. Или окопите са изоставени, или войниците са добре скрити. Не виждам дори едно-единствено късче от червена униформа.

Доколкото ни е известно, това би могло да е капан. Кроежите на един стар крал, предназначени да впримчат и победят едно малко

момче. Част от мен иска това да е вярно. Ако не мога да убия Мейвън, може би кралят на Езерните земи ще го направи вместо мен. Династия Сигнет, нимфи. Управляващи от стотици години. Толкова знам за вражеския монарх. Кралството му е като нашето, разделено по кръв, управлявано от аристократични Сребърни Династии. И очевидно засегнато от „Алената гвардия“. Подобно на Мейвън той сигурно е твърдо решен да задържи властта на всяка цена, чрез всякакви средства. Дори таен съюз със стар враг.

На изток облаците се разкъсват и няколко лъча слънчева светлина осветяват суровата земя около нас. Докъдето стига погледът, няма дървета. Прекосяваме до окопа на предната линия и аз ахвам при гледката. Вътре са скупчени Червени войници в дълги редици по шестима, с униформи, оцветени в различни нюанси на ръждивочервено и алено. Събират се като локва кръв от рана. С ръце върху стълбите, треперят в студа. Готови да се втурнат навън от окопа си и да навлязат в смъртоносната зона на Задушливите земи, ако техният крал заповяда. Забелязвам сред тях Сребърни офицери, отличаващи се по сиво-черните си униформи. Мейвън е млад, но не и глупав. Ако това е номер на езерняците, той е готов да си проправи път с бой. Предполагам, че кралят на Езерните земи е разположил в очакване друга армия в собствени окопи от другата страна. Още Червени войници за хвърляне на вятъра.

Когато гумите на нашия транспортен камион се допират до другата страна, Клоувър се стяга до мен. Държи електриковозеления си поглед насочен напред, опитвайки се да остане спокойна. Тънък слой пот блести върху челото ѝ и издава страха ѝ.

Истинската пустош на Задушливите земи е осеяна с кратери от артилерийската стрелба на две армии. Някои от дупките сигурно датират от десетилетия. Бодлива тел се преплита в замръзналата кал. Далеч напред, в главния транспортъор, един телки и един магнитрон работят в тандем. Мятат ръце напред-назад, изтръгват всякакви отломки и боклуци от пътя на конвоя. Във всички посоки се разлитат с въртене късчета навито желязо. И предполагам кости. Червени умират тук от поколения насам. Пръстта е осеяна с техния прах.

В кошмарите ми това място се простира до безкрайност във всички посоки. Но вместо да продължи напред в пустошта до безкрай, конвоят забавя ход на малко повече от половин миля отвъд окопите на

предната линия. Докато транспортните ни камиони обикалят в кръг и лъкатушат, подреждайки се във форма на полумесец, едва не избухвам в нервен смях. От всички възможни неща, от всички възможни места спираме при един павилион. Контрастът е стряскащ. Павилионът е чисто нов, с бели колони и копринени завеси, плюшващи се в отровения вятър. Построен само с една-единствена цел. Среца на върха, съвещание като онова преди толкова много време. Когато двама крале решили да започнат столетна война.

Един Пазител рязко отваря вратата на транспортъора ми и ни прави знак да слезем. Клоувър се поколебава половин секунда, а Китън прочиства гърло и я подтиква да върви. Движа се между тях, придружена на слизане върху опустошената земя. Едри камъни и пръст правят терена под краката ми неравен. Моля се нищо да не се разцепи под мен. Череп, ребро, бедрена кост или гръбнак. Не ми трябва повече доказателства, че вървя през безкрайно гробище.

Клоувър не е единствената, която се страхува. Дори Пазителите се движат бавно, нащрек, маскираните им лица бързо се обръщат напред-назад. Като никога мислят и за собствената си безопасност, а не само за тази на Мейвън. А останалите от двора, които още са тук — Еванджелин, Птолемея, Самсон — се мотаят около транспортъорите си. Очите им се стрелкат наоколо, носовете им се сбърчват. Могат да подушат смъртта и опасността така добре, както аз. Едно погрешно движение, един намек за заплаха и ще хукнат. Еванджелин е зарязала кожата си, за да сложи броня. Покрита е със стомана от врата до китките и до пръстите на краката. Бързо освобождава ръцете си от кожените си ръкавици, оголвайки кожата си за студения въздух. По-добре е за битка. Усещам порива да направя същото — не че изобщо ще ми помогне. Оковите са по-здрави от всякога.

Единственият, който изглежда незасегнат, е Мейвън. Умиращата зима му приляга, правейки бледата му кожа да се откроява по причудливо елегантен начин. Дори сенките около очите му, тъмни както винаги, черни и подобни на синини, му придават трагична красота. Днес носи толкова символи на кралска власт, колкото се осмелява. Момче крал, но все пак крал, който всеки момент ще погледне в очите някого, който е според твърденията най-големият му съперник. Сега короната на главата му изглежда естествено, пригодена така, че да седи ниско на челото му. От нея из лъскавата му черна коса

изригват бронзови и железни пламъци. Дори в сивата светлина на Задушливите земи медалите и ордените му лъщят със сребро, рубин и оникс. Пелерина, гарнирана с огненочервен бродат, допълва ансамбъла и образа на огнен крал. Но Задушливите земи поглъщат всички ни. По лъснатите му черни ботуши полепва пръст, докато върви напред, устоявайки на дълбоко вкоренения инстинкт да се бои от това място. Нетърпелив, хвърля поглед през рамо, оглежда десетките души, които е принудил да дойдат тук. Огнено сините му очи са достатъчно предупреждение. Трябва да отидем с него. Не се страхувам от смъртта и затова първа го следвам в онова, което би могло да се окаже гроб.

Кралят на Езерните земи вече чака.

Изтяга се в обикновен стол: дребен мъж на фона на огромното знаме, окачено зад него. То е кобалтовосиньо, украсено с четирилистно цвете в сребристо и бяло. Млечносините му метални транспортъори са се разпрострели от двете страни на павилиона, подредени в огледали образ на нашите. С един поглед преброявам повече от дузина, всичките — гъмжащи от езерняшката версия на Пазители. Още от тях стоят от двете страни на краля на Езерните земи и антуража му. Не носят маски или одежди, а защитна броня с проблясващи плочки от наситено син сапфир. Стоят безмълвни, със стоически вид, с лица като дялан камък. Всеки от тях — воин, обучаван още от раждането си или почти оттогава. Не познавам способностите на никого от тях, нито онези на спътниците на краля. Дворът на Езерните земи не е нещо, което съм изучавала по време на уроците си с лейди Блонос преди цяла вечност.

Когато се приближаваме, виждам краля по-ясно. Взирам се в него, опитвам се да видя човека под короната от бяло злато, топази, тюркоаз и тъмен лазурит. Защото този крал предпочита синьото също толкова явно, колкото Мейвън отдава предпочитанията си на червеното и черното. В края на краищата той е мъжкият вариант на нимфа, човек, който умее да контролира водата. Подобавашо е. Очаквам и очите му да са сини — вместо това те са буреносно сиви, в тон със суровия метален цвят на дългата му, права коса. Хващам се, че го сравнявам с бащата на Мейвън, единствения друг крал, когото съм познавала някога. Той е пълна негова противоположност. Докато Тиберий Шести беше як и набит, брадат, с лице и тяло, подпухнали и разплути от алкохола, кралят на Езерните земи е дребен и крехък, гладко избръснат и има ясни очи и тъмна кожа. Както при всички Сребърни цветът на

кожата му има хладен сиво-син оттенък. Когато се изправя, е грациозен, плавните му движения са като тези на танцьор. Не носи броня или парадна униформа. Само одежди в проблясващо сребристо и кобалтово, ярки и внушителни като знамето му.

— Крал Мейвън от Династия Калоре — казва той и накланя почтително глава, когато Мейвън стъпва в павилиона. Черна коприна се плъзга по белия мрамор.

— Крал Орек от Династия Сигнет — отвърща Мейвън както подобава. Постарава се да се поклони по-ниско от съперника си, със здраво залепена на устните му усмивка. — Де да беше тук баща ми да види това.

— Също и майка ви — казва Орек. В думите няма хаплива нотка, но Мейвън се изпъва бързо, сякаш внезапно изправил се пред заплаха. — Моите съболезнования. Прекалено млад сте да преживеете такава голяма загуба. — Има акцент, думите му са странно мелодични. Очите му потрепват над рамото на Мейвън, покрай мен, към Самсон, който ни следва, облечен в сините цветове на своята Династия Мерандус. — Нали бяхте уведомени за моите... молби?

— Разбира се. — Мейвън издава брадичка над рамото си. Хвърля ми поглед за секунда; после погледът му, като този на Орек се плъзва към Самсон. — Братовчеде, предполагам, че нямаш нищо против да ни изчакаш в транспортъора си.

— Братовчеде... — изрича Самсон с толкова възражение в гласа, колкото се осмелява. Въпреки това се заковава на място, забил крака в земята на няколко метра от платформата на павилиона. Няма какъв довод да изтъкне, не и тук. Стражите на крал Орек се напрягат, ръцете им посягат към многобройните им оръжия. Пистолети, саби, самият въздух около нас. Всичко, което могат да призват за да възпрат един внушител да се приближи толкова много до техния крал и ума му. Жалко, че придворните от Норта не са същите.

Най-накрая Самсон отстъпва. Покланя се ниско, ръцете му се люшват отстрани до тялото му в резки, отработени движения.

— Да, Ваше величество.

Едва когато той се обръща, тръгва обратно към превозните средства и изчезва от поглед, стражите на езерняците се отпускат. А крал Орек се усмихва сковано и махва на Мейвън да се обърне с лице към него. Като дете, подканено да каже какво иска.

Вместо това Мейвън се насочва към отсрещната седалка. Не е от Безмълвен камък, не е безопасна, но той се настанява в нея без помен от колебание. Обляга се назад и кръстосва крака, оставяйки пелерината си да се спусне върху едната му ръка, докато другата лежи свободно. Ръката му виси и се поклаща — с ясно виждащата се възпламенителна гривна.

Ние, останалите, се събираме около него и заемаме места в тон с двора на езерняците, които сега седят срещу нас. Еванджелин и Птолемей се настаняват от дясната страна на Мейвън, както и баща им. Не знам кога се е присъединил към конвоя ни. Управителят Уел също е тук, зелените му одежди изглеждат отблъскващо на сивия фон на Задушливите земи. За мен отсъствието на Династиите Айрал, Ларис и Хейвън изглежда очебийно, редиците им са заменени от други съветници. Четиримата ми пазачи Арвън се нареждат от двете ми страни, докато седя: толкова плътно, че мога да чуя дишането им. Вместо това съсредоточавам вниманието си върху хората пред мен, езерняците. Най-близките съветници, довереници, дипломати и генерали на краля. Хора, от които трябва да се боя почти толкова, колкото от самия крал. Никой не представя присъстващите, но бързо осъзнавам кой е най-важен сред тях. Тя седи от дясната страна на краля: мястото, което в момента заема Еванджелин.

Много млада кралица може би? Не, семейната прилика е твърде силна. Тя трябва да е принцесата на Езерните земи с очи като на баща си и собствена корона от безупречни сини скъпоценни камъни. Правата ѝ черна коса блести, сплетена с перли и сапфири. Докато се вирам в нея, тя усеща погледа ми и в отговор се вира в мен.

Мейвън проговаря пръв, прекъсвайки наблюденията ми:

— За пръв път от столетие сме единомисленици.

— Така е. — Орек кимва. Окиченото му със скъпоценни камъни чело проблясва в отслабващата слънчева светлина. — „Алената гвардия“ и подобните ѝ трябва да бъдат изкоренени. Бързо, та заразата им да не се разнесе по-далече, отколкото вече е плъзнала. Така че Червените в други области да не се изкушат от лъжливите им обещания. Чувам слухове за смут в Пиемонт?

— Слухове, да. — Моят вероломен крал не признава нищо повече от това, което иска. — Знаете какви могат да бъдат принцовете. Вечно спорят помежду си.

Орек почти се ухилва:

— Наистина. Лордовете от Прерията са кажи-речи същата стока.

— Що се отнася до условията...

— Не толкова бързо, млади ми приятелю. Бих искал да узная в какво състояние е домът ти, преди да вляза през вратата.

Дори от мястото си мога да почувствам как Мейвън се стяга.

— Питайте каквото искате.

— Династия Айрал? Династия Ларис? Династия Хейвън? —
Очите на Орек обхождат с поглед редицата ни, без да пропуснат нищо. Погледът му се плъзва по мен, поколебавайки се за половин секунда.
— Не виждам тук никого от тях.

— Следователно?

— Следователно докладите са верни. Те са се разбунтували срещу законния си крал.

— Да.

— В подкрепа на изгнаник.

— Да.

— А вашата армия от новокръвни?

— Нараства с всеки изминал ден — казва Мейвън. — Още едно оръжие, с което всички трябва да се научим да си служим.

— Като нея. — Кралят на Езерните земи накланя глава в моята посока. — Мълниеносното момиче е значителен трофей.

Юмруците ми се свиват върху коленете. Разбира се, той е прав. Не съм много повече от трофей, който Мейвън да влачи наоколо, използвайки лицето ми и насила изричаните ми думи, за да привлече още хора на своя страна. Не се изчервявам обаче. Имала съм дълго време да привикна със срама си.

Ако Мейвън гледа в моята посока, това не ми е известно. Отказвам да го погледна.

— Трофей, да, а също и символ — казва Мейвън. — „Алената гвардия“ е истинска, от плът и кръв, а не от призраци.

Плътта и кръвта могат да бъдат контролирани, сразени и унищожени.

Кралят цъка с език сякаш от жал. Бързо се изправя: мантията му се мята около него като бушуваща река. Мейвън също се изправя и го пресреща в центъра на павилиона. Измерват се с поглед, единият поглъща с очи другия. Никой не иска да е първият, който ще се

пречупи. Чувствам как самият въздух около мен се стяга: горещ, после студен, сетне сух, после лепкав. Волята на двама Сребърни крале бушува около всички ни. Не знам какво вижда Орек в Мейвън, но внезапно отстъпва и протяга едната си тъмна ръка. Скъпи пръстени блещукат по всичките му пръсти.

— Е, ще се разправим с тях съвсем скоро. Също и с вашите разбунтували се Сребърни. Три рода срещу мощта на две кралства е нищо.

С леко накланяне на глава Мейвън връща жеста. Улавя ръката на Орек в своята. Объркано се запитвам как, по дяволите, Мер Бароу от Подпорите попадна тук. На няколко крачки от двама крале, гледайки как още едно парче от кървавата ни история си идва на мястото. Джулиан ще обезумее, когато му кажа. Когато. Защото ще го видя отново. Ще видя всички тях отново.

— Сега за условията — продължава упорито Орек. И осъзнавам, че не е пуснал пръстите на Мейвън. Също и Пазителите. Те правят заедно една заплашителна крачка напред, одеждите им с изрисувани пламъци крият всякакви евентуални оръжия. От другата страна на платформата стражите на езерняците правят същото. Всяка страна предизвиква другата да предприеме стъпката, която ще свърши с кръвопролитие. Мейвън не се опитва да се изтръгне или да се доближи. Просто стои непоклатим, без никаква емоция, без страх.

— Условията са разумни — отвърща той с равен тон. Не мога да видя лицето му. — Задушливите земи — разделени поравно, старите граници — поддържани и отворени за пътуване. Ще можете да се възползвате поравно от река Капитъл и канала Ерис...

— Докато брат ви е жив, са ми необходими гаранции.

— Брат ми е предател, изгнаник. Съвсем скоро ще бъде мъртъв.

— Точно за това говоря, момче. Веднага щом него вече го няма, веднага щом разкъсаме „Алената гвардия“ къс по къс — дали ще се върнеш към старите порядки? Към старите врагове? Дали отново ще откриеш, че се давиш в Червени тела и ти трябва място, където да ги изхвърлиш? — Лицето на Орек потъмнява, обливайки се в сиво и пурпурно. Студеното му, безстрастно държание се превръща в гняв. — Контролът на числеността на населението е едно нещо, но войната, постоянният конфликт не е много повече от обикновена лудост. Не

желая да пролея дори само още една капка Сребърна кръв, понеже вие не можете да се справите с вашите Червени плъхове.

Мейвън се накланя напред със същата настойчивост като Орек:

— Нашият договор ще бъде подписан тук, оповестен из всеки град, до всеки мъж, жена и дете от моето кралство. Всички ще узнаят, че тази война е свършила. Поне всички в Норта. Знам, че в Езерните земи не разполагате със същите възможности, старче. Но вярвам, че ще положите всички усилия да уведомите толкова голяма част от запратеното си вдън водите кралство, колкото е възможно.

През всички ни преминава тръпка. Страх — в Сребърните, но вълнение в мен. Унищожете се взаимно, прошепвам наум. Изтърбушете се. Не се съмнявам, че за един крал нимфа няма да е никакъв проблем да удави Мейвън на място.

Орек оголва зъби:

— Не знаеш нищо за страната ми.

— Знам, че „Алената гвардия“ се зароди в твоя дом, а не в моя — изплюва Мейвън в отговор. Прави жест със свободната си ръка, давайки знак на Пазителите си да се отдръпнат. Лекомислено, позиращо момче. Надявам се да загине заради това. — Не се дръж, сякаш ми правиш услуга. Имате нужда от това точно толкова, колкото и ние.

— Тогава искам думата ти, Мейвън Калоре.

— Имате я...

— Думата ти и ръката ти. Най-здравата връзка, която може да се създаде.

О.

Очите ми литват от Мейвън, вкопчен в хватка с краля на Езерните земи, към Еванджелин. Тя седи неподвижно, сякаш замръзнала, с поглед, прикован единствено върху мраморния под. Очаквам да се изправи и да закрепци, да опустоши това място, мятайки шрапнели. Но тя не помръдва. Дори Птолемей, брат ѝ, който е нейното вярно кученце, остава на мястото си. А баща им в черните одежди на Династия Самос гледа мрачно и свъсено както винаги. Не откривам у него видима промяна. Никакъв признак, че Еванджелин скоро ще изгуби положението, за чието придобиване се бореше толкова упорито.

В отсрещния край на павилиона принцесата на Езерните земи прилича на издялана от камък. Дори не мигва. Знаела е, че това се

задава.

Някога, когато бащата на Мейвън му каза, че ще се ожени за мен, Мейвън се задави от изненада. Разигра хубав театър, гневеше се и спореше. Престори се, че не знае каква е целта на това предложение, какво означава. Подобно на мен, той е носил хиляда маски и е играл милион различни роли. Днес се представя в ролята на крал, а кралете никога не са изненадани, никога не са заварени неподготвени. И да е шокиран, не го показва. Чувам единствено стоманена нотка в гласа му.

— За мен би било чест да ви наричам „татко“ — казва той.

Най-накрая Орек пуска ръката му.

— А за мен ще бъде чест да те наричам „синко“.

И двамата са безкрайно неискрени.

От дясната ми страна нечий стол изстъргва по мрамора. Последван бързо от още два. Във вихрушка от метал и черен цвят членовете на Династия Самос излизат припряно от павилиона. Еванджелин върви начело пред брат си и баща си, без нито за миг да погледне назад, с разтворени ръце от двете страни на тялото. Раменете ѝ се смъкват, а педантично изправената ѝ поза изглежда някак смекчена.

Изпитва облекчение.

Мейвън не я проследява как си отива, напълно съсредоточен върху настоящата задача. „Задачата“ е принцесата на Езерните земи.

— Милейди — казва той и се покланя в нейната посока.

Тя просто накланя глава, без нито за миг да смекчи студеното си изражение.

— Пред очите на благородния си двор моля за ръката ви, за да станете моя съпруга. — Чувала съм тези думи преди. От същото момче. Изречени пред тълпа, всяка дума — звучаща като щракване на ключалка. — Обричам се на теб, Айрис Сигнет, принцесо на Езерните земи. Ще приемеш ли?

Айрис е прекрасна, по-грациозна от баща си. Въпреки това не е танцьорка, а ловец. Изправя се на дългите си крака, разгъвайки се от мястото си във водопад от меко сапфиреносиньо кадифе и налети, женствени извивки. Под прорезите на роклята ѝ зървам кожен клин. Износен, напукан на коленете. Не е дошла неподготвена. И подобно на толкова много хора тук не носи ръкавици въпреки студа. Ръката, която протяга към Мейвън, е с кожа в цвета на кехлибар, с дълги пръсти, без

бижута. Очите ѝ все така не трепват дори когато от въздуха се образува мокра мъгла и започва да кръжи около протегнатата ѝ ръка. Проблясва пред очите ми: микроскопични капчици влага се кондензират и оживяват. Превръщат се в миниатюрни, кристални мъниста от вода, всяко — мъничка точица от пречупваща се светлина, докато се извиват и се движат.

Първите ѝ думи са на непознат за мен език. Езикът на Езерните земи. Той е съкрушително прекрасен, думите се преливат като изговорена песен, като вода. После, на езика на Норта, с акцент:

— Слагам ръката ти в своята и обричам живота си на твоя — отвърща тя в съответствие със собствените си традиции и обичаите на своето кралство. — Приемам, Ваше величество.

Той протяга голата си ръка, за да поеме нейната: гривната на китката му хвърля искри, когато се раздвижва. Огнено течение поразява въздуха подобно на змия и извиващо се около сплетените им пръсти. Не я изгаря, макар че със сигурност преминава достатъчно близо, за да опита. Айрис изобщо не трепва. Изобщо не мигва.

И така на една война е сложен край.

СЕДЕМНАЙСЕТ

МЕР

Отнема ни много дни да се върнем в Арчън. Не заради разстоянието. Не защото кралят на Езерните земи е довел със себе си поне хиляда души — придворни и войници и дори Червени слуги. А защото цялото кралство Норта внезапно има повод за празнуване. Краят на една война и предстояща сватба. Вече безкрайният конвой на Мейвън лъкатуши змиевидно по Железния път, а после — по Кралския път, придвижвайки се съвсем бавно. Както Сребърни, така и Червени излизат да ликуват, надяват се да зърнат своя крал. Мейвън винаги им угажда, спира, за да посрещне тълпите с Айрис до себе си. Въпреки дълбоко подхранваната омраза към Езерните земи, която се предполага да изпитваме, жителите на Норта се кланят пред нея. Тя е интересно създание и истинска благословия. Мост. Дори крал Орек бива удостоен с почти топли поздрави. Вежливо ръкопляскане, почтителни поклони. Стар враг, превърнал се в съюзник за дългия път напред.

Така казва Мейвън във всеки удобен момент.

— Сега Норта и Езерните земи са сплотени, обвързани помежду си за дългия път напред. Срещу всички опасности, застрашаващи нашите кралства. — Има предвид „Алената гвардия“. Има предвид Корвиум. Има предвид Кал, разбунтувалите се династии, абсолютно всичко, което би могло да застраши несигурната му хватка върху властта. Няма никой жив, който да помни дните преди войната. Моята страна не знае как изглежда мирът. Нищо чудно, че бъркат това с мир. Искане ми се да изкрещя на всяко Червено лице, покрай което минавам. Искане да издълбая думите върху тялото си, та всички да са принудени да ги видят. *Капан. Лъжа. Заговор.* Не че думите ми вече имат някакво значение. От твърде отдавна съм нечия чужда марионетка. Гласът ми не ми принадлежи. Мои са единствено постъпките ми, а те са жестоко ограничени от обстоятелствата. Бих се предала, ако можех, но дните ми на самоокайване отдавна са зад гърба ми. Трябва да са. Иначе

просто ще се удавя: куха кукла, която някое дете влачи зад себе си напълно празна.

Ще избягам. Ще избягам. Ще избягам. Не смея да прошепна гласно думите. Вместо това те пробягват през ума ми, ритъмът им съвпада с биенето на сърцето ми.

Никой не ми говори по време на пътуването ни. Дори не и Мейвън. Зает е да опознава новата си годеница. Обзема ме усещането, че тя знае що за човек е той, и е подготвена за него. Както и в случая с баща ѝ, надявам се да се избият помежду си.

Високите шпилове на Арчън са позната, но не и успокояваща гледка. Конвойт бавно навлиза отново в челюстите на клетка, която познавам твърде добре. През града, нагоре по стръмните пътища към просторния дворцов комплекс, образуван от Площада на Цезар и Уайтфайър. Слънцето е измамно ярко на фона на ясно синьо небе. Почти пролет е. Странно. Част от мен мислеше, че зимата ще продължи вечно също като затворничеството ми. Не знам дали мога да понеса да гледам от вътрешността на кралската си клетка как сезоните се сменят.

Ще избягам. Ще избягам. Ще избягам.

Ег и Трио на практика си ме предават от ръка на ръка, докато ме смъкват от транспортъора и ме повеждат нагоре по стъпалата на Уайтфайър. Въздухът е топъл, влажен, със свеж и чист мирис. Още няколко минути на слънце и може да започна да се потя под алено-сребрилата си куртка. Но след няколко секунди отново съм в двореца и вървя под пищни полилеи. Те не ме смуцават толкова много, не и след първия ми и единствен опит за бягство. Всъщност почти ме карат да се усмихна.

— Радваш се, че си у дома?

Еднакво стресната съм от това, че някой ме заговаря, и от факта коя точно е въпросната личност.

Устоявам на дълбоко вкоренения порив да се поклоня и задържам гръбнака си изправен, когато спирам, за да застана с лице към нея. Пазачите Арвън също спират достатъчно близо, за да ме сграбчат, ако се наложи. Усещам как способността им преминава на леки вълнички по тялото ми и пресушава частици от енергията ми. Собствените ѝ телохранители са също толкова напрегнати, вниманието

им е насочено към залата около нас. Предполагам, че все още възприемат Арчън и Норта като вражеска територия.

— Принцесо — отвърщам. Изричането на титлата оставя кисел вкус в устата ми, но не виждам голяма полза да влизам в директен конфликт с поредната годеница на Мейвън.

Облеклото ѝ за път е измамно семпло. Само клин и тъмносин жакет, пристегнат на талията, за да подчертава фигурата ѝ с форма на пясъчен часовник. Никакви накити, никаква корона. Косата ѝ е семпла, прибрана назад в една-единствена черна плитка. Може да мине за обикновена Сребърна. Богата, но не от кралско потекло. Дори лицето ѝ остава безразлично. Няма усмивка, няма зловна гримаса. Нито опит да прецени мислено окованото Мълниеносно момиче. В сравнение с благородниците, които съм познавала, това допринася за рязък и смуцаващ контраст. Не знам нищо за нея. Доколкото мога да предположа, би могла да е по-лоша от Еванджелин. Или дори от Елара. Нямам представа коя е тази млада жена или какво мисли за мен. Това ме кара да се чувствам неловко.

И Айрис забелязва това.

— Не, бих помислила, че не — продължава упорито тя. — Ще се разходиш ли с мен?

Тя подава ръка, извивайки я подканващо. Има доста голяма вероятност ококорените ми очи да изхвъркнат от главата. Но се подчинявам. Тя налага бързо, но не невъзможно темпо, заставяйки и двата комплекта пазачи да ни последват през входната зала.

— Въпреки името Уайтфайър ми се струва студено място. — Айрис вдига поглед към тавана. Полилеите се отразяват в сивите ѝ очи и им придават звезден блясък. — Не бих искала да съм затворена тук.

Надавам дълбоко гърлено насмешливо сумтене. На горката глупачка ѝ предстои да стане кралица на Мейвън. Не мога да се сетя за по-ужасен затвор от това.

— Нещо забавно, Мер Бароу? — измърква тя.

— Нищо, Ваше височество.

Очите ѝ сноват по мен. Задържат се върху китките ми, поглеждат към дългите ръкави, които крият оковите ми. Бавно докосва единия и си поема дъх навътре. Въпреки Безмълвния камък и инстинктивния страх, който той буди, тя не трепва.

— Баща ми също държи домашни любимци. Навярно това е нещо, което кралете правят.

Преди месеци щях да ѝ се озъбя. Не съм домашен любимец. Но тя не греши. Вместо това свивам рамене:

— Не съм срещала достатъчно крале, за да знам.

— Трима крале за едно Червено момиче, родено като дъщеря на бедни нищожества. Човек трябва да се запита дали боговете те обичат, или те мразят.

Не знам дали да се засмея, или да изсумтя подигравателно.

— Няма никакви богове.

— Не и в Норта. Не и за теб. — Изражението ѝ се смекчава. Тя хвърля поглед през рамо към многобройните придворни и благородници, докато сноват наоколо. Повечето не си правят труда да скрият влюбените си погледи. Ако това я дразни, тя не го показва. — Питам се дали могат да ме чуят на безбожно място като това. Дори няма храм. Трябва да помоля Мейвън да ми построи един.

Множество странни хора са минали през живота ми. Във всички тях има частици, които мога да разбера. Емоции, които познавам, мечти, страхове. Примигвам към принцеса Айрис и осъзнавам, че колкото повече говори, толкова по-объркваща става. Струва ми се интелигентна, силна, самоуверена, но защо подобна личност би се съгласила да се омъжи за такова очевидно чудовище? Със сигурност го вижда какъвто е. И не е възможно в случая да я тласка сляпата амбиция. Тя вече е принцеса, дъщеря на крал. Какво иска? Или пък дали изобщо е имала избор? Приказките ѝ за богове са още по-объркващи. Ние нямаме такива вярвания. Как можем?

— Лицето ми ли запаметяваш? — пита тя тихо, докато се опитвам да я разгадая. Имам усещането, че тя прави същото, съзерцава ме, сякаш съм някакво сложно произведение на изкуството. — Или просто се опитваш да си откраднеш още няколко мига извън заключена стая? Ако е последното, не те виня. Ако е първото, имам предчувствие, че предстои да ме виждаш много често, и аз — теб.

Изречено от когото и да е друг, това може да звучи като заплаха. Но не мисля, че на Айрис ѝ пука за мен достатъчно. Поне не изглежда да е от ревнивия тип хора. За това би било нужно да има някакви чувства към Мейвън: нещо, в което дълбоко се съмнявам.

— Заведи ме до тронната зала.

Устните ми потрепват: иска ми се да се усмихна. Обикновено хората тук отправят искания, които всъщност са непреклонни заповеди. При Айрис е обратното. Нейното нареждане звучи като въпрос.

— Добре — промърморвам, оставяйки краката си да ни направляват. Пазачите Арвън не смеят да ме издърпат. Айрис Сигнет не е Еванджелин Самос. Ако я ядосат, това би могло да се смята за акт на война. Не успявам да се сдържа и хвърлям самодоволна усмивка през рамо към Трио и Ег. В отговор и двамата ме поглеждат на кръв. Раздразнението им ме кара да се ухилия, макар че белезите ме засърбяват.

— Ти си странна затворничка, госпожице Бароу. Не си давах сметка, че макар да те представя в изказванията си в ефир като лейди, Мейвън изисква от теб да си такава през цялото време.

Лейди. Титлата никога не се е отнасяла истински за мен и никога няма да се отнася.

— Аз съм просто едно добре облечено и здраво държано на каишка кученце.

— Що за чудат крал, да те държи по този начин. Ти си враг на държавата, ценно средство за пропаганда, а по някакъв начин си третирана почти като кралска особа. Но пък момчетата имат толкова странно отношение към играчките си. Особено онези, които са привикнали да губят разни неща. Те държат по-здраво от останалите.

— А вие какво бихте направили с мен? — отговарям рязко. Като кралица Айрис би могла да държи живота ми в ръцете си. Би могла да му сложи край или да го направи още по-ужасен. — Ако бяхте на негово място?

Айрис умело заобикаля въпроса:

— Никога няма да допусна грешката да се опитам да вляза в ума му. Никой нормален човек не би трябвало да попада в него. — После се засмива тихо. — Предполагам, че майка му е прекарвала там доста време.

Независимо колко много Елара мразеше мен и съществуването ми, мисля, че щеше да намрази Айрис повече. Младата принцеса е страховита, най-слабо казано.

— Имате късмет, че никога не е трябвало да я срещате.

— И ти благодаря за това — отвръща Айрис. — Макар че се надявам да не продължиш традицията да убиваш кралици. Дори „джобните“ кученца хапят. — Примигва към мен, сивите ѝ очи са пронизващи. — Ти ще хапеш ли?

Не съм толкова глупава, че да отговоря. Не би било чиста лъжа. Да може да ми спечели още един враг с кралска кръв. Тя се усмихва самодоволно на мълчанието ми.

Не се налага да вървим дълго до внушителната зала, в която Мейвън събира двора си. След толкова много дни пред камерите, които излъчват обръщанията в ефир, принудена да понасям още и още новокръвни, които му се кълнат във вярност, вече я познавам отблизо. Обикновено подиумът е отрупан с места за сядане, но в наше отсъствие столовете са махнати, останал е единствено сивият, заплашително изглеждащ трон. Айрис се вира в него, когато се приближаваме.

— Интересна тактика — промърморва, когато стигаме до него. Както и с оковите ми, прокарва пръст надолу по блоковете от Безмълвен камък. — А също и необходима. При толкова много внушители, допускани в двора.

— Допускани?

— Те не са добре дошли в кралския двор на Езерните земи. Не могат да минават през стените на нашата столица Детраон или да влизат в двореца без подобаващ ескорт. И никой внушител не бива допускан в радиус на двайсет стъпки от монарха — обяснява Айрис. — Всъщност не се сещам за аристократични семейства в моята страна, които могат да претендират за такова умение.

— Не съществуват?

— Не и там, откъдето идвам. Вече не.

Намекът увисва във въздуха като дим.

Тя се отдръпва от трона, накланяйки глава напред-назад. Каквото и да вижда, то не ѝ харесва. Устните ѝ се присвиват в тънка линия:

— Колко пъти си усещала докосването на някой Мерандус в главата си?

За частица от секундата се опитвам да си спомня. Глупаво.

— Твърде много пъти, за да ги преброя — казвам ѝ, свивайки рамене. — Първо Елара, после Самсон. Не мога да реша кой беше по-лош. Сега знам, че кралицата е можела да гледа в ума ми, без дори да

разбера. Но той... — Гласът ми изневерява. Споменът е болезнен и предизвиква пронизващо напрежение в слепочията ми. Опитвам се да ги разтрия, за да прогоня болката. — Когато Самсон е вътре, човек усеща всяка секунда от това.

Лицето ѝ посивява.

— Има толкова много очи на това място — казва, като хвърля поглед първо към пазачите ми, а след това към стените. Към охранителните камери, които оглеждат всеки сантиметър от откритата зала и ни следят. — Нека заповядат да гледат.

Бавно сваля жакета си и го сгъва, премятайки го върху ръката си. Ризата отдолу е бяла, пристегнатата високо на гърлото ѝ, но без гръб. Тя се обръща, преструвайки се, че оглежда тронната зала. Всъщност се излага на показ. Гърбът ѝ е мускулист, як, изваян от дълги линии. Цялата е покрита с черни татуировки: от основата на скалпа, надолу по врата, по раменните лопатки, чак до основата на гръбнака. Корени, помислям си най-напред. Греша. Не корени, а завъртулки от вода, които се къдрят и разливат по кожата ѝ в съвършени линии. Потрепват леко като вълнички, когато се движи, като живи. Накрая се обръща отново с лице към мен. По устните ѝ играе едва доловима самодоволна усмивка.

Тя изчезва в миг, когато погледът ѝ се измества някъде зад мен. Не е нужно да се обръщам, за да знам кой се приближава, кой върви начело на многобройните стъпки, които отекват от мрамора и вътре в черепа ми.

— С удоволствие ще те разведа наоколо, Айрис — казва Мейвън. — Баща ти тъкмо се настанява в покоите си, но съм сигурен, че няма да възрази, ако искаме да се опознаем по-добре.

Пазачите Арвън и стражите на езерняците изостават назад, за да освободят пространство за краля и неговите Пазители. Сини униформи, бели, червено-оранжеви. Силуетите и цветовете им са така дълбоко втъпани в ума ми, че ги разпознавам дори само като ги зърна с ъгълчето на окото си. Най-вече бледият млад крал. Мога колкото да го видя, толкова и да го почувствам с натрапчивата му топлина, която заплашва да ме погълне. Той спира на няколко сантиметра от мен, достатъчно близо, за да ме хване за ръката, ако поиска. Потръпвам при тази мисъл.

— Това много би ми харесало — отвърща Айрис. Навежда глава някак странно сковано. Поклоните не ѝ идват отвътре. — Точно отбелязвах пред госпожица Бароу колко съм впечатлена от вашите... — тя търси подходящата дума, хвърляйки поглед назад към мрачния на вид трон — декорации.

Мейвън се усмихва смутено:

— Предпазна мярка. Баща ми беше убит, а срещу мен също бяха извършени опити за покушение.

— Можеше ли един стол от Безмълвен камък да спаси баща ви? — пита тя невинно.

Из въздуха с пулсиране преминава топло течение. Подобно на Айрис и аз изпитвам нужда да изхлузя жакета си, да не би гневът на Мейвън да ме накара да се изпотя дотолкова, че да го съблека.

— Не, брат ми реши, че най-добрият вариант е да му отсече главата — казва той безцеремонно. — Не съществува кой знае каква защита срещу това.

Случи се в същия този дворец. На няколко прохода и няколко стаи оттук, нагоре по няколко стълби, които водеха към място без прозорци, със звукоизолирани стени. Когато стражите ме завлякоха там, бях замаяна, ужасена, че Мейвън и аз всеки момент ще бъдем екзекутирани за държавна измяна. Вместо това в крайна сметка кралят бе посечен на две. Главата му, тялото му, сребърна струя, разплискана между тях. Вместо това Мейвън взе короната. При спомена стискам юмруци.

— Колко ужасно — промърморва Айрис. Чувствам очите ѝ върху себе си.

— Да, не беше ли, Мер?

Дланта, която полага внезапно върху ръката ми, ме изгаря като жигосаното клеймо. Контролът ми заплашва да се пречупи и аз му отправям кос кръвнишки поглед.

— Да — насилвам се да изрека през стиснати зъби. — Ужасно.

Мейвън кимва в знак на съгласие и стисва челюст, за да накара костите на лицето си да се стегнат. Не мога да повярвам, че има наглостта да изглежда гневен. Да се преструва на тъжен. Не е нито едно от двете. Не може да бъде. Майка му е отстранила онези частици от него, които са изпитвали обич към брат му и баща му. Ще ми се да беше отстранила частта, която обича мен. Вместо това тя забира като

гнойна рана и трови двама ни с покварата си. Черна гнилоч разяжда мозъка му и всяко късче от него, в което може да има нещо човешко. Той също го знае. Знае, че има нещо нередно, нещо, което не може да поправи със способност или власт. Той е разбит и няма лечител на тази земя, който може да го направи отново цял.

— Е, преди да те разведа из дома си, има някой друг, който би искал да срещне бъдещата ми съпруга. Пазител Норнус, ако благоволите? — Мейвън прави знак на войника си да се приближи. По негова заповед въпросният Пазител се втурва към входа и обратно само за една заслепяващо бърза секунда, превръщайки се в неясно пламтящо червено-оранжево петно. Суифт. В одеждите си прилича на огнено кълбо.

По петите му идват няколко фигури: цветовете на династиите им са ми познати.

— Принцесо Айрис, това е главата на Династия Самос със семейството си — казва Мейвън и махва с ръка между новата и старата си годеница.

Еванджелин се откроява в рязък контраст със семпло облечената Айрис. Питам се колко време ѝ е отнело да създаде разтопения, течен на вид метал, който обгръща всяка извивка на тялото ѝ като проблясващ катран. Няма вече корони и тиари за нея, но бижутата ѝ наваксват предостатъчно. На шията, китките и ушите си носи сребърни верижки, фини като конец и инкрустирани с диаманти. Външността на брат ѝ също е различна, без обичайната му броня или кожени дрехи. Накъдреният му силует все още е доста заплашителен, но сега Птолемей прилича повече на баща си, облечен в безупречно черно кадифе и с искряща сребърна верижка. Воло води децата си заедно с една жена до себе си, която не разпознавам. Но определено мога да се досетя коя е.

В този миг разбирам още малко от същността на Еванджелин. Майка ѝ е страховита гледка. Не защото е грозна.

Тъкмо обратното: по-възрастната жена притежава свирепа красота. Предала е на Еванджелин острите си черни очи и безупречната порцеланова кожа, но не и лъскавата си, права гарвановочерна коса и изящна фигура. Тази жена има вид, сякаш мога да я прекърша на две, както съм си с оковите. Вероятно е част от фасадата ѝ. Носи цветовете на собствената си династия, черно и

смарагдовозелено, редом до сребристото на Самос, за да покаже на кого е предана. Вайпър. Дочувам надменния глас на лейди Блонос в главата си. Черно и зелено са цветовете на Династия Вайпър. Майката на Еванджелин е анимос. Когато се приближава, блещукащата ѝ рокля идва по-ясно на фокус. И осъзнавам защо Еванджелин толкова настоява да носи върху себе си отличителните знаци на способността си. Това е семейна традиция.

Майка ѝ не носи бижута. А змии.

На китките, на шията си. Тънки, черни и бавно движещи се, с люспи, лъщящи като разлята мазнина. Равни части страх и отвращение разтърсват тялото ми. Внезапно изпитвам желание да изтичам в стаята си, да заключа вратата и да оставя възможно най-голямо разстояние между себе си и гърчещите се създания. Вместо това те се приближават все повече с всяка нейна стъпка. А аз си мислех, че Еванджелин е лоша.

— Лорд Воло; неговата съпруга, Ларенша от Династия Вайпър; техният син, Птолемей, и дъщеря им, Еванджелин. Уважавани и ценни членове на моя двор — обяснява Мейвън, сочейки поред към всеки. Усмивва се открито, показвайки зъбите си.

— Съжалявам, че не можахме да се срещнем с вас както подобава по-рано. — Воло излиза напред да поеме протегнатата ръка на Айрис. Сега, когато сребрилата му брада е прясно подрязана, е лесно да се забележи приликата между него и децата му. Здрави кости, елегантни черти, дълги носове и устни, постоянно присвити в презрителна гримаса. Кожата му изглежда по-бледа в контраст с тази на Айрис, когато едва допира устни до голите ѝ кокалчета. — Бяхме призовани да заминем, за да се погрижим за определени въпроси в собствените си земи.

Айрис свежда чело. Сега е олицетворение на смириенето.

— Не е нужно да се извинявате, милорд.

Над сключените им ръце Мейвън улавя погледа ми. Развеселено извива вежда. Ако можех, щях да го попитам какво е обещал на Династия Самос или с какво ги е заплашил. Двама крале от династия Калоре се изплъзнаха през пръстите им. Толкова кроежи и заговори за нищо. Знам, че Еванджелин не обичаше Мейвън, нито дори го харесваше, но беше отгледана да бъде кралица. Победата ѝ бе открадната два пъти. Тя се провали и по-лошо, провали своята

династия. Поне сега разполага и с някого друго, освен мен, когото да обвинява.

Еванджелин хвърля поглед в моята посока: миглите ѝ са тъмни и дълги. Изпърхват за миг, когато очите ѝ потрепват, шарейки напред-назад като махалото на стар часовник. Отстъпвам леко от Айрис, за да оставя известно разстояние между нас. Сега, когато дъщерята на Династия Самос има нова съперница, която да мрази, не искам да ѝ създавам погрешно впечатление.

— И си била сгодена за краля? — Айрис първа отдръпва ръка от Воло и сплита пръсти. Еванджелин отмества очи от мен, за да погледне в лицето принцесата. Поне веднъж я виждам на равна нога с равностойна на нея съперница. Може би ще извадя късмет и Еванджелин ще направи гаф, ще заплаши Айрис така, както имаше навика да заплашва мен. Имам предчувствие, че Айрис няма да търпи дори една думичка от това.

— За известно време, да — казва Еванджелин. — И за брат му преди него.

Принцесата не е изненадана. Предполагам, че Езерните земи са добре осведомени за кралските особи на Норта.

— Е, радвам се, че сте се върнали в двора. Ще ни е нужна доста помощ в организирането на сватбата ни.

Прехапвам устна толкова силно, че за малко да потече кръв. По-добре това, отколкото да се изсмея на глас, когато Айрис посипва сол в толкова много от раните на Самос. Срещу мен Мейвън обръща глава, за да скрие едно злобно ухилване.

Една от змиите изсъсква: нисък, монотонен звук, който не може да се сбърка. Но Ларенша бързо прави реверанс, улавяйки с помитащо движение плата на блещукащата си рокля.

— На ваше разположение сме, Ваше височество — казва тя. Гласът ѝ е плътен, гъст като сироп. Докато гледаме, най-дебелата змия около врата ѝ промушва глава покрай ухото ѝ и се сгушва в косата ѝ. Отблъскващо. — За нас ще е чест да ви помогнем както можем. — Почти очаквам да смушка с лакът Еванджелин, за да я накара да се съгласи. Вместо това жената от Династия Вайпър насочва вниманието си към мен толкова бързо, че нямам време да отместя поглед. — Има ли причина затворничката да ме зяпа?

— Никаква — отвръщам: зъбите ми щракват, когато ги стисвам.

Ларенша приема установения от мен зрителен контакт като предизвикателство. Като животно. Пристъпва напред, скъсявайки разстоянието между нас. Еднакво високи сме. Змията в косата ѝ продължава да съска, навива се и се гърчи надолу по ключицата ѝ. Ярките ѝ като скъпоценни камъни очи срещат моите, а раздвоеният ѝ черен език близва въздуха, стрелкайки се навън между дългите тънки остри зъби. Макар да не отстъпвам, не успявам да се сдържа и преглъщам мъчително с внезапно пресъхнала уста. Змията все така ме наблюдава.

— Казват, че си различна — промърморва Ларенша. — Но страхът ти мирише по същия начин като този на всеки противен Червен плъх, когото някога съм имала нещастията да познавам.

Червен плъх. Червен плъх.

Чувала съм това толкова много пъти. Самата аз съм си го мислила. Изречено от нейните устни, то пропуква нещо в мен. Контролът, който така упорито съм се трудила да си изградя и който трябва да поддържам, ако искам да остана жива, заплашва да се разнищи. Накъсано си поемам дъх, заставяйки се с усилие на волята да остана неподвижна. Змиите ѝ продължават да съскаат, извивайки се една върху друга в черен оплетен възел от люспи и гръбнак. Някои са достатъчно дълги, за да ме достигнат, ако тя пожелае.

Мейвън изпуска ниска гърлена въздишка.

— Стражи, мисля, че е време госпожица Бароу да бъде върната в стаята си.

Завъртам се на пета, преди пазачите Арвън да успеят да скочат към мен, и се оттеглям в така наречената безопасност на присъствието им. *Нещо в змиите*, казвам си. Не можех да ги понасям. Нищо чудно, че Еванджелин е ужасна, след като е отгледана от такава майка.

Когато успявам да избягам обратно в стаите си, съм обзета от нежелано усещане. Облекчение. Благодарност. Към Мейвън.

Смазвам този противен изблик на емоция с цялата ярост, която имам. *Мейвън е чудовище. Не изпитвам към него нищо, освен омраза. Не мога да допусна нищо друго, дори жал, да се промъкне в мен.*

Трябва да избягам.

Минават два дълги месеца.

Сватбата на Мейвън ще бъде десет пъти по-пищна от Прощалния бал или дори от Изпитанието на кралиците. Сребърни благородници от всички кътчета на Норта се стичат обратно в столицата, водейки със себе си антуражи. Дори онези, които кралят изпрати в изгнание. Мейвън се чувства достатъчно сигурен в новия си съюз, за да пусне дори усмихнати врагове през вратата си. Макар че повечето имат собствени къщи в града, мнозина се настаняват в Уайтфайър, докато самият дворец вече сякаш всеки миг ще се пръсне по шевовете. Държат ме главно в стаята ми. Не възразявам. Така е по-добре. Но дори от килията си мога да почувствам надвисналата буря, каквато е тази сватба. Осезаемият съюз на Норта и Езерните земи.

Вътрешният двор под прозореца ми, пуст през цялата зима, разцъфва във внезапно топла и зелена пролет. Благородници се разхождат лениво сред магнолиите, някои — хванати под ръка. Вечно шушукащи, вечно заговорничещи или клюкарстващи. Ще ми се да можех да чета по устни. Бих могла да науча нещо различно, освен това кои династии явно се събират заедно с цветовете си, по-ярки в слънчевата светлина. Мейвън би трябвало да е глупак, за да мисли, че не заговорничат срещу него или годеницата му. А той е много неща, но не и това.

Старата рутина, в която бях свикнала да прекарвам първия си месец на изолация — събуждане, ядене, седене, пищене, после отново — вече не ми върши работа. Имам по-полезни начини да прекарвам времето. Няма писалки и хартия, а аз не си правя труда да искам. Няма полза да оставям късове хартия. Вместо това се вирам в книгите на Джулиан, безцелно обръщайки страниците. Понякога се вкопчвам в нахвърляни бележки, коментари, надраскани с почерка на Джулиан. Интересно; любопитно; съпостави с том IV. Случайни думи без голямо значение. Въпреки това прокарвам леко пръсти по буквите, усещайки допира на изсъхнало мастило и натиска на отдавна изчезнала писалка. Достатъчно от Джулиан, за да ме накара да продължавам да мисля, да чета между редовете на страницата и изречените на глас думи.

Той се впуска в размишления в един конкретен том, по-тънък от историческите трудове, но пълен с гъсто изписан текст. Гръбчето на книгата е лошо повредено, страниците — препълнени с писанията на Джулиан. Почти мога да почувствам топлината на ръцете му, докато са пригладжали опърпаните страници.

По въпроса за произхода — пише на корицата с релефен черен шрифт, а после следват имената на дузина Сребърни учени, които са написали многобройните есета и аргументи в малката книга. По-голямата част от написаното е твърде сложно, за да го разбере, но въпреки това го преглеждам. Та дори и само заради Джулиан.

Отбелязал е един определен пасаж: прегънал е ъгълчето на листа и е подчертал няколко изречения. Нещо за мутации, промени. Резултат от древно оръжие, което вече не притежаваме и вече не можем да създадем. Един от учените смята, че то е създадо Сребърните. Други не са съгласни. Няколко споменават вместо това богове, навярно онези, които Айрис почита.

В бележки в долния край на лист Джулиан ясно показва собствената си позиция:

„Странно, че толкова много хора са се смятали за богове или за избраници на някакъв бог, пише той. Благословени от някакво по-висше създание. Издигнати до това, което сме. Когато всички доказателства сочат към обратното. Нашите способности произлизат от зараза, от бедствие, погубило повечето хора. Ние не сме богоизбрани, а прокълнати от бог.“

Примигвам към думите и се питам: Ако Сребърните са прокълнати, тогава какви са новокръвните? Нещо още по-лошо?

Или Джулиан греша? Дали и ние сме избрани? И за какво?

Много по-умни от мен мъже и жени нямат отговори, нито пък аз. Да не споменаваме, че имам да мисля за по-належащи неща.

Правя план, докато закузвам, дъвчейки бавно, докато прехвърлям през ума си каквото знам. Една кралска сватба ще представлява организиран безпорядък. Засилена сигурност, повече стражи, отколкото мога да преброя, но въпреки това достатъчно добър шанс. Слуги навсякъде, пияни благородници, чуждестранна принцеса, която ще отвлече вниманието на хората, обикновено съсредоточено върху мен. Би било глупаво от моя страна да не пробвам нещо. Глупаво би било от страна на Кал, ако не пробва нещо.

Взирам се съсредоточено в страниците, които имам под ръка: бял лист и черно мастило. Нани се опита да ме спаси и в крайна сметка загина. Безсмислена загуба на живот. А аз егоистично искам да опитат отново. Защото, ако остана тук още дълго, ако бъда принудена до края на дните си да живея на няколко крачки зад Мейвън с натрапчивия му поглед и липсващите късчета от същността му и омразата му към всички на този свят...

Омраза към всички, освен...

— Спри — изсъсквам си полугласно, преборвайки се с порива да пусна вътре копrienеното чудовище, което чука по стените на ума ми. — Престани.

Запаметяването на вътрешното разположение на Уайтфайър е добър начин за разсейване: този, на който обикновено разчитам. На два завоя вляво от вратата ми, през галерия от статуи, отново надолу по спираловидно стълбище. Проследявам пътя до тронната зала, до входната зала, банкетната зала, различни кабинети и заседателни зали, покоите на Еванджелин, старата спалня на Мейвън. Запаметявам всяка стъпка, която съм извървяла тук. Колкото по-добре познавам двореца, толкова по-добър шанс имам да се измъкна, когато възникне благоприятна възможност. Мейвън със сигурност ще се ожени за Айрис в Кралския съд, ако не на самия Площад на Цезар. Никое друго място не може да побере толкова много гости и стражи. От прозореца не виждам съда и никога не съм влизала вътре, но ще се оправям с този проблем, когато стигна до него.

Мейвън не ме е принуждавал да стоя редом с него, откакто се върнахме. Хубаво, казвам си. Една празна стая и дни, прекарани в тишина, са по-добри от сладникавите му думи. Въпреки това усещам спазъм на разочарование всяка нощ, когато затворя очи. Самотна съм, страхувам се, себична съм. Чувствам се изпразнена заради Безмълвния камък и месеците, които прекарах тук, отново вървейки по острието на бръснача. Би било толкова лесно да оставя счупените парчета от мен да се разпаднат. Би било толкова лесно да му позволя да ме сглоби обратно както пожелае. Може би след няколко години това дори няма да ми се струва като затвор.

Не.

За пръв път от доста време насам разбивам чинията със закуската си в стената, крещейки, докато го правя. После чашата с

вода. Тя се пръсва на късчета кристал. Счупените неща ме карат да се почувствам малко по-добре.

Вратата ми се отваря бурно след половин секунда, когато влизат пазачите Арвън. Ег се озовава пръв до мен и ме притиска назад в стола ми, за да ме удържи. Хватката му е твърда и ми пречи да се изправя. Сега вече са се научили да не ме оставят в близост до отломките, докато разчистват.

— Може би е най-добре да започнете да ми давате пластмасови съдове — подхвърлям насмешливо, без да се обръщам конкретно към някого. — Струва ми се по-добра идея.

На Ег му се ще да ме удари. Пръстите му се забиват в раменете ми и вероятно оставят синини. Заради Безмълвния камък болката прониква дълбоко, чак до костите ми. Стомахът ми се свива, когато осъзнавам, че почти не помня какво е да не изпитвам постоянна, задушшаваща болка и страдание.

Другите пазачи помитат отломките, без да трепнат, когато стъклата одраскват облечените им в ръкавици ръце. Едва когато изчезват и пулсиращото им присъствие се стопява, отново имам сили да се изправя. Раздразнена, затварям с трясък книгата, която не четях: „Родословие на аристокрацията на Норта“, Том IX, пише на корицата. Безполезно.

Тъй като нямам нищо по-добро за правене, я слагам обратно на рафта. Подвързаната с кожа книга се плъзва спретнато между себеподобните си, томове VIII и X. Може би ще сваля другите книги и ще ги препоредя. Ще прахосам няколко секунди от безкрайните часове.

Вместо това в крайна сметка се озовавам на пода, опитвайки се да се разтегна малко повече, отколкото успях вчера. Предишната ми гъвкавост е слаб спомен, ограничена от обстоятелствата. Въпреки това опитвам, протягам пръстите на ръцете си към пръстите на краката. Мускулите на краката ми горят: по-хубаво усещане, отколкото болката. Преследвам болката. Тя е едно от малкото неща, които ми напомнят, че съм все още жива в тази черупка.

Минутите се преливат една в друга и времето се разтяга заедно с мен. Навън светлината се променя, докато пролетни облаци се гонят през слънцето.

Почукването на вратата ми е тихо, неуверено. Никой преди не си е правил труда да почука, и сърцето ми се изпълва с вълнение. Но приливът на адреналин се уталожва. Един спасител не би почукал.

Еванджелин бутва вратата и я отваря, без да чака покана.

Не помръдвам, вкоренена на мястото си от внезапен прилив на страх. Прибирам крака под себе си. Готова да скоча, ако се налага.

Тя ме гледа отвисоко, високомерна както винаги, в дълго, проблясащо палто и впит кожен клин. За момент стои неподвижно и си разменяме погледи в тишината.

— Толкова ли си опасна, та дори не могат да ти позволят да отвориш някой прозорец? — Тя подушва въздуха. — Тук вони.

Стегнатите ми мускули се отпускат малко.

— Значи ти е скучно — промърморвам. — Върви да дразниш някое друго животно в клетка.

— Може би по-късно. Засега обаче ще бъдеш от полза.

— Наистина нямам желание да ти служа като мишена за мятане на стрелички.

Тя премлясва с устни:

— О, не моя.

С една ръка ме улавя под мишницата и ме вдига на крака. В мига щом ръката ѝ влиза в обсега на моя Безмълвен камък, ръкавът ѝ се смъква и се стоварва на пода, раздробен на ситни частици проблясащ метален прах. Бързо се закрепва отново и пак пада, движейки се в равномерен, странен ритъм, докато тя ме извежда от стаята ми.

Не се боря. Безсмислено е. Накрая тя разхлабва болезнената си хватка и ме оставя да вървя, без да ме стиска.

— Ако си искала да изведеш домашния любимец на разходка, трябваше само да попиташ — изръмжавам ѝ, разтривайки най-новата си синина. — Нямах ли си нова съперница за мразене? Или е по-лесно да се заяждаш със затворничка, вместо с принцеса?

— Айрис е прекалено спокойна за моя вкус — изстрелва тя в отговор. — Ти поне още притежаваш известна хапливост.

— Хубаво е да знам, че те забавлявам. — Пасажът се извива пред нас. Ляво, дясно, дясно. Архитектурният план на Уайтфайър оживява по-ясно в ума ми. Подминаваме гоблените с фениксите в червено и черно, украсени по краищата с истински скъпоценни камъни. После галерия със статуи и картини, посветени на Цезар Калоре, първия крал

на Норта. Отвъд нея, надолу по половин ред мраморни стъпала, е онова, което наричам Бойната зала. Простиращ се до безкрайност проход, осветен от капандури: върху стените от двете страни се набиват на очи две чудовищни картини, вдъхновени от войната с езерняците, стигащи от пода до тавана. Но тя не ме превежда покрай изрисуваните сцени на смърт и слава. Не слизаме към отредените за кралския двор нива на двореца. Коридорите стават по-изящни, но с помалко явни демонстрации на пищност, докато тя ме води към кралските жилища. Все по-многобройни портрети в позлатени рамки на крале, политици и воители ме проследяват как минавам, повечето — с типичната черна коса на Династия Калоре.

— Крал Мейвън позволи ли ти да запазиш поне покоите си? Макар че ти отне короната?

Устните ѝ се извиват. В самодоволна усмивка, не в намръщена гримаса.

— Виждаш ли? Никога не разочароваш. Олицетворение на хапливостта, Мер Бароу.

Никога преди не съм идвала до тези врати. Но мога да предположа накъде водят. Твърде внушителни, за да са предназначени за когото и да е, освен за един крал. Бяло лакирано дърво, сребърна и златна украса, инкрустирани със седеф и рубини. Този път Еванджелин не чука, а разтваря широко вратите само за да открие пищно преддверие, покрай чиито стени са се подредили шестима Пазители. При появата ни те настръхват и посягат към оръжията: очите им са нащрек зад проблясващите им маски.

Тя не отстъпва:

— Съобщете на краля, че Мер Бароу е тук, за да се срещне с него.

— Кралят е неразположен — отговаря един. В гласа му трепти мощ. Банши. Би могъл да оглуши и двете ни с писъци, ако му дадем възможност. — Вървете си, лейди Самос.

Еванджелин не показва страх и прокарва ръка през дългата си сребриста коса.

— Съобщете му — повтаря тя. Не ѝ се налага да снижава глас и да ръмжи, за да прозвучи заплашително. — Той ще иска да знае.

Сърцето ми блъска силно в гърдите. Какво прави тя? Защо? Последния път, когато реши да ме развежда из Уайтфайър, в крайна

сметка бях оставена на милостта на Самсон Мерандус с разтворен ум, из който той да рови. Тя има план. Има мотиви. Де да знаех само какви са, за да мога да направя обратното.

Един от Пазителите се пречупва преди нея. Той е едър мъж, мускулите му се виждат ясно дори под гънките на огнените му одежди. Накланя лице, черните скъпоценни камъни на маската му улавят светлината.

— Момент, милейди.

Не мога да понеса покоите на Мейвън. Дори само това, че съм тук, ме кара да се чувствам, сякаш нагазвам в плаващи пясъци. Като че ли се гмуркам в океана или падам от скалист зъбер. Отпратете ни. Отпратете ни.

Пазителят се връща бързо. Когато отпраща другарите си с махване на ръка, стомахът ми се свива.

— Насам, Бароу. — Прави ми знак да се приближа.

Еванджелин ме побутва съвсем леко, натискайки основата на гръбнака ми. Съвършено изпълнение. Залитам напред.

— Само Бароу — добавя Пазителят. Оглежда пазачите Арвън последователно.

Те остават на място и ме пускат да вървя. Еванджелин прави същото. Очите ѝ потъмняват, по-черни от всякога. Завладяна съм от странния порив да я сграбча и да я поведе с мен. Внезапно ми се струва ужасяващо да се изправя пред Мейвън сама, тук.

На Пазителя, вероятно силнорък от Династия Рамбос, не му се налага да ме докосва, за да ме поведе в правилната посока. Минаваме през дневна, обляна в слънчева светлина, странно празна и оскъдно украсена. Няма цветове на династиите, няма картини или скулптури, нито дори книги. Старата стая на Кал беше задръстена с вещи, пръскаща се по шевовете от различни видове брони, скъпоценните му наръчници, дори настолна игра. Късчета от него, разпръснати навсякъде. Мейвън не е като брат си. Той няма повод за показност, не и тук, и стаята е отражение на кухото момче, какъвто е всъщност той отвътре.

Леглото му е странно малко. Изработено за дете, макар стаята явно да е предвидена да побере много, много по-голяма мебел. Стените на спалнята му са бели, без украса. Единствената декорация са прозорците, от които се разкрива гледка към един ъгъл от Площада на

Цезар, река Капитъл и моста, за чието разрушаване някога помогнах. Простира се над водата и свързва Уайтфайър с източната половина на града. Във всички посоки расте буйна зеленина, изпъстрена с цветчета.

Пазителят бавно прочиства гърло. Хвърлям поглед към него и потрепервам, когато осъзнавам, че и той се кани да ме изостави.

— Насам — казва, като посочва към други врати.

Би било по-лесно, ако някой ме влачи. Ако Пазителят опре пистолет в главата ми и ме принуди да мина през вратите. По-малко болезнено би било да припиша на друг човек вината за факта, че краката ми се движат. Вместо това вината е само в мен. Отегчение. Нездраво любопитство. Постоянното терзание на болката и самотата. Живея в смаляващ се свят, където единственото, в което мога да съм сигурна, е манията на Мейвън. Подобно на оковите тя е щит и бавна, задушаваша смърт.

Вратите се люшват навътре, плъзгайки се по бялата мраморна мозайка. По въздуха се носят спирали от пара от самия огнен крал, а от гореща вода. Тя кипи лениво около него, млечнобяла от сапун и благоуханни масла. За разлика от леглото му ваната е голяма, поставена върху ноктести сребърни крака. Подпрял е лакти от двете страни на безупречния порцелан, лениво прокарвайки пръсти през завихрената вода.

Когато влизам, Мейвън ме проследява с поглед, с наелектризиращи и смъртоносни очи. Никога не съм го виждала толкова смутен и ядосан. Едно по-умно момиче би се обърнало и би побягнало. Вместо това затварям вратата зад себе си.

Няма къде да се седне, затова оставам права. Не съм сигурна накъде да гледам, затова се фокусирам върху лицето му. Косата му е разчорлена, цялата мокра. Тъмни къдрици прилепват към кожата му.

— Зает съм — прошепва.

— Не беше длъжен да ме пускаш да вляза. — В мига щом изричам думите, ми се приисква да можех да си ги взема назад.

— Да, така е — казва той, имайки предвид всевъзможни неща. После примигва и откъсва от мен погледа си. Обляга се назад и обляга глава на порцелана, за да може да се вира нагоре към тавана. — Какво ти е нужно?

Изход, прошка, едно хубаво напиване през нощта, семейството ми. Списъкът се простира още и още, до безкрайност.

— Еванджелин ме довлече тук. Не искам нищо от теб.

Той издава нисък гърлен звук. Почти смях.

— Еванджелин. Моите Пазители са страхливци.

Ако Мейвън ми беше приятел, щях да го предупредя да не подценява една дъщеря на Династия Самос. Вместо това си замълчавам. Парата полепва по кожата ми, трескава като сгорещена плът.

— Доведе те тук да ме убедиш — казва той.

— Да те убедя да направиш какво?

— Да се ожена за Айрис, да не се жения за Айрис. Със сигурност не те е изпратила тук за чаено парти.

— Не. — Еванджелин ще продължи да крои планове как да се добере до короната на кралица чак до секундата, в която Мейвън сложи тази корона върху главата на друго момиче. За това е създадена. Точно както Мейвън е създаден за други, по-ужасни неща.

— Тя смята, че онова, което чувствам към теб, може да замъгли преценката ми. Глупаво.

Трепвам. Жигосаното клеймо върху ключицата ми ме парва под ризата.

— Чух, че отново си започнала да разбиваш разни неща — продължава той.

— Имаш лош вкус за порцелан.

Той се ухилва към тавана. Крива усмивка. Като на брат му. За секунда лицето на Мейвън се превръща в лицето на Кал, чертите им се разместват. Сепнато осъзнавам, че съм тук от по-дълго време, отколкото изобщо познавам Кал. Познавам лицето на Мейвън по-добре от неговото.

Той се размърдва и по водата се надигат вълнички, когато провесва едната си ръка извън ваната. Рязко отмествам очи и свеждам поглед към мозайката. Имам трима братя и баща, който не може да ходи. Прекарах месеци наред, делейки префасонирана с известни удобства дупка с дузина вонящи мъже и момчета. Мъжкото тяло не ми е чуждо. Това не значи, че искам да видя по-голяма част от тялото на Мейвън, отколкото се налага. Отново изпитвам чувството, че съм на ръба на плаващи пясъци.

— Сватбата е утре — казва той най-накрая. Гласът му отеква от мрамора.

— О!

— Не знаеше ли?

— Как бих могла? Не може да се каже, че някой ме държи в течение.

Мейвън свива рамене, повдига ги. Ново раздвижване във водата, при което се показва още от бялата му кожа.

— Да, ами, всъщност не мислех, че ще започнеш да чупиш чинии по мен, но... — Прави пауза и поглежда в моята посока. Усещам боцкане по тялото си. — Беше ми приятно да се чудя.

Ако нямаше да има последствия, щях да се намръщя, да се разкрещя и да издера очите на Мейвън. Да му кажа, че макар времето, което прекарах с брат му, да бе мимолетно, все още помня всеки удар на сърцето, който сме споделили. Усещането как се притиска до мен, докато спим само двамата, разменяйки си кошмари. Ръката му върху врата ми, плът върху плът, караща ме да го погледна, докато падахме от небето. Мирисът му. Вкусът му. Обичам брат ти, Мейвън. Ти беше прав. Ти си само сянка, а кой гледа сенки, когато има пламък? Кой би избрал чудовище пред бог? Не мога да нараня Мейвън с мълния, но мога да го унищожа с думи. Да засегна слабите му места, да отворя раните му. Да го накарам да кърви и когато раните се покрият с коричка, да се превърне в нещо по-ужасно, отколкото е бил някога преди.

Думите, които успявам да изрека, са съвсем различни.

— Харесваш ли Айрис? — питам вместо това.

Той се почесва по кожата на главата с цяла длан и изпуктява като дете:

— Сякаш това има нещо общо.

— Е, тя е първата нова връзка, която ще имаш, откакто майка ти почина. Ще бъде интересно да се види как ще се развие без отровата ѝ в теб. — Барабаня с пръсти по бедрото си. Думите попиват бавно в съзнанието му и той кимва. Съгласява се. Изпитвам прилив на жал към него. Боря се с нея със зъби и нокти. — И се стодихте преди два месеца. Струва ми се бързо, поне по-бързо, отколкото годежа ти с Еванджелин.

— Обикновено така става, когато от другата страна на везните има цяла армия — казва той остро. — Езерняците не са известни с търпението си.

Изсумтявам презрително:

— А Династия Самос е толкова сговорчива?

Едно ъгълче на устата му се повдига в едва доловим намек за онази крива усмивка. Той се заиграва с една от възпламенителните си гривни, въртейки бавно сребърния кръг около китката си с фини кости.

— Има известна полза от тях.

— Мисля, че досега Еванджелин щеше да те е превърнала в игленик.

Усмивката му се разлива по-широко:

— Ако ме убие, губи какъвто там шанс си мисли, че има, колкото и да е мимолетен. Не че баща ѝ би го допуснал. Династия Самос поддържа истински влиятелна позиция, макар тя да не е кралица. Но само каква кралица щеше да излезе от нея.

— Мога само да си представя. — Мисълта преминава през мен като мощна разтърсваща тръпка. Корони от игли, кинжали и бръсначи, украсените със скъпоценни камъни змии на майка ѝ и баща ѝ, който дърпа конците на марионетката Мейвън.

— Аз не мога — признава той. — Не и наистина. Дори сега си я представям единствено като кралица на Кал.

— Не беше длъжен да я избираш, след като го обвини несправедливо.

— Е, не беше като да мога да избира онази, която исках, нали? — тросва се той. Вместо горещина усещам как въздухът около нас става студен. Достатъчно, за да накара кожата ми да настръхне, докато ме гледа на кръв с очи в гневно, изгарящо синьо. Парата, носеща се по въздуха, се разнася, издухана от течението на по-хладния въздух, и премахва слабата преграда между нас.

Трепереща, се заставям да отида до най-близкия прозорец, обръщайки гръб на Мейвън. Отвън магнолиите потръпват, полъхвани от лек бриз: цветовете им са бели, кремави и розови в слънчевата светлина. Такава простичка красота няма място тук без покварата на кръвта или амбицията, или предателството.

— Ти ме хвърли на арена, за да умра — казвам му бавно. Сякаш някой от двамата ни би могъл някога да забрави. — Държиш ме окована във вериги в двореца си, пазена денонощно. Остави ме да гния, болна...

— Мислиш, че се наслаждавам да те гледам така? — промърморва той. — Мислиш, че искам да те държа като затворничка? — Нещо пресеква в дъха му. — Това е единственият начин, по който ще останеш с мен. — Водата плиска по ръцете му, докато ги прокарва напред-назад.

Вместо това се съсредоточавам върху звука. Макар да знам какво прави, макар че мога да почувствам как хватката му върху мен се затяга, не мога да ѝ попреча да ме завлече надолу. Би било твърде лесно да се оставя да потъна. Част от мен иска да го направи.

Не откъсвам очи от прозореца. Като никога се радвам на твърде познатата болка от Безмълвния камък. Това е неоспоримо напомняне какъв е Мейвън и какво означава обичта му за мен.

— Опита се да убиеш всички, на които държа. Уби деца. — Бебе, покрито с петна от кръв, с бележка в малкото му юмруче. Помня това толкова ярко, сякаш е кошмар. Не се опитвам да прогоня образа. Имам нужда да го помня. Имам нужда да помня какъв е той. — Брат ми е мъртъв заради теб.

Извъртам се към него, надавайки остър, жесток смях. Гневът прояснява главата ми.

Той се надига и сяда рязко, голият му торс е почти толкова бял, колкото водата във ваната.

— А ти уби майка ми. Отне брат ми. Отне баща ми. В секундата, когато попадна в този свят, колелата се задвижиха. Майка ми погледна в главата ти и видя благоприятна възможност. Видя шанс, който търсеше от цяла вечност. Ако не беше... ако никога не беше... — Той се запъва, думите идват по-бързо, отколкото може да ги спре. После стисва зъби, мъчейки се да се сети за нещо по-осъдително. Нов миг мълчание. — Не искам да знам какво щеше да бъде.

— Аз знам — озъбвам се. — Щях да свърша в някой окоп, изтрита от лицето на земята или разкъсана, или едва оцеляваща като жив мъртвец. Знам в какво щях да се превърна, защото милиони други го изживяват. Баща ми, братята ми, твърде много хора.

— Знаейки това, което знаеш сега... би ли се върнала? Би ли избрала онзи живот? Принудителна служба във войската, калния си град, семейството си, онова момче от реката?

Толкова много хора са мъртви заради мен, заради това, което съм. Ако бях просто една Червена, просто Мер Бароу, те щяха да са

живи. Шейд щеше да е жив. Мислите ми се задържат върху него. Бих дала в замяна толкова много неща, за да си го върна. Бих се предложила в замяна хиляда пъти. Но после налице са откритите и спасени новокръвни. Подпомогнати бунтове. Една прекратена война. Сребърни, разкъсващи се помежду си. Сплотяващи се Червени. Имах пръст във всичко това, макар и не кой знае колко. Допуснати бяха грешки. Мои грешки. Твърде много, за да ги преброя. Цели светове ме делят от това да съм съвършена или дори добра. Истинският въпрос разяжда ума ми. Това, което Мейвън всъщност пита. Би ли се отказала от способността си, би ли заменила силата си, за да се върнеш? Не ми трябва време, за да измисля отговор.

— Не — прошепвам. Не си спомням да съм се премествала толкова близо до него с ръка, сключваща се върху единия край на порцелановата вана. — Не, не бих.

Признанието ме изгаря по-силно от срама, разяжда вътрешностите ми. Мразя го заради онова, което ме кара да чувствам, онова, което ме кара да осъзная. Питам се дали мога да действам достатъчно бързо, за да го извадя от строя. Да свия юмрук, да разбия челюстта му с твърдата окова. Дали лечителите на повърхностни рани могат да накарат зъбите да израстат отново? Няма истински смисъл да опитвам. Няма да доживея да разбере.

Той се визира нагоре към мен:

— Онези, които знаят какво е да си на тъмно, са готови да сторят всичко, за да останат на светло.

— Не се дръж, сякаш сме еднакви.

— Еднакви? Не. — Той поклаща глава. — Но навярно... сме равни.

— Равни? — Отново ме обзема желание да го разкъсам. Да раздера гърлото му с нокти и зъби. Намекът ми причинява режеща болка. Почти толкова, колкото факта, че може и да е прав.

— Едно време питах Джон дали може да вижда бъдеще, което вече не съществува. Той каза, че пътеките вечно се променят. Лесна за изричане лъжа. Тя му позволи да ме манипулира по начин, по който дори Самсон не би могъл. А когато ме доведе при теб, ами, не спорих. Как се предполагаше да знам каква отрова ще се окажеш?

— Щом съм отрова, тогава се отърви от мен. Спри да измъчваш и двама ни!

— Знаеш, че не мога да направя това независимо колко много искам. — Миглите му потрепват и очите му се зарейват някъде надалече. Някъде, където дори аз не мога да го достигна. — Ти си такава, какъвто беше Томас. Ти си единственият човек, за когото ме е грижа, единственият човек, който ми напомня, че съм жив. Не празен. И не сам.

Жив. Не празен. Не сам.

Всяко признание е като стрела: пронизва всяко мое нервно окончание, докато тялото ми се превръща в студен огън. Омразно ми е, че Мейвън може да изрича такива неща. Омразно ми е, че изпитва това, което изпитвам аз, бои се от това, от което се боя аз. Мразя това; мразя го. И ако можех да променя същността си, начина, по който мисля, щях. Но не мога. Ако боговете на Айрис са истински, със сигурност знаят, че опитах.

— Джон не искаше да разказва за мъртвото бъдеще — онези неща, които вече не са възможни. Аз обаче мисля за тях — промърморва той. — Сребърен крал, Червена кралица. Как биха се променили нещата? Колко души още ще са живи?

— Не и баща ти. Не и Кал. И със сигурност не и аз.

— Знам, че е просто мечта, Мер — казва рязко той. Като дете, което учителят е поправил в класната стая. — Всеки шанс, който имахме, колкото и малък да беше, вече го няма.

— Заради теб.

— Да. — По-меко, сам правейки признание. — Да.

Без нито за миг да прекъсва зрителния контакт, Мейвън изхлужва гривната си на възпламенител от китката. Движението е бавно, обмислено, методично. Чувам я как се удря в пода и се търкулва: сребърен метал прозвънва по мрамора. Последвана е бързо от другата. Без да престава да гледа, той се отпуска назад във ваната и накланя глава. Оставяйки врата си разголен и уязвим. Ръцете ми се присвиват отстрани до тялото. Би било толкова лесно. Да обвия кафявите си пръсти около бледия му врат. Да натисна с цялата си тежест. Да го прикова. Кал се страхува от вода. А Мейвън? Бих могла да го удавя. Да го убия. Да оставя водата във ваната да свари и двама ни. Той ме предизвиква да го направя. Част от него може би иска да го направя. Или би могло да е един от хилядите капани, в които се хванах. Поредният трик на Мейвън Калоре.

Той примигва и издишва шумно, освобождавайки нещо дълбоко в себе си. То разваля магията и моментът се разбива.

— Утре ще бъдеш една от шаферките на Айрис. Забавлявай се.

Още една стрела в стомаха.

Приисква ми се да имах още една чаша, която да разбия в стената. Шаферка за сватбата на столетието. Никакъв шанс да се измъкна. Ще трябва да стоя зад целия двор. Стражи навсякъде. Очи навсякъде. Идва ми да се разпищя.

Използвай гнева. Използвай яростта — опитвам се да си внуша. Вместо това гневът само ме поглъща и се превръща в отчаяние.

Мейвън прави ленив жест с разтворена длан.

— Вратата е ето там.

Опитвам се да не поглеждам назад, докато си отивам, но не мога да се сдържа. Мейвън се взира към тавана с празни очи. А аз чувам в ума си Джулиан, шепнещ думите, които е написал.

Не божии избраници, а прокълнати от бог.

ОСЕМНАЙСЕТ МЕР

Поне този път не съм подложена на изтезание. Ако имах удобна възможност, щях да благодаря на Айрис, задето ме оставя да седя настрана и да бъда пренебрегвана. Вместо това Еванджелин заема мястото ми. Опитва се да изглежда спокойна, незасегната от сцената около нас. Останалата част от антуража на булката постоянно хвърля погледи към нея: момичето, на което се предполага да служат. Очаквам всеки миг тя да се свие на кълбо като някоя от майчините си змии и да започне да съска по всекиго, който посмее да се доближи на няколко стъпки до позлатения ѝ стол. В края на краищата по-рано тези покои бяха нейни.

Салонът е преобзаведен за тази нова обитателка по подобаващ начин. Яркосини драперии по стените, свежи цветя в бистра вода и няколко нежно ромолящи шадравана правят внушението непогрешимо. Тук царува принцеса от Езерните земи.

В центъра на стаята, Айрис се заобикаля със слуги. Червени камериерки, безкрайно умели в изкуството на разкрасяването. Не ѝ трябва много помощ. Много високите ѝ скули и тъмните очи са достатъчно великолепни и без грим. Една камериерка сплита черната ѝ коса в сложна прическа, наподобяваща корона, като я прикрепва със сапфирени и перлени игли. Друга втрива искрящ руж, за да превърне една вече прекрасна костна структура в нещо ефирно и неземно. Устните на Айрис са наситено пурпурни, умело очертани. Самата рокля, бяла, преливаща към ярко, блещукащо синьо на подгъва, придава на тъмната ѝ кожа сияние като на небето мигове след залез-слънце. Макар че външността е последното, за което би трябвало да се тревожа, редом до нея се чувствам като захвърлена кукла. Отново съм в червено, обикновена в сравнение с обичайните ми накити и брокат. Ако бях малко по-здрава, можеше и аз да изглеждам красива. Не че възразявам. От мен не се очаква да блестя. Не искам да блестя — а редом с нея със сигурност няма.

Еванджелин не би могла да е в по-голям контраст с Айрис дори и да се опита — а със сигурност е опитала. Докато Айрис с готовност играе ролята на млада, свенлива булка, Еванджелин на драго сърце е приела ролята на момичето, пренебрегнато и захвърлено настрана. Роклята ѝ е от метал в толкова преливащи се цветове, че със същия успех може да е от перли; цялата е украсена с остри като бръснач бели пера и инкрустирано сребро. Собствените ѝ камериерки се суетят наоколо, поставяйки последните щрихи във външността ѝ. Взира се в Айрис през цялото време: черните ѝ очи не трепват нито за миг. Отклонява вниманието си едва когато майка ѝ идва до нея, а дори и тогава само за да се отдръпне от смарагдовозелените пеперуди, украсяващи полите на Ларенша. Крилете им пърхат лениво, сякаш подухвани от ветреца. Деликатно напомняне, че са живи същества, които онази жена Вайпър е прикрепила по себе си само благодарение на способността си. Надявам се, че не възнамерява да сяде.

Виждала съм сватби преди, у дома в Подпорите. Недодялани събирания. Няколко обвързващи думи и набързо скалъпено празненство. Семействата просят и крадат, за да осигурят достатъчно храна за поканените гости, докато онези, които наминат неканени, не получават нищо друго, освен хубаво зрелище. Едно време с Килорн се опитвахме да откъсваме остатъци, ако имаше такива. Пълнехме джобовете си с хлебчета и се измъквахме тайно да се наслаждаваме на плячката. Не мисля, че ще правя това днес.

Единственото, което ще задържа, е дългият шлейф на Айрис и собствения си разсъдък.

— Жалко, че не успяха да дойдат още хора от семейството ви, Ваше височество.

Една по-възрастна жена с изцяло сива коса се отдалечава от многобройните Сребърни дами, които очакват Айрис. Скръства ръце върху безупречна черна парадна униформа. За разлика от повечето офицери ордените и медалите ѝ са малобройни, но въпреки това впечатляващи. Не съм я виждала никога преди, макар че в лицето ѝ има нещо познато. От този ъгъл обаче, докато чертите ѝ са в профил, не мога да определя какво е.

Айрис накланя глава към жената. Зад нея две камериерки закрепват на главата ѝ проблясващ воал.

— Майка ми е управляваща кралица на Езерните земи. Трябва винаги да е на трона. А наследницата ѝ, моята по-голяма сестра, мрази да напуска кралството ни.

— Разбираемо в такива смутни времена. — По-възрастната жена се покланя в отговор, но не толкова дълбоко, колкото човек би очаквал. — Моите поздравления, принцесо Айрис.

— Моите благодарности, Ваше величество. Радвам се, че успяхте да се присъедините към нас.

Величество?

По-възрастната жена се обръща в анфас, заставайки с гръб към Айрис, докато камериерките довършват работата си. Очите ѝ се спират върху мен и се присвиват едва доловимо. Прави жест с едната си ръка, за да ме повика. На безименния пръст на лявата ѝ ръка проблясва огромен черен скъпоценен камък. От двете ми страни Китън и Клоувър ме тикат напред, побутвайки ме към жената, която по някакъв начин притежава титла.

— Госпожице Бароу — казва жената. Тя е здрава, с налята талия и е по-висока от мен с няколко сантиметра. Хвърлям поглед към униформата ѝ, търсейки династични цветове, които да отличават коя ли може да е.

— Ваше величество? — отвърщам, използвайки титлата. Прозвучава като въпрос и наистина е.

Тя се усмихва развеселено:

— Искане ми се да те бях срещнала преди. Когато се преструваше на Марийна Титанос, а не беше принизена до това — тя докосва леко бузата ми и аз трепвам — това съсипано момиче. Може би тогава бих могла да разбера защо внукът ми е захвърлил кралството си заради теб.

Очите ѝ са бронзови. Червено-златисти. Бих разпознала очите ѝ навсякъде.

Въпреки гостите на сватбата, които сноват около нас, облаците от коприна и парфюм чувствам как се плъзвам обратно в онзи ужасен миг, когато един крал изгуби главата си, а един син изгуби баща си. А тази жена е изгубила и двамата. От дълбините на паметта, от миговете, пропилены в четене на исторически записки, си спомням името ѝ. Анабел от Династия Леролан. Кралица Анабел. Майка на Тиберий Шести. Баба на Кал. Сега виждам короната ѝ от розово злато и черни диаманти, сгушена в спретнато вързаната ѝ коса. Дреболия в

сравнение с онова, с което обикновено се перчат наоколо кралските особи.

Тя отдръпва ръка. Още по-добре. Анабел е заличителка. Не искам пръстите ѝ изобщо са се доближават до мен. Биха могли да ме унищожат с едно докосване.

— Съжалявам за сина ви. — Крал Тиберий не беше мил човек, не и към мен, нито към Мейвън, нито към повече от половината жители на страната си, които живеят и умират като роби. Но е обичал майката на Кал. Обичаше децата си. Не беше зъл. Просто слаб.

Погледът ѝ не трепва изобщо.

— Странно, защото помогна за убийството му.

В гласа ѝ няма обвинение. Нито гняв. Нито ярост.

Тя лъже.

Кралският съд е лишен от какъвто и да е цвят. Само бели стени и черни колони, мрамор, гранит и кристал. Поглъща пъстроцветната тълпа. През вратите му нахлуват благородници с рокли, костюми и униформи, оцветени във всевъзможни проблясащи нюанси. Последните вървят припряно, бързайки да влязат, преди царствената годеница и собственото ѝ шествие да започнат парада си през Площада на Цезар. Из настаното с мозайка обширно пространство се тълпят още стотици Сребърни с твърде обикновено потекло, за да заслужат покана за самата сватба. Те чакат на тълпи край разчистената пътека, от двете страни на която стоят равен брой стражи от Норта и от Езерните земи. Камерите също наблюдават, монтирани върху платформи. А кралството гледа заедно с тях.

От моята наблюдателна точка, притисната във входа на Уайтфайър, виждам над рамото на Айрис.

Тя е съвсем тиха, нито едно косъмче не стърчи от прическата ѝ. Спокойна като застояла вода. Не знам как издържа. Баща ѝ, кралят, я държи под ръка, кобалтовосинята му мантия проблясва в електриково на фона на белия ръкав на сватбената ѝ рокля. Днес короната му е от сребро и сапфири, в тон с нейната. Не си говорят, съсредоточени върху пътеката напред.

На допир шлейфът ѝ е като течен. Толкова фина коприна, че може да се изплъзне през пръстите ми. Държа здраво дори и ако е само

за да не привлече повече внимание от необходимото. Като никога се радвам, че Еванджелин е до мен. Тя държи другото ъгълче на шлейфа на Айрис. Ако се съди от шушуканията на другите шаферки, гледката е почти скандална. Съсредоточават вниманието си върху нея вместо върху мен. Никой не си прави труда да предизвиква Мълниеносното момиче без искрите му. Еванджелин се справя с всичко в крачка със стисната челюст и плътно затворена уста. Не ми е проговаряла изобщо. Още една малка благословия.

Някъде изсвирва рог. А в отговор тълпата се обръща едновременно към двореца: истинско море от очи. Усещам всеки поглед, докато пристъпваме напред на площадката, надолу по стълбите, в челюстите на истински спектакъл за Сребърните. Първия път, когато видях тълпа, бях на колене и с нашийник на врата, окървавена, насинена и сломена. Все още съм всички тези неща. Пръстите ми потреперват. Стражите напират, докато Китън и Клоувър стоят зад мен, облечени в семпли, но подходящи рокли. Тълпата напират по-плътно, а Еванджелин е толкова близо, че би могла да ми забие нож между ребрата, без да мигне. Усещам дробовете си свити; гърдите ми се стягат, а гърлото ми сякаш се затваря. Преглъщам с усилие и се насилвам да изпусна продължителен дъх. Успокой се. Съсредоточавам се върху роклята в ръцете си, сантиметрите пред мен.

Струва ми се, че усещам как капка вода се удря в бузата ми. Моля се да е дъжд, а не сълзи от нервност.

— Овладей се, Бароу — изсъсква един глас. Може би този на Еванджелин. Както и в случая с Мейвън, изпитвам противен прилив на благодарност за оскъдната подкрепа. Опитвам се да го отблъсна. Опитвам се да се убедя да не се поддавам. Но подобно на прегладняло куче съм готова да приема всякакви огризки, които ми дадат. Каквото и да е онова, което минава за любезност в тази самотна клетка.

Зрението ми се завихря в спирали. Ако не са краката ми, скъпите ми, бързи, сигурни крака, може да се препъна. Всяка стъпка идва по-трудно от предишната. Шипове от паника избиват нагоре по гръбнака ми. Давя се в белотата на роклята на Айрис. Дори броя ударите на сърцето си. Каквото и да е, за да продължи да се движи. Не знам защо, но тази сватба ми се струва като затварянето на хиляда врати. Мейвън е удвоил силата си и е затегнал хватката си. Никога няма да се измъкна от него. Не и след това.

Камъкът под мен се променя. Гладките, квадратни плочи се превръщат в стъпала. Спявам се на първото, но успявам да се закрепя, повдигайки шлейфа. Правя единственото нещо, което все още съм в състояние да направя. Да застана настрана, да коленича, да се смаля, да стана озлобена и гладна в сенките. Това ли е остатъкът от живота ми?

Преди също да вляза в пастта на Кралския съд, хвърлям поглед нагоре. Покрай скулптурите на огън и звезди и мечове и древни крале, покрай кристалните недра на проблясващия купол. Към небето. В далечината се събират облаци. Няколко вече са стигнали до площада, навлизайки постепенно във вятъра. Изчезват бавно, различават се в тънки нишки от прозрачна материя. Дъждът иска да рукне, но нещо, вероятно Сребърни бури, контролиращи времето, няма да му позволят. На нищо няма да бъде позволено да провали този ден.

А после небето изчезва, заместено от сводест таван. Отгоре над главите ни се извиват арки от гладък варовик, окичени със сребърни спирали от ковани пламъци. Червено-черни знамена на Норта и сини знамена на Езерните земи красят двете страни на преддверието, сякаш някой би могъл да забрави кралствата, на чийто съюз предстои да станем свидетели. Шушукането на хиляда зяпачи звучи като жужене на пчели, усилвайки се с всяка моя стъпка. Напред пасажът се разширява, прелива в централната зала на Кралския съд: величествена кръгла зала под кристалния купол. Слънцето се изкачва по прозрачните стъкла, осветява зрелището отдолу. Всички места са пълни, оградени и отделени от средата на залата в ореол от проблясващи цветове. Тълпата чака, затаила дъх. Още не мога да видя Мейвън, но мога да предположа къде ще бъде.

Всеки друг би се поколебал дори малко. Айрис не се колебае. Дори за миг не забавя крачка, когато влизаме в светлината. Звукът от изправянето на хиляда тела е почти оглушителен и шумът отеква из залата. Шумолящи дрехи, звук от местечи се крака, шепоти. Оставам съсредоточена върху дишането си. Въпреки това сърцето ми препуска. Искам да вдигна поглед, да огледам входовете, разклоняващите се коридори, частиците от това място, от които мога да се възползвам. Но едва мога да ходя, а какво остава пък да планирам още едно обречено бягство.

Имам чувството, че минават години, преди да стигнем до центъра. Мейвън чака, наметалото му е точно толкова пишно и биещо на очи, колкото е шлейфът на Айрис, и почти толкова дълго. Той изглежда впечатляващо в проблясващо червено и бяло вместо в черно. Короната е новоизработена, от сребро и рубини, оформени като пламък. Проблясва, когато той се раздвижва, обръщайки глава да застане лице в лице със своята приближаваща се годеница и антуража ѝ. Очите му намират първо мен. Познавам го достатъчно добре, за да разпозная съжалението. То потрепва, оживяло за миг, танцуващо като фитила на запалена свещ. И също толкова лесно изчезва, оставяйки след себе си спомен като димна следа. Мразя го особено защото не мога да се преборя с вече познатия прилив на жал към сянката на пламъка. Чудовищата се създават. Това важи и за Мейвън. Кой знае кой е трябвало да бъде той?

Церемонията отнема почти цял час и през цялото време, докато трае, съм принудена да стоя редом с Еванджелин и останалите шаферки. Мейвън и Айрис си разменят думи отново и отново, обети и вричания, подавани им като реплики от един съдия от Норта. Една жена в семпли индигови одежди също говори. От Езерните земи предполагам — може би наместница на техните богове? Почти не слушам. Всичко, за което мога да мисля, е армия в червено и синьо, маршируваща през света. Облаците продължават да прииждат един от друг по-тъмни, докато преминават край купола над главите ни. И всеки един се разпада. Бурята иска да избухне, но изглежда, просто не може.

Познавам чувството.

— От днес до последния си ден се обричам на теб, Айрис от дома Сигнет, принцеса на Езерните земи.

Пред мен Мейвън протяга ръка. Огън близва връхчетата на пръстите му, нежен и слаб като пламък на свещ. Бих могла да го духна, ако се опитам.

— От днес до последния си ден се обричам на теб, Мейвън от Династия Калоре, крал на Норта.

Айрис повтаря действието му и протяга собствената си ръка. Белият ѝ ръкав, поръбен в яркосиньо, се отмята изцяло назад и разкрива още от гладката ѝ ръка, докато в нея се просмуква влага от въздуха. Кълбо от бистра, потрепваща вода изпълва дланта ѝ. Когато хваща ръката на Мейвън, едната способност унищожавя другата дори

без съскане на пара или дим. Един мирен съюз е сключен и подпечатан с леко докосване на устните им.

Той не я целува така, както целуваше мен. Всякакъв огън, който би могъл да има, е далече.

Иска ми се и аз да бях.

Аплодисментите ме разтърсват отвътре, силни като трясък на гръмотевица. Повечето хора ликуват. Не ги виня. Това е последният пирон в ковчегата на войната с езерняците. Макар че загинаха хиляди, милиони Червени, загинаха и Сребърни. Няма да ги упрекна за това, че празнуват мира.

Разнася се нов грохот, когато множество столове из Кралския съд се разместват, изтикани назад по камъка. Трепвам, питайки се дали всеки момент ще бъдем смазани в прилив от доброжелатели. Вместо това Пазителите настъпват. Вкопчвам се в шлейфа на Айрис като в спасително въже, оставяйки ловките ѝ движения да ме издърпат през напирещата тълпа и обратно навън на Площада на Цезар.

Разбира се, натискът на шума само се усилва десетократно. Развяват се знамена, избухват приветствени възгласи, а по нас се посипват хартиени конфети. Навеждам глава, опитвам се да блокирам ставащото. Вместо това ушите ми започват да звънтят. Звукът не си отива колкото и да тръскам глава. Една от пазачите Арвън ме хваща за лакътя, пръстите ѝ се впиват в плътта ми, докато още и още хора напират около нас. Пазителите крещат нещо, дават указания на тълпата да отстъпи назад. Мейвън се обръща да погледне през рамо с лице, обляно в сива руменина — от вълнение, от нерви или от двете. Звънтенето се усилва и се налага да пусна шлейфа на Айрис, за да затисна уши. Единственият резултат е, че това ме забавя, издърпва ме от нейния безопасен кръг. Тя продължава, хваната под ръка с младоженеца си, докато Еванджелин върви след двамата. Приливът ни разделя.

Мейвън ме вижда как спирам и повдига вежда, устните му се разтварят, за да зададе въпрос. Стъпките му се забавят.

После небето почернява.

Разцъфват буреносни облаци, тъмни и тежки, спускащи се над нас като пъклен дим. През облаците прелита мълния, разклонена, обагрена в бяло, синьо и зелено. Всяко разклонение — назъбено, свирепо, унищожително. Неестествено.

Ударите на сърцето ми са достатъчно гръмки, за да удавят шума на тълпата. Но не и гръмотевиците.

Звукът бумти в гърдите ми толкова близо и толкова експлозивен, че разлюлява въздуха. Усещам вкуса му върху езика си.

Не успявам да видя следващата мълния, преди Китън и Клоувър да ме хвърлят на земята: роклите ни да вървят по дяволите. Притискат раменете ми, впивайки в болящите ме мускули ръцете и способността си. Тишина нахлува в тялото ми достатъчно бързо и силно, за да изтласка въздуха от дробовете ми. Задъхвам се, мъча се да дишам. Пръстите ми дращят по настланата с мозайка земя, търсейки опипом нещо, за което да се хванат. Ако можех да дишам, щях да се засмея. Не за пръв път някой ме притиска към земята на Площада на Цезар.

Нов трясък на гръмотевица, ново проблясване на синя светлина. Последвалият като резултат тласък от заглушаващата способност на пазачите Арвън почти ме кара да си изповръщам червата.

— Не я убивай, Джени. Недей! — изръмжава Клоувър. Джени. Истинското име на Китън. — Ще ни хвъркнат главите, ако умре.

— Не съм аз — успявам да изрека задавено. — Не съм аз.

Ако Китън и Клоувър могат да ме чуят, не го показват. Натискът им не отслабва нито за миг: ново постоянно усещане за болка.

Неспособна да изпищя, се заставям да вдигна глава и търся някого, който да ми помогне. Търся Мейвън. Той ще спре това. Мразя се, задето си го мисля.

През полезрението ми преминават крака: черни униформи, цветове на цивилни дрехи и далечни, проблясващи червено-оранжеви мантии. Пазителите не спират да се движат в стегнат строй. Както на банкетата, който завърши с опит за покушение, те се впускат в добре отработено действие, съсредоточени върху едничката си цел: да защитят краля. Сменят бързо посоката, подкарвайки Мейвън не към двореца, а към Хазната. Към неговия влак. Към спасението му.

Спасение от какво?

Тази безумна буря не е мое дело. Това не е моята мълния.

— Следвай краля — изръмжава Китън — Джени. Изправя ме на нестабилните ми крака и едва не падам отново. Пазачите Арвън не ми позволяват. Нито униформените офицери, внезапно изправили се като стена. Те ме обкръжават в ромбоиден строй, свършен за връзване през

напиращата тълпа. Пазачите Арвън намаляват силата на пулсиращата си способност, макар и само за да ми позволят да ходя.

Напираме като един, докато мълниите над нас се усилват. Все още няма дъжд. И не е и наполовина достатъчно горещо или сухо за тези мълнии. Странно. Само да можех да почувствам мълнията. Да я използвам. Да издърпам назъбените линии от небето и да залича от лицето на земята всички около мен до един.

Тълпата е озадачена. Повечето гледат нагоре; няколко души сочат. Някои се опитват да се дръпнат назад, но притиснати един от друг. Хвърлям поглед между лицата, търся обяснение. Виждам единствено объркване и страх. Питам се дали ако тълпата изпадне в паника, дори офицерите от Сигурността могат да попречат на хората да ни стъпчат.

Напред Пазителите на Мейвън разширяват пролуката между нас. Неколцина са се заели да изтикват хората. Някакъв силнорък грубо изблъсква един мъж на няколко метра, а една телки помита трима или четирима с махване на ръка. След това тълпата им оставя обширно място за действие, освобождавайки пространството около бягачия крал и новата кралица. През суматохата успявам да зърна очите му, когато поглежда назад, за да ме потърси. Сега те са широко разтворени и безумни, наситено сини дори от такова голямо разстояние. Устните му се движат, крещи нещо. Гръмотевиците и надигащата се паника ми пречат да го чуя.

— Побързай! — излайва Клоувър и ме бута нататък към пролуката.

Нашите стражи стават агресивни, способностите им започват да се проявяват. Един суифт се хвърля напред-назад, изтласква хората от пътя ни. Мята се между телата като неясно размазано петно, като вихър. А после спира като закован.

Пистолетният изстрел уцелва суифта между очите. Твърде близо, за да се отдръпне, твърде бързо, за да избяга. Главата му се извива назад, описвайки дъга от кръв и мозък.

Не познавам жената, която държи пистолета. Има синя коса, назъбени сини татуировки и шал с цвета на алена кръв, увит около китката ѝ. Тълпата потръпва около нея, шокирана за миг, а после избухва в истински хаос.

Все още насочила пистолета с едната си ръка, жената със синята коса вдига другата.

От небето избухва мълния.

Стоварва се към кръга от Пазители. Жената има смъртоносно точен мерник.

Напрягам се в очакване на експлозия. Вместо това обагрената в син оттенък мълния внезапно поражява една дъга от блещукаща вода и минава по течността, но не и през нея. Разклонява се и проблясва почти ослепителна, но изчезва в миг, оставяйки само водния щит. Отдолу Мейвън. Еванджелин и дори Пазителите се снишават с ръце върху главите. Само Айрис е оставена невредима.

Водата се събира в езерце около нея, къдри се и се извива като някоя от змиите на Ларенша. Разраства се с всяка секунда, разлива се толкова бързо, че усещам вкуса на въздуха, който изсъхва върху езика ми. Без да губи време, Айрис смъква воала си. Смътно се надявам да не завали. Не искам да знам какво може да направи Айрис с дъжда.

Стражите на езерняците се блъскат сред хората: тъмносините им фигури се опитват да проникнат сред бягащата тълпа. Офицерите от Сигурността срещат същото препятствие и са приклепени, оплетени из бъркотията. Сребърни се стрелкат във всички посоки. Някои — към суматохата, други — далече от опасността. Разкъсвана съм между желанието да побягна с тях и желанието да затичам към жената със синята коса. Мозъкът ми работи оживено, докато адреналинът нахлува в тялото ми, бори се със зъби и нокти срещу тишината, която задушавашъщността ми. Мълнии. Тя владее мълниите. Тя е новокръвна. Като мен. Мисълта почти ме кара да заплача от щастие. Ако не се махне бързо от тук, ще свърши като труп.

— Бягай! — опитвам се да изкрещя. Излиза като шепот.

— Отведете краля на безопасно място! — разнася се гласът на Еванджелин, докато тя скача на крака. Роклята ѝ бързо се преобразява в броня, обгръщайки кожата ѝ в перленобели люспести плочки. — Евакуирайте се!

Няколко Пазители се подчиняват и издърпват Мейвън в строя си, за да го защитят. Ръката му искри от слаб пламък. Несигурен пламък като страха му. Останалите му стражи изваждат оръжия или експлозивно задействат способностите си. Един Пазител банши отваря уста да закреши, но се свлича на едно коляно, мъчейки се да си поеме

дъх. Дере с нокти гърлото си. Не може да диша. Но защо, кой? Другарите му го извличат назад, докато той продължава да се дави.

Над главите ни прелита нова мълния, този път — твърде ярка за гледане. Когато отворям отново очи, синьокосата жена е изчезнала, изгубена в тълпата. Някъде пушечна стрелба се носи из въздуха.

С ахване осъзнавам, че не всички в тълпата бягат. Не всички са уплашени или дори обърках от изблика на насилие. Движат се различно, устремено, мотивирано, хора с мисия. Черните пистолети лъщят, проблясвайки, когато се впиват в гърба или корема на някой страж. Ножове проблясват в нарастващата тъмнина. Письците от страх се превръщат в писъци от болка. Падат тела, свличат се върху настилката на площада.

Спомням си метежите в Съмъртън. Преследвани и изтезавани Червени. Тълпа, нахвърляща се върху най-слабите сред тях. Беше неорганизирано, хаотично, без никакъв ред. Това е обратното. Онова, което прилича на безумна паника, е грижливо дело на няколко десетки политически терористи в тълпа от стотици хора. Ухилено осъзнавам, че всички те имат нещо общо. Докато истерията нараства, всеки намята червен шал.

„Алената гвардия“ е тук.

Кал, Килорн, Фарли, Камерън, Брий, Трами, полковникът.

Те са тук.

С всичка сила мятам глава назад и с пукот блъсвам черепа си в носа на Клоувър. Тя надава вой и по лицето ѝ шурва сребърна кръв. В един миг хватката ѝ върху мен се разкъсва, оставяйки само Китън. Забивам лакът в стомаха ѝ с надеждата да я отхвърля от себе си. Тя пуска рамото ми само за да обвие ръка около врата ми и да стисне.

Извивам се, опитвам се да си осигуря достатъчно място да наведе врат и да я ухапя. Никакъв шанс. Тя натиска по-силно, заплашва да смаже гръкляна ми. Пред погледа ми изплуват петна и чувствам как тя ме дърпа назад. Далече от Хазната, от Мейвън, от неговите Пазители. През смъртно опасната тълпа се препъвам назад, когато стигаме до стъпалата. Ритам немощно в опит да се хвана за нещо, каквото и да е. Офицерите от Сигурността осуетяват немощните ми усилия. Някои се смъкват на колене с вдигнати пистолети, прикривайки отстъплението. Клоувър се извисява застрашително над

мен, долната половина на лицето ѝ е обагрена в огледално отразяваща се кръв.

— Връщайте се през Уайтфайър. Трябва да се придържаме към заповедите — изсъсква тя на Китън.

Опитвам се да извикам за помощ, но не мога да събера достатъчно въздух, за да издам звук. А и не би имало никаква полза. Нещо, по-силно от трясък на гръмотевица, се разнася из небето. Две неща. Три. Шест. Метални птици с остри като бръснач криле. „Кученца“? Джетът „Блекрън“? Но тези въздушни джетове изглеждат различни от онези, които познавам. По-лъскави, по-бързи. Вероятно новият въздушен флот на Мейвън. В далечината разцъфва експлозия като цвете с венчелистчета от червен огън и черен дим. Площадът ли бомбардират, или „Алената гвардия“?

Докато пазачите Арвън ме завличат в двореца, друг Сребърен едва не се сблъсква с нас. Протягам ръка. Може би този човек ще помогне.

Самсон Мерандус се ухилва злобно надолу към мен, изтръгвайки едната си ръка от хватката ми. Дръпвам се назад, сякаш докосването му ме изгаря. Дори само видът му е достатъчен да ми докара раздиращо главоболие. Не е бил допуснат да присъства на сватбата, но въпреки това е издокаран за нея, безукорен в тъмносин костюм с пригладена към черепа му пепеляворуса коса.

— Само да я изпуснете, и ще ви изтърбуша всичките! — озъбва се той през рамо.

Пазачите Арвън изглеждат по-изплашени от него, отколкото от когото и да е друго. Кимат енергично; същото правят и тримата останали офицери. Всичките знаят на какво е способен един внушител от Династия Мерандус. Ако ми е бил нужен още някакъв стимул, за да избягам, знанието, че Самсон ще опустоши умовете им, със сигурност е такъв.

В последната гледка от площада, която зървам, от облаците се надигат черни сенки и идват все по-близо и по-близо. Още въздушни кораби. Но тези са тежки, издути, не са построени заради бързината си, нито дори за бойни цели. Може би захождат за кацане. Така и не ги виждам да докосват земята.

Съпротивлявам се колкото мога, което ще рече, че мърморя и се гърча под тежестта на тишината. Това забавя пазачите ми, но само

малко. Всеки сантиметър ми се струва трудно извоюван, но безплоден. Продължаваме да се движим. Коридорите на Уайтфайър профучават около нас. Благодарение на запаметеното знам точно накъде сме се отправили. Към източното крило, частта от двореца, най-близка до Хазната. Сигурно има проходи към него, още един път, който води към изоставения влак на Мейвън. Всяка надежда за бягство ще изчезне в секундата, в която ме свалят под земята.

Разнасят се три пистолетни изстрела, отекващи толкова близо, че ги усещам в гърдите си. Ставащото на площада, каквото и да е то, бавно се влива в двореца. На прозореца, във въздуха избухва червен пламък. Не знам дали е причинен от експлозия, или от човек. Мога само да се надявам. Кал. Тук вътре съм. Кал. Представям си го точно отвън като огнен ад от гняв и разрушение. С пистолет в едната ръка, с огън в другата, стоварващ цялата си болка и ярост. Ако не може да ме спаси, надявам се, че може поне да разкъса чудовището, което някога бе негов брат.

— Бунтовниците щурмуват Уайтфайър!

Сепвам се при звука от гласа на Еванджелин Самос. Ботушите ѝ звънтят силно по мраморния под, всяка стъпка е като гневен удар с чук. Лявата страна на лицето ѝ е изцапана със сребърна кръв, а сложната ѝ прическа е разбъркана, заплетена и разрошена от вятъра. Мирише на дим.

Брат ѝ не може да бъде открит никъде, но тя не е сама. Рен, лечителката на повърхностни рани от Династия Сконос, която прекара толкова много дни в опити да ме направи да изглеждам жива, я следва плътно по петите. Вероятно са я довели, за да е сигурно, че Еванджелин няма да е принудена да търпи дори една драскотина за повече от миг.

Подобно на Кал и Мейвън Еванджелин също е добре запозната с военното обучение или протокол. Стои на пръсти, готова да реагира.

— Долната библиотека и старата галерия са унищожени. Трябва да я преведем оттук. — Посочва с брадичка към разклоняващ се коридор, перпендикулярен на нашия. Навън блясва мълния. Хвърля отблясъци по бронята ѝ. — Вие тримата — тя щраква с пръсти към трима от стражите, — пазете ни гърбовете.

Сърцето ми се свива в гърдите. Еванджелин лично ще се погрижи да се кача на онзи влак.

— Един ден ще те убия — изругавам към нея, докато Китън ме държи.

Тя се преструва, че не е чула заплахата, твърде заета да дава резки заповеди. Стражите се подчиняват с готовност и изостават назад, за да прикриват отстъплението ни. На драго сърце оставят някой да поеме контрола в тази адска бъркотия.

— Какво става там? — изръмжава Клоувър, докато вървим забързано. Страхът изопачава гласа ѝ. — Ти, оправи ми носа — добавя тя, сграбчвайки Рен за ръката. Лечителката на повърхностни рани от Династия Сконос работи в крачка, намествайки счупения нос на Клоувър със звучно изпукване.

Еванджелин поглежда през рамо: не към Клоувър, а към прохода зад нас. Той притъмнява, когато бурята навън превръща деня в нощ. По лицето ѝ преминава страх. Непозната гледка, когато става дума за нея.

— В тълпата имаше внедрени хора, облечени като Сребърни благородници. Новокръвни, смятаме. Достатъчно силни да удържат позицията си, докато... — Тя поглежда зад един ъгъл, после ни махва да продължим. — „Алената гвардия“ превзе Корвиум, но не мислех, че имат толкова много хора. Истински войници, обучени, добре въоръжени. Паднаха право от небето като някакви проклети насекоми.

— Как са влезли? Имаме засилена охрана заради сватбата. Над хиляда Сребърни войници плюс новокръвните „домашни любимци“ на Мейвън... — Китън се смущава. Млъква рязко, когато две фигури в бяло изскачат от входа. Тежестта на тишината им ме блъсва и кара коленете ми да се подкосят. — Гас, Брекър, с нас!

Мисля, че Ег и Трио са по-подходящи имена. Те притичват с буксуване по мраморния под, спринтирайки да се присъединят към подвижния ми затвор. Ако имах достатъчно енергия за това, щях да заплача. Четирима пазачи Арвън и Еванджелин. Всякакъв помен от надежда изчезва. Няма смисъл дори да моля.

— Не могат да спечелят. Това е изгубена кауза — упорства Клоувър.

— Те не са дошли да завоеват столицата. Дошли са за нея — процежда Еванджелин.

Ег ме блъска да вървя нататък.

— Прахосване на усилия за тази торба кокали.

Завиваме зад друг ъгъл към дългата, сякаш безкрайна Бойна зала. В сравнение със суматохата на площада тя изглежда спокойна, изрисуваните ѝ бойни сцени са далече от хаоса. Те се извисяват, карайки всички ни да изглеждаме малки и нищожни в тяхното старо величие. Ако не е далечният звук от прелитащи с писък въздушни джетове и разтърсващи гръмотевици, бих могла да се залъжа да повярвам, че всичко това е сън.

— Наистина — казва Еванджелин. Стъпките ѝ се поколебават толкова леко, че другите не забелязват. Аз обаче забелязвам. — Какво прахосване на усилия.

Тя се извива с плавна, котешка грациозност, двете ѝ ръце се стрелват напред. Виждам всичко така, сякаш времето е забавило ход. Плочките на бронята ѝ политват от двете ѝ китки, бързи и смъртоносни като куршуми. Ръбовете им блестят и стават остри като бръсначи. Прелитат със съскане през въздуха. И през плътта.

Внезапното спускане на тишина е като повдигане на огромна тежест. Ръката на Клоувър се свлича от гърба ми, хватката ѝ се отпуска. Тя също пада.

Четири глави се търкулват на пода с процеждаща се от тях кръв. Следват ги телата, целите в бяло, с ръце в найлонови ръкавици. Очите им са отворени. Изобщо не са имали шанс. Кръвта — мирисът, видът — връхлита сетивата ми и усещам вкус на надигаща се в гърлото ми жлъчка. Единственото, което ме възпира да повърна, е назъбеният шип на страха и осъзнаването.

Еванджелин няма да ме отведе до влака. Ще ме убие. Ще сложи край на това.

Изглежда шокиращо спокойна предвид факта, че току-що е убила четирима от своите. Металните плочки се появяват отново върху ръцете ѝ, плъзвайки се обратно на място. Рен, лечителката на повърхностни рани, не помръдва, забила поглед в тавана. Няма да гледа онова, което ще последва.

Няма да има полза да бягам. По-добре да се изправя лице в лице с това.

— Изпречиш ли се на пътя ми, ще те убия бавно — прошепва тя и прекрачва през един труп, за да ме хване за врата. Дъхът ѝ ме залива. Топъл, с лъх на мента. — Малко Мълниеносно момиче.

— Тогава давай, приключвай с това — заставям се да процедя през зъби.

От толкова близо осъзнавам, че очите ѝ не са черни, а със сивия цвят на дървени въглища. Очи като буреносни облаци. Присвиват се, докато се опитва да реши как да ме убие. Ще се наложи да го направи собственоръчно. Оковите ми няма да позволят на способностите ѝ да стигнат до кожата ми. Но един нож ще свърши точно толкова добра работа. Надявам се да е бързо, макар че се съмнявам тя да има достатъчно милост за подобно нещо.

— Рен, ако обичаш — казва Еванджелин и протяга ръка.

Вместо кинжал лечителката на повърхностни рани изважда ключ от един джоб на вече безглавия труп на Трио. Притиска го в дланта на Еванджелин.

Вцепенявам се.

— Знаеш какво е това. — Как бих могла да не знам? Мечтала съм за този ключ. — Ще склуча една сделка с теб.

— Давай — прошепвам: очите ми нито за миг не се отместват от заостреното като шип късче черно желязо. — Ще ти дам всичко.

Еванджелин улавя челюстта ми и ме заставя да я погледна. Никога не съм я виждала толкова отчаяна, дори не и на арената. Очите ѝ гледат колебливо, а долната ѝ устна потреперва.

— Ти изгуби брат си. Не отнемай моя.

Ярост пламва в стомаха ми. Всичко, но не и това. Защото съм сънувала и Птолемея. Как прерязвам гърлото му, как го посичам, как го убивам с електричество. Той уби Шейд. Живот за живот. Брат за брат.

Пръстите ѝ се впиват в кожата ми, ноктите заплашват да пронизат плътта.

— Излъжеш ли ме, ще те убия на място. После ще убия останалите ти близки. — Някъде в лъкатушешите стени на двореца се надига ехо от битка. — Мер Бароу, направи избора си. Остави Птолемея да живее.

— Ще живее — изричам дрезгаво.

— Закълни се.

— Кълна се.

В очите ми се събират сълзи, когато Еванджелин се раздвижва и бързо изхлузва оковите една след друга. Мята всяка една колкото може

по-надалече. Когато приключва, вече съм плачеща развалина.

Без оковите, без Безмълвния камък светът ми се струва празен. Безтегловен. Страхувам се, че мога да се отнеса по течението. Въпреки това слабостта е почти омаломощаваща, по-ужасна от последния ми опит за бягство. Шестте месеца, в които се е трупала, няма да изчезнат в един миг. Опитвам се да използвам способността си, опитвам се да почувствам електрическите крушки над главата си. Едва долавям жуженето им. Съмнявам се, че бих могла да изгася дори тях: нещо, което преди приемах за даденост.

— Благодаря ти — прошепвам. Думи, които никога не съм мислила, че ще й кажа. Те смуцават и двете ни.

— Искаш да ми благодариш, Бароу? — промърморва тя, изритвайки и последните ми окови. — Тогава удръж на думата си. И остави това проклето място да изгори.

Преди да успея да й кажа, че няма да съм от полза, че ще имам нужда от дни, седмици, месеци, да се възстановя, Рен допира ръце до врата ми. Сега осъзнавам защо Еванджелин е довякла със себе си лечителка на повърхностни рани. Не за себе си. За мен.

Надолу по гръбнака ми се стича топлина, влива се във вените и костите и костния ми мозък. Със силно блъскане се разлива в мен толкова напълно, че почти очаквам изцеляването да ми причини болка. Смъквам се на едно коляно, омаломощена. Болките изчезват. Треперещите пръсти, нестабилните крака, забавеният пулс — и последната следа, оставена от Безмълвния камък, изчезва пред докосването на лечител. Главата ми никога няма да забрави случилото се с мен, но тялото ми бързо успява.

Електричеството нахлува обратно, идвайки с тътен от най-дълбоката ми част. Всеки нерв оживява с писък. Надолу по целия коридор крушките се пръсват върху полилеите си. Скрытите камери избухват в искри и пращящи жици. Рен отскача назад с лек писък.

Поглеждам надолу и виждам пурпурно и бяло. Оголено електричество подскача между пръстите ми и изсъсква във въздуха. Натискът и дърпането са до болка познати. Моята способност, моята сила, моята мощ се е върнала.

Еванджелин прави овладяна крачка назад. Очите й отразяват искрите ми. Сияят.

— Удръж на обещанието си, Мълниеносно момиче.

Тъмнината върви заедно с мен.

Всички светлини изсъскват, примигват и угасват, докато минавам. Стъклата се пръскат, електричеството пращи. Въздухът жужи като оголена жица. Гали разтворените ми длани и потръпвам при усещането за такава мощ. Мислех, че съм забравила какво е това чувство. Но това е невъзможно. Мога да забравя почти всичко друго на този свят, но не и мълниите си. Не и коя и каква съм.

Оковите правеха ходенето изтощително. Сега, когато не ме теглят надолу с тежестта си, летя. Към дима, към опасността, към онова, което най-накрая би могло да е спасението ми или моята кончина. Не ме е грижа кое от двете, стига да не съм принудена да остана в този адски затвор дори секунда повече. Роклята ми пърха, превърнала се в рубинени дрипи, достатъчно разкъсана, за да ми позволи да тичам толкова бързо, колкото мога. Ръкавите тлеят, изгарящи с всяко ново избухване на искри. Вече не се сдържам. Мълнията избухва, когато поиска. Експлодира из тялото ми с всеки удар на сърцето ми. Пурпурнобелите мълнии и искри танцуват по пръстите ми и пламтейки, се появяват в дланите ми и излитат от тях. Потръпвам от удоволствие. Никое усещане досега не е било толкова прекрасно. Постоянно гледам електричеството, очарована от всяко негово разклонение. Толкова време мина. Толкова време мина.

Сигурно така се чувстват ловците. Във всяко кътче, към което се обърна, се надявам да намеря плячка. Затичвам по най-късия път, който знам, устремявам се през залата на съвета, чиито празни места ме мамят, докато спринтирам през герба на Норта. Ако имах време, щях да залича символа под краката си. Да разкъсам всеки сантиметър от Горящата корона. Но имам истинска корона за погубване. Защото точно това ще направя. Ако Мейвън е още тук, ако проклетото момче не се е измъкнало, ще гледам как изпуска последния си дъх и ще знам, че не може да ме държи на каишка никога повече.

Офицерите от Сигурността отстъпват в моята посока с гръб към мен. Все още правят каквото им нареди Еванджелин. И тримата са пъхнали дългите си пистолети в сгъвките на раменете си, с пръсти върху спусъците, докато пазят коридора. Не знам имената им, разпознавам само цветовете им. Династия Греко, всичките — силноръки. Не им трябва куршуми, за да ме убият. Един от тях би

могъл да ми пречупи гръбнака, да смаже гръдния ми кош, да спуска черепа ми като зърно грозде. Или аз, или те.

Първият чува стъпките ми. Обръща брадичка и поглежда през рамо. Мълнията ми се стрелва с писък нагоре по гръбнака му и прониква в мозъка му. За частица от секундата усещам разклоняващите му се нерви. После — мрак. Другите двама реагират, хвърляйки се покрай него да застанат лице в лице с мен. Мълнията е по-бърза от тях и раздира и двамата.

Не забавям крачка нито за миг, прескачам димящите им тела.

Следващата зала се спуска успоредно на площада, блестящите ѝ някога прозорци са покрити с ивици пепел. Няколко полилея лежат разбити в пода, превърнали се в разкривени купчини от злато и стъкла. Има и тела. Офицери от Сигурността в черните си униформи, членове на „Алената гвардия“ с червените си шалове. Последниците от схватка — една от многото, бушуващи в рамките на по-мащабната битка. Проверявам най-близката жена от Гвардията, посягайки надолу да опипам шията ѝ. Няма пулс. Очите ѝ са затворени. Радвам се, че не я разпознавам.

Навън нова мълния избухва в синьо и се разклонява сред облаците. Не мога да се сдържа и се ухилвам: ъгълчетата на устата ми рязко опъват белезите ми. Още един новокръвен, който може да контролира мълниите. Не съм сама.

Действайки бързо, вземам от телата каквото мога. Пистолет и муниции от един офицер. Червен шал от жената. Тя умря за мен. Друг път, Мер, сгълчавам се, отблъсквайки настрана подвижните пясъци на подобни мисли. Със зъби завързвам шала на китката си.

По прозорците със свистене се посипват куршуми. Трепвам и се смъквам на пода, но прозорците удържат. Диамантено стъкло. Бронирано. Зад тях съм в безопасност, но също и хваната в капан.

Никога повече.

Плъзвам се нагоре до стената и се опитвам да остана незабелязана, докато наблюдавам. Гледката ме кара да ахна.

Това, което преди беше сватбено празненство, сега е тотална война. Изпитвах страх и благоговение пред бунта на Династиите Айрал, Хейвън и Ларис срещу останалата част от двора на Мейвън, но той значително бледнее пред това. Стотици офицери от Норта, стражи от Езерните земи, смъртно опасни благородници от двора от едната

страна и войници на „Алената гвардия“ — от другата. Сред тях сигурно има новокръвни. Толкова много Червени войници, повече, отколкото някога смятах, че е възможно. Превишават Сребърните по численост в съотношение поне пет към едно и определено, явно са войници. Обучени на военна прецизност от защитната си екипировка до начина, по който се движат. Започвам да се питам как изобщо са стигнали тук, но после виждам въздушните кораби. Шест на брой, всичките — приземени точно на самия Площад. От всеки един се изсипват войници, дузини на брой. В тялото ми с рев нахлуват надежда и вълнение.

— Невероятно избавление — не се сдържа да прошепна.

И ще се погрижа да успее.

Не съм Сребърна. Нямам нужда да черпя способността си от обкръжението си. Но определено не вреди да имам под ръка повече електричество, повече мощ. Затваряйки очи само за секунда, призовавам всяка жица, всяко електрическо пулсиране, всеки заряд чак до статичното електричество, което идва от завесите. Той се пробужда по мое нареждане. Подхранва ме, изцелява ме толкова, колкото и Рен.

След шест месеца мрак най-сетне чувствам светлината.

Пурпурнобяло припламва в периферното ми зрение. Цялото ми тяло се изпълва с жужащо напрежение, кожата ми потръпва под наладата от мълнията. Продължавам да спринтирам. Адреналин и електричество. Имам чувството, че мога да пробягам през стена.

Повече от дузина офицери от Сигурността охраняват входната зала. Единият, магнитрон, се заема да укрепи прозорците с клетки от разкритен полилей и позлатена ламперия. Подът е покрит с тела и кръв от двата цвята. Миризмата на барут е по-силна от всичко, освен експлозиите навън. Офицерите подсигуряват двореца, оставайки на поста си. Вниманието им е насочено към битката отвън, към Площада. Не към гърбовете им.

Привеждам се и опирам ръце до мрамора под краката ми. Усещам го студен под пръстите си. Със силата на волята заставям мълнията си да удари камъка, пращам я по пода в назъбена лека вълничка от електричество. Тя пулсира, превръща се във вълна, заварва всички неподготвени. Някои падат, други политат назад. Силата на взрива отеква в гърдите ми. Не знам дали е достатъчна, за да убие.

Мисля единствено за Площада. Когато въздухът на откритото пространство удря дробовете ми, почти се засмивам. Той е отровен с пепел, кръв, електрическото жужене на мълниите, но на вкус е сладък от всичко. Над мен от черните облаци се носи тътен. Звукът живее в костите ми.

Запращам пурпурнобели мълнии през небето. Знак. Мълниеносното момиче е свободно.

Не се забавям. Ако стоя на стъпалата, откъдето се разкрива гледка към царящата суматоха, твърде лесно могат да ме прострелят в главата. Гмурвам се в най-голямото оживление, търся поне едно познато лице. Не приятелско, но поне познато. Навсякъде около мен хората влизат в безредни сблъсъци помежду си. Сребърните са заварени неподготвени, неспособни да се подредят в отработените си редици. Само войниците от „Алената гвардия“ са донякъде организирани, но тази организираност бързо се разпада. Промъквам се с криволичене към Хазната — последното място, където видях Мейвън и неговия Пазител. Беше само преди няколко минути. Може все още да са там обкръжени, оказващи съпротива. Ще го убия. Длъжна съм.

Покрай главата ми свистят куршуми. По-ниска съм от височината, на която прелитат повечето, но въпреки това се прегърбвам, докато тичам.

Първият Сребърен, който ми отправя директно предизвикателство, носи одежди в цветовете на Династия Провос: златисто и черно. Слаб мъж с рядка коса. Той замахва силно с цяла ръка и аз се изстрелвам назад, главата ми се блъсва силно в настаната с мозайка земя. Ухилвам му се, готова да се разсмея. И тогава изведнъж се оказвам неспособна да дишам. Гърдите ми се присвиват и се стягат. Ребрата ми също. Вдигам поглед и го откривам застанал над мен с ръка, свита в юмрук. Този телки се кани да смаже гърдния ми кош.

Мълнията се надига да го посрещне, искрейки гневно. Той се отдръпва по-бърз, отколкото съм очаквала. Пред погледа ми избиват петна, когато липсата на кислород поражда мозъка ми. Нова мълния, ново отдръпване.

Този Провос толкова се е съсредоточил върху мен, че не забелязва якия Червен войник на няколко метра по-нататък. Войникът го прострелва в главата със звук, който показва, че бронята му е

пробита. Не е красива гледка. Сребърни пръски обагрят съсипаната ми рокля.

— Мер! — крещи войникът, бързайки да дойде до мен. Разпознавам гласа му, тъмнокафявото му лице и електриковосините му очи. С него се движат още четирима членове на Гвардията. Подреждат се в кръг, за да ме предпазят. Със силните си ръце той ме повдига и ме изправя на крака.

Насилвайки се да си поема дъх, потрепервам от облекчение. Не знам кога приятелят контрабандист на брат ми е станал истински войник и сега не е моментът да питам.

— Кранс.

С една ръка все още върху пистолета, той вдига радиостанцията, която стиска в другия си юмрук.

— Тук Кранс. Намерих Бароу на площада. — Празното съскане, което се разнася в отговор, не е обещаващо. — Повтарям. Бароу е с мен. — Изругава и прибира радиото обратно в колана си. — Каналите са истинска каша. Твърде много смущения.

— От бурята ли? — Отново вдигам поглед. Синьо, бяло, зелено. Присвивам очи и запращам нова пурпурна мълния в експлозията от заслепяващ цвят.

— Вероятно. Кал ни предупреди...

Въздухът излиза със съскане през зъбите ми. Сграбчвам го здраво и той трепва.

— Кал. Къде е той?

— Трябва да те измъкна...

— Къде?

Той въздъхва, знаейки, че няма да питам отново.

— На земята е. Не знам точно къде! Явката ви е при главната порта — вика в ухото ми, за да е сигурен, че го чувам. — След пет минути. Дръж жената в зелено. Вземи това — добавя, като свива рамене и изхлузва тежкото си яке. Навличам го върху опърпаната рокля, без да споря. Струва ми се допълнено с тежести. — Предпазна жилетка. Полунепроницаема за куршуми. Ще ти осигури известна защита.

Краката ми ме понасят още преди да успея да благодаря, оставяйки Кранс и хората му зад себе си. Кал е някъде тук. Сигурно преследва Мейвън също като мен. Тълпата напират като прилив, който

сменя бързо посоката си. Ако не са членовете на Гвардията, които нахлуват през най-гъстите редици, бих могла да си проправя път със сила. Да взривя всички пред мен, да разчистя пътека през площада. Вместо това разчитам на старите си инстинкти. Танцови стъпки, гъвкавост, предусещайки всяка пулсираща вълна на хаоса. След мен остава диря от мълния, отблъсквайки всички ръце. Един силнорък ме събаря настрана и ме запраща с всички сила, така че политам през ръце и крака, но не се връщам, за да се боря с него. Продължавам да се движа, продължавам да намирам, продължавам да бягам. Едно име звучи с писък в главата ми. Кал. Кал. Кал. Ако успея да стигна до него, ще бъда в безопасност. Лъжа може би, но добра лъжа.

Мирисът на дим се усилва, докато напредвам. В мен припламва надежда. Където има дим, има огнен принц.

Белите стени на Хазната са изпоцапани с пепел и сажди. Една от бомбите, пуснати от въздушния джет, е отнесла голямо парче от ъгъла, връзвайки се в мрамора като в масло. Лежи на купчина от отломки около входа и образува добро прикритие. Пазителите се възползват напълно от него: редиците им са подсилени от езерняците и няколко от пазачите на Хазната в пурпурни униформи. Някои от тях стрелят в настъпващите членове на Гвардията, отбранявайки с куршуми бягството на краля си, а много повече пускат в употреба способностите си. Стрелвам се около няколко тела, замразени така, както си стоят: жестоко дело на замразител от Династия Глиакон. Други няколко са живи, но на колене: от ушите им тече кръв.

Банши от Династия Маринос. Доказателствата за толкова много смъртоносни Сребърни са навсякъде наоколо. Трупове, пронизани от метал, счупени вратове, разбити черепи, усти с капеща от тях вода, едно особено ужасяващо на вид тяло, което, изглежда, се е задавило с растенията, израстващи от устата му. Докато гледам, един грийни хвърля шепа семена към нападаща група от членове на „Алената гвардия“. Пред очите ми семената избухват като гранати и от тях като зелена експлозия изригват лози и тръни.

Не виждам тук Кал, нито други познати лица. Мейвън вече е в Хазната, на път към влака.

Свивайки юмрук, запращам цялата си мощ към Пазителите. Мълнията ми пука по отломките и ги запраща назад, кара ги да се разбягат. Смътно чувам някой да крещи за настъпление. Членовете на

Гвардията настъпват, продължават да изстрелват залп след залп. Поддържам напора, запращам през тях нова мълния като изплющяване на камшик.

— Идва! — изпищява нечий глас.

Вдигам поглед, очаквам удар от небето. Въздушни джетове танцуват из буреносните облаци, преследват се взаимно. Нито един от тях сякаш не се интересува от нас.

После някой ме избутва настрана, отхвърля ме от пътя си. Обръщам се навреме, за да видя как познато лице се втурва по разчистена пътека с наведена глава, с броня на главата, врата и раменете. Набира скорост, тичайки почти на пръсти.

— Дармиън!

Той не ме чува, твърде зает да спринтира към мраморната блокада. Куршуми отскачат със свистене от бронята и кожата му. Един замразител изпраца залп от ледени висулки към гърдите му, но те се пръсват. Ако се страхува, не го показва. Не се поколебава нито за миг. Кал го научи на това. Още в Резката. Когато всички бяхме заедно. Тогава си спомням един различен Дармиън, онзи, когото познавам. Беше тих и сдържан човек в сравнение с Никс — друг новокръвен, който също като него имаше непробиваема плът. Никс е вече отдавна мъртъв, но Дармиън е съвсем жив. С рев той се покатерва през мраморната блокада, хвърля се устремено към двама Пазители.

Те изпразват срещу него всичките си оръжия. Глупаво. Със същия успех могат да стрелят по бронирано стъкло. Дармиън отвърща подобаващо, пуска гранати със студен ритъм. Те разцъфват в огън и дим. Пазителите отстъпват назад, малцина от тях са способни да издържат на пряка експлозия.

Членове на Гвардията прескачат отломките, следвайки Дармиън. Мнозина го изпреварват. Целта им не са Пазителите. А Мейвън. Те нахлуват в Хазната, устремени по следите на краля.

Докато тичам напред, оставям способността си да мине в настъпление. Чувствам лампите на главната зала на Хазната, спускаща се спираловидно надолу в скалата под нас. Усещането ми подскача по жиците, все по-дълбоко и по-дълбоко. Нещо голямо работи на празни обороти долу, звукът на двигателя му е като усиливащо се мъркане. Той е още тук.

Мраморът под краката ми е лесен за катерене. Драця, лазейки на четири крака по отломките, умът ми е съсредоточен на сто фута надолу. Избухването на следващата граната ме заварва неподготвена. Силата му ме праща назад във вълна от горещина. Приземявам се тежко, просната по гръб, задъхана, мълчаливо признателна за жилетката на Кранс. Експлозията пламти над мен, достатъчно близо, за да опари бузата ми.

Твърде голяма за граната. Твърде овладяно, за да е естествен пламък.

Изправям се с усилие, заставям краката си да се подчинят, докато всмуквам въздух през зъби. Мейвън. Трябваше да се сетя. Не би ме оставил тук горе. Не би избягал през предпочитания си домашен любимец. Дошъл е лично да ми сложи отново веригите.

Късмет.

Дим изпълва бушуващия огън и замъглява вече тъмния площад. Обкръжава ме, става все по-силен и по-горещ с всяка изминала секунда. Напрягам се и пращам мълнията през нервите си, оставям я да изтреци по всеки сантиметър. Правя една крачка към силуета му, черен и странен на фона на местещата се светлина от огъня. Димът се къдри, огънят изстрелва бушуващ горещ син пламък. Надолу по врата ми капе пот. Юмруците ми се свиват, готови да го поразят с всяка капка ярост, която съм събрала в неговия затвор. Чакам този момент. Мейвън е лукав крал, но не е боец. Ще го разкъсам.

Мълнията преминава над главите ни, проблясва по-ярко от пламъка. Осветява го, докато вятърът се усилва, отвява дима и разкрива...

Червено-златисти очи. Широки рамене. Мазолести ръце, познати устни, буйна черна коса и лице, за което съм копняла болезнено.

Не Мейвън. Всички мисли за момчето крал изчезват в миг.

— Кал!

Огненото кълбо прелита със съскане из въздуха и едва не поглъща главата ми. Снишавам се само по инстинкт.

Мозъкът ми е завладян от объркване. Това безспорно е Кал, застанал там в защитна броня, препасан с червен шарф от кръста до хълбока. Боря се с животинската необходимост да затичам към него. Нужна ми е всяка частичка контрол, за да отстъпя назад.

— Кал, това съм аз! Мер!

Той не проговаря, само се завърта на крака, задържайки ме пред себе си. Огънят около нас бушува и се гърчи, изтегля се навътре със заслепяваща бързина. Горещината смазва дробовете ми, изкарва въздуха от тях и аз се давя с дима. Само мълнията ме брани, пращейки около мен в щит от електричество, за да ме опази да не изгоря жива.

Претъркулвам се отново, нахлувам през неговия ад. Роклята ми тлее, оставя димна следа. Не губя скъпоценно време или умствени усилия, за да предположа какво става. Вече знам.

Очите му са замъглени, нефокусирани. В тях няма признаци, че ме разпознава. Нищо, което да показва, че сме прекарали последните шест месеца в опити да се върнем един при друг. А движенията му са автоматични дори в сравнение с придобитата му от военното обучение прецизност.

Умът му е завладян от внушител. Не е нужно да предполагам кой.

— Съжалявам — промърморвам, въпреки че не може да ме чуе.

Избухване на мълния го отхвърля назад, искрите танцуват по плочките на бронята му. Той се присвива, потръпва конвулсивно, когато електричеството обтяга нервите му. Прехапвам устна, опитвам се по-усърдно от когато и да било преди да премина тясната граница между временното изваждане от строя и нараняването. Прекалявам с проявата на слабост. Грешка.

Кал е по-силен, отколкото някога съм си давала сметка. И има голямо предимство. Аз се опитвам да го спася. Той се опитва да ме убие.

Той се бори въпреки болката и връхлита. Измъквам се, вниманието ми се измества от задачата да го удържа, към усилието да остана извън смазващата му хватка. Подхранван от огъня удар прелита, описвайки дъга над главата ми. Усещам мирис на горяща коса. Друг ме уцелва в стомаха и падам назад. Търкалям се с ускорението на момента и отново се надигам: старите ми трикове се връщат. С въртеливо движение на ръката пращам нов взрив искри, които се стрелват нагоре по крака му и навътре в гръбнака му. Той надава вой. Звукът прерязва вътрешностите ми. Но ми дава преднина.

Фокусът на вниманието ми се стеснява към едно-единствено нещо, дяволското лице на един-единствен човек: Самсон Мерандус.

Сигурно е достатъчно близо, за да завладее ума на Кал и да го накара да тръгне да ме преследва. Оглеждам бушуващата битка, докато бягам, търся синия му костюм. Ако е тук, се крие добре. Или може да е кацнал някъде отгоре, гледайки от покрива на Хазната или многобройните прозорци на съседните сгради. Безсилно раздражение разяжда решимостта ми. Кал е тук. Отново сме заедно. А той се опитва да ме убие.

Горещата му ярост близва петите ми. Нов взрив избухва по лявата ми страна и изпраща иглички от нажежена до бяло агония надолу по ръката ми. Адреналинът я удавя бързо. Не мога да си позволя болка точно сега.

Поне съм по-бърза от него. След оковите всяка стъпка ми се струва по-лесна от предишната. Оставям бурята отгоре да ме зарежда, храня се от електрическата енергия на другата владееща мълниите новокръвна някъде наблизо. Синята ѝ коса не се мярва отново пред погледа ми. Жалко. Можеше да ми е от полза точно сега.

Ако Самсон се крие близо до Хазната, трябва само да измъкна Кал от неговата зона на въздействие. С буксуване се обръщам да погледна през рамо. Кал все още ме следва: сянка от обагрен в синьо пламък и гняв.

— Ела да ме хванеш, Калоре! — изкрещявам му и запращам експлозия от мълнии към гърдите му. По-силна от последната, достатъчна да остави следа.

Той се извива настрана и успява да избегне удара, без нито за миг да забави крачка. Плътено по следите ми е.

Надявам се да се получи.

Никой не смее да се изпречи на пътя ни.

Червено и синьо, и пурпурно, огън и мълнии ни следват по петите, разцепвайки битката като нож. Той ме гони с изключителната настървеност на ловно куче. А аз определено имам чувството, че съм преследвана през площада.

Насочвам се към главната порта, към мястото на каквато там явка спомена Кранс. Моето спасение. Не че ще се възползвам засега. Не и без Кал.

След стотина метра става ясно, че Самсон тича заедно с нас точно толкова надалече, че да не го видим. Способността на никой внушител от Династия Мерандус няма по-широко поле на действие,

дори не и тази на Елара. Извивам се напред-назад и оглеждам касапницата. Колкото по-дълго продължава битката, толкова повече време имат Сребърните да се организират. Войници от армията в облачно сиви униформи се изсипват на площада, методично завладявайки участъци от него. Повечето благородници се оттеглят зад защитната стена, образувана от военните, макар че неколцина — най-силните, най-смелите, най-кръвожадните — продължават да се бият. Очаквам членовете на Династия Самос да са в най-гъстите редици, но не виждам познати магнитрони. И все още никакви други познати членове на „Алената гвардия“. Никаква Фарли, никакъв полковник, никакъв Килорн или Камерън, или който и да е от новокръвните, за чието вербуване помогнах. Само Дармиън, вероятно пробиващ си със сила път към Хазната, и Кал, който полага всички усилия да ме довърши.

Изругавам: най-много ми се иска Камерън да беше тук. Тя би могла да потуши способностите на Кал, да го обуздае за достатъчно дълго, за да открия и унищожа Самсон. Вместо това трябва да го направя сама. Да го удържа, да опазя себе си жива и някак да ликвидирам внушителя Мерандус, който измъчва и двамата ни.

Внезапно в периферното ми зрение се мярва размазано тъмносино петно.

Дългите месеци в плен на Сребърните са превърнали познаването на цветовете на династиите им във втора природа. Лейди Блонос ми втълпи знанията си и сега повече от всякога съм ѝ благодарна за това.

Завъртам се, сменяйки рязко посоката. Пепеляворуса коса се стрелва из Сребърните войници в опит да се слее с редиците им. Вместо това той се откроява, официалният му костюм контрастира рязко с военните им униформи. Всичко се стеснява до него. Целият фокус на вниманието ми, цялата ми енергия. Запращам каквото мога, в неговата посока, мятайки назъбени мълнии върху Самсон и Сребърния щит между нас.

Очите му се приковават върху моите и мълнията описва дъга като плющящ камшик. Има същите очи като Елара, същите очи като Мейвън. Сини като лед; сини като пламък. Студени и безпощадни.

По някакъв начин моето електричество се изменя, огъва се около него. Излита като изстреляно от прашка, профучавайки в друга посока.

Ръката ми замахва заедно с него, тялото ми се движи по собствена воля, докато мълнията препуска към Кал. Опитвам се да изкрещя, макар че няма да има никаква полза да предупреждавам обсебен човек. Но устните ми не помръдват. Ужасът се стича надолу по гръбнака ми: единственото усещане, което мога да изпитвам. Не земята под краката ми, нито паренето на нови изгаряния, нито дори миришещия на дим въздух в носа ми. Всичко изчезва, заличено. Отнето.

Вътрешно пищя, защото сега Самсон ме е обсебил. Не мога да издам звук. Няма как да сбъркам назъбеното докосване на ума му до моя.

Кал примигва като човек, който се събужда от дълъг сън. Едва има време да реагира, повдигайки ръце да предпази главата си от електрическия удар. Някои от назъбените искри се превръщат в пламък, манипулиран от способността му. Повечето обаче улучват целта си и го карат да се свлече на колене и да изреве от болка.

— Самсон! — крещи той през стиснати зъби.

Осъзнавам, че ръката ми се движи, посягаща към хълбока ми. Измъква пистолета, който взех, и допира стоманата до слепоочието ми.

Шепотите на Самсон се надигат в главата ми, заплашват да удавят всичко друго.

Направи го. Направи го. Направи го.

Не чувствам спусъка. Няма да почувствам куршума.

Кал рязко дръпва ръката ми назад и ме завърта, за да ме отдалечи. Разкъсва хватката ми върху пистолета и го мята през мозайката. Никога не съм го виждала толкова уплашен.

Убий го. Убий го. Убий го.

Тялото ми се подчинява.

Аз съм зрител в собствената си глава. Пред очите ми бушува яростна битка, а аз не мога да направя нищо, освен да гледам. Настланата с мозайка земя се превръща в размазано петно, когато Самсон ме кара да се впусна в спринт, сблъсквайки се челно с Кал. Действам като гръмоотвод в човешки образ, улавям се за бронята му, извличам електричество от небето, за да го излея в него.

Болка и страх замъгляват очите му. Бронята му може да предложи само ограничена защита.

Хвърлям се, сграбчвам китката му. Но възпламенителната гривна не помръдва.

Убий го. Убий го. Убий го.

Огънят ме тласка назад. Претъркулвам се, раменете и черепът ми подскочат. Светът се върти, а замаяните ми крайници се опитват да ме накарат да се изправя.

Ставай. Ставай. Ставай.

— Остани долу, Мер! — чувам от посоката на Кал. Фигурата му танцува пред мен, разделяйки се на три. Може да имам сътресение. Червена кръв пулсира по бялата мозайка.

Ставай. Ставай. Ставай.

Краката ми се раздвижват под мен, упорстващи. Изправям се твърде бързо и едва не падам отново, когато Самсон ме застава да пристъпвам като пияна. Скъсява разстоянието между тялото ми и Кал. Виждала съм това по-рано, преди хиляда години. Самсон Мерандус на арената, принуждаващ друг Сребърен да изтръгне собствените си вътрешности. Ще причини същото и на мен, след като ме използва да убия Кал.

Опитвам се да се боря, макар че не знам откъде да започна. Мъча се да присвия пръст на ръка, на крак. Никаква реакция.

Убий го. Убий го. Убий го.

От ръката ми избухва мълния и полита спираловидно към Кал. Не улучва: небалансирана като тялото ми. Той изпраща в отговор дъга от огън, принуждава ме да се отдръпна и да се препъна.

Ставай. Убий го. Ставай. Шепотите са остри, прорязват рани в ума ми. Мозъкът ми сигурно кърви отвътре.

Убий го. Ставай. Убий го.

През пламъците отново виждам тъмносиньо. Кал се прокрадва след Самсон и се смъква на едно коляно, прицелвайки се със собствен пистолет.

Ставай...

Смазваща болка нахлува в мен като вълна и падам назад точно когато един куршум профучава отгоре. Следва го друг, по-близо. По чист инстинкт, борейки се със звъntenето в натъртения си череп, с мъка се повдигам на пръсти. Раздвижвам се по силата на собствената си воля.

С писък превръщам огъня на Кал в мълния, червените къдриви пламъци прерастват в пурпурнобели вени от електричество. То ме

предпазва, докато Кал изстрелва куршум след куршум в моята посока. Зад него Самсон се ухилва.

Кучи син. Ще ни насъсква един срещу друг колкото време е нужно.

Изтласквам мълнията колкото мога по-бързо, оставям я да се разклони към Самсон. Ако мога да наруша концентрацията му само за секунда, би могло да е достатъчно.

Кал откликва като кукла на конци. Предпазва Самсон с едрото си тяло, поема по-голямата сила на нападението ми.

— Някой да помогне! — крещя, без да се обръщам към определен човек. Ние сме само трима души в битка, в която участват стотици. Битка, която става едностранна. Редиците на Сребърните нарастват, охранявани от подкрепления от казармите и останалата част на гарнизона в Арчън. Моите пет минути са отдавна отминали. Каквото и спасение да ми обещаваше Кранс, вече отдавна го няма.

Трябва да пречупя Самсон. Длъжна съм.

Нова мълния, този път — заливаща земята като потоп. Няма измъкване от нея.

Убий го. Убий го. Убий го.

Шепотите се връщат, отдръпват електричеството със собствените ми две ръце. То се извива назад като смазваща вълна.

Кал се свлича и се завърта, изстрелва крак напред в силен ритник. Ритникът уцелва плът и просва Самсон на земята.

Контролът му върху мен изчезва и аз настъпвам. Нова електрическа вълна.

Тази залива и двамата. Кал изругава, сподавяйки един писък. Самсон се гърчи и пищи — смразяващ кръвта звук. Не е привикнал на болка.

Убий го.

Шепотът е далечен, отслабващ. Мога да се преборя с него.

Кал сграбчва Самсон за врата и го издърпва нагоре само за да блъсне главата му обратно долу.

Убий го...

Прорязвам с ръка въздуха, издърпвам мълнията заедно с него. Тя оставя дълбок прорез в тялото на Самсон от хълбока до рамото. От раната избликва Сребърна кръв.

Помогни ми...

Огънят се втурва надолу по гърлото на Самсон и обгаря вътрешностите му. Гласните му струни се раздробяват. Единственото пицене, което чувам сега, е в главата ми.

Стоварвам мълнията си в мозъка му. Електричеството изпържва тъканта на черепа му като яйце в тиган. Очите му се завъртат и остава да се вижда само бялото. Искам да накарам този миг да продължи по-дълго, искам да го накарам да си плати за изтезанието, на което е подлагал мен и толкова много други. Но той умира твърде бързо.

Шепотите изчезват.

— Край — ахвам на глас.

Кал вдига поглед, все още коленичил над тялото. Очите му се разширяват, сякаш ме вижда за пръв път. Изпитвам същото. Мечтала съм си за този момент, искала съм го месеци наред. Ако не беше битката, ако не бяхме в такава несигурна позиция, вклинени в средата, щях да обвия ръце около врата на огнения принц и да се заровя в него.

Вместо това му помагам да се изправи на крака и премятам едната му ръка през рамото си. Той куца, единият му крак постоянно се присвива от мускулни спазми. Аз също съм пострадала, от една разкъсана рана в хълбока ми бавно се процежда кръв. Притискам свободната си ръка към раната. Болката става по-остра.

— Мейвън е под Хазната. Има влак — казвам, докато се отдалечаваме заедно, тътрейки се с усилие.

Ръката му се стяга около мен. Насочва ни към главната порта, забързваме ход с всяка стъпка.

— Не съм дошъл заради Мейвън.

Портата се издига внушително, достатъчно широка, за да може през нея да минат три транспортъора един до друг. От другата страна Мостът на Арчън обхваща река Капитъл и я свързва с източната половина на града. Навсякъде над нас се издига дим и навлиза в почернялото от бурята небе. Преборвам се с порива да се обърна и да спринтирам към Хазната. Мейвън вече си е отишъл. Не мога да стигна до него.

Още военни транспортъори бързат към нас, а в нашата посока с писък се задават въздушни джетове. Твърде много подкрепления, за да се съпротивляваме.

— Какъв е планът в такъв случай? — промърморвам. Всеки момент ще бъдем обкръжени. Мисълта прекъсва шока и прилива ми на

адреналин и ме отрезвява. Всичко това е заради мен. Тела навсякъде, Червени и Сребърни. Каква загуба.

Ръцете на Кал намират лицето ми и ме карат да се обърна да го погледна. Въпреки разрушението около нас се усмихва.

— Като никога имаме такъв.

С тъгълчето на окото си виждам нещо зелено. Чувствам как други пръсти хващат ръката ми.

И светът се присвива и изчезва.

ДЕВЕТНАЙСЕТ ЕВАНДЖЕЛИН

Той закъснява и сърцето ми започва да блъска силно, до пръсване. Преборвам се с прилива на страх, превръщам го в гориво. Използвайки новата енергия, раздробявам позлатените рамки с портрети надолу по цялата дължина на коридора на двореца. Късчетата позлата се разкривяват в ужасни на вид, проблясващи отломки. Златото е слаб метал. Мек. Податлив. Безполезен в истинска битка. Оставям късчетата да паднат. Нямам времето или енергията, които да прахосвам за слаби неща.

Плочките от родий с цвят на перла по цялата дължина на ръцете и краката ми вибрират от адреналин, огледално ярките им ръбове се гънат като течен живак. Готови да се превърнат в онова, което ми е нужно — каквото и да е то — за да остана жива. Меч, щит, куршум. Не се намирам в пряка опасност, не и точно сега. Но ако Толи не е тук след една минута, ще изляза да го търся и тогава със сигурност ще бъда.

Тя обеща, казвам си.

Звучи идиотски, като желание на особено глупаво дете. Би трябвало да съм по-наясно. Единствената връзка в моя свят е кръвта: единственото обещание е семейството. Един Сребърен би се усмихнал и би се споразумял с друга династия и би нарушил клетвата си още в следващия миг. Мер Бароу не е Сребърна — сигурно има по-малко чувство за чест от когото и да било от нас. И дължи на брат ми, дължи на мен, по-малко от нищо. Би имала оправдание да изтреби всички ни до един. Династия Самос не е проявила добрина към Мълниеносното момиче.

— Имаме разписание, Еванджелин — промърморва Рен до мен. Обгърнала е гърдите си с длан, полагайки всички усилия да не раздражни още повече едно вече грозно на вид изгаряне. Лечителката на повърхностни рани не е била достатъчно бърза, за да избегне цялата завръщаща се способност на Мер. Но свърши работа и единствено

това има значение. Сега Мълниеносното момиче е свободно да всява цялото опустошение, на което е способна.

— Ще му дам още минута.

Коридорът сякаш се простира безкрайно пред мен, става все по-дълъг с всяка секунда. От тази страна на двореца почти не чуваме битката на площада. Прозорците гледат към тих вътрешен двор с тъмни буреносни облаци над него. Ако поискам, мога да се престоря, че това е просто още един ден от обичайното ми изтезание. Всички се усмихват с острите си зъби, кръжат около един все посмъртно опасен трон. Мислех си, че краят на кралицата ще означава край на опасността. Не е типично за мен да подценявам лошите страни на един човек и злините, на които е способен, но определено подцених Мейвън. Той има в себе си повече от същността на майка си, отколкото някой си е давал сметка, както и собствена същност на чудовище.

Чудовище, което вече не ми се налага да понасям, слава на цветовете ми. В мига, щом се приберем у дома, ще изпратя подарък на принцесата от Езерните земи за това, че зае мястото ми до него.

Той сигурно вече е далече, влакът му го е откарал на безопасно място. Булката и младоженецът бяха в Хазната, когато ги оставих. Освен ако отвратителната мания на Мейвън по Мер не е надделяла. Това момче е непредсказуемо, когато става въпрос за нея. Доколкото знам, може да е тръгнал обратно, за да я търси. Може да е мъртъв. Определено се надявам да е мъртъв. Това би улеснило неимоверно много следващите стъпки.

Познавам майка си и баща си твърде добре, за да се безпокоя за тях. Горко на онзи, Сребърен или Червен, който би предизвикал баща ми в откритата схватка. А майка ми разполага със собствени средства за действие. Нападението върху сватбата не изненада никого от нас. Династия Самос е подготвена. Стига Толи да се придържа към плана. На брат ми му е трудно да устои на схватка и е импулсивен. Поредният непредсказуем човек. От нас не се очаква да нараняваме бунтовниците или да възпрепятстваме придвижването им по какъвто и да е начин. Заповеди на баща ми. Надявам се брат ми да ги изпълни.

Ще се оправим. Издишвам бавно, вкопчвайки се в тези три думи. Не помагат много за успокояването на нервите.

Искам да се отърва от това място. Искам да си отида у дома. Искам да видя отново Илейн. Искам Толи да се покаже с припрени

крачки иззад ъгъла, здрав и читав.

Вместо това той едва може да ходи.

— Птолемей! — изричам рязко, забравила всякакъв страх, освен един, докато той завива зад ъгъла.

Кръвта му се откроява рязко на фона на черната стоманена броня: сребърни пръски, стичащи се надолу по гърдите му като боя. Мога да усетя вкуса на желязото в нея, остър тръпчив вкус на метал. Без да мисля, дръпвам рязко бронята му, притеглям го с нея. Преди да успее да рухне, подпирам торса му със своя, за да го задържа на крака. Той е прекалено слаб, за да стои прав, а какво остава пък да бяга. Леденостуден ужас прокарва пръсти надолу по гръбнака ми.

— Закъсна — прошепвам и си спечелвам измъчена усмивка. Все още е достатъчно жив, за да има чувство за хумор.

Рен работи бързо, сваля плочестата му броня, но не е по-бърза от мен. С още едно рязко движение на ръката ми бронята се свлича от тялото му с няколко отекващи дрънчащи звука. Очите ми литват към голите му гърди в очакване да видят грозна рана. Няма нищо, освен няколко плитки порязвания, нито едно от тях достатъчно сериозно, за да поваля някого като Птолемей.

— Кръвозагуба — обяснява Рен. Лечителката на повърхностни рани бутва брат ми на колене, вдига високо лявата му ръка и той изскимтява от болката, която движението му причинява. Държа здраво рамото му и се привеждам заедно с него. — Нямам време да излекувам това.

Това. Плъзвам поглед по ръката му, по бялата кожа, обагрена в сиво и черно от пресни синини. Завършва с окървавен, притъпен чукан. Долната част на ръката му я няма. Срязана чисто през китката. Сребърна кръв изтича на мудни тласъци от прерязаните вени въпреки немощните му опити да увие раната.

— Длъжна си — изрича през зъби Птолемей с глас, дрезгав от мъчителната болка.

Кимамам разпалено.

— Рен, ще отнеме само няколко минути. — Неща като загубата на пръст на ръка не са чужди на никой магнитрон. Играем си с ножове, откакто сме проходили. Знаем колко бързо може да бъде накаран един пръст да порасне отново.

— Ако някога иска отново да използва тази ръка, ще правите каквото кажа — отвръща тя. — Твърде сложно е и за да го направя бързо, трябва да запечатам раната засега. — Птолемей издава нов сподавен звук, задавя се от мисълта и от болката.

— Рен! — умолявам.

Тя не отстъпва:

— Засега! — Прекрасните й очи, сивите очи на Династия Сконос се забиват настойчиво в моите. Виждам у нея страх и нищо чудно. Преди няколко минути ме видя да убивам четирима пазачи и да освобождавам затворничка на короната. Освен това е съучастник в предателството на Династия Самос.

— Чудесно. — Стисвам рамото на Толи, умолявайки го да слуша. — Засега. В секундата, щом се измъкнем, тя ще те оправи.

Толи не отвръща, само кимва, когато Рен се залавя за работа. Обръща глава, неспособен да гледа как кожата израства над китката му и запечатва вените и костите. Случва се бързо. Синьо-черни пръсти танцуват по бледата му плът, докато тя го зашива. Израстването на кожа е лесно, така са ми казвали. С нервите и костите е по-сложно.

Правя всичко по силите си да отвличам вниманието му от притъпения край на ръката му.

— Е, кой го направи?

— Друг магнитрон. Езерняк. — Изрича с усилие всяка дума. — Видя ме как се откъсвам, за да тръгна. Поряза ме, преди да осъзная какво става.

Езерняци. Замръзнали глупаци. Всичките — строги и сурови в своето отвратително синьо. Като си помисля, че Мейвън замени мощта на Династия Самос за тях.

— Надявам се, че си се отплатил за услугата.

— Той вече няма глава.

— Това ще свърши работа.

— Готово — казва Рен, довършвайки китката. Прокарва пръсти по горната част на ръката му и надолу по гръбнака до кръста му. — Ще стимулирам костния мозък и бъбреците ти, ще повиша кръвообразуването ти възможно най-много. Въпреки това все още ще си слаб.

— Няма проблем. Стига да мога да ходя. — Вече звучи по-силен. — Помогни ми да стана, Еви.

Изпълнявам молбата му, облягам здравата му ръка на рамото си. Той е тежък, почти непосилна инертна тежест.

— Вземи да намалиш десертите — промърморвам. — Хайде, движи се с мен.

Толи прави каквото може, местейки с усилие единия крак след другия. Не и наполовина достатъчно бързо за моя вкус.

— Много добре — промърморвам и посягам към захвърлената му броня. Тя се сплесква и променя формата си, превръща се в лист нагъната стомана. — Съжалявам, Толи.

Избутвам го върху нея и използвам способността си, за да вдигна стоманения лист като носилка.

— Мога да ходя... — протестира той, но слабо. — Трябва да се съсредоточиш.

— Тогава ти се съсредоточи и за двама ни — изстрелвам в отговор. — Мъжете са безполезни, когато са наранени, нали?

За да го държа изправен, ми е нужно едно късче от способността ми, но не цялата. Спринтирам колкото мога по-бързо, с една ръка върху листа. Той ме следва като придържан от невидим повод, с Рен от другата страна.

Металът звънти в периферията на възприятието ми.

Усещам всяко парче, докато напредваме, запаметявайки ги по инстинкт. Медна жица — гарота, с която да задуша някого. Ключалки и панти на врати — стрелички или куршуми. Прозоречни рамки — железни ръкохватки със стъклени кинжали. Татко имаше навика да ме препитва изненадващо за такива неща, докато това ми стана втора природа. Докато вече не можех да вляза в стая, без да отбележа оръжията в нея. Династия Самос никога не сваля гарда.

Баща ми измисли бърз начин за измъкване от Арчън. През казармите и надолу по зъберите на север до лодките, чакащи ни в реката. Стоманени лодки, специално изработени, тесни и издължени, за да бъдат бързи и безшумни. Направлявани от баща ми и мен, ще се връзват във водата като игли в плът.

Изоставаме от разписанието, но само с няколко минути. В хаоса ще са нужни часове, преди някой в двора на Мейвън да осъзнае, че Династия Самос е изчезнала. Не се съмнявам, че други династии ще се възползват от същия шанс като плъхове, бягащи от потъващ кораб. Мейвън не е единственият, който има план за бягство. Всъщност не

бих се изненадала, ако всяка династия има свой собствен. Дворът е истинско буре барут с все по-къс фитил и бълващ огън крал. Човек би трябвало да е идиот, за да не очаква експлозия.

Татко почувства как посоката на ветровете се променя в мига, когато Мейвън спря да се вслушва в него, веднага щом стана ясно, че за нас съюзяването с краля от Династия Калоре ще е равно на гибел. Без Елара никой не би могъл да обуздае Мейвън. Нито дори баща ми. А после онази сган, „Алената гвардия“, стана по-организирана, истинска заплаха вместо обикновено неудобство. Изглежда, че се разрастваха с всеки изминал ден. Действаха в Пиемонт и Езерните земи, шушукаше се за съюз с Монтфорт далече на запад. Много по-мощни са от очакваното, по-добре организирани и по-твърдо решени от който и да е бунт, който някой си спомня. През цялото време проклетият ми годеник губеше контрол. Върху трона, върху разсъдъка си, върху всичко, освен Мер Бароу.

Той се опита да се освободи от нея или поне така ми каза Илейн. Мейвън знаеше така добре както всеки от нас в каква опасност ще се превърне манията му. Убий я. Приключи с това. Освободи се от отровата ѝ, имаше навика да мърмори той. Илейн слушаше незабелязана, притихнала в ъгълчето си от неговите лични покои. Думите бяха само думи. Той никога не би могъл да се раздели с нея. Затова беше лесно да я изтикам на пътя му, и да го отклоня от курса. Все едно да размахаш червена кърпа пред бик. Тя беше неговият ураган и всеки тласък го притегляше по-дълбоко в окото на бурята. Мислех си, че тя е лесен за използване инструмент. Един разсеян крал допринася за по-влиятелна кралица.

Но Мейвън ме прогони от място, което беше мое по право. Не се беше сетил да търси Илейн. Моята прекрасна, невидима сянка. Нейните съобщения дойдоха по-късно, под прикритието на нощта. Бяха много подробни. Още ги усещам, прошепнати до кожата ми, докато само луната слуша. Илейн Хейвън е най-красивото момиче, което съм виждала във всяко отношение, но изглежда най-добре на лунна светлина.

След Изпитанието на кралиците ѝ обещах корона на кралица консорт. Но тази мечта изчезна с принц Тиберий, както изчезват повечето сънища със суровото изгряване на деня. Блудница. Така я

нарече Мейвън след покушението срещу живота му. Едва не го убих на място.

Поклащам глава, съсредоточавам се отново върху настоящата задача. Илейн може да почака. Илейн чака точно както обещаха родителите ми. На сигурно място в дома ни, скрита в Пролома.

Задните вътрешни дворове на Арчън се разтварят към цъфтящи градини, които на свой ред граничат със стените на двореца. Няколко огради от ковано желязо възпират цветята и ниските храсти. Подходящи за копия. Патрулите при стената и в градината принадлежаха към множество различни фамилии — вятърни тъкачи Ларис, копринени хора от Айрал, бдителни наблюдатели от Ийгри, но нещата се промениха през последните месеци. Ларис и Айрал заедно с Династия Хейвън се противопоставят на управлението на Мейвън. А с бушуваща битка, при положение че самият крал е в опасност, другите дворцови стражи са се разпръснали. Поглеждам през зеленината: цветовете на магнолията и черешите се очертават ярко на фона на тъмното небе. Фигури в черно обикалят по крепостните валове от диамантено стъкло.

Само Династия Самос още не е заела поста си на стената.

— Братовчеди от желязо!

Те се обръщат рязко в посоката на гласа ми, реагирайки подобаващо.

— Братовчеди от стомана!

Струйка пот се стича надолу по врата ми, докато стената се извисява по-близо. От страх, от напрежение. Само още няколко метра. Подготвяйки се, правя метала с цвят на перла върху ботушите си поплътен, така че последните ми стъпки да станат по-твърди.

— Можеш ли да се изправиш сам? — питам Птолемей и протягам ръка към Рен, докато говоря.

Със стон той се смъква от носилката, заставя се да стъпи на нестабилните си крака.

— Не съм дете, Еви; мога да извървя трийсет стъпки. — За да докаже твърдението си, черната стомана се оформя отново върху тялото му в лъскави люспи.

Ако имахме време, щях да изтъкна слабостите в обикновено съвършената му броня. Дупки отстрани, изтъняваща на гърба. Вместо това само кимвам:

— Ти пръв.

Той повдига едното ъгълче на устата си, опитва се да се ухили, старае се да намали тревогата ми. Издишвам шумно от облекчение, когато се издига във въздуха, изстрелвайки се към валовете на стената. Братовчедите ни отгоре го улавят ловко, привличат го с помощта на собствената си способност.

— Наш ред.

Рен стои плътно до мен, на сигурно място под ръката ми. Поемам си провлечено дъх, осланям се на чувството от допира на родиевия метал, извиващ се под пръстите на краката ми, нагоре по краката, върху раменете ми. Надигни се, казвам на бронята си.

Пук.

Първото усещане, което баща ми ме накара да запамята, беше това от куршум. Слях с един около врата си в продължение на две години. Докато го опознах така, както собствените си цветове. Мога да назова видовете куршуми от повече от деветдесет метра разстояние. Познавам тежестта им, формата им, състава им. Такова малко късче метал е разликата между живота на друг човек и моята смърт. Би могъл да е моят убиец или моят спасител.

Пук, пук, пук. Куршумите, избухващи в патронниците си, са като игли, остри, невъзможни за пренебрегване. Идват изотзад. Пръстите на краката ми отново се допират до земята, когато фокусът на вниманието ми се стеснява, а ръцете ми политат да ме защитят от внезапното яростно нападение.

Куршуми, които могат да пронизат броня, дебели медни обвивки с грубо ядро от волфрам и скосени върхове, излитат, описвайки дъга пред очите ми, политат назад и се приземяват безобидно в тревата. Друг залп идва от поне дузина пистолета и аз рязко замахвам с ръка, за да се предпазя. Тътенът на автоматична стрелба удавя виковете на Толи над мен.

Всеки куршум разнищва способността ми, отнема още едно късче от нея, от мен. Някои спират във въздуха; други се нагъват. Мятам всичко, каквото мога, за да създам защитен пашкул. От стената Толи и моите братовчеди правят същото. Повдигат тежестта достатъчно, за да ми позволят наистина да разбере кой стреля по мен.

Червени парцали, сурови погледи. „Алената гвардия“.

Стисвам зъби. Би било лесно да запратя куршумите в тревата обратно в черепите им. Вместо това раздирам волфрама като вълна, изпридам от него блещукаща нишка възможно най-бързо. Волфрамът е невероятно тежък и здрав. Обработването му отнема повече енергия. Нова мънистена капка пот се търкулва по гръбнака ми.

Нишките се оформят в паяжина и уцелват дванайсетте бунтовници челно. Със същото движение изтръгвам пистолетите от ръцете им и ги раздробявам на парчета. Рен се вкопчва в мен, държейки се здраво, и чувствам как ме дърпа назад и нагоре, докато се плъзгам по съвършеното диамантено стъкло.

Толи ме улавя, както прави винаги.

— И отново долу — промърморва. Хватката му върху ръката ми е смазваща.

Рен преглъща и се навежда да погледне. Очите ѝ се разширяват.

— Но този път по-далече.

Знам. Сто фута надолу по отвесен зъбер, а после още двеста по наклонена скала, за да завием към началото на реката. В сянката на моста, каза баща ми.

В градината бунтовниците се борят, опъват нишките на моята мрежа. Чувствам как я бутат и дърпат, докато самият метал се обтяга до скъсване. Пречи ми да се фокусирам. Волфрам, изругавам полугласно. Трябва ми повече практика.

— Да вървим — казвам на всички.

Зад мен волфрамът с пукот се разпада на прах. Силен, тежък, но крехък. Без намесата на магнитрон се чупи, преди да се огъне.

Династия Самос приключи и с двете.

Няма да се пречупим и вече няма да се огънем.

Лодките прорязват безшумно водата, плъзгайки се по повърхността. Движим се с добро време. Единственото препятствие е замърсяването на Грей Таун. Вонята му полепва по косата ми, все още се усеща по тялото ми дори когато проникваме през втория кръг от преградни дървета. Рен долавя неудобството ми и слага ръка върху голата ми китка. Изцеляващото ѝ докосване прочиства дробовете ми и прогонва изтощението ми. След известно време тласкането на стомана през вода става изморително.

Майка ми се навежда през лъскавия борд на лодката ми и прокарва ръка по течащата Капитъл. Няколко морски котки се надигат

при докосването ѝ, мустаците им се извиват заедно с пръстите ѝ. Служестите животни не я смущават, но аз потръпвам от отвращение. Не е обезпокоена от онова, което ѝ казват, а това значи, че не могат да усетят някой да ни преследва. Нейният сокол отгоре също е нащрек. Когато слънцето залезе, майка ми ще го замени с прилепи. Както се очакваше, и тя, и баща ми са се отървали дори без драскотина. Той стои на носа на челната лодка и набелязва пътя ни. Черен силует на фона на синята река и зелените хълмове. Присъствието му ме успокоява повече, отколкото мирната долина.

В продължение на мили никой не говори. Нито дори братовчедите, на които обикновено мога да разчитам да бърбят безсмислици. Вместо това те се съсредоточават върху захвърлянето на униформите си от Сигурността. Зад нас по течението се понасят гербове на Норта, докато обсипаните с ярки скъпоценни камъни медали и ордени потъват в тъмнината. Трудно спечелени с кръвта на Самос знаци за нашата вярност и преданост. Сега изгубени в дълбините на реката и миналото.

Вече не сме жители на Норта.

— Значи е решено — промърморвам.

Зад мен Толи изправя гръб. Осакатената му ръка е все още бинтована. Рен няма да рискува да накара цяла нова китка да израсте, докато плаваме по реката.

— Имаше ли изобщо някакво съмнение?

— Съществуваше ли изобщо някакъв избор? — Майка ми се обръща да хвърли поглед през рамо. Движи се с плавната грациозност на котка, протягайки се в яркозелената си рокля. Пеперудите вече отдавна ги няма. — Бихме могли да контролираме един слаб крал, но няма справяне с лудостта. В мига, щом Айрал решиха да му се противопоставят открито, нашият начин на действие беше предопределен. А като избра езернячката — тя завърта очи, — Мейвън сам преряза последните връзки между нашите родове.

Едва не изсумтявам насмешливо в лицето ѝ. Никой не решава нищо от името на баща ми. Но да се изсмея на майка си е грешка, която не съм достатъчно глупава да допусна.

— Дали в такъв случай другите династии ще ни подкрепят? Знам, че татко водеше преговори. — Оставил децата си сами, на милостта на все по-изменчивия двор на Мейвън. Още думи, които

никога не бих се осмелила да изрека на глас пред когото и да е от родителите си.

Въпреки това майка ми ги долавя.

— Справи се добре, Ева — изгуква тя, докосвайки с ръка косата ми. Прокарва няколко сребристи кичура през мокрите си пръсти. — И ти, Птолемей. При цялата онази бъркотия в Корвиум и бунтовете на династиите никой не се усъмни във верността ви. Откупихте ни време, ценно време.

Държа вниманието си съсредоточено върху стоманата и водата, като пренебрегвам студеното ѝ докосване.

— Надявам се да си е струвало.

Преди днешния ден Мейвън се изправи пред множество бунтове. Без Династия Самос нашите ресурси, нашите земи, нашите войници как би могъл да има шанс да победи? Но преди днешния ден той не разполагаше с Езерните земи. Сега нямам представа как може да се развият нещата. Това чувство изобщо не ми харесва. Животът ми е низ от планиране и търпение. Заплашва ме несигурно бъдеще.

На запад слънцето потъва в червени багри на фона на хълмовете. Червено като косата на Илейн.

Тя чака, казвам си отново. Тя е в безопасност.

Сестра ѝ нямаше такъв късмет. Мариела умря окаяно, опустошена от гневния внушител от Династия Мерандус. Аз го избягвах, доколкото можех, радвайки се, че не знам нищо за плановете на баща ми.

У Мер видях дълбините, до които може да стигне наказанието му. След разпита тя се отдръпваше от него като изритано куче. Вината беше моя. Аз заставих Мейвън да действа. Без моята намеса той може би никога нямаше да остави внушителя да постигне своето — но тогава щеше изцяло да стои далече от Мер. Нямаше да бъде толкова заслепен от нея. Вместо това той постъпи както се надявах, и я доближи до себе си. Очаквах да се удавят взаимно. Колко лесно. Да потопя двама врагове с една котва. Но тя отказа да се пречупи. Момичето, което помня, преструващата се, ужасена прислужница, която вярваше на всяка лъжа, щеше да се подчини на Мейвън още преди месеци. Вместо това тя навлече различна маска. Играеше по свирката му, седеше до него, водеше полуживот без свобода или

способност. И въпреки това запази гордостта си, огъня си, гнева си. Беше винаги там, гореше в очите ѝ.

Трябва да я уважавам за това. Макар да ми отне толкова много.

Тя беше постоянно напомняне за онова, което се предполагаше да бъда аз. Принцеса. Кралица. Родена съм десет месеца след Тиберий. Създадена съм да се омъжа за него.

Първите ми спомени са за змиите на майка ми, съскащи в ушите ми, мълвящи нейните внушения и обещания. Ти си създадена от змийски зъби и стомана. За какво си предназначена, ако не да властваш? Всеки урок в класната стая или на арената беше подготовка. Бъди най-добрата, най-силната, най-находчивата, най-смъртоносна и най-хитрата. Най-достойната. И аз бях всичко.

Кралете не се славят с добрината или състраданието си. Целта на Изпитанието на кралиците е да създава не щастливи бракове, а здрави деца. С Кал имах и двете. Нямах да има нищо против да ме превърне в свой консорт, нито щеше да се опита да ме контролира. Очите му бяха кротки и замислени. Беше повече, отколкото някога се бях надявала. И го бях спечелила с всяка капка кръв, която бях проляла, с цялата си пот, с всичките си сълзи на болка и безсилен гняв. Всяка жертва на онази, която сърцето ми искаше да бъда.

В нощта преди Изпитанието на кралиците си мечтаех какво ли би било. Моят трон. Моите деца с кралска кръв. Без да съм подчинена на никого, дори на баща си. Тиберий щеше да бъде мой приятел, а Илейн — моя любовница. Щеше да се омъжи за Толи, както беше планирано, за да е сигурно, че никой от нас никога не могат да се разделят.

После Мер попадна в живота ни и отвя тази мечта като пясък.

Някога си мислех, че престолонаследникът ще направи немислимото. Ще ме пренебрегне заради отдавна изгубената Титанос със странното поведение и още по-странна способност. Вместо това тя се оказа смъртоносна пионка и помете моя крал от игралната дъска. Пътищата на съдбата правят странни завои. Питам се дали онзи новокръвен ясновидец е знаел за днес. Дали се смее на това, което вижда? Искане ми се да се бях добрала до него само веднъж. Мразя да не знам.

По бреговете пред нас, пред погледа ни се появяват подрязани ливади. Краищата на тревата са обагрени в златист и червен оттенък,

придавайки на именията покрай реката прелестно сияние. Собственото ни имение е близо, само на още една миля. После завиваме на запад. Към истинския си дом.

Майка ми така и не отговори на въпроса ми.

— Е, татко успя ли да убеди другите династии? — питам я.

Тя присвива очи, цялото ѝ тяло се стяга. Извива се като някоя от своите змии.

— Династия Ларис вече беше с нас.

Знаех това. Заедно с контролирането на по-голямата част от Въздушния флот на Норта вятърните тъкачи на Ларис управляват Пролома. В действителност управляват по наша заповед. Отзивчиви марионетки, готови да дадат в замяна всичко, за да поддържат нашите железни и въглищни мини.

Илейн. Династия Хейвън. Ако не са с нас...

Облизвам внезапно пресъхналите си устни. Единият ми юмрук се свива отстрани до тялото ми. Лодката изскърцва силно под мен.

— И...

— Айрал не се съгласи на условията и повече от половината Хейвън също отказват. — Майка ми изсумтява презрително. Скръства ръце на гърдите си, сякаш е обидена. — Не се тревожи, Илейн не е една от тях. Спри да блъскаш лодката, ако обичаш. Нямам желание да измина последната миля с плуване.

Толи ме побутва по ръката: леко докосване. Издишвам шумно и осъзнавам, че хватката ми върху стоманата е малко прекалено силна. Лодката се изглажда отново, връща се в предишната си форма.

— Извинения — промърморвам бързо. — Просто съм... объркана. Мислех, че условията вече са уговорени. Проломът ще се надигне в открит бунт. Айрал ще доведе Династия Леролан и целия Делфи. Цяла една държава ще се отдели.

Майка ми хвърля поглед покрай мен към баща ми. Той насочва лодката си към брега и аз следвам примера му. Познатото ни имение се показва през дърветата, осветено отзад от здрача.

— Имаше известни спорове за титли.

— Титли? — изсумтявам презрително. — Колко глупаво. За какво може да са спорили?

Стоманата се удря в камък, доближава се до ниската възпираща стена, която се простира покрай водата. Фокусирайки се внезапно,

задържам метала, за да не го блъска течението. Рен помага на Толи да излезе пръв, като стъпва върху килима от тучна трева. Майка ми гледа, погледът ѝ се задържа върху липсващата му ръка, докато братовчедите идват след нас.

Върху двете ни пада сянка. Баща ми. Застава над рамото ѝ. Лек вятър развява наметалото му, играе си с гънките от непрогледно черна коприна и сребърна нишка. Отдолу е скрита броня от синкав хром, толкова фина, че сякаш е течна.

— Няма да коленича пред още един алчен крал — прошепва баща ми. Гласът му е винаги мек като кадифе, смъртоносен като хищник. — Така каза Салин Айрал.

Посяга надолу и подава ръка на майка ми. Тя я поема ловко и слиза от лодката. Лодката не се раздвижва под нея, удържана от способността ми.

Още един крал.

— Татко...?

Думата замира в устата ми.

— Братовчеди от желязо! — изкрещява той, без нито за миг да откъсва очи от нашите.

Зад него нашите братовчеди Самос падат на едно коляно. Птолемей — не: гледа толкова объркано, колкото се чувствам аз. Кръвните членове на една династия не коленичат един пред друг. Не и така.

Те откликват като един, гласовете им прозвънват:

— Крале от стомана!

Баща ми бързо протяга ръка и улавя китката ми, преди шокът ми да накара лодката да се разклати под нас.

Шепотът му е почти прекалено нисък, за да го чуя:

— За Кралството на Пролома.

ДВАЙСЕТ МЕР

Телепортаторът в зелена униформа се приземява равно, на стабилни крака. Светът отдавна не се е свивал и превръщан в размазано петно пред мен. Последният път беше с Шейд. Появилият се за частица от секундата спомен за него ми причинява болезнен копнеж. В съчетание с раната ми и предизвикващия гадене прилив на болка не е чудно, че рухвам на ръце и колене. Пред очите ми танцуват петна, заплашващи да се разпрострат и да ме погълнат. С усилие на волята се заставям да остана будна и да не оповръщам цялото... каквото и да е там мястото, на което се намирам.

Преди да успея да видя нещо повече от метала под пръстите си, някой ме придърпва в смазваща прегръдка. Вкопчвам се възможно най-здравно.

— Кал — прошепвам в ухото му, устните ми докосват плът. Мирише на дим и кръв, на горещина и пот. Главата ми се вмести идеално в мястото между врата и рамото му.

Той трепери в прегръдките ми, тресе се. Дори дъхът му пресеква. Мисли си същото, което си мисля и аз.

Това не може да е реално.

Бавно, той се отдръпва назад и вдига длани, за да обгърне с тях лицето ми. Търси очите ми и оглежда внимателно всеки сантиметър от мен. Правя същото, диря измамата, лъжката, предателството. Може би Мейвън има начини да променя кожата си като Нани. Може би това е поредната халюцинация, предизвикана от внушенията на някой Мерандус. Може да се събудя във влака на Мейвън и да видя ледените му очи и острата като бръснач усмивка на Еванджелин. Цялата сватба, бягството ми, битката — някаква ужасяваща шега. Но Кал ми се струва истински.

По-блед е, отколкото си спомням, с матова, ниско подстригана коса. Би се накъдрила като тази на Мейвън, ако й се даде възможност. По бузите му има груба набола брада заедно с няколко дребни

одрасвания и порязвания по остриите ръбове на челюстта му. По-слаб и по-строен е, отколкото си спомням, мускулите му са по-твърди под ръцете ми. Само очите му си остават същите. Бронзови, златисточервени като желязо, изковано, докато се нагорещи до пламване.

Аз също изглеждам различна. Скелет, ехо. Той прокарва един кичур безжизнено увиснала коса през пръстите си и гледа как кафявото избледнява до крехко сиво. А после докосва белезите. По врата ми, по гръбнака, завършва с жигосаното клеймо под съсипаната ми рокля. Пръстите му са нежни, шокиращо внимателни, след като едва не се разкъсахме взаимно. За него аз съм като стъкло, нещо чупливо, което може да се пръсне или да изчезне всеки момент.

— Аз съм — казвам му, прошепвайки думи, които и двамата имаме нужда да чуем. — Върнах се.

Върнах се.

— Ти ли си, Кал? — Звуча като дете.

Той кимва, погледът му не трепва дори за миг.

— Аз съм.

Раздвижвам се, защото той отказва да го направи, и изненадвам и двамата ни. Устните ми се впиват ожесточено в неговите и го притеглям към себе си. Топлината му се спуска като одеяло около раменете ми. Мъча се да попреча на искрите си да направят същото. Въпреки това косъмчетата на врата му си изправят в отговор на електричеството, което протича с пулсиране из въздуха. Никой от нас не затваря очи. Това все още може да се окаже сън.

Той се опомня пръв, взема ме на ръце и ме повдига. Дузина лица се преструват, че извърщат поглед в някакво подобие на благоприличие. Не ме е грижа. Нека гледат. Лицето ми не поруменява от срам. Принуждавана съм да правя далеч по-лоши неща пред цяла тълпа.

Намираме се на борда на въздушен джет. Издълженият корпус, приглушеният рев на двигатели и облаците, плъзгащи се покрай нас, са непогрешимо доказателство за това. Да не споменавам приятния мъркащ звук на електричеството, пулсиращо из жиците, които обточват всеки сантиметър. Посягам и притискам длан към хладния, извит метал на стената на джета. Би било лесно да попия ритмичното

пулсиране, да го придърпам в себе си. Лесно и глупаво. Колкото и да искам да се наситя на усещането, това би завършило много зле.

Кал нито за миг не отнема ръка от долната част на гърба ми. Обръща се да погледне през рамо и заговаря един от дузината души, закопчани с предпазни колани в седалките си.

— Лечител Рийз, първо нея — казва.

— Дадено.

Усмивката ми изчезва в мига, когато непознат мъж полага ръцете си върху мен. Пръстите му се сключват около китката ми. Хватката ми се струва нередна, тежка. Като от камък. Окови. Без да мисля, го отблъсвам и отскачам назад като опарена. Ужас смазва вътрешностите ми, докато от пръстите ми изскачат искри. Лицата се мяркат бързо и замъгляват зрението ми. Мейвън, Самсон, пазачите Арвън с грубите си ръце и сурови очи. Отгоре светлините потрепват.

Червенокосият лечител се дръпва назад с лек писък, докато Кал плавно се изпречва между нас.

— Мер, той ще излекува раните ти. Новокръвен е, на наша страна. — Подпира се с една ръка на стената до лицето ми, за да ме защити. Да ме затвори вътре. Внезапно прилично големият джет вече е твърде малък, въздухът — застоен и задушаващ. Тежестта на оковите е изчезнала, но не и забравена. Все още ги чувствам върху китките и глезените си.

Светлините потрепват отново. Преглъщам с усилие и стисвам очи, опитвам се да се съсредоточа. Да се овладее. Но сърдечният ми ритъм препуска бясно, пулсът ми тупти с гръмотевичен звук. Всмуквам въздух през стиснати зъби и се заставам със силата на волята си да се успокоя.

В безопасност си. Сега си с... с Гвардията. В безопасност си.

Кал отново взема лицето ми в длани, умолява ме:

— Отвори очи, погледни ме.

Никой друг не издава нито звук.

— Мер, никой няма да те нарани тук. Всичко свърши. Погледни ме! — Чувам отчаянието в него. Той знае така добре, както и аз, какво би могло да стане с джета, ако изгубя напълно контрол.

Джетът се раздвижва под краката ми и постепенно се накланя надолу. За да ни доближи до земята, ако се случи най-лошото. Стягам челюст и се заставам да отворя очи.

Погледни ме.

Мейвън каза тези думи веднъж. В Харбър Бей. Когато резонаторът заплашваше да ме разкъса. Чувам го в гласа на Кал, виждам го в лицето на Кал. Не, избягах от теб. Измъкнах се. Но Мейвън е навсякъде.

Кал въздъхва, раздразнен и измъчен.

— Камерън.

Името кара очите ми да се отворят рязко и стоварвам двата си юмука в гърдите на Кал. Той се препъва назад, изненадан от силата. Сребриста руменина обагря бузите му. Той сключва объркано вежди.

Зад него Камерън задържа едната си ръка върху седалката си и се поклаща равномерно заедно с движението на джета. Изглежда силна, закопчана в плътно предпазно облекло, току-що сплетените ѝ плитки са стегнато увити около главата ѝ. Дълбоките ѝ кафяви очи се забиват като свредели в моите.

— Не и това. — Умоляването ми идва твърде лесно. — Каквото и да е, само не и това. Моля те. Не мога... не мога да почувствам отново това.

Задушаващият натиск от заглушаването на способността ми. Бавната смърт. Прекарах шест месеца под тази тежест и сега, усетила се отново себе си, може да не оцелея след още един момент с нея. Една задъхана глътка свобода между два затвора е просто поредното изтезание.

Камерън държи ръцете си отстрани до тялото с неподвижни дълги, тъмни пръсти. В очакване да нанесе удар. Месеците са променили и нея. Огънят ѝ не е изчезнал, но има посока, фокус. Цел.

— Чудесно — отвръща тя. С бавни, обмислени движения скръства ръце на гърдите си, скривайки смъртоносните си длани и пръсти. Едва не рухвам от облекчение. — Хубаво е да те видя, Мер.

Сърцето ми още блъска като барабан, достатъчно силно, за да ме накара да се задъхам, но лампите престават да потрепват. Навеждам облекчено глава.

— Благодаря ти.

До мен Кал наблюдава мрачно. Един мускул потрепва на бузата му. Не мога да определя какво си мисли. Но мога да предположа. Прекарах шест месеца с чудовища, а и не съм забравила какво е чувството самата аз да съм чудовище.

Бавно се отпускам в една празна седалка и слагам длани на коленете си. После преплитам пръсти. След това сядам върху ръцете си. Не знам кое изглежда най-малко заплашително. Бясна на себе си, се вирам гневно в метала между пръстите на краката си. Внезапно си давам ясно сметка, че съм облечена във военно яке и опърпана рокля, разкъсана по почти всички шевове, и колко студено е тук.

Лечителят забелязва треперенето ми и бързо намята раменете ми с одеяло. Движенията му са спокойни и овладени, олицетворение на деловитостта. Когато улавя погледа ми, ми отправя полуусмивка.

— Постоянно се случва — промърморва.

Насилвам се да се засмея глухо.

— Да видим онази страна, става ли?

Докато се извивам, за да му покажа плитката, но дълга прорезна рана по протежение на ребрата ми, Кал сяда до мен. И също се усмихва.

Съжбялявам, казва ми само с устни.

Съжбялявам, оформям само с устни в отговор.

Макар да нямам за какво да съжбялявам истински. Като никога. Преживях ужасяващи неща, направих ужасяващи неща, за да оцелея. Така е по-лесно. Засега.

Не знам защо се преструвам, че спя. Докато лечителят си върши работата, очите ми бавно се затварят и остават така с часове. Мечтая за този момент от толкова отдавна, че е почти непосилен. Единственото, което мога да направя, е да се облегна назад и да дишам леко и спокойно. Чувствам се като бомба. Никакви внезапни движения. Кал остава плътно до мен с крак, притиснат до моя. Чувам го да се размърдва от време на време, но не говори с другите. Нито Камерън. Тяхното внимание е запазено за мен.

Част от мен иска да говори. Да ги попита за семейството ми. Килорн. Фарли. Какво е станало преди, какво става сега. Къде, по дяволите, изобщо отиваме. Не мога да направя нещо повече от това да мисля думите. Имам само толкова енергия, колкото да почувствам облекчение. Хладно, успокояващо облекчение. Кал е жив; Камерън е жива. Аз съм жива.

Другите шепнат помежду си, снижили гласове от уважение. Или просто не искат да ме събудят и да рискуват още един досег с изменчива мълния.

На този етап подслушването вече е моя втора природа. Долавям няколко думи, достатъчни, за да нарисуват неясна картина. „Алената гвардия“, тактически успех, Монтфорт. За обмислянето на последното ми е нужен един дълъг миг. Едва си спомням новокръвните близнаци, пратеници на друга, далечна страна. Лицата им са като размазано петно в паметта ми. Но определено помня предложението им. Сигурно убежище за новокръвните, при условие че ги придружа. То ме смуги тогава и ме смугцава и сега. Ако са сключили съюз с „Алената гвардия“ — то каква е била цената? Тялото ми се напруга при този намек. Монтфорт ме иска за нещо, това поне е ясно. И изглежда, че Монтфорт е подпомогнал спасяването ми.

Мислено докосвам електричеството на джета, оставям го да призове електричеството в мен. Нещо ми подсказва, че тази битка все още не е приключила.

Джетът каца плавно, спускайки се на земята след залез-слънце. Подскачам при усещането от допира и Кал реагира с бързи като на котка рефлексии: ръката му се спуска върху китката ми. Отново трепвам и се отдръпвам, завладяна от остър прилив на адреналин.

— Съжалявам — избъбря той. — Аз...

Въпреки че стомахът ми се бунтува, се заставям да се успокоя. Вземам китката му в ръката си, пръстите ми леко се плъзват по стоманата на възпламенителната му гривна.

— Той ме държеше окована. С окови от Безмълвен камък, денонощно — прошепвам. Затягам хватката си, оставяйки го да почувства малко от онова, което си спомням. — Все още не мога да ги прогоня от ума си.

Челото му се набраздява над потъмняващите очи. Познавам болката отблизо, но не мога да намеря сили да я видя у Кал. Свеждам поглед и прокарвам палец по горещата му кожа. Още едно напомняне, че той е тук и аз също съм тук. Без значение какво ще стане, това винаги е налице.

Той се размърдва, движи се със своята смъртоносна грациозност, докато държа ръката му. Пръстите ни се преплитат и се стягат.

— Иска ми се да можех да те накарам да забравиш — казва той.

— Това няма да помогне за нищо.

— Знам. Но все пак.

Камерън наблюдава от отсрещната страна на пътеката, кръстосала единия си потропващ крак върху другия. Изглежда почти развеселена, когато хвърлям поглед към нея.

— Удивително — казва.

Опитвам се да не се наежвам. Отношенията ми с Камерън, макар и кратки, не бяха точно гладки. Връщайки се мислено назад, виждам, че вината е моя. Поредната в дълга върволица от грешки, които отчаяно искам да поправя.

— Какво?

Ухилена, тя разкопчава предпазния колан на седалката си и се изправя, докато джетът забавя скоростта.

— Още не си попитала къде отиваме.

— Всяко място е по-добро от това, на което бях. — Хвърлям остър поглед към Кал и отдръпвам ръка, за да се засуеят със закопчалките на предпазния си колан. — И предполагам, че някой ще ме осведоми.

Той свива рамене, докато се изправя.

— Чаках подходящия момент. Не исках да те претоварвам.

За пръв път от дълго време се засмивам истински.

— Абсолютно ужасяващ каламбур.

Широката му усмивка е в тон с моята:

— Върши работа.

— Това е непоносимо, по дяволите — промърморва Камерън под нос.

Щом се измъквам от мястото си, се обръщам предпазливо към нея. Тя забелязва безпокойството ми и напъхва ръце в джобовете си. Не е в стила на Камерън да отстъпва или да омеква, но го прави заради мен. Не я видях в битката и бих била глупачка да не осъзнавам истинската ѝ цел. Тя е на борда на този джет да ме държи под око като кофа вода до лагерен огън, в случай че се разгори неконтролируемо.

Бавно обвивам ръце около раменете ѝ и я прегръщам плътно. Нарещдам си да не трепвам при усещането от допира на кожата ѝ. Тя може да се владее, казвам си. Няма да позволи на заглушаващата си способност да те докосне.

— Благодаря, задето си тук — казвам ѝ. Наистина го мисля.

Тя кимва сковано, брадичката ѝ докосва темето ми.

Толкова дяволски висока. Или още расте, или аз съм започнала да се смалявам. Залагам поравно на двете.

— Сега ми кажи къде сме — добавям, отдръпвайки се назад. — И какво, по дяволите, пропускам.

Тя навежда брадичка и посочва към опашката на самолета. Подобно на стария „Блекрън“ този въздушен джет има вход с рампа. Тя се спуска с пневматично съскане. Лечител Рийз извежда останалите, а ние ги следваме на няколко крачки зад тях. Напрягам се, докато вървим: не знам какво да очаквам навън.

— Ние сме късметлии — казва Камерън. — Имаме възможност да видим как изглежда Пиемонт.

— Пиемонт? — Хвърлям поглед към Кал, неспособна да скрия шока или объркването си.

Той изопва плещи. По лицето му преминава изражение на неудобство.

— Не бях в течение, докато те планираха това. Не ни казаха много.

— Никога не казват. — Така работи Гвардията, така печели преднина пред Сребърни като Самсон или Елара. Хората знаят точно каквото е необходимо да знаят, и нищо повече. Нужна е много вяра или глупаво лекомислие, за да следваш подобни заповеди.

Тръгвам надолу по рампата: всяка стъпка е по-лека от предишната. Без мъртвата тяга на оковите имам чувството, че мога да полетя. Другите членове на Гвардията все така вървят пред нас и се присъединяват към тълпа други войници.

— Пиемонтският клон на „Алената гвардия“, нали? Голям клон, както изглежда.

— Какво имаш предвид? — промърморва Кал в ухото ми. Над рамото му Камерън измерва с поглед и двама ни, също толкова озадачена. Гледам пространството между тях, търсейки подходящите думи. Избирам истината.

— Именно затова сме в Пиемонт. Гвардията действа тук, както и в Норта и в Езерните земи. — Думите на принцовете от Пиемонт, Дареус и Александрет, отекват в ума ми.

Кал успява да издържи на погледа ми за миг, а после се обръща да погледне Камерън:

— Ти си близка с Фарли. Чула ли си нещо за това?

Камерън потупва с пръст по устната си:

— Никога не го е споменавала. Съмнявам се, че знае. Или че има правомощия да ми каже.

Тонът им се променя. По-рязък, олицетворение на деловитостта. Не се харесват. Разбирам това поведение у Камерън. Но у Кал? Той е отгледан като принц. Дори „Алената гвардия“ не може да заличи всяка следа от разглеzenia високомерен хлапак.

— Семейството ми тук ли е? — Моят тон също става по-рязък. — Поне това знаете ли?

— Разбира се — отвърща Кал. Не е добър лъжец и не виждам признаци, че лъже сега. — Получих уверение за това. Дошли са от Трайъл с останалите от групата на полковника.

— Хубаво. Ще ги видя възможно най-скоро.

Въздухът на Пиемонт е горещ, тежък, лепкав. Като в най-горещото лято, макар да е едва пролет. Никога не съм започвала да се потя толкова бързо. Дори бризът е топъл и не носи никакво облекчение, когато се разнася по равния, горещ бетон. Пистата за кацане е залята от светлини на прожектори, толкова ярки, че светлината им почти закрива тази на звездите. В далечината се редят още джетове. Някои са горско зелени, същите като онези, които видях на Площада на Цезар. Джетове като „Блекрън“ както и по-големи товарни самолети. Монтфорт, осъзнавам, когато точките се свързват в мозъка ми. Белият триъгълник върху крилете им е техният знак. Видях го преди, на Тък, върху сандъци с оборудване и върху униформите на близнаците. Заедно със самолетите на Монтфорт там са накацали и наситено сини джетове, както и жълто-бели, с криле, боядисани на ивици. Първите са езерняшки, вторите — от самия Пиемонт. Всичко наоколо е добре организирано и ако се съди по хангарите и външните постройки, добре финансирано.

Явно се намираме на територията на военна база, и то не от онези, с каквито е свикнала „Алената гвардия“.

И Кал, и Камерън изглеждат точно толкова изненадани, колкото и аз.

— Току-що прекарах шест месеца като затворничка, а ти ми казваш, че знам повече за нашите операции, отколкото вас двамата? — подхвърлям му насмешливо.

Кал изглежда смутен. Той е генерал; той е Сребърен; роден е като принц. Да бъде объркан и безпомощен, е нещо, което го разстройва дълбоко.

Камерън просто се наежва:

— Трябвах ти само няколко часа да си възвърнеш самодоволството. Сигурно е нов рекорд.

Права е, това ме жегва. Забързвам да я настигна с Кал до мен.

— Аз просто... съжалявам. Мислех, че ще бъде по-лесно.

От една ръка в долния край на гърба ми се просмуква топлина и успокоява мускулите ми.

— Какво знаеш, което ние не знаем? — пита Кал с кротък до болка глас.

Част от мен иска да го разтърси и да го накара да се съвземе. Не съм кукла — нито кукла на Мейвън, нито ничия друга — и отново имам контрол над себе си. Не е нужно някой да бъде твърде внимателен с мен. Но останалата част се наслаждава на нежното му отношение. По-добре е от всичко, което съм преживяла от известно време насам.

Не забавям ход, но не повишавам тон.

— В деня, когато Династия Айрал и другите се опитаха да убият Мейвън, той даваше празненство в чест на двама принцове от Пиемонт. Дареус и Александрет. Преди това те ме разпитаха: питаха за „Алената гвардия“ и операциите ѝ в тяхното кралство. Нещо за някакъв принц и принцеса. — Споменът идва по-ясно на фокус. — Шарлота и Майкъл. Изчезнали са.

Тъмен облак преминава по лицето на Кал.

— Чухме, че принцовете са в Арчън. Александрет загина след това. В опита за покушение.

Примигвам, изненадана.

— Откъде...

— Следяхме те възможно най-добре — обяснява той. — Имаше го в докладите.

Доклади. Думата се завихря като спирала. — Затова ли Нани беше внедрена в двора? Да ме държи под око?

— Вината за Нани беше моя — процежда Кал. Гледа гневно в краката си. — На никой друг.

До него Камерън се намръщва:

— Дяволски си прав.

— Госпожице Бароу!

Гласът не ме шокира. Където е „Алената гвардия“, там е и полковник Фарли. Изглежда почти същият както винаги: измъчен от грижи, грубоват и рязък, и брутален, с ниско подстригана бялоруса коса, с лице, преждевременно прорязано от бръчки от тревога, и едно око, трайно замъглено от тънък слой алена кръв. Единствените промени са неотклонното посивяване на косата му, както и слънчево изгаряне по носа и още лунички по голите му ръце над лактите. Езернякът не е свикнал със слънчевата светлина на Пиемонт, а е тук от достатъчно дълго време, за да я почувства.

Негови собствени войници езерняци с червено-сини униформи го придружават във флангова позиция. Други двама в зелено също вървят зад него. Малко по-надалече разпознавам Раш и Тахир, вървящи в еднакъв ритъм, Фарли не е с тях. Не я виждам и на бетонната писта да слиза от някой от въздушните джетове. Не е в стила ѝ да се отказва от битка — освен ако така и не е потеглила от Норта. Преглъщам отрезвяващата мисъл и се съсредоточавам върху баща ѝ.

— Полковник. — Свеждам глава за поздрав.

Той ме изненадва, когато ми подава невероятно мазолеста и загрубяла ръка.

— Радвам се да те видя цяла — казва.

— Цяла колкото може да се очаква.

Това го смущава. Той се прокашля и мести поглед между трима ни. Несигурно място за човек, който открито се бои от онова, което сме.

— Сега ще отида да видя близките си, полковник.

Няма причина да искам разрешение. Понечвам да го подмина, но ръката му ме спира рязко. Този път се преборвам с инстинктивния порив да се отдръпна. Няма да допусна никой друг да види страха ми. Не и точно сега. Вместо това приковавам очи върху неговите и го оставям да осъзнае точно какво прави.

— Решението не е мое — казва полковникът твърдо. Вдига вежди, умолявайки ме да го изслушам. После накланя глава на една страна. Над рамото му Раш и Тахир ми кимват.

— Госпожице Бароу...

— Бяхме инструктирани...

— ... да ви придружим...

— ... на вашия доклад.

Близнаците примигват към мен заедно, завършвайки влудяващата си двойна реч. Подобно на полковника и те се потят във влагата. Тя кара еднаквите им черни бради и кожа в цвят охра да блестят.

Вместо да прасна и двамата с юмрук, както ми се ще да можех, правя малка крачка назад. Доклад. При мисълта да обяснявам на някакъв стратег на Гвардията всичко, което съм преживяла, ме обзема желание да закрепця или да избухна от гняв — или и двете.

Кал се връзва между нас, било то и само за да омекоти удара, който може да запрата към тях.

— Наистина ли смятате да я накарате да направи това сега? — В слисания му тон се долавя предупредителна нотка. — Това може да почака.

Полковникът издишва бавно: истинско олицетворение на раздразнението.

— Може да ви се струва безсърдечно — хвърля остър поглед към близнаците от Монтфорт, — но разполагате с жизненоважни сведения относно нашите врагове. Това са заповедите ни, Бароу. — Гласът му омеква. — Искане ми се да не бяха.

Леко избутвам Кал настрана.

— Ще... видя... семейството... си... веднага! — изкрещявам и продължавам да крещя, като се мятам напред-назад между непоносимите близнаци. Те само се намръщват.

— Колко грубо — промърморва Раш.

— Твърде грубо — промърморва в отговор Тахир.

Камерън прикрива приглушения си смях с кашляне.

— Не я изкушавайте — предупреждава тя. — Ще се направя, че не виждам, ако тресне мълния.

— Заповедите могат да почакаат — добавя Кал, използвайки целия си военен тренинг, за да си придаде авторитетен вид, макар всъщност да няма особен авторитет тук. „Алената гвардия“ гледа на него като на оръжие, нищо повече. Знам, защото преди аз го възприемах по същия начин.

Близнаците не отстъпват. Раш настръхва, изправя се като птица, която наежва перушина.

— Със сигурност имате по-силен мотив, отколкото всеки друг, да помогнете в събарянето на крал Мейвън от власт?

— Със сигурност знаете най-добрите начини да го сразите? — продължава Тахир.

Не грешат. Виждала съм най-дълбоките рани и най-мрачните кътчета от душата на Мейвън. Знам къде да го уцеля, за да го накарам да кърви най-силно. Но в този момент, когато всички, които обичам, са толкова близо, ми е трудно да виждам ясно. Ако точно сега някой прикове Мейвън на земята пред мен, не бих спряла, за да го ритна в зъбите.

— Не ме интересува кой ви дърпа конците, на когото и да е от вас. — Ловко заобикалям и двамата. — Кажете на господаря си да почака.

Братята си разменят погледи. Разговарят един с друг в мислите си, обсъждат как да постъпят. Щях да си тръгна, ако знаех къде да отида, но съм безнадеждно неориентирана.

Умът ми вече препуска напред към мама, татко, Гиза, Трами и Брий. Представям си ги натикани натясно в други казармени бараки, принудени да се свиват в спално помещение, по-малко от наколното ни жилище. Буламачите на мама, изпълващи цялото пространство с вонята си. Инвалидната количка на татко, изрезките от плат на Гиза. От тази представа ме заболява сърцето.

— Сама ще ги намеря — изсъсквам, решена да зарежа близнаците завинаги.

Вместо това Раш и Тахир отстъпват и ми махват да продължа.

— Много добре...

— Докладът ви е сутринта, госпожице Бароу.

— Полковник, бихте ли я придружили до...

— Да — казва рязко полковникът, прекъсвайки и двамата. Признателна съм му за припряността му. — Последвай ме, Мер.

Базата в Пиемонт е много по-голяма от Тък, ако се съди по размерите на пистата за кацане. В тъмното е трудно да се каже, но ми напомня повече за Форт Пейтриът, военната щабквартира на Норта в Харбър Бей. Хангарите са по-просторни, самолетите наброяват цели дузини. Вместо да отидем пеша, накъдето сме тръгнали, хората на полковника ни откарват с отворен транспортър. Както при някои от джетовете, отстрани по него са изрисувани жълти и бели ивици. Тък

ми беше ясен. За „Алената гвардия“ вероятно е било лесно да завземе една изоставена база далече от очите, далече от ума. Но това не е нищо подобно.

— Къде е Килорн? — промърморвам под нос и смущавам застаналия до мен Кал.

— При семейството ти, предполагам. Пред повечето време отскачаше ту при тях, ту при новокръвните.

Защото няма собствено семейство.

Снижавам глас, за да не засегна полковника по никакъв начин:

— А Фарли?

Камерън се навежда покрай Кал, очите ѝ гледат със странно мило изражение:

— В болницата е, но не се безпокой. Не отиде в Арчън: не е пострадала. Скоро ще я видиш. — Примигва бързо, подбирайки внимателно думите си. — Двете ще имате... неща, за които да поговорите.

— Хубаво.

Топлият въздух ме тегли с лепкави пръсти и разбърква косата ми. Едва мога да седя кротко на мястото си: твърде развълнувана и нервна съм. Когато ме заловиха, Шейд току-що беше загинал — заради мен. Не бих обвинила никого, включително Фарли, ако ме мрази за това. Времето невинаги лекува раните. Понякога ги влошава.

Кал все така държи ръката си върху крака ми: твърда тежест като напомняне за присъствието му. До мен очите му се стрелкат напред-назад, забелязвайки всяко движение на камиона. Би трябвало да направя същото. Базата в Пиемонт е непознат терен. Но не мога да се заставя да направя кой знае какво повече, освен да дъвча устна и да се надявам. Нервите ми жужат, но не от електричество. Когато завиваме надясно и навлизаме в редица къщи от жизнерадостно червени тухли, имам чувството, че ще експлодирам.

— Квартири за офицерите — промърморва Кал под нос. — Това е кралска база. Финансирана от правителството. Има само няколко пиемонтски бази с такива размери.

Тонът му ми подсказва, че се чуди също като мен: Тогава как така сме тук?

Забавяме ход пред единствената къща, в която всички прозорци светят ярко. Без да мисля, скачам от едната страна на камиона и едва

не се препъвам в дрипите на роклята си. Зрението ми се стеснява и виждам само пътеката пред мен. Чакълена алея, стъпала от големи каменни плочи. Лекото движение зад запердени прозорци. Чувам само биенето на сърцето си и скърцането на отваряща се врата.

Мама стига до мен първа, изпреварвайки и двамата ми дългокраки братя. Сблъсъкът почти изкарва въздуха от дробовете ми, а последвалата прегръдка наистина успява да го направи. Нямам нищо против. Може да счупи всяка кост в тялото ми и пак няма да имам нищо против.

Брий и Трами почти изнасят двете ни нагоре по стъпалата и влизаме в еднотипната къща. Крещят нещо, докато мама шепне в ухото ми. Не чувам нищо. Щастие и радостта са завладели всяко мое сетиво. Никога не съм изпитвала нищо такова.

Коленете ми докосват килим и мама коленичи с мен в средата на просторното фойе. Не спира да целува лицето ми, редувайки бузите толкова бързо, та си помислям, че може да се натъртят. Гиза се усуква в общата прегръдка, тъмночервената ѝ коса се мярка като пламък в периферното ми зрение. Подобно на полковника тя се е сдобила с ново съзвездие от лунички: кафяви петънца на фона на златиста кожа. Притискам я към себе си. Беше по-дребна.

Трами се ухилва над нас: сдобил се е с тъмна, добре поддържана брада. Като юноша все се опитваше да си пусне брада. Така и не стигна по-далече от малко раздърпана четина. Брий все го подкачаше. Не и сега. Подпира се на гърба ми и обвива яките си ръце около мама и мен. Бузите му са мокри. Сепнато осъзнавам, че и моите също.

— Къде е...? — питам.

За щастие, нямам време да изпитам опасения от най-лошото. Когато той се появява, се питам дали не халюцинирам.

Той се подпира тежко на ръката на Килорн и на бастун. Изминалите месеци са му се отразили добре. Благодарение на редовното хранене е понапълнял. Идва бавно, вървейки към мен от една съседна стая. Ходи. Походката му е скована, неестествена, непозната. Баща ми от години не е имал два здрави крака. Или повече от един работещ бял дроб. Докато се приближава с ведри очи, се слушвам. Никакво хриптене. Никакво цъкване на машина, която му помага да диша. Никакво скърцане на ръждясала стара инвалидна

количка. Не знам какво да мисля или да кажа. Забравила съм колко е висок.

Лечители. Вероятно самата Сара. Благодаря ѝ безмълвно хиляда пъти в сърцето си. Бавно се изправям, загръщам се плътно с военното яке. По него има дупки от куршуми. Татко ги оглежда: все още е войник.

— Можеш да ме прегърнеш. Няма да падна — казва той.

Лъжец. Едва не се катурва, когато обвивам ръце около кръста му, но Килорн успява да го задържи изправен. Прегръщаме се така, както не сме успявали, откакто бях малка.

Меките ръце на мама отмятат косата от лицето ми и тя обляга глава до моята. Държат ме помежду си, закриляна и защитена. И за този кратък миг забравям. Няма никакъв Мейвън, никакви окови, нито жигосано клеймо, нито белези. Няма война, няма бунт.

Няма го и Шейд.

Не съм била единствената отсъстваща от семейството ни. Нищо не може да промени това.

Той не е тук и никога повече няма да бъде. Брат ми е сам на изоставен остров.

Отказвам да допусна още един Бароу да сподели участта му.

ДВАЙСЕТ И ЕДНО МЕР

Водата във ваната се завихря в кафяво и червено. Пръст и кръв. Мама източва водата два пъти и въпреки това продължава да намира още от тях в косата ми. Поне лечителят на борда на джета се погрижи за пресните ми рани, така че мога да се наслаждавам на сапунената топлина без повече болка. Гиза присяда на едно столче до ръба на ваната с гръб, изправен във вдървената поза, която е усъвършенствала през годините. Или се е разхубавила, или шестте месеца са притъпили спомена ми за лицето ѝ. Прав нос, пълни устни и искрящи, тъмни очи. Очите на мама, моите очи. Очите, каквито имат всички от семейство Бароу, с изключение на Шейд. Той беше единственият от нас с очи в цвета на пчелен мед или злато. От майката на татко. Онези очи си отидоха завинаги.

Отклонявам се от мислите за брат си и се вирам в ръката на Гиза. Онази, която счупих с лекомислените си грешки.

Сега кожата е гладка, костите — наместени. Няма и следа от осакатената част на тялото ѝ, раздробена от приклада на пушката на офицер от Сигурността.

— Сара — обяснява Гиза кротко, сгъвайки пръсти.

— Свършила е добра работа — казвам ѝ. — Също и с татко.

— Отне цяла седмица, знаеш ли. Да накара всичко от бедрото надолу да израсте отново. И той още свиква. Но не болеше толкова много, колкото това. — Тя сгъва пръсти, ухилена. — Знаеш ли, че ѝ се наложи да счупи отново тези двата? — Размърдва показалеца и средния си пръст. — С чук. Адски болеше.

— Гиза Бароу, езикът ти е отблъскващ. — Плисвам малко вода в краката ѝ. Тя отново изругава и отдръпва пръстите на краката си.

— Обвинявай „Алената гвардия“. Изглежда, че през цялото време не правят друго, освен да ругаят и да искат още знамена. — Звучи познато. Гиза не се оставя да я надхитря: пъха ръка във ваната и ме пръска с вода.

Мама цъка неодобрително с език към двете ни. Опитва се да изглежда строга и се проваля ужасно.

— Никакви такива, и двете.

Между ръцете ѝ се появява мъхеста бяла хавлиена кърпа и тя я протяга към мен. Колкото и да ми се иска да прекарам още един час в успокояващо горещата вода, много повече искам да се върна на долния етаж.

Водата се разплисква около мен, когато се изправам и излизам от ваната, увивайки се в кърпата. Усмивката на Гиза леко потрепва. Белезите ми се виждат съвсем ясно, перлени късчета бяла плът на фона на по-тъмна кожа. Дори мама отмества поглед, дава ми една секунда да увия кърпата малко по-плътно и да скрия жигосаното клеймо на ключицата си.

Съсредоточавам се върху банята вместо върху засрамените им лица. Не е толкова хубава като онази, която имах в Арчън, но липсата на Безмълвен камък е предостатъчна компенсация за това. Който и офицер да е живял тук, е имал вкус към много ярки цветове. Стените са в биещ на очи оранжев цвят, поръбен с бяло, за да е в тон с порцелана, включително издължена тясна мивка, дълбоката вана и душ, скрит зад жълто-зелена завеса. Отражението ми ме гледа от огледалото над мивката. Приличам на удавен плъх, макар и много чист. Застанала до майка ми, виждам приликата ни по-отблизо. Тя е с дребни кости като мен, кожата ни е в същия златист оттенък. Макар че нейната е по-изнурена и набръчкана, издълбана от годините.

Гиза ни извежда в коридора, а мама ни следва, подсушавайки косата ми с друга мека кърпа. Въвеждат ме в сиво-синя спалня с две пухени легла. Малка е, но е повече от подходяща. Бих предпочела пръстен под дори пред най-пищната зала в двореца на Мейвън. Мама побързва да ме напъха в памучна пижама, да не споменаваме чорапите и мекия шал.

— Мамо, ще се сваря — протестирам кротко и размотавам шала от врата си.

Тя го поема обратно с усмивка. После ме целува отново, навеждайки се, за да докосне двете ми бузи.

— Просто се старая да се чувстваш удобно.

— Повярвай ми, удобно ми е — казвам ѝ и стисвам рамото ѝ.

В ъгъла забелязвам украсената си със скъпоценни камъни рокля от сватбата, вече превърната в изрезки от плат. Гиза проследява погледа ми и се изчервява.

— Помислих си, че мога да запазя малко от нея — признава сестра ми с почти смутено изражение. — Това са рубини. Няма да хвърля рубини на вятъра.

Изглежда, че притежава повече от инстинктите ми на крадла, отколкото съм си давала сметка.

А очевидно същото важи и за майка ми.

Тя проговаря, преди да успея да пристъпя към вратата на спалнята.

— Ако си мислиш, че ще ти позволя да стоиш будна през цялото време, за да говориш за война, абсолютно грешиш. — За да затвърди довода си, скръства ръце и застава право на пътя ми. Майка ми е пониска, като мен, но е била работничка в продължение на много години. Далеч не е слаба. Виждала съм я да се справя с всичките ми трима братя с помощта на физическа сила и знам от опит, че ще ме натика насила в леглото, ако трябва.

— Мамо, има неща, които трябва да кажа...

— Рапортът ти е утре в осем сутринта. Кажи ги тогава.

— ... и искам да разбера какво съм пропуснала...

— Гвардията е превзела Корвиум. Действат в Пиемонт.

Това е всичко, което някой долу знае. — Тя говори скорострелно, водейки ме към леглото.

Поглеждам към Гиза за помощ, но тя се отдръпва с вдигнати длани.

— Не съм говорила с Килорн...

— Той разбира.

— Кал...

— Се чувства чудесно в компанията на баща ти и братята ти. Може да щурмува столицата; може да се справи с тях.

Ухилено си представям Кал, притиснат като в сандвич между Брий и Трами.

— Освен това той направи всичко, което можеше, за да те върне при нас — добавя тя с намигване. — Няма да му създават никакви неприятности, поне не и тази вечер. Сега заминавай в леглото и затваряй очи или аз ще ти ги затворя.

Лампите съскат в електрическите си крушки, жиците в стаята се вият като змии по електрически линии от светлина. Нищо от това не може да се сравни със силата на гласа на майка ми. Подчинявам ѝ се и се покатервам под одеялата на най-близкото легло. За моя изненада тя се вмъква до мен и ме прегръща плътно.

За хиляден път тази вечер ме целува по бузата.

— Никъде няма да вървиш.

В сърцето си зная, че не е вярно.

Тази война далеч не е спечелена.

Но може да е вярно поне за тази вечер.

Птиците в Пиемонт вдигат ужасна врява. Чуруликат и припяват отвън пред прозорците и си представям цели рояци от тях, накацали по дърветата. Това е единственото обяснение за такъв шум. Имат едно хубаво качество обаче: никога не съм чувала птици в Арчън. Още преди да отворя очи, знам, че вчерашният ден не е бил сън. Знам къде се събуждам и какво ме очаква, когато се събудя.

Мама става рано по навик. Гиза също я няма, но не съм сама. Подавам глава от вратата на спалнята и откривам високо, слабо като върлина момче да седи най-горе на стълбите с крака, изпружени на стъпалата.

Килорн се изправя ухилен, с широко разтворени ръце. Има доста голяма вероятност да се разпадна от всичкото това прегръщане.

— Доста се забави — казва той. Дори след шест месеца на плен и мъчения отказва да се отнася твърде внимателно с мен. Възприемаме предишното си държание със заслепяваща бързина.

Смушквам го в ребрата:

— Не благодарение на теб.

— Да, военните набези и тактическите удари не са точно моята специалност.

— Имаш специалност?

— Ами, освен да съм истинска напаст ли? — засмива се той, докато ме води към долния етаж. Някъде дрънчат тенджери и тигани и аз следвам мириса на пържещ се бекон. На дневна светлина еднотипната къща изглежда дружелюбно и неуместно във военна база. Масленожълти стени и ярки лилави килими стоплят централния

коридор, но мястото е подозрително лишено от украса. Тапетът е осеян с дупки от гвоздеи. Може би дузина картини са били свалени. Стаите, покрай които минаваме — салон и кабинет — също са оскъдно обзаведени. Или офицерът, който е живял тук, е опразнил дома си, или някой друг го е направил вместо него. Спри, казвам си. Спечелих си правото да не мисля за предателства и забиване на ножове в гърба поне за един проклет ден. В безопасност си, в безопасност си, всичко свърши. Повтарям думите мислено.

Килорн протяга ръка и ме спира пред вратата на кухнята. Навежда се напред, навлизайки в личното ми пространство, докато вече не мога да избегна очите му. Зелени, каквито ги помня. Присвиват се тревожно:

— Добре ли си?

Обикновено бих кимнала и бих отминала намека с усмивка. Правила съм го толкова много пъти преди. Отблъсквах най-близките си хора, мислейки си, че мога да кървя сама. Вече не искам това. То ме направи изпълнена с омраза, ужасна. Но думите, които искам да излея от себе си, отказват да дойдат. Не и за Килорн. Той не би разбрал.

— Започвам да си мисля, че ми трябва дума, която означава „да“ и „не“ едновременно — прошепвам, забила поглед в пръстите на краката си.

Той слага ръка на рамото ми. Тя не се задържа дълго там. Килорн познава границите, които съм прокарала между нас. Няма да ги престъпи.

— Тук съм, когато имаш нужда да поговориш. — *Не ако, когато.*
— Ще те преследвам, докато го направиш.

Усмиввам се треперливо:

— Хубаво. — По въздуха се разнася пращането на мазнина за пържене. — Надявам се, че Брий не е изял всичко.

Брат ми определено се опитва. Докато Трами помага на мама с готвенето, Брий се навърта до рамото ѝ и отмъква ивици бекон право от горещата мазнина. Тя първа ръката му, докато Трами злорадства, хилейки се самодоволно над един тиган с яйца. И двамата са големи хора, но ми се струват като деца, каквито ги помня. Гиза седи до кухненската маса и гледа с крайчето на окото си. Полага всички усилия да остане вежлива. Барабани с пръст по дървения плот на масата.

Татко е по-сдържан: обляга се на една стена с шкафове, изпънал пред себе си новия си крак. Зърва ме преди другите и ми отправя малка, тайна усмивка само за мен. Въпреки жизнерадостната сцена у него се долавя тъга.

Чувства нашето липсващо късче. Онова, което никога няма да бъде намерено.

Преглъщам, за да стопя буцата в гърлото си, отблъсквайки призрака на Шейд.

Отсъствието на Кал също се набива на очи. Не че ще стои надалеч задълго. Вероятно спи или планира следващия етап на... каквото там става.

— И други трябва да ядат — подхвърлям укорително, когато минавам покрай Брий. Бързо грабвам бекона от пръстите му. Шестте месеца не са притъпили рефлексите или импулсите ми. Ухилвам му се, докато сядам до Гиза, която сега навива дългата си коса на спретнат кок.

Брий прави гримаса, докато сяда, държейки в ръка чиния, отрупана с препечени филийки с масло. Никога не се е хранил толкова добре в армията или на Тък. Подобно на останалите от нас се възползва напълно от храната.

— Да, Трами, запази малко и за останалите.

— Сякаш наистина имаш нужда от това — отвърща иронично Трами и ощипва Брий по бузата. Накрая и двамата перват взаимно ръцете си. Деца, помислям си отново. И войници.

И двамата бяха взети на принудителна служба в армията, и двамата оцеляха по-дълго от повечето. Някои може да го нарекат късмет, но те са силни — и двамата. Умни и находчиви в битка, ако не у дома. Зад непринудените им усмивки и хлапашко поведение се крият воини. Засега се радвам, че не се налага да виждам това.

Мама сервира първо на мен. Никой не възразява, дори не и Брий. Нападам яйцата и бекона, както и чаша гъсто, горещо кафе със сметана и захар. Храната е достойна за Сребърен благородник, а аз би трябвало да знам.

— Мамо, как успя да се добереш до това? — питам между хапките яйца. Гиза прави гримаса, сбърчвайки нос при вида на храната, премятаща се из устата ми, докато говоря.

— Всекидневна доставка за цялата улица — отвърща мама и премята сплетена на плитка сиво-кафява коса през рамото си. — В цялата тази редица къщи са настанени офицери от Гвардията, важни личности и техните близки.

— „Важни личности“ в смисъл... — опитвам се да чета между редовете. — Новокръвни ли?

Вместо нея отговаря Килорн:

— Ако са офицери, да. Но редовите новокръвни живеят в казармата с останалите войници. Сметнаха, че така е по-добре. По-малко разделение, по-малко страх. Никога няма да имаме святна армия, ако повечето войници се страхуват от човека до себе си.

Против волята си чувствам как веждите ми се повдигат изненадано.

— Казах ти, че имам специалност — прошепва той и намига.

Майка ми се усмихва широко, докато слага пред него следващата чиния с храна. Разрошва обичливо косата му и жълто-кафявите къдрици щръкват. Той смутено се опитва да ги приглади.

— Килорн подобрява отношенията между новокръвните и останалата част от „Алената гвардия“ — казва тя гордо. Той се опитва да скрие с ръка изчервяването, предизвикано от тези думи.

— Уорън, ако няма да ядеш това...

Татко реагира по-бързо от когото и да било от нас, почуквайки протегнатата ръка на Трами с бастуна си.

— Обноските ти, момче — изръмжава. После грабва парче бекон от собствената ми чиния. — Бива го.

— Най-хубавият, който съм яла — съгласява се Гиза. Изящно, но нетърпеливо си бодва от поръсените със сирене яйца. — В Монтфорт разбират от храна.

— Пиемонт — поправя я татко. — Храната и запасите са от Пиемонт.

Запаметявам информацията и трепвам, когато го правя по инстинкт. Толкова съм свикнала да разчепквам думите на всички около мен, че го правя, без да мисля дори когато става дума за семейството ми. В безопасност си, в безопасност си; всичко свърши. Думите звучат отново и отново в главата ми. Ритъмът им ме поуспокоява.

Татко все още отказва да седне.

— Е, как е кракът ти? — питам.

Той се почесва по главата, размърдвайки се смутено:

— Ами, не мисля скоро да го връщам — казва с усмивка: нещо, рядко за него. — Нужно е известно свикване. Лечителката на повърхностни рани помага, когато може.

— Това е добре. Това е много добре.

Никога не съм се срамувала истински от нараняването на татко. То означаваше, че е жив и не е заплашен от принудителна служба във войската. Толкова много други бащи, включително този на Килорн, загинаха заради една безсмислена война, докато моят остана жив. Липсващият крак го направи кисел, неудовлетворен, мразец инвалидната си количка. Мръщеше се по-често, отколкото се усмихваше, възприеман като озлобен отшелник от повечето хора. Но той беше жив човек. Веднъж ми каза, че е жестоко да даваш надежда там, където не би трябвало да има никаква. Той не хранеше надежда да ходи отново, да бъде мъжът, който беше преди. Сега се откроява като доказателство за обратното и за това, че надеждата, независимо колко е малка, колко невъзможна, може все още да получи отговор.

В затвора на Мейвън се отдадох на отчаяние. Чезнех. Броях дните и си пожелавах край, без значение какъв. Но имах надежда. Глупава, нелогична надежда. Понякога едно-единствено потрепване, друг път — пламък. Това също ми се струваше невъзможно. Точно като пътеката напред, през война и революция. Бихме могли всички да загинем в идващите дни. Бихме могли да бъдем предадени. Или... Бихме могли да спечелим.

Дори не знам как изглежда това, или на какво точно да се надявам. Просто знам, че трябва да запазя надеждата си жива. Това е единственият ми щит срещу тъмнината отвътре.

Оглеждам кухненската маса. Някога скърбях, че семейството ми не ме познава, не разбира в какво съм се превърнала. Смятах се за отделна, сама, изолирана.

Грешах неимоверно много. Сега съм наясно. Зная коя съм.

Аз съм Мер Бароу. Не Марийна, не Мълниеносното момиче. Мер.

Родителите ми тихо предлагат да ме придружат на рапорта. Гиза също. Отказвам. Това е военно начинание, изцяло делово, изцяло заради каузата. Ще ми бъде по-лесно да си припомня подробно, ако майка ми не ми държи ръката. Мога да бъда силна пред полковника и неговите офицери, но не и пред нея. Тя прави твърде изкушаващ

порива да се пречупя. Слабостта е приемлива, простима в близост до семейството. Но не и когато залогът са животи и войни.

Часовникът в кухнята отмерва осем сутринта и точно навреме един военен транспортър с отворен покрив спира бавно пред еднотипната къща. Отивам спокойно. Следва ме само Килорн, но не за да се присъедини към мен. Знае, че няма роля в това.

— Е, как ще прекараш деня? — питам, докато отварям рязко вратата с метална топка на бравата.

Той свива рамене:

— В Трайъл имах разписание. Малко обучение, обиколки с новокръвните, уроци с Ейда. След като дойдох тук с родителите ти, реших да продължа да го спазвам.

— Разписание — изсумтявам, пристъпвайки навън в слънчевата светлина. — Звучиш като някоя Сребърна дама.

— Е, когато си толкова привлекателен като мен... — въздъхва той.

Вече е горещо, слънцето прежуря ярко над източния хоризонт и аз свалям тънкото яке, в което ме напъха мама. Листата дървета се редят по протежение на улицата и замаскират военната база, придават ѝ вид на жилищен квартал за представители на висшата класа. Повечето тухлени еднотипни къщи изглеждат празни, прозорците им са тъмни и със спуснати капаци. В долния край на стъпалата чака моят транспортър. Шофьорът зад волана бутва надолу тъмните си очила и ме поглежда над ръба. Трябваше да се сетя. Кал ми даде всичкото време, което имах нужда да прекарам със семейството си, но не можеше да стои надалече задълго.

— Килорн — провиква се той и маха с ръка за поздрав.

Килорн отвърща несприядено на жеста и се усмихва. Шестте месеца са изтръгнали съперничеството помежду им из корен.

— Ще те намеря по-късно — казвам му. — Да си сравним впечатленията.

Той кимва:

— Дадено.

Макар на шофьорското място да е Кал, притеглящ ме като сигнален лъч, вървя бавно към транспортния камион. В далечината реват двигатели на въздушни джетове. Всяка стъпка ме доближава с още няколко сантиметра до повторното преживяване на шест месеца

пленничество. Ако се обърна и си тръгна, никой не би ме винил. Но това само би протакало неизбежното.

Кал гледа, лицето му е мрачно на дневната светлина. Протяга ръка и ми помага да се настаня на предната седалка, сякаш съм инвалид. Двигателят мърка, електрическото му сърце е утеха и напомняне. Може да съм изплашена, но не съм слаба.

С едно последно помахане към Килорн Кал форсира двигателя и завърта волана, подкарвайки надолу по улицата. Ветрецьт роши неравно подстриганата му коса и подчертава неравните участъци.

Прокарвам ръка надолу по тила му:

— Това сам ли го направи?

Той се облива в сребриста руменина:

— Опитах се. — Задържа едната си ръка върху волана, а в другата хваща моята. — Ще се справиш ли с това?

— Ще оцелея. Предполагам, че твоите доклади покриват повечето важни части. Аз просто ще трябва да запълня дупките. — Дърветата оредяват от двете ни страни, там, където улицата на офицерите се свързва с по-широк булевард. Отляво е пистата за приземяване. Завиваме надясно, транспортьорът плавно описва дъга по настилката. — И се надявам някой да започне да ме осведомява за всичко... това.

— При тези хора трябва по-скоро да изискваш отговори, вместо да ги чакаш.

Вие настоявате ли. Ваше височество?

Той издава нисък, гърлен кикот.

— Те определено смятат така.

Пътят с кола до целта ни е пет минути и Кал полага старание да ме осведоми за ставащото. Имало щабквартира по границата с езерняците близо до Трайъл. Всички войници на полковника били евакуирани на север в очакване на нападение срещу острова. Прекарали месеци под земята в смразяващо студени бункери, докато Фарли и полковникът си разменяли съобщения с Командването и се подготвяли за поразяването на следващата си цел. Корвиум. Гласът на Кал пресеква леко, когато описва обсадата. Той лично водел нападението, превзел стените с изненадващ набег, а после — града крепост пресечка по пресечка. Възможно е да е познавал войниците, срещу които се е биел. Възможно е да е убил приятели. Не раздразвам

никоя от двете рани. В края на краищата приключили обсадата, отстранявайки последните Сребърни офицери, като ги поставили пред избора да се предадат или да бъдат екзекутирани.

— Сега повечето са задържани като заложници, някои — върнати на семействата си срещу откуп. А някои избраха смъртта — промърморва той: гласът му заглъхва. Хвърля поглед към мен само за миг с очи, скрити зад лещи от затъмнено стъкло.

— Съжалявам — промърморвам и съм искрена. Не само защото Кал страда, а защото отдавна съм научила колко е сив този свят. — Джулиан ще присъства ли на доклада?

Кал въздъхва, признателен за смяната на темата.

— Не знам. Тази сутрин каза, че висшите офицери в Монтфорт били много сговорчиви по отношение на него — дали му достъп до архивите на базата, лаборатория, цялото време, което иска, за да продължи проучванията си върху новокръвните.

Не се сещам за по-хубава награда за Джулиан Джакос. Време и книги.

— Но може да не изгарят от желание да допуснат един „певец“ близо до водача си — добавя Кал замислен.

— Разбираемо — отвърщам. Макар нашите способности да са по-разрушителни, способността на Джулиан за манипулиране е също толкова смъртоносна. — Е, от колко време в Монтфорт се занимават с това?

— И аз не знам — казва той с очевидно раздражение. — Но наистина се заеха сериозно след Корвиум. А сега, когато Мейвън е в съюз с Езерните земи? Той също има обединяващо въздействие върху бунта — обяснява. — Монтфорт и Гвардията направиха същото. Вместо пушки и храна Монтфорт започна да изпраща войници. Червени, новокръвни. Вече имаха план да те измъкнат от Арчън. Атака по двата фланга. Ние — от Трайъл, Монтфорт — от Пиемонт. Бива ги в организирането, това им го признавам. Просто им е трябвал подходящият момент.

Изсумтявам насмешливо:

— Избраха адски ужасен момент. — Пушечна стрелба и кръвопролитие замъгляват мислите ми. — И всичко това — заради мен. Струва ми се глупаво.

Хватката на Кал върху ръката ми се затяга. Възпитан е да бъде съвършеният Сребърен войник. Спомням си наръчниците му, книгите му по военна тактика. Победа на всяка цена, пишеше в тях. И някога той го вярваше. Точно както аз мислех, че нищо на земята не може да ме накара да се върна при Мейвън.

— Или са имали друга цел в Арчън, или Монтфорт наистина много те искат — промърморва Кал, когато транспортният камион забавя ход.

Спираме пред друга тухлена постройка с фасада, украсена с бели колони и дълга веранда, която я обгръща от всички страни. Отново се сещам за Форт Пейтрийт с портите, украсени с внушителен, заплашителен на вид бронз. Сребърните обичат красивите неща и това не е изключение. Цъфтящи увивни растения пълзят по колоните, обсипани с пурпурни буйни цветове от глициния и благоуханни орлови нокти. Униформени войници вървят под растенията, като гледат да стоят в сянката. Зървам членове на „Алената гвардия“ в разнородните им дрехи и червени шалове, езерняци в синьо и стряскаща тълпа в официалния зелен цвят на Монтфорт. Стомахът ми се преобръща.

Полковникът се отправя с отсечени крачки да ни посрещне, за щастие, сам.

Започва да говори още преди да сляза от транспортъора:

— Ще се срещнете с мен, двама генерали от Монтфорт и един офицер от Командването.

И двамата с Кал се сепваме с широко отворени очи:

— Командването ли? — дръпвам се.

— Да. — Здравото око на полковника проблясва. Той се завърта на пета, заставяйки ни да не изоставаме. — Нека просто да кажем, че колелата се задвижиха.

Завъртам очи, вече подразнена:

— Защо просто не кажете какво имате предвид?

— Вероятно защото не знае — отвърща познат глас.

Фарли се обляга в сянката на една от колоните, скръстила ръце високо над гърдите си. Ахвам, челюстта ми увисва. Защото тя е неимоверно, неописуемо бремна. Коремът ѝ изопва специално пригодената за нея униформа — завързана с колан червена права рокля и торбести панталони. Не бих се изненадала, ако роди в следващите трийсет секунди.

— А! — е всичко, което ми хрумва да кажа.

Тя изглежда почти развеселена:

— Вземи да пресметнеш, Бароу.

Девет месеца. Шейд. Реакцията ѝ на борда на товарния джет, когато ѝ предадох думите на Джон. Отговорът на въпроса ти е „да“.

Не знаех какво означава, но тя е знаела. Подозирала е. И научи, че е бременна с детето на брат ми по-малко от час, след като той беше убит. Всяко разкритие е като ритник в корема ми. Равни части радост и скръб. Шейд има дете — което никога няма да може да види.

— Не мога да повярвам, че никой не се е сетил да ти каже — продължава Фарли, хвърляйки остри гневни погледи към Кал, който пристъпва неловко от крак на крак. — Определено е имал време.

В шока си всичко, което мога да направя, е да се съглася. Не само Кал, но и майка ми, останалите от семейството.

— Всички ли знаеха за това?

— Е, няма полза да спорим сега — продължава упорито Фарли, отблъсквайки се с усилие от колоната. Дори в Подпорите на този етап от бременността повечето жени се оттеглят и остават на легло, но не и тя. Тя държи пистолет на хълбока си, прибран в кобура в знак на открито предупреждение. Дори бременна, Фарли все още е опасна. Вероятно дори повече. — Имам предчувствие, че искаш да приключиш с това възможно най-бързо.

Когато се обръща с гръб и влиза начело вътре, удрям Кал в ребрата. Два пъти за по-сигурно.

Той стисва зъби и приема удара, поемайки си дъх.

— Съжалявам — промърморва.

Вътрешността на това, което сигурно е сградата на командването на базата, напомня повече за имение. От двете страни на входната зала се извиват спираловидни стълбища и се свързват с галерия отгоре, цялата в прозорци. Корнизи, разположени между вътрешните стени и тавана, то обточват, а той е боядисан така, че да наподобява цвета на глицинията отвън. Подът е от паркет с редуващи се летвички от махагон, череша и дъб в сложни фигури. Но както и в еднотипните къщи всичко, което може да се свали, е изчезнало. По стените има празни места, а в нишите, предназначени за скулптури или бюстове, вместо това има пазачи. Пазачи от Монтфорт.

Отблизо униформите им са по-добре ушити от всичко, което „Алената гвардия“ или езерняците на полковника носят. По-подобни на униформите на Сребърните офицери. Тези са масово производство — издръжливи и здрави — с пришити на ръкавите им емблеми, отличителни знаци и белия триъгълник.

Кал наблюдава така внимателно, както и аз. Смушква ме и кимва нагоре към стълбите. В галерията поне шестима офицери от Монтфорт ни следят, докато вървим. Те са посивели, изнурени от битки и с толкова медали, че тежестта им е достатъчна да потопи цял кораб. Генерали.

— И камери — прошепвам му. Откривам ги мислено, отбелязвайки всяка с електрическия си „подпис“, докато минаваме през входната зала.

Въпреки голите стени и оскъдното обзавеждане от вида на изящните коридори по кожата ми полазват тръпки. Постоянно си повтарям, че човекът до мен не е някой от пазачите Арвън. Тук не е Уайтфайър. Способността ми е доказателство за това. Никой не ме държи в плен. Искане ми се да можех да сваля гарда. Досега повишената бдителност вече ми е втора природа.

Заседателната зала ми напомня залата на съвета на Мейвън. Има дълга, полирана маса и изящно тапицирани столове и се осветява от редица прозорци, от които се разкрива гледка към друга градина. Стените отново са голи, ако не се брои един герб, изрисуван направо върху стената. Жълти и бели ивици с пурпурна звезда в центъра. Приемонт.

Ние пристигаме първи. Очаквам полковникът да заеме място начело на масата, но той не го прави: вместо това избира стола отдясно. Ние, останалите, се подреждаме до него срещу празния край, който сме оставили открит за офицерите от Монтфорт и Командването.

Полковникът наблюдава озадачен. Гледа как Фарли сяда: погледът на здравето му око е студен и твърд като стомана.

— Капитане, нямате позволение за това.

Двамата с Кал се споглеждаме с повдигнати вежди. Фарли и полковникът често имат разногласия. Поне това не се е променило.

— О, не ви ли уведомиха? — отвръща тя и измъква сгънато парче хартия от джоба си. — Толкова е тъжно как стават такива неща.

— С ловко движение на ръката тя плъзва листа към полковника през масата.

Той го разгъва жадно, очите му бързо обхождат страница с рязко изписани букви. Текстът не е дълъг, но той се взира в него известно време, без да вярва на думите. Най-накрая приглажда съобщението върху масата.

— Това не може да е вярно.

— Командването иска да има на масата свой представител! — Фарли се усмихва. Разперва широко длани. — Ето ме.

— Тогава Командването е допуснало грешка.

— Сега аз съм Командването, полковник. Няма грешка.

Командването ръководи „Алената гвардия“, главината на едно много потайно колело. Само съм чувала шушукания за съществуването им, но достатъчно, за да знам, че контролират целостта на обширна, сложна операция. Щом са превърнали Фарли в една от тях, означава ли това, че Гвардията наистина излиза от сенките, или искат само Фарли?

— Даяна, не можеш...

Тя се наежва и лицето ѝ се облива в руменина:

— Защото съм бременна? Уверявам те, мога да се справя с две задачи едновременно. — Ако не е невероятната им прилика, както външна, така и в поведението, би било лесно да забравя, че Фарли е дъщеря на полковника. — Искаш ли да продължим да обсъждаме въпроса, Уилис?

Той свива юмрук върху съобщението, кокалчетата му побеляват като оголена кост. Но поклаща глава.

— Хубаво. И обръщението вече е „генерале“. Действай в съответствие с това.

Един рязък отговор замира в гърлото на полковника и му придава вид, сякаш ще се задуши. Със самодоволна усмивка Фарли взема съобщението и го прибира. Забелязва, че Кал гледа също толкова объркан, колкото съм и аз.

— Вече не си единственият висш офицер в стаята, Калоре.

— Предполагам, че не. Поздравления — добавя той и се усмихва смутено.

Това я заварва неподготвена. След откритата враждебност на баща си не очаква подкрепа от никого, най-малко пък от заядливия Сребърен принц.

Генералите от Монтфорт влизат от друга врата, бляскави и великолепни на вид в тъмозелените си униформи. Видях една от тях в галерията. Има равно подстригана къса бяла коса, воднисти кафяви очи и дълги, потрепващи мигли. Примигва често. Другата, тъмнокоса жена с кафява кожа, изглежда около четирийсетгодишна и с телосложение на вол. Накланя глава към мен, сякаш поздравява приятел.

— Познавам ви — казвам, опитвайки се да се сетя къде съм виждала лицето й. — Откъде ви познавам?

Тя не отговаря и обръща глава през рамо, за да изчака още един човек: сивокос мъж в цивилно облекло. Аз обаче почти не го забелязвам, разсеяна от спътника му. Дори без цветовете на династията си, облечен в прости сиви дрехи вместо обичайното си избеляло златисто, Джулиан трудно може да остане незабелязан. Изпитвам внезапен буен прилив на топлина при вида на някогашния си учител. Джулиан накланя глава и се усмихва леко за поздрав. Изглежда по-добре, отколкото съм го виждала някога, дори когато за пръв път се запознах с него в летния дворец. Тогава беше изнурен, изтощен от един двор, пълен с врагове, преследван от образа на мъртва сестра, от сломената Сара Сконос и от собственото си съмнение. Макар че сега косата му е повече сива, отколкото кафява, а бръчките му — по-дълбоки, той изглежда енергичен, жив, необременен. Цял. „Алената гвардия“ му е дала цел. И Сара също, обзалагам се.

Присъствието му успокоява Кал дори повече, отколкото мен. Той се отпуска малко до мен и кимва леко на вуйчо си. И двамата виждаме какво е това, какво послание се опитва да изпрати Монтфорт. Те не мразят Сребърните и не се боят от тях.

Другият мъж затваря вратата зад себе си, докато Джулан сяда, решително настанявайки се в нашия край на масата. Макар да е висок метър и осемдесет, изглежда дребен без униформа. Вместо това носи цивилно облекло. Проста закопчана риза, панталон, обувки. Никакви оръжия, доколкото виждам. Има червена кръв, това е сигурно, ако се съди по леките розови нюанси в пясъчната му на цвят кожа. Не съм сигурна дали е новокръвен или Червен. Всичко у него е категорично неутрално, приятно обикновено и ненатрапващо се. Прилича на празен лист, било то по природа или по план. Няма нищо друго, което да показва кой или какъв може да е.

Но Фарли знае. Тя понечва да се изправи на крака, а той ѝ махва да си седне.

— Няма нужда от това, генерале — казва той. В известно отношение ми напомня за Джулиан. Имат същите неспокойни очи: единственото забележително нещо у него. Неговите са полегати, стрелкат се напред-назад, обхващат всичко, за да го наблюдават и разберат. — Удоволствие е най-накрая да се запозная с всички ви — добавя и кимва на всекиго от нас поред. — Полковник, госпожице Бароу, Ваше височество.

Под масата пръстите на Кал се присвиват до крака му. Вече никой не го нарича така. Не и хора, които го мислят наистина.

— А кой точно сте вие? — пита полковникът.

— Разбира се — отвръща мъжът. — Съжалявам, че не можах да се представя по-скоро. Казвам се Дейн Дейвидсън, сър. Служа като премиер на Свободна република Монтфорт.

Пръстите на Кал отново потрепват.

— Благодаря на всички, че дойдохте. Искам тази среща вече от доста време — продължава Дейвидсън — и мисля, че заедно можем да постигнем забележителни неща.

Този човек е лидерът на цялата страна. Именно той попита за мен, поиска да се присъединя към него. Нима е направил всичко това, за да постигне целта си? Подобно на лицето на неговия генерал името му ми се струва познато.

— Това е генерал Торкинс. — Дейвидсън посочва с жест към тях. — И генерал Салида.

Салида. Името ѝ не ми е познато. Но вече съм сигурна, че съм я виждала преди.

Жената генерал с яко и набито телосложение забелязва объркването ми.

— Предприех известно разузнаване, госпожице Бароу. Представих се на крал Мейвън, когато разпитваше Пламтящи — искам да кажа новокръвни. Може би помните. — За да демонстрира, тя прави помитащо движение с ръка към масата. Не, не към. През. Сякаш масата — или самата жена — е направена от въздух.

Споменът рязко идва на фокус. Тя демонстрира способностите си и беше приета под „закрилата“ на Мейвън редом с много други новокръвни. Една от тях в страха си разобличи Нани пред целия двор.

Взираам се в нея:

— Присъствахте в деня, когато Нани — новокръвната, която можеше да променя лицето си — умря.

Салида придобива вид, сякаш наистина съжالياва. Свежда глава.

Ако бях знаела, ако можех да направя нещо за тях... Но Монтфорт и „Алената гвардия“ не общуваха открито помежду си, не и тогава. Не бяхме наясно с всичките ви операции, а те не знаеха нашите.

— Вече не. — Дейвидсън остава прав с юмруци, опрени на масата. — „Алената гвардия“ се нуждае от секретност, да, но се страхувам, че от тук нататък това ще донесе повече вреда, отколкото полза. Движещите се части са твърде многобройни, за да не се изпречат взаимно на пътя си.

Фарли се раздвижва на мястото си. Или иска да изрази несъгласие, или столът е неудобен. Но тя си замълчава и оставя Дейвидсън да продължи.

— Затова в интерес на прозрачността сметнах, че е най-добре госпожица Бароу да опише подробно пленничеството си, доколкото може, пред всички заинтересовани страни. А след това ще отговоря на абсолютно всеки един въпрос, който може би имате относно мен, страната ми и нашия път напред.

В историческите текстове на Джулиан имаше сведения за управляващи, които вземали властта с избори, а не по рождено право. Печелели властта си с всевъзможни атрибути — известна сила, известна интелигентност, празни обещания и сплашване. Дейвидсън управлява така наречената Свободна република и неговите хора са го избрали за водач. Все още не мога да кажа въз основа на какво. Той има твърд и решителен маниер на говорене, естествена убедителност. И е очевидно много находчив и умен. Да не споменавам, че е от онзи тип хора, които стават по-привлекателни с годините. Лесно мога да разбера как хората са поискали той да управлява.

— Госпожице Бароу, когато сте готова.

За моя изненада първата ръка, която хваща моята, не е на Кал, а на Фарли. Тя стиска дланта ми насърчително.

Започвам от началото. Единственото място, откъдето се сещам да започна.

Гласът ми изневерява, когато описвам подробно как бях принудена да запомня Шейд. Фарли свежда очи, болката ѝ е също толкова дълбока, колкото и моята. Продължавам упорито към нарастващата мания на Мейвън, момчето крал, което превръщаше лъжите в оръжия, използвайки лицето ми и думите си, за да настрои възможно най-много новокръвни срещу „Алената гвардия“. Като през цялото време рухването на психиката му става все по-явно.

— Каза, че тя оставила дупки — казвам им. — Кралицата. Играла си е в главата му, отнемала е едни късчета, поставяла е други, разбъркала е ума му. Той знае, че греша, но вярва, че е стъпил на предопределен път, и няма да се отклони от него.

Из стаята преминава топло течение. До мен Кал запазва неподвижно изражение, очите му пробиват дупки в масата. Подбирам думите си внимателно.

Майка му е отстранила обичта му към теб, Кал. Той те е обичал. Знае, че те е обичал. Тази обич просто вече не е там и никога няма да бъде. Но тези думи не са предназначени за ушите на Дейвидсън или полковника, или дори Фарли.

Хората от Монтфорт, изглежда, най-много се интересуват от посещението на пиемонтците. Наострят уши при споменаването на Дареус и Александрет и аз им описвам посещението им стъпка по стъпка. Проведеният от тях разпит, маниера им, чак до дрехите, в които бяха облечени. Когато споменавам Майкъл и Шарлота, изчезналите принц и принцеса, Дейвидсън присвива устни.

Докато говоря, изливайки с думи още и още от изпитанието си, ме обзема вцепенение. Откъсвам се от думите. Гласът ми става монотонен. Бунтът на династиите. Бягството на Джон. Как Мейвън се размина на косъм със смъртта. Видът на сребърната кръв, шурнала от врата му. Още един разпит: на мен и на жената от Династия Хейвън. Това беше първият път, когато видях Мейвън истински неспокоен, когато сестрата на Илейн даде клетва за вярност пред друг крал. Пред Кал. Това доведе до прогонването в изгнание на множество членове на двора, възможни съюзници.

— Опитах се да го отделя от Династия Самос. Знаех, че те са най-силният му останал съюзник, затова се възползвах от слабостта му към мен. Казах му, че ако се ожени за Еванджелин, тя ще ме убие. — Парченцата се наместват, докато ги изричам. Обливам се в гореща

руменина при намека, че съм причината за такъв смъртоносен съюз. — Мисля, че това може да го е убедило да се насочи към Езерните земи за друга годеница...

Джулиан ме прекъсва рязко:

— Воло Самос вече търсеше оправдание да се дистанцира от Мейвън. Разтрогването на годежа беше просто последната сламка. И предполагам, че преговорите с Езерните земи са били в ход много по-дълго, отколкото си мислиш. — Пуска тънка леко крива усмивка. Дори и да лъже, това ме кара да се почувствам малко по-добре.

Преминавам бързо през спомените си за обиколката по случай коронацията, бляскаво шествие, за да прикрие делата си с езерняците. Обявената от Мейвън отмяна на Мерките, краят на войната с Езерните земи, годежът му с Айрис. Внимателни ходове, за да си откупи добрата воля на кралството си, да си припише заслугата за спирането на една война, без да спира причиненото от нея опустошение.

— Сребърните благородници се върнаха в двора преди сватбата и Мейвън ме държеше сама през повечето време. После се проведе самата сватба. Съюзът с езерняците беше скрепен. Последва бурята — вашата буря. Мейвън и Айрис побягнаха към неговия приготвен за бягството влак, но ни разделиха.

Беше едва вчера. И въпреки всичко това е като да си припомням сън. Адреналинът замъглява битката, свеждайки спомените ми до цвят, божа и страх.

— Пазачите ми ме завлякоха обратно в двореца.

Правя пауза, поколебавайки се. Дори сега не мога да повярвам какво направи Еванджелин.

— Мер? — подканва ме Кал, гласът и докосването на ръката му са внимателни и кротки. И той е също толкова любопитен като останалите.

По-лесно е да погледна в лицето него, отколкото другите. Той единствен разбира колко странно е било бягството ми.

— Еванджелин Самос ни отрязва пътя. Уби пазачите Арвън и... и ме освободи. Пусна ме на свобода. Все още не знам защо.

Над масата се възцарява мълчание. Най-голямата ми съперница, момиче, което заплашваше да ме убие, човек със студена стомана вместо сърце, е причината да съм тук. Джулиан не се опитва да скрие изненадата си: тънките му вежди почти изчезват в косата му. Но Кал

изобщо не изглежда изненадан. Вместо това си поема дълбоко дъх, гърдите му се надигат при движението. Възможно ли е това да е... гордост?

Нямам енергия да предполагам. Или да описвам подробно как умря Самсон Мерандус, насъсквайки Кал и мен един срещу друг, докато двамата го изгорихме жив.

— Знаете останалото — завършвам изтощена. Чувствам се, сякаш съм говорила цели десетилетия.

Премиер Дейвидсън се изправя и се протяга. Очаквам още въпроси, но вместо това той отваря един шкаф и ми налива чаша вода. Не я докосвам. Намирам се на непознато място, ръководено от непознати хора. Останало ми е много малко доверие и няма да го пропиляя за някого, с когото съм се запознала току-що.

— Наш ред ли е? — пита Кал. Накланя се напред, нетърпелив да започне собствения си разпит.

Дейвидсън накланя глава с устни, изпънати в равна, неутрална линия:

— Разбира се. Предполагам, че се питате какво правим тук в Пиемонт, и то на всичкото отгоре в база на кралския флот?

Когато никой не го спира, Дейвидсън продължава устремено напред:

— Както знаете, „Алената гвардия“ беше създадена в Езерните земи и проникна надолу в Норта през изминалата година. Полковник Фарли и генерал Фарли имаха съществено участие и в двете начинания и им благодаря за усърдната работа. — Кимва им поред. — По заповеди на вашето Командване други членове на Гвардията предприеха подобна кампания в Пиемонт. Внедряване, контролиране, събаряне на власт. Тук всъщност е мястото, където агенти на Монтфорт за пръв път се срещнаха с агенти на „Алената гвардия“, която до миналата година ни се струваше като измислица. Но „Алената гвардия“ беше съвсем реална и определено споделяхме една и съща цел. Подобно на вашите сънародници ние се стремим да отхвърлим потисническите Сребърни управници и да разширим нашата демократична република.

— Изглежда, че вече сте го направили. — Фарли посочва стаята.

Кал присвива очи:

— Как?

— Съсредоточихме усилията си върху Пиемонт поради несигурната му структура. Принцовете и принцесите управляват териториите си в нестабилен мир под властта на върховен принц, избран сред собствените им редици. Някои контролират обширни земи, други — град или просто няколко километра ферми. Властта е гъвкава, променя се постоянно. В момента принц Бракън от Ниската земя е върховният владетел, най-силният Сребърен в Пиемонт с най-обширната територия и най-големите ресурси. — С отривисто движение на ръката Дейвидсън допира пръсти до герба на стената. Проследява очертанията на пурпурната звезда: — Това е най-голямата от трите военни крепости в негово владение. Сега ни е отстъпена за лична употреба.

Кал си поема въздух през зъби:

— Работите с Бракън?

— Той работи за нас — отвърща Дейвидсън гордо.

Умът ми отказва да действа. Сребърен принц, работещ в полза на страна, която си е поставила за цел да му отнеме всичко? За момент ми звучи абсурдно. После си спомням точно кой седи до мен.

— Принцовете посетиха Мейвън от името на Бракън. Разпитвахме ме по негово поръчение. — Присвивам очи към премиера. — Вие ли им казахте да направят това?

Генерал Торкинс се размърдва на мястото си и прочиства гърло:

— Дареус и Александрет са заклетни съюзници на Бракън. Не знаехме, че са влезли във връзка с крал Мейвън, докато един от тях не загина при опит за покушение.

— Благодарение на теб знаем защо — добавя Салида.

— А оцелелият? Дареус. Той работи срещу вас...

Дейвидсън примигва бавно, очите му са безизразни и неразгадаеми.

— Работеше срещу нас.

— О — промърморвам, мислейки си за всички начини, по които може да е бил убит пиемонтският принц.

— А другите? — Полковникът упорства. — Майкъл и Шарлота. Изчезналите принц и принцеса.

— Децата на Бракън — казва Джулиан с измъчен тон.

Залива ме чувство на гадене.

— Взели сте децата му? За да го накарате да сътрудничи?

— Едно момче и едно момиче за контрола на крайбрежния Пиомонт? В замяна на всички тези ресурси? — изсумтява Торкинс, бялата ѝ коса се развява леко, когато поклаща глава. — Лесна замяна. Помислете си за животите, които ще изгубим, биейки се за всяка миля. Вместо това Монтфорт и „Алената гвардия“ имат истински напредък.

Сърцето ми се свива при мисълта за две деца, Сребърни или не, държани в плен, за да бъде баща им принуден да отстъпи. Дейвидсън прочита чувството, изписано върху лицето ми.

— За тях се грижат добре. Не им липсва нищо.

Над главите ни лампите потрепват като пърхащите криле на нощна пеперуда.

— Килията си е килия, както и да я замаскирате — изсумтявам саркастично.

Той не трепва.

— А войната си е война, Мер Бароу. Независимо колко добри може да са намеренията ви.

Поклащам глава:

— Е, толкова по-зле. Да спасите всички онези войници тук, а да ги пропилиете за спасяването на един човек. И това ли беше лесна замяна? Техният живот за моя?

— Генерал Салида, какъв беше последният брой? — пита премиерът.

Тя кимва и рецитира по памет:

— От сто и двамата Пламтящи, вербувани за армията на Норта в последните няколко месеца, шейсет присъстваха като специална охрана на сватбата. И шейсетимата бяха спасени и рапортът им беше изслушан снощи.

— Благодарение до голяма степен на усилията на генерал Салида, която беше внедрена при тях. — Дейвидсън я плясва с длан по месестото рамо. — Като броя и вас, спасихме шейсет и един Пламтящи от вашия крал. На всеки ще бъде дадена храна, подслон и възможност за пренастаняване или служба. В допълнение успяхме да похитим голяма част от Хазната на Норта. Войните не са евтини. Откупуването на безполезни или слаби пленници ни води само дотук. — Той прави пауза. — Това отговаря ли на въпроса ви?

Облекчение се смесва с нотката на ужас, от който, изглежда, никога не мога да се отърся. Атаката срещу Арчън не е била само

заради мен. Не съм била освободена от един диктатор само за да бъде заловена от друг. Никой от нас не знае какво би могъл да направи Дейвидсън, но той не е Мейвън. Кръвта му е червена.

— Страхувам се, че имам още един въпрос за вас — продължава решително Дейвидсън. — Госпожице Бароу, бихте ли казали, че кралят на Норта е влюбен във вас?

В Уайтфайър разбих толкова много чаши с вода, че не мога да ги преброя. Изпитвам порива да го направя отново.

— Не знам. — *Лъжа. Лесна лъжа.*

Дейвидсън не може толкова лесно да бъде разколебан. Неспokoйните му очи потрепват, развеселени. Улавяйки светлината, те изглеждат златисти, после кафяви, после отново златисти. Променят се както местещото се слънце по нива с поклащаща се пшеница.

— Можете да направите добре обосновано предположение.

Горещ гняв плъзва вътре в мен като пламък.

— Това, което Мейвън смята за любов, изобщо не е любов. — Рязко дръпвам настрана яката на ризата си и разкривам жигосаното си клеймо. Буквата М се вижда ясно като бял ден. Толкова много очи докосват кожата ми, попивайки с поглед изпъкналите ръбове на белезите с цвят на перла и изгорената плът. Погледът на Дейвидсън проследява огнените линии и чувствам докосването на Мейвън в погледа му.

— Достатъчно — прошепвам и бутвам ризата обратно на мястото ѝ.

Премиерът кимва.

— Добре. Ще ви помоля да...

— Не, искам да кажа, че това ми е достатъчно. Имам нужда от... време. — Поемам си треперливо дъх и се отблъсвам от масата. Столът ми издава стържещ звук по пода и шумът отеква във внезапната тишина. Никой не ме спира. Просто гледат с очи, изпълнени с жал. Като никога се радвам на това. Тяхното съжаление ме пуска да си тръгна.

Още един стол следва моя. Не ми е нужно да поглеждам назад, за да знам, че това е Кал.

Както и на борда на въздушния джет, чувствам как светът започва да се затваря и да ме задушават, да напират и да ме притиска. Коридорите, толкова напомнящи за Уайтфайър, се простират в

безкрайна линия. Отгоре пулсира светлина. Отдавам се на усещането, надявайки се да ме приземи. *В безопасност си, в безопасност си, всичко свърши.* Мислите ми излизат стремглаво от контрол, а краката ми се движат по свое собствено усмотрение. Надолу по стълбите, през друга врата, навън в градина, задръстена от ароматни цветя. Ясното небе отгоре е мъчителна гледка. Искам да завали. Искам да бъде пречистена.

Ръцете на Кал намират тила ми. Белезите ме наболяват под докосването му. Топлината му се просмуква в мускулите ми, опитва се да облекчи и прогони болката. Притискам долната част на дланите си към очите. Това помага малко. В тъмнината не мога да видя нищо, включително Мейвън, двореца му, или пределите на онази ужасна стая.

В безопасност си, в безопасност си, всичко свърши.

Би било лесно да остана в тъмното, да се удавя. Бавно свалям ръце и се заставям да погледна към слънчевата светлина. Нужно е по-голямо усилие, отколкото смятах, че е възможно. Отказвам да позволя на Мейвън да ме държи в плен дори една секунда повече, отколкото вече го направи. Отказвам да живея по този начин.

— Мога ли да те отведа обратно в къщата ти? — пита Кал с нисък глас. Палците му описват равномерни кръгове между врата и раменете. — Можем да вървим пеша, да ти дадем малко време.

— Няма да му дам нито миг повече от времето си. — Разгневена, се обръщам и повдигам брадичка, заставяйки се да погледна Кал в очите. Той не помръдва, търпелив и зарязал всякаква претенциозност. Самата отзивчивост, приспособяващ се към емоциите ми, оставящ ме да задавам темпото. След толкова дълго време, в което съм била оставена на милостта на другите, е приятно да знам, че някой е готов да ми позволи да правя сама изборите си. — Още не искам да се връщам.

— Добре.

— Не искам да оставам тук.

— Нито пък аз.

— Не искам да говоря за Мейвън или за политика, или за война.

Гласът ми отеква в листата. Звуча като дете, но Кал просто кима в знак на съгласие. Като никога той също ми се струва като дете с неравна подстрижка и семпло облекло. Никаква униформа, никаква военна екипировка. Само тънка риза, панталон, ботуши и гривните му.

В един друг живот би могъл да изглежда нормален. Взирам се в него в очакване чертите му да се изменят, да се превърнат в тези на Мейвън. Това така и не се случва. Осъзнавам, че не е и напълно Кал. Обременен е с повече тревога, отколкото смятах, че е възможно. Последните шест месеца са съсипали и него.

— Добре ли си? — питам го.

Раменете му се смъкват в едва доловимо освобождаване на напрежението. Примигва. Кал не е човек, който се оставя да го заварят неподготвен. Питам се дали някой си е направил труда да му зададе този въпрос след деня, в който ме заловиха.

След дълга пауза той си поема тежко и шумно дъх.

— Ще бъда. Надявам се.

— Аз също.

Някога тази градина е била поддържана от зелени пазители: многобройните ѝ цветни лехи се извиват спираловидно в обраслите с бурени останки от сложни изящни форми. Сега природата я превзема, различни цветчета и багри преливат едни в други. Сливат се, гният, умират, цъфтят, както пожелаат.

— Напомнете ми да се обърна и към двама ви за малко кръв в по-подходящ момент.

Засмивам се на глас при непочтителната молба на Джулиан. Той се мотае лениво в края на градината, намесвайки се добронамерено. Не че имам нещо против. Ухилвам се, прекосявам бързо градината и го прегръщам. Той щастливо ми връща жеста.

— Това би прозвучало странно, изречено от който и да е друг — казвам му, докато се отдръпвам. Кал се подсмива в знак на съгласие до мен. — Но разбира се, Джулиан. Не се колебай. Освен това съм ти длъжница.

Джулиан накланя объркано глава:

— О?

— Намерих някои твои книги в Уайтфайър. — Не лъжа, но подбирам внимателно думите си. Няма полза да наранявам Кал повече, отколкото вече е наранен. Не е нужно да знае, че Мейвън ми е дал книгите. Няма да му давам повече фалшива надежда за брат му. — Помагаха ми да прекарвам... времето.

Макар че споменаването на затворничеството ми отрезвява Кал, Джулиан не ни оставя да се отдаваме на болката.

— Тогава разбираш какво се опитвам да направя — казва бързо. Усмивката му не стига до потъмняващите му очи. — Нали, Мер?

— „Не богоизбрани, а прокълнати от бог“ — промърморвам, припомняйки си думите, които е надраскал в забравена книга. — Смяташ да откриеш откъде сме произлезли и защо.

Джулиан сгъва ръце:

— Определено смятам да опитам.

ДВАЙСЕТ И ДВЕ МЕР

Всяка сутрин започва по един и същ начин. Не мога да остана в спалнята: птиците винаги ме събуждат рано. Добре е, че го правят. По-късно през деня е твърде горещо за тичане. От базата в Пиемонт обаче става добра писта за бягане. Тя е добре защитена, границите ѝ се охраняват от войници както на Монтфорт, така и на Пиемонт. Последните са все Червени, разбира се. Дейвидсън знае, че Бракън, принцът марионетка, вероятно тихо крои планове и няма да пропусне нито един от неговите Сребърни да мине през портите. Всъщност не съм виждала абсолютно никакви Сребърни, с изключение на онези, които вече познавам. Всички, които притежават някакви способности, са новокръвни или Пламтящи в зависимост от това с кого говорите. Ако Дейвидсън има Сребърни със себе си, които служат наравно с другите в неговата Свободна република, то аз не съм виждала никакви.

Завързвам стегнато връзките на обувките си. Отвън на улицата се къдри мъгла, надвиснала ниско по протежение на тухления каньон. Свалям резето на входната врата и се усмихвам широко, когато хладният въздух лъхва кожата ми. Мирише на дъжд и гръмотевици.

Както и се очаква, Кал седи на най-долното стъпало, изпружил крака навън към тесния тротоар. Въпреки това сърцето ми се люшва в гърдите при вида му. Вместо поздрав той се прозява шумно и едва не си размества челюстта.

— Хайде — сгълчавам го, — за войник това си е цяло успиване.

— Това не значи, че не предпочитам да спя до късно, когато мога. — Той се изправя с преувеличено раздражение и едва не изплезва език.

— Чувствай се свободен да се върнеш в онова малко спално помещение, в което настояваш да стоиш в казармата. Знаеш ли, ще имаш малко повече време, ако се преместиш на Улицата на офицерите — или изцяло престанеш да тичаш заедно с мен. — Свивам рамене с лукава усмивка.

Със същата усмивка той подръпва долния край на ризата ми и ме притегля към себе си.

— Не обиждай спалното ми помещение — промърморва, а после лекичко ме целува по устните. После по челюстта. После по врата. Всяко докосване разцъфва като експлозия от огън под кожата ми.

Неохотно избутвам лицето му.

— Има реална възможност татко да те застреля от прозореца, ако продължаваш с това тук.

— Вярно, вярно. — Той се съвзема бързо и пребледнява, ако не бях по-наясно, щях да кажа, че Кал наистина се плаши от баща ми. Мисълта е комична. Сребърен принц, генерал, който може да предизвика истински огнен ад с едно потрепване на пръстите си — изплашен от един куцаш стар Червен. — Да се поразтъпчем.

Изпълняваме обичайните си упражнения, Кал — по-щателно от мен. Кара ми се добродушно, намирайки някаква грешка във всяко движение.

— Не се хвърляй. Не се полюшвай напред-назад. Спокойно, бавно.

Но аз съм нетърпелива, жадувам да тичам. Накрая той омеква. С кимване на глава оставя тичането да започне.

Отначало темпото е спокойно. Почти танцувам на пръсти, радостно възбудена от стъпките. Дават ми чувство за свобода. Свежият въздух, птиците, мъглата, която ни докосва с влажни пръсти. Равномерното ми, спокойно дишане и постепенно усиливащ се сърдечен ритъм. Първия път, когато тичахме тук, се наложи да спра и да заплача, твърде щастлива, за да спра сълзите. Кал налага добро темпо и ме възпира да спринтирам, докато дробовете ми откажат. Първата миля минава доста добре и стигаме до преградната стена. Наполовина камък, наполовина верижна ограда с бодлива тел отгоре и няколко войници патрулират в далечния край. Мъже от Монтфорт. Кимват на всекиго от нас, вече свикнали с маршрута ни след две седмици. Други войници подтичват в далечината, изпълняват обичайната си тренировка, но не се присъединяваме към тях. Упражняват се в редици с крещящи сержанти. Това не е за мен. Кал е достатъчно взискателен. И за щастие, Дейвидсън не ме е притиснал по целия онзи въпрос за избора „пренастаняване или служба“. Всъщност не съм го виждала от рапорта си насам, макар че сега живее в базата с останалите от нас.

Следващите две мили са по-трудни. Кал налага по-сурово темпо. Днес е по-горещо дори толкова рано, отгоре се събират облаци. Докато от мъглата се излъчва горещина, се потя обилно и по устните ми се събира сол. Тичайки на пръсти, избърсвам лице с подгъва на ризата си. Кал също усеща топлината. До мен той просто изхлузва напълно ризата си и я затъква в колана на впитите си тренировъчни панталони. Първият ми инстинкт е да го предупредя да се пази от слънчево изгаряне. Вторият е да спра и да се втренча в добре очертаните мускули на голия му корем. Вместо това се съсредоточавам върху пътеката пред мен, заставям се да пробягам още една миля. Още една. Още една. Внезапно дишането му до мен става много разсейващо.

Завиваме покрай рядката гора, която отделя казармите и Улицата на офицерите от въздушната писта, когато някъде избоботва гръмотевица. На няколко мили от нас със сигурност. Кал протяга ръка в посока на шума и ме кара да забавя темпото. Рязко се обръща с лице към мен, сграбчва раменете ми с две ръце, докато се навежда на нивото на очите ми. Бронзови очи се забиват в моите, търсейки нещо. Гръмотевицата изтрещява отново, по-близо.

— Какво има? — пита той, истинско олицетворение на загрижеността. Едната му ръка посяга към врата ми, за да успокои белезите, зачервени от усилието. — Успокой се.

— Не съм аз. — С усмивка накланям глава към потъмняващите облаци. — Това е просто истинското време. Понякога, когато стане твърде горещо и влажно, гръмотевичните бури може да...

Той се засмива:

— Добре, схванах. Благодаря.

— Провали едно чудесно тичане. — Цъкам неодобрително с език и посягам с ръка да хвана неговата. Той се ухилва криво, усмихва се толкова широко, че около очите му се появяват бръчици. Когато бурята се приближава, чувам как електрическото ѝ сърце тупти. Пулсът ми се нагажда към нея, но отблъсквам прелъстителното мъркане на мълнията. Не мога да отприщя буря толкова наблизко.

Нямам контрол над дъжда, той пада внезапно като завеса и кара и двама ни да изпискаме. Онези късчета от дрехите ми, които не са били покрити с пот, бързо подгизват. Внезапният студ е шок и за двама ни, особено за Кал.

От голата му кожа се вдига пара и обвива торса и ръцете му в тънък слой сива мокра мъгла. Дъждовните капки съскат, когато влизат в съприкосновение с него и кипват светкавично. Когато той се успокоява, кипенето спира, но той все още пулсира от топлина. Без да мисля, се сгушвам в него, по гръбнака ми пробягват тръпки.

— Най-добре е да се връщаме — промърморва той към темето ми. Чувствам как гласът му отеква с вибриране в гърдите му, докато притискам длан към мястото, където сърцето му бие бързо. Звукът трещи като гръм под докосването ми в рязък контраст със спокойното му лице.

Нещо ме възпира да се съглася. Ново подръпване, по-дълбоко вътре. Някакво място, което не мога да назова.

— Трябва ли? — прошепвам, очаквайки дъждът да погълне гласа ми.

Ръцете му ме обгръщат по-здраво. Не е пропуснал нито дума.

Дърветата са новозасадени, листата и клоните им не са разперени достатъчно широко, за да ни предпазват изцяло от небето. Но достатъчно от улицата. Ризата ми пада първа, приземява се в калта. Мятам и неговата в тинята просто за да сме квит. Дъждът блъска на тлъсти капки, всяка една — като студена изненада, когато се стича по носа или гръбнака ми, или по ръцете ми, увити около врата му. Топли ръце обхождат ожесточено гърба ми във възхитителна противоположност на водата. Пръстите му проследяват линията на гръбнака ми и се притискат към всеки прешлен. Правя същото, броейки ребрата му. Той потреперва, и то не от дъжда, докато ноктите ми се плъзват отстрани по ребрата му. Кал откликва със зъби. Те докосват челюстта ми по цялата ѝ дължина, а после намират ухото ми. Затварям очи за секунда, неспособна да направя каквото и да е друго, освен да чувствам. Всяко усещане е фойерверк, мълния, експлозия.

Гръмотевицата се приближава. Сякаш привлечена към нас.

Прокарвам пръсти през косата му и го придърпвам по-близо. По-близо. По-близо. По-близо. Има вкус на сол и дим. По-близо. Изглежда, че не мога да се доближа достатъчно.

— Правил ли си това преди? — Би трябвало да се страхувам, но само студът ме кара да треперя.

Той накланя глава назад и аз едва не изхленчвам в знак на протест.

— Не — прошепва и извърща поглед. От тъмните ресници капе дъжд. Челюстта му се стяга, сякаш е засрамен.

Толкова типично за Кал: да изпитва смущение заради нещо такова. Той обича да знае къде свършва една пътека да знае отговора на въпроса преди да попита. Почти се засмивам.

Това е различен вид битка. Няма обучение. И вместо да навличаме броня, захвърляме останалите си дрехи.

След шест месеца, в които съм седяла до брат му, предала цялото си същество на една злосторна кауза, не се боя да отдам тялото си на човек, когото обичам. Дори в калта. Мълнии проблясват над нас и зад очите ми. Всеки нерв заискрява и се събужда за живот. Нужна ми е цялата ми концентрация, за да не допусна Кал да види лошата страна на тези неща.

Гърдите му се повдигат под дланите ми, движени от безразсъдна горещина. Кожата му изглежда още по-бледа до моята. Откопчава със зъби гривните си на възпламенител и ги мята в ниските храсти.

— Благодаря на цветовете си за дъжда — промърморва.

Изпитвам обратното. Искам да горя.

Отказвам да се върна в еднотипната къща, докато съм изкаляна, а заради не чак толкова удобното жилище на Кал не мога да се почистя в неговата казарма, освен ако не съм склонна да делея душовете с още дузина войници. Той измъква листа от косата ми, докато вървим към болницата на базата: ниска сграда, обрасла с бръшлян.

— Приличаш на горско храстче — подхвърля той с почти безумна усмивка.

— Точно това се предполага да кажеш.

Кал почти се изкикотва:

— Ти пък откъде знаеш?

— Аз... ъъ — измъквам се, шмугвайки се във входа.

В този час болницата е почти пуста, има само няколко сестри и лекари, които да наглеждат малобройните пациенти. Лечителите правят присъствието им до голяма степен ненужно: необходими са само за продължителни болести или изключително сложни наранявания. Вървим по бетонните коридори сами, под флуоресцентни лампи с рязка, остра светлина и непринудено мълчание. Бузите ми още горят, докато умът ми воюва със себе си. Инстинктът ме кара да

поискам да бутна Кал в най-близката стая и да заключа вратата след нас. Разумът ми казва, че не мога.

Мислех си, че ще бъде различно. Мислех, че ще се чувствам различна. Докосването на Кал не заличи това на Мейвън. Спомените ми още са там, още са точно толкова болезнени колкото бяха вчера. И колкото и да се опитвам, не съм забравила огромната пропаст, която винаги ще се простира между нас. Никаква любов не може да заличи грешките му точно както никаква не може да заличи моите.

Една сестра с наръч одеяла се задава от ъгъла пред нас: краката ѝ са като размазано очертание по настлания с мозайка под. Спира, когато ни вижда, и едва не изпуска одеялата.

— О! — възкликва. — Бърза сте, госпожице Бароу.

Изчервявам се още по-силно, когато Кал бързо прикрива смеха си с кашлица.

— Моля?

Тя се усмихва широко:

— Току-що изпратихме съобщение до дома ви.

— А...?

— Последвай ме, миличка, ще те заведа при нея. — Сестрата ми прави знак да я последвам и намества чаршафите до хълбока си. С Кал си разменяме объркани погледи. Той свива рамене и тръгва с подтичане след нея, странно безгрижен. Тренираната му в армията предпазливост сякаш е някъде далече.

Сестрата бърби възбудено, докато вървим след нея. Акцентът ѝ е от Пиемонт от Пиемонт и прави думите да звучат по-бавно и по-сладко.

— Не би трябвало да отнеме дълго. Тя напредва бързо. Войник до мозъка на костите, предполагам. Не иска да губи никакво време.

Коридорът, по който вървим, завършва в по-просторно отделение, много по-оживено от останалата част на болницата. От широки прозорци се разкрива гледка към поредната градина, сега тъмна и шибана от дъжда. Пиемонт определено си пада по цветята. Няколко врати се разклоняват от двете страни и водят към празни стаи и празни легла. Едната е отворена и още сестри влизат и излизат. Въоръжен войник от „Алената гвардия“ стои на пост, макар да не изглежда много нащрек. Още е рано и той мига бавно, вцепенен от сдържаната експедитивност на отделението.

Сара Сконос изглежда достатъчно будна и за двамата. Преди да успее да я повикам, тя вдига глава с очи, сиви като буреносните облаци навън.

Джулиан беше прав. Тя има прекрасен глас.

— Добро утро — казва. За пръв път досега я чувам да говори.

Не я познавам много добре, но въпреки това се прегръщаме. Пръстите ѝ леко докосват голите ми ръце, изпращат комети от облекчение в претоварените мускули. Когато се отдръпва, тя измъква още едно листо от косата ми, после престорено скромно бръсва калта от задната част на рамото ми. Очите ѝ потрепват, когато вижда калта, с която са изцапани ръцете и краката на Кал. В сравнение със стерилната атмосфера на болницата, с блестящите ѝ повърхности и ярки лампи ние се открояваме като два много възпалени и мръсни палеца.

Устните ѝ се извиват в едва доловима закачлива усмивка:

— Надявам се, че сутрешното ви бягане е било приятно.

Кал прочиства гърло и лицето му поруменява. Забърсва с ръка панталоните си, но само успява да размаже уличаващата кал още повече:

— Да.

— Към всяка от тези стаи има баня, включително и душ. Мога да ви намеря и дрехи за преобличане. — Сара посочва с брадичка. — Ако искате.

Принцът свежда лице, за да скрие все по-силното си изчервяване. Измъква се, оставяйки диря от кални стъпки след себе си.

Аз оставам, пускам го да върви напред. Макар че може да говори отново, след като езикът ѝ е върнат от друг лечител на повърхностни рани, предполагам, че Сара не говори много. Разполага с многозначителни начини за общуване.

Докосва ме отново по ръката и внимателно ме побутва към отворената врата. Сега, когато не виждам Кал, мога да мисля по-ясно. Точките се свързват една по една. Нещо се стяга в гърдите ми: спазъм колкото на тъга, толкова и на вълнение. Искане ми се Шейд да беше тук.

Фарли седи в леглото с червено и подпухнало лице; на челото ѝ блести тънък слой пот. Гръмотевиците навън са утихнали, стопявайки се в порой от безкраен дъжд, стичащ се като сълзи по прозорците. Тя се засмива късо и рязко при вида ми, после трепва при внезапното движение. Сара отива бързо до нея и успокояващо допира ръце до

бузите ѝ. Друга сестра се е облегнала на стената и чака да бъде от полза.

— Тича ли дотук, или пълзя през канавка? — пита Фарли, докато Сара се суети наоколо.

Влизам по-навътре в стаята, като внимавам да не изцапам нещо друго.

— Застигна ме бурята.

— Ясно. — Звучи напълно неубедена. — Това отвън Кал ли беше?

Внезапно лицето ми става червено колкото нейното.

— Да.

— Ясно — казва отново тя, провлачвайки думата.

Очите ѝ шарят по мен, сякаш може да прочете последния половин час по кожата ми. Преборвам се с порива да огледам тялото си за някакви подозрителни отпечатащи от ръце. После тя се пресяга и прави жест да повика сестрата. Сестрата се навежда и Фарли шепне в ухото ѝ: думите ѝ са твърде бързи и твърде приглушени и не успявам да ги доловя. Сестрата кимва и забързва да донесе онова, което Фарли иска. Усмивка ми се смутено, докато си отива.

— Можеш да се приближиш. Няма да експлодирам. — Хвърля поглед нагоре към Сара. — Засега.

Лечителката на повърхностни рани ѝ отправя заучена, снизходителна усмивка:

— Вече едва ли остава много.

Предпазливо пристъпвам няколко крачки напред, докато вече мога да се пресегна и да хвана ръката на Фарли, ако поискам. Няколко машини мигат отстрани до леглото ѝ, пулсират бавно и тихо. Притеглят ме, хипнотични в равномерния си ритъм. Мъката по Шейд се усилва. Скоро ще се сдобием с частица от него, но той никога няма да се върне. Дори не и в лицето на едно бебе с неговите очи, неговото име, неговата усмивка. Бебе, което той никога няма да има възможността да обича.

— Мислех си за Маделин.

Гласът ѝ ме стряска и ме кара да се опомня.

— Какво?

Фарли подръпва бялата си завивка.

— Това беше името на сестра ми.

— О.

Миналата година намерих снимка на семейството ѝ в кабинета на полковника. Беше заснета преди години, но нямаше как да сбъркам Фарли и баща ѝ, позиращи до също толкова русите ѝ майка и сестра. Всичките изглеждаха еднакво. Широкоплещести, атлетични, със сини и твърди като стомана очи. Сестрата на Фарли беше най-малката от всички, с все още оформящи се черти.

— Или Клара. На майка ми.

Ако иска да продължава да говори, аз съм тук да слушам. Но няма да любопитствам. Така че си мълча, чакам, оставям я да води разговора.

— Умряха преди няколко години. В Езерните земи, у дома. Тогава „Алената гвардия“ не внимаваше толкова и един от хората ни беше заловен: знаеше твърде много. — От време на време по лицето ѝ потрепва болка както от спомена, така и от сегашното ѝ състояние. — Нашето село беше малко, пренебрегнато, маловажно. Идеалното място за израстване на организация като Гвардията. Докато един човек прошепна името ѝ, подложен на изтезания. Кралят на Езерните земи лично ни наказва.

Споменът за него проблясва през ума ми. Дребен мъж, неподвижен и заплашителен като повърхността на спокойна вода. Орек Сигнет.

— Баща ми и аз отсъствахме, когато надигнал бреговете на Хъд, изтегляйки водата от залива, за да наводни селото ни и да го изтрие от лицето на кралството.

— Удавили са се — прошепвам.

Гласът ѝ не трепва дори за миг:

— Червените из цялата страна бяха разгневени от Удавянето на Северните земи. Баща ми разказа нашата история надлъж и нашир по езерата в толкова много села и градове, че не мога да ги преброя, и Гвардията разцъфна. — Празното изражение на Фарли се превръща в намръщена гримаса. — „Поне загинаха за нещо — казваше той. — Можем да имаме късмет само дотолкова.“

— По-добре да живееш за нещо. — Това е урок, който научих по трудния начин.

— Да, точно. Точно... — Тя млъква, без да довърши, но хваща ръката ми, без да трепне. — Е, как се приспособяваш?

— Бавно.

— Това не е лошо.

— През повечето дни семейството стои вкъщи. Джулиан ни посещава, когато не е задържан в лабораторията на базата. Килорн също винаги се навърта наоколо. Идват сестри да работят с татко, да му помогнат да свикне с крака си — напредва прекрасно, между другото — добавям и поглеждам назад към Сара, смълчана в своя ъгъл. Тя се усмихва широко, доволна. — Той умее добре да крие какво чувства, но виждам, че е щастлив. Толкова щастлив, колкото може да бъде.

— Не попитах за семейството ти. Попитах за теб. — Фарли почуква с пръст по вътрешната страна на китката ми. Против волята си трепвам, спомнила си тежестта на оковите. — Поне веднъж ти давам позволение да се окайваш, Мълниеносно момиче.

Въздъхвам.

— Аз... не мога да бъда сама в стаи със заключени врати. Не мога... — Бавно измъквам ръката си от хватката ѝ. — Не обичам върху китките ми да има разни неща. Усещането ми напомня твърде много за оковите, които Мейвън използваше, за да ме държи като затворничка. И не мога да видя нищо такова, каквото е наистина. Търся измама навсякъде, във всеки.

Очите ѝ потъмняват:

— Това не е непременно ужасен инстинкт.

— Знам — промърморвам.

— А Кал?

— Какво за него?

— Последния път, когато видях двама ви заедно преди всичко това, бяхте на косъм да се разкъсате взаимно на парченца. — И на сантиметри от трупа на Шейд. — Предполагам, че този въпрос е уреден.

Спомням си момента. Не сме говорили за него. Облекчението ми, нашето облекчение от бягството ми го изтласка далече на заден план, забравен. Но докато Фарли говори, чувствам как старата рана се отваря отново. Опитвам се да говоря спокойно:

— Все още е тук. Помогна на Гвардията да извърши набег в Арчън; предвождаше превземането на Корвиум. Само исках да избере страна и явно го е направил.

Думите звучат като шепот в ухото ми, подръпват краищата на спомена: *Избери мен. Избери зората.*

— Той избра мен.

— Доста време му трябваше.

Принудена съм да се съглася. Но поне сега вече той не може да се отклони от пътеката. Кал принадлежи на „Алената гвардия“. Мейвън се постара страната да узнае това.

— Трябва да отида да се пооправя. Ако братята ми ме видят така...

— Върви. — Фарли се раздвижва върху надигнатите си възглавници, опитва се да се намести в по-удобна поза. — Докато се върнеш, може вече да имаш племенница или племенник.

Мисълта отново е горчиво-сладка. Насилвам се да се усмихна заради нея.

— Питам се дали бебето ще бъде... като Шейд. — Очевидно е какво имам предвид. Не външно, а по отношение на способността. Дали детето им ще бъде новокръвно, какъвто беше той и каквато съм аз? Изобщо така ли действа това?

Фарли просто свива рамене, разбирайки какво искам да кажа.

— Е, още не се е телепортирало извън мен. Така че кой знае.

На вратата срещам сестрата, която се връща и държи плитка чаша. Дръпвам се назад да ѝ направя път, но тя се обръща към мен, не към Фарли.

— Генералът ме помоли да ви дам това — казва и ми подава чашата. В нея има само едно хапче. Бяло, съвсем обикновено на вид.

— Изборът е твой — казва Фарли от леглото. Очите ѝ са сериозни, докато обгръща с ръце корема си. — Помислих си, че е редно да получиш поне това.

Не се поколебавам. Преглъщам хапчето с лекота. Малко по-късно вече си имам племенница. Мама отказва да даде на когото и да е друг да държи Клара. Твърди, че вижда Шейд в новороденото, макар че това е практически невъзможно. Момиченцето прилича повече на сбръчкан червен домати, отколкото на кой да е мой брат.

Навън в отделението останалите от семейство Бароу се събират развълнувано. Кал го няма, върнал се е към тренировъчното си разписание. Не искаше да се натрапва в съкровен семеен момент. Дава ми повече пространство от когото и да е друг.

Килорн седи с мен, свит неудобно в малък стол до прозорците. Дъждът отслабва с всяка изминала секунда.

— Подходящо време за риболов — казва, хвърляйки поглед към сивото небе.

— О, не започвай и ти да мрънкаш за времето.

— Леле, колко си докачлива.

— Живееш с време назаем, Уорън.

Той се засмива, подхващайки шегата:

— Мисля, че на този етап всички сме така.

От устата на всекиго другото това би прозвучало стряскащо, но познавам Килорн твърде добре, за да знам, че не си пада по мрачните предсказания. Побутвам го по рамото:

— Та значи, как върви обучението?

— Е, Монтфорт има десетки новокръвни войници, всичките обучени. Някои способности се застъпват — Дармиън, Харик, Фара, още няколко души — и постигат невероятно подобрене с помощта на менторите си. Аз се упражнявам с Ейда и с децата, когато Кал не го прави. Имат нужда от познато лице.

— В такъв случай нямаш време за риболов?

Той се изкисква и се навежда напред, за да опре лакти на коленете си.

— Не, всъщност не. Странно е — навремето мразех да ставам, за да тръгвам на работа по реката. Мразех всяка секунда от слънчевите изгаряния, протриването от въжетата, заседналите кукички и рибешките черва по целите ми дрехи. — Гризе ноктите си. — Сега ми липсва.

И на мен ми липсва онова момче.

— Заради миризмата наистина беше трудно човек да е приятел с теб.

— Вероятно това е причината, че се държахме все заедно. Никой друг не можеше да понесе моята воня или твоето заядливо държание.

Усмивам се и накланям глава назад, като се облягам на стъклото на прозореца. Покрай нас се търкалят дъждовни капки, тлъсти и равномерни. Броя ги наум. По-лесно е, отколкото да мисля за каквото и да е друго около мен или пред мен. Четиридесет и една, четиридесет и две.

— Не знаех, че можеш да седиш на едно място толкова дълго.

Килорн ме наблюдава замислен. Той също е крадец и има инстинкти на крадец. Ако го излъжа, няма да постигна нищо, само ще го отблъсна още повече. А това не е нещо, което мога да понеса точно сега.

— Не знам какво да правя — прошепвам. — Дори в Уайтфайър, като затворничка, се опитах да избягам, опитвах се да кроя планове, да шпионирам, да оцелея. Но сега... не знам. Не съм сигурна, че мога да продължа.

— Не си длъжна. Никой на земята не би те винил, ако си тръгнеш от всичко това и никога не се върнеш.

Все така се вирам в дъждовните капки. Усещам гадене под лъжичката.

— Знам. — Разяжда ме вина. — Но дори и да можех да изчезна още сега с всички, на които държа, не бих го направила. В мен има твърде много гняв. Твърде много омраза.

Килорн кима разбиращо.

— Но не искаш и да се биеш.

— Не искам да стана... — Гласът ми заглъхва.

Не искам да се превърна в чудовище. Черупка, в която няма нищо друго, освен призраци. Като Мейвън.

— Няма. Няма да ти позволя. А още по-малко пък Гиза.

Против волята си сподавам смеха си.

— Вярно.

— Не си сама в това. В цялата си работа с новокръвните открих, че именно от това се боят повечето от тях. — Той също обляга глава на прозореца. — Най-добре е да говориш с тях.

— Най-добре — промърморвам и наистина го мисля. Мъничка частица облекчение разцъфва в гърдите ми. Тези думи ме утешават като нищо друго.

— А накрая трябва да разбереш какво искаш — подтиква ме внимателно.

Водата във ваната се вихри и чертае завъртулки, кипи лениво, оформяйки тлъсти, бели мехурчета. Едно бледо момче вдига поглед към мен с широко разтворени очи и оголен врат. В реалността просто стоях. Бях слаба, глупава и изплашена. Но в бляна обвинявам ръце около врата му и стискам. Той се мята във врялата вода, потапя се. За да не се

покаже на повърхността никога повече. За да не ме преследва никога повече.

— Искам да го убия.

Очите на Килорн се присвиват, докато едно мускулче потрепва на бузата му.

— Тогава трябва да се обучаваш и трябва да победиш.

Бавно кимвам.

В края на отделението, почти напълно в сянка, полковникът бди на пост. Забил е поглед в краката си, без да помръдва. Не влиза да види дъщеря си и новороденото си внуче. Но и не си тръгва.

ДВАЙСЕТ И ТРИ ЕВАНДЖЕЛИН

Тя се смее, опряла лице във врата ми, докосването ѝ е като допир на устни до студена стомана. Короната ми е кацнала нестабилно върху червените ѝ къдрици, стомана и диаманти проблясват между рубинени кичури. Благодарение на способността си тя кара диамантите да примигват като сияйни звезди.

Неохотно сядам и изоставям леглото си, копринено меките чаршафи и Илейн. Тя изписква, когато разтварям рязко завесите и пускам слънчевата светлина да нахлуе вътре. С едно леко движение на ръката ѝ прозорецът се обвива в сенки: сянката разцъфва, докато светлината намалява по неин вкус.

Обличам се в полумрака, нахлузвайки миниатюрно черно долно бельо и сандали с връзки. Днешният ден е специален и нарочно не бързам, докато отливам облеклото по тялото си от металните листове в дрешника си. Титан и затъмнена стомана се стелят по крайниците ми. Сребристочерна, бронята отразява светлината в изобилие от ярки цветове. Не ми трябва камериерка, за да придаде завършен вид на външността ми, нито пък искам някоя да пърха из стаята ми. Правя го сама, полагайки искрящо черно-синьо червило в тон с черната като въглен очна линия, осеяна със специално изработени кристали. Илейн дреме през цялото време, докато става всичко това, докато не смъквам короната от главата ѝ. Става ми идеално.

— Моя — казвам ѝ и се надвесвам да я целуна още веднъж. Тя се усмихва лениво, устните ѝ се извиват върху моите. — Не забравяй, днес се очаква да присъстваш.

Тя се покланя закачливо:

— Както нареди Ваше височество.

Титлата е толкова възхитителна, че ми се иска с едно близване да грабна думите право от устата ѝ. Но при мисълта, че рискувам да си разваля грима, се въздържам. И не поглеждам назад да не би да изгубя и малкото самоконтрол, който ми е останал напоследък.

Ридж Хаус принадлежи на семейството ми от поколения насам, ширнала се през обкичения с хребети край на множеството проломи, които дават името на нашия район. Цялата в стомана и стъкло, тя е вероятно любимото ми от всичките ни семейни имения. Личните ми покои гледат на изток, към зората. Обичам да ставам с изгрева на слънцето точно толкова, колкото това не се харесва на Илейн. Пасажът, който свързва покоите ми с главните зали на имението, е проектиран от магнитрони, изграден от стоманени коридори с отворени страни. Някои се простират по земята, но много от тях се извиват дъгообразно над листатите корони на дърветата, назъбените скали и потоците, осяали имота. Ако някога на прага ни избухне битка, една нашественическа войска трудно ще ѝ проправи път с бой през конструкцията, издигната, за да ги отблъсне.

Въпреки добре поддържаната гора и пищното землище на Пролома тук не идват много птици. Достатъчно благоразумни са. Като деца Птолемей и аз използвахме много от тях като мишени за стрелба. Останалите ставаха жертва на капризите на майка ми.

Преди повече от триста години, преди кралете от Династия Калоре да се издигнат на власт, Проломът не съществувал, нито пък Норта. Това кътче земя се управлявало от военачалник от дома Самос, мой пряк предтеча. Нашата кръв е кръв на завоеватели и късметът ни проработи отново. Мейвън вече не е единственият крал в Норта.

Слугите тук добре умеят да се правят на невидими, появяващи се само когато са необходими или някой ги повика. В последните седмици сякаш са почти прекалено добри в работата си. Не е трудно да предположа защо. Мнозина Червени бягат: или в големите градове, за да се опазят от гражданската война, или за да се присъединят към бунта на „Алената гвардия“. Баща ми казва, че самата Гвардия е избягала в Пиемонт, който е на практика марионетка, чиито конци се дърпат от Монтфорт. Поддържа канали за общуване с лидери на Монтфорт и Гвардията, макар и неохотно. Но засега врагът на нашия враг е наш приятел, превръщайки всички ни в неохотни и предпазливи съюзници по отношение на Мейвън.

Толи чака в галерията, широкият, открит коридор се простира по дължината на главната къща. Прозорци от всички страни предлагат гледки във всички посоки по протежение на цели мили от Пролома. В най-ясния ден може би бих успяла да видя Питарус на запад, но

облаците са надвиснали ниско в далечината, докато пролетните дъждове препускат по цялата дължина на ширналата се речна долина. На изток долини и хълмове се разгъват във все по-високи склонове, завършвайки в синьо-зелени планини. Районът на Пролома е по мое скромно мнение най-прекрасното късче от Норта. И е мое. На моето семейство. Династия Самос управлява този рай.

Брат ми определено изглежда като принц, престолонаследникът на Пролома. Вместо броня Толи носи нова униформа. Сребристорсива вместо черна, с блестящи копчета от оникс и стомана и тъмен шарф, кръстосващ тялото му от рамото до хълбока. Все още няма медали, поне не и такива, които може да носи. Останалите са спечелени в служба на друг крал. Сребристите му коса е мокра, прилепнала към главата му. Току-що е взел душ. Държи новата си ръка прибрана плътно до тялото, пазейки придатъка. На Рен ѝ бе нужен почти цял ден да я изгради отново както трябва, а дори тогава ѝ беше необходима неимоверно голяма помощ от двама други като нея.

— Къде е съпругата ми? — пита той, поглеждайки надолу по открития пасаж зад мен.

— Ще дойде след малко. Мързеливо създание. — Толи се ожени за Илейн преди седмица. Не знам дали я е виждал след първата брачна нощ, но едва ли има нещо против. Уговорката е по взаимно съгласие.

Той преплита здравата си ръка с моята.

— Не всеки може да кара с толкова малко сън като теб.

— Е. ами ти? Чух, че всичката онази работа по ръката ти е довела до няколко оставания късно през нощта с лейди Рен — отвърщам, хилейки се похотливо. — Или съм погрешно осведомена?

Толи се ухилва смутено.

— Това изобщо възможно ли е?

— Не и тук. — В Ридж Хаус е на практика невъзможно да пазиш тайни. Особено от майка ми. Очите ѝ са навсякъде, в мишките и котките и в някое и друго осмелило се врабче. Слънчевата светлина прониква през галерията и играе по многобройните скулптури от течен метал. Докато минаваме, Птолемей извива новата си ръка във въздуха и скулптурите се извиват заедно с нея. Променят формата си, една от друга по-сложни.

— Не се мотай, Толи. Ако посланиците пристигнат преди нас, татко може да забучи главите ни на портата — скарвам му се. Той се

засмива на обичайната заплаха и стара шега. Никой от нас не е виждал такава нещo. Баша ни е убивал преди със сигурност, но никога толкова грубо или толкова близо до къщи. Не проливай кръв в собствената си градина, казваше той.

Слизаме с криволичене от галерията, придържайки се към външните свързващи пасажи, за да се насладим по-добре на пролетното време. От повечето вътрешни салони има гледка към пасажа: прозорците им от полиран плексиглас или вратите им, разтворени, за да улавят пролетния ветрец. По протежение на единия са се подредили пазачи с цветовете на Самос и когато се приближаваме, кимат с глави, отдавайки почит на своите принц и принцеса. Усмиввам се на жеста, но присъствието им ме смущава.

Пазачите Самос наглеждат протичането на жестока операция: създаването на Безмълвен камък. Дори Птолемей пребледнява, докато минаваме. За миг миризмата на кръв зашеметява и двама ни, изпълвайки въздуха с остър лъх на желязо. Двама души от Династия Арвън седят в салона, приковани към столовете си. Никой от тях не е тук доброволно. Тяхната династия е в съюз с Мейвън, но имаме нужда от Безмълвен камък и затова те са тук. Рен кръжи между тях, отбелязвайки напредъка им. Китките на двамата са срязани и кръвта им тече обилно в големи кофи. Когато двамата Арвън стигнат предела на силите си, Рен ще ги излекува и ще стимулира кръвопроизводството им само за да може всичко да започне отново. Междувременно кръвта ще бъде смесена с цимент, втвърдена, за да се получат смъртоносните блокове потискащ способностите камък. Не ми е известно за какво, но баща ми със сигурност има планове за него. Затвор може би като онзи, който Мейвън построи както за Сребърни, така и за новокръвни.

Най-внушителната ни приемна зала, подходящо назованата „Ивица на Залеа“, е на западния склон. Предполагам, че технически погледнато, сега тя е и тронната ни зала. Докато се приближаваме, пътят ни е осеян с придворни от новосъздадената аристокрация на баща ми, събиращи се все по-нагъсто с всяка стъпка напред. Повечето са братовчеди от династия Самос, издигнали се благодарение на провъзгласената от нас независимост. Няколко по-близки кръвни роднини, братята и сестрите на баща ми и техните деца, си присвояват титли на принцове и принцеси, но другите си остават лордове и лейди,

доволни както винаги да живеят, разчитайки на името на баща ми и амбициите му.

Сред обичайното черно и сребристо се открояват ярки цветове, очевиден знак за днешното събиране. Посланици другите открито бунтуващи се династии са дошли да сключат договор с кралството на Пролома. Да коленичат. Династия Айрал ще спори. Ще се опита да се пазари. Копринените хора си мислят, че тайните им могат да им купят корона, но властта е единствената валута тук. Силата — само тя е разменна монета. А те предадоха и двете, за да навлязат в нашата територия.

Хейвън също е дошъл със сенките, греещи се на слънчевата светлина, докато вятърните тъкачи на Ларис, облечени в жълто, се държат близо един до друг. Последните вече се заклеха във вярност на баща ми и водят със себе си мощта на Въздушния флот, след като са завзели контрола върху повечето въздушни бази. Аз обаче държа повече на Династия Хейвън. Илейн няма да го каже, но тъгува за семейството си. Някои вече се заклеха във вярност на Самос, но не всички, включително собственият ѝ баща, и за нея е мъчително да вижда как в нейната династия настъпва разцепление. Всъщност мисля, че именно затова не дойде тук с мен. Не може да понесе да вижда династията си разделена. Искане ми се да можех да ги накарам да коленичат за нея.

На утринната светлина „Ивицата на Залеза“ е все още впечатляваща с гладката си настилка от речен камък и зашеметяващи гледки към долината. Река Алиджънт лъкатуши като синя панделка по зелена коприна, лениво извивайки се напред-назад в далечната дъждовна буря.

Коалицията не е пристигнала още и това предоставя на Толи и мен време да заемем местата — тронове си. Неговият — от дясната страна на баща ми, моят — от лявата страна на майка ми. Всички са изработени от най-фина стомана, излъскана до огледален блясък. Студена е на пипане и си нареждам да не потръпвам, докато сядам.

Въпреки това кожата ми настръхва главно в изблик на нетърпеливо очакване. Аз съм принцеса Еванджелин от Пролома, от кралската фамилия Самос. Мислех, че съдбата ми е да бъда нечия друга кралица, поданица на нечия друга корона. Така е много по-добре. Именно това трябваше да планираме през цялото време. Почти

съжалявам за годините от живота ми, в които съм се учила само как да бъда нечия съпруга.

Татко влиза в залата с тълпа съветници навел глава, за да слуша. По природа не говори много. Пази мислите си в тайна, но умее да слуша, вземайки под внимание всичко, преди да решава. Не като Мейвън, лекомисления крал, който следва само собствените си погрешни инстинкти.

Майка ми върви след него сама в обичайното си зелено, без дами или съветници. Повечето хора ѝ оставят широко пространство. Вероятно заради деветдесеткилограмовата черна пантера, която я следва безшумно по петите. Животното върви в крак с нея, отделяйки се едва когато тя стига до трона си. После се увива около мен, потрива масивната си глава в глезена ми. Стоя неподвижна по навик. Контролът на майка ми над подчинените ѝ създания е добре отработен, но не съвършен. Виждала съм любимците ѝ да отхапват парчета плът от много слуги, без значение дали им е наредила, или не. Пантерата тръсва глава веднъж, а после се връща при майка ми и сяда от лявата ѝ страна, между нас. Тя полага върху главата ѝ обсипана с ярки смарагди ръка и гали копринената ѝ черна козина. Гигантската котка примигва бавно с кръгли, жълти очи.

Срещам погледа на майка ми над животното и повдигам вежда:

— Адски впечатляващо влизане.

— Изборът беше между пантерата и питона — отвърща тя. По короната на главата ѝ проблясват смарагди, умело инкрустирани в сребро. Косата ѝ се спуска като плътна, черна пелена, съвършено права и гладка. — Не можах да намеря рокля в тон със змията. — Посочва надолу към кехлибарените гънки на шифонената си рокля. Съмнявам се това да е причината, но не изричам съмнението си на глас. Машинациите ѝ ще станат явни съвсем скоро. Колкото и да е умна, майка ми не притежава талант за хитрини и увъртане. Отправя заплахите си открито. Баща ми си пасва добре с нея в това отношение. Неговите маневри отнемат години, вечно се движи в сенките.

Засега обаче стои в светлината на яркото слънце. При едно махване на ръката му съветниците му се отдръпват назад и той се изкачва да седне при нас. Внушителна гледка. Подобно на Птолемея, носи дрехи от украсено с брокат сребро, зарязал предишните си черни одежди. Мога да почувствам бронята под знаците на кралската му

власт. Хром. Точно като семплата лента около челото му. Никакви скъпоценни камъни за баща ми. Не са по вкуса му.

— Братовчеди от желязо — изрича той тихо към „Ивицата на Залеза“, загледан към многобройните лица от Династия Самос из тълпата, която ни посреща.

— Крале от стомана! — изкрещават в отговор те, вдигайки юмруци във въздуха. Силата на вика отеква с пулсиране в гърдите ми.

В Норта, в тронните зали на Уайтфайър или Съмъртън, някой винаги изкрещяваше името на краля, оповестявайки присъствието му. Както и със скъпоценните камъни, баща ми не обича подобни ненужни демонстрации. Всички тук знаят името ни. Повтарянето му само би показало слабост, жажда за уверение. Татко не притежава нито едното от двете.

— Започвайте — казва той. Пръстите му барабанят по страничната облегалка на трона му, а тежките железни врати в далечния край на залата се разтварят.

Посланиците са малобройни, но с висок сан: водачи на своите династии. Лорд Салин от Айрал сякаш носи всички накити, които липсват на баща ми: широката му яка от рубини и сапфири се простира от едното до другото му рамо. Останалите му дрехи са с равномерно разпределени червени и сини шарки, а мантията се дипли около глезените му. Друг може и да се препъне, но един копринен човек от Династия Айрал не изпитва такъв страх. Движи се със смъртоносна грациозност, със сурови и тъмни очи. Полага всички усилия да се покаже достоен за паметта на предшественичката си Ара Айрал. Придружителите му също са копринени хора, също толкова ярко облечени и биещи на очи. Те са красив род с кожа като студен бронз и пищна черна коса. Соня не е с него. Смятах я за приятелка в двора — дотолкова, доколкото мога да смятам някого за приятел. Не ми липсва и вероятно е най-добре, че не е тук.

Очите на Салин се присвиват при вида на пантерата на майка ми, която сега мърка под докосването ѝ. Ах. Бях забравила. Майка му, убитата лейди Айрал, била наричана Пантерата в младостта си. *Умел ход, майко.*

Половин дузина сенки от рода Хейвън се появяват с потрепване: лицата им определено не са толкова враждебни. В дъното на стаята забелязвам да се появява и Илейн. Но лицето ѝ остава в сянка, криейки

болката ѝ от всички други в препълнената стая. Искане ми се да можех да я настаня да седне до мен. Но макар че семейството ми е повече от благосклонно по отношение на нея, това не може да стане никога. Някой ден тя ще седи зад Толи. Не зад мен.

Лорд Джералд, бащата на Илейн, е начело на делегацията на Хейвън. Подобно на нея има буйна яркочервена коса и сияеща кожа. Изглежда по-млад, отколкото е действителност, с външност, смекчена от естествената ѝ способност да манипулира светлината. Ако знае, че дъщеря му е в дъното на стаята, не го показва.

— Ваше величество. — Салин Айрал накланя глава точно колкото да прояви вежливост.

Баща ми не се навежда. Движат се единствено очите му, потрепващи между посланиците.

— Милорди. Милейди. Добре дошли в кралството на Пролома.

— Благодарим ви за гостоприемството — обажда се Джералд.

Почти мога да чуя как баща ми скърца със зъби. Той мрази пропиляното време, а подобни любезности със сигурност са точно това.

— Е, пропътувахте целия този път. Надявам се, че сте го сторили, за да подкрепите обещанието си.

— Обещахме да ви подкрепим в коалиция, за да отстраните Мейвън — казва Салин. — Не това.

Баща ми въздъхва:

— Мейвън беше отстранен от власт в Пролома. А с вашата вярност това може да стигне и по-далече.

— С вас като крал. Един диктатор, заменен с друг. — Сред тълпата се надигат шепоти, но ние оставаме мълчаливи, докато Салин бълва безсмислиците си.

До мен майка ми се накланя напред:

— Едва ли е честно да сравнявате съпруга ми с онзи побъркан принц, който не е годен да заеме трона на баща си.

— Няма да стоя безучастно и да ви оставя да заграбите корона, над която нямате право — изръмжава в отговор Салин.

Майка ми цъка с език:

— Искате да кажете корона, която не се сетихте да заграбите сам? Жалко, че Пантерата беше убита. Тя щеше да планира поне това.

— Продължава да гали лъскавата козина на хищника до себе си. Той издава ниско гърлено ръмжене, оголвайки зъби.

— Фактът си остава, милорд — вмята баща ми, — макар че Мейвън се колебае и не знае какво да прави, войската и ресурсите му са неимоверно по-многобройни от нашите. Особено сега, когато езерняците са се съюзили с него. Но заедно можем да се браним. Да нападнем форсирано. Да изчакаме още от неговото кралство да рухне. Да изчакаме „Алената гвардия“...

— „Алената гвардия“. — Джералд се изплюва върху красивия ни под. Лицето му се обагря в сива руменина. — Имате предвид Монтфорт. Истинската мощ зад онези проклети терористи. Друго кралство.

— Технически... — подема Толи, но Джералд продължава упорито:

— Започвам да мисля, че не ви е грижа за Норта, а само за титлата ви и вашата корона. Да задържите каквото късче можете, докато по-големи зверове поглъщат страната ни — процежда Джералд. В тълпата Илейн трепва и затваря очи. Никой не говори така на баща ми.

Пантерата се озъбва отново в тон с усиливащия се гняв на майка ми. Баща ми просто се обляга на трона си, гледайки как неприкритата заплаха преминава през „Ивицата на Залеза“.

След дълъг, напрегнат миг Джералд се смъква на едно коляно:

— Моите извинения, Ваше величество. Изрекох неуместни думи. Не възнамерявах... — Под бдителния поглед на краля той млъква, без да се доизкаже: думите замират върху месестите му устни.

— „Алената гвардия“ никога няма да завземе контрола тук. Независимо какви радикали ги подкрепят. — Баща ми говори решително. — Червените са низши, по-долни от нас. Такъв е биологичният принцип. Самият живот знае, че ние сме техни господари. Защо иначе сме Сребърни? Защо иначе сме техни богове, ако не за да ги управляваме?

Братовчедите Самос аплодират.

— Крале от стомана! — отеква отново из стаята.

— Ако новокръвните искат да се съюзят с нищожества, позволете им. Ако искат да обърнат гръб на нашия начин на живот,

позволете им. А когато се върнат да се бият срещу нас, да се бият срещу природата, убийте ги.

Ликуването се усилва, разпростирайки се от нашата династия към Ларис. Дори някои от делегациите ръкопляскаат или кимат одобрително. Съмнявам се, че някога са чували Воло Самос да говори толкова много — пазил е гласа и думите си за значимите моменти. Този със сигурност е такъв. Единствено Салин остава неподвижен. Тъмните му очи, очертани по ръбовете с черна очна линия, се открояват рязко.

— Затова ли дъщеря ви пусна една терористка на свобода? И уби четирима Сребърни от аристократична фамилия, за да го направи?

— Четирима Арвън, заклели се да служат на Мейвън. — Гласът ми е рязък като изплющяване на камшик. Лордът от Династия Айрал насочва погледа си към мен и аз се чувствам наелектризирана и почти се надигам в стола си. Това са първите ми думи като принцеса, първите ми думи, изречени с глас, който е наистина мой. — Четирима войници, готови да отнемат всичко, което сте, ако проклетият им крал поиска. Скърбите ли за тях, милорд?

Салин се намръщва отвратено:

— Скърбя за загубата на ценен заложник, нищо повече. И очевидно поставям под въпрос решението ви, принцесо.

Още една капчица присмех в гласа ти и ще ти изтръгна езика.

— Решението беше мое — казва баща ми с равен тон. — Както казахте, момичето Бароу беше ценен заложник. Взехме я от Мейвън. — *И я пуснахме на площада, както се пуска звяр от клетката му.* Питам се колко от войниците на Мейвън е отвела със себе си в онзи ден. Поне достатъчно, за да изпълни плана на баща ми, да прикрие собственото ни бягство.

— А сега е на свобода! — настоява Салин. Самообладанието му изневерява малко по малко.

Баща ми не показва признаци на интерес и изтъква очевидното:

— Тя е в Пиемонт, разбира се. И ви уверявам: Бароу беше опасна под властта на Мейвън, отколкото някога ще бъде под тяхната. Нашата грижа би трябвало да е да отстраним Мейвън, а не радикалите, обречени да се провалят.

Салин пребледнява като платно:

— Да се провалят ли? Та те държат Корвиум. Контролират обширна част от Пиемонт, използвайки един Сребърен принц като марионетка. Ако това е провал...

— Целят да постигнат равенство между неща, които в основата си не са равни. — Майка ми говори студено и думите ѝ са верни. — Това е глупаво, все едно да балансираш невъзможно уравнение. И ще свърши в кръвопролитие.

Но ще свърши. Пиемонт ще се надигне. Норта ще отхвърли Червените дяволи. Светът ще продължи да се върти.

При гласа на майка ми сякаш всеки спор замира. Подобно на баща ми тя се обляга назад, удовлетворена. Като никога не е придружена от познатото съскане на змии. Само голямата пантера, която мърка под докосването ѝ.

Баща ми продължава решително, горящ от нетърпение да нанесе смъртоносния удар:

— Целта ни е Мейвън. Езерните земи. Отделянето на краля от новия му съюзник ще го остави уязвим, смъртоносно уязвим. Ще ни подкрепите ли в нашата мисия да премахнем тази отрова от страната ни?

Салин и Джералд се споглеждат бавно, очите им се срещат през празното пространство между тях. Във вените ми нахлува прилив на адреналин. Те ще коленичат. Трябва да коленичат.

— Ще подкрепите ли Династия Самос, Династия Ларис, Династия Леролан...

Един глас го прекъсва рязко. Глас на жена. Отеква от нищото:

— Позволявате си да говорите от мое име?

Джералд започва да кърши китки, пръстите му се движат, описвайки бързи кръгове. Всички в стаята, включително и аз, ахват, когато с примигване между Айрал и Хейвън се появява трети посланик. Зад нея се появяват представителите на династията ѝ, дузина на брой в дрехи в червено и оранжево като залязващото слънце. Като експлозия.

Майка ми се сепва до мен, изненадана за пръв път от много, много години. Адреналинът ми се превръща в ледени шипове и смразява кръвта ми.

Водачката на Династия Леролан дръзко пристъпва напред. Външността ѝ е свирепа. Сива коса, събрана в спретнат кок, очи,

горящи като нагрят бронз. По-възрастната жена не знае какво е страх.

— Няма да подкрепя крал от Династия Самос, докато има жив наследник от дома Калоре.

— Знаех си, че надушвам дим — промърморва майка ми и отдръпва ръка от пантерата. Животното моментално се напруга и се размърдва, за да се изправи, докато изважда нокти.

Тя само свива рамене, усмихвайки се самодоволно:

— Лесно е да го кажеш, Ларенша, сега, когато ме виждаш застанала тук.

Пръстите ѝ барабанят по хълбока. Наблюдавам ги внимателно. Тя е заличителка, способна да взривява неща с едно докосване. Ако се приближи достатъчно, би могла да унищожи сърцето в гърдите ми или мозъка в черепа ми.

— Аз съм кралица...

— Аз също. — Усмивката на Анабел Леролан става по-широка. Макар че дрехите ѝ са хубави, тя не носи видими бижута, нито корона. Никакъв метал. Юмрукът ми опипва хълбока. — Няма да обърнем гръб на моя внук. Тронът на Норта принадлежи на Тиберий Седми. Нашата корона е от пламъци, не от стомана.

Гневът на баща ми набира сили като гръмотевица и избухва като мълния. Той се изправя от трона си, единият му юмрук се свива. Металните укрепления на самата стая се извиват, скърцайки силно под напора на яростта му.

— Имахме сделка, Анабел — изръмжава той. — Момичето Бароу в замяна на твоята подкрепа.

Тя само примигва.

Дори от далечния край чувам как брат ми изсъсква:

— Нима сте забравили причината, поради която Гвардията държи Корвиум? Нима не видяхте внука ви да се бие срещу своите в Арчън? Как може кралството да застане зад него сега?

Анабел не трепва. Прорязаното ѝ от бръчки лице остава неподвижно, изражението ѝ — открито и търпеливо. Мила стара жена във всяко отношение, ако не се броят вълните от ярост, които се излъчват от нея. Тя чака брат ми да продължи, но той не го прави и тя накланя глава:

— Благодаря ви, принц Птолемей, задето поне не подкрепихте възмутителното вероломство на убийството на сина ми и изгнанието

на внука ми. И двете — извършени от Елара Мерандус, и двете — разпространени из страната в най-ужасната пропаганда, която съм виждала. Да, Тиберий извърши ужасни неща, за да оцелее. Но ги стори за да оцелее. След като всеки един от нас се обърна срещу него, изостави го, след като собственият му покварен брат се опита да го убие на арената като долен престъпник. Една корона е най-малкото, което можем да му дадем в знак на извинение.

Зад нея Айрал и Хейвън стоят непоклатими. Завеса от напрежение се спуска над залата. Всички го усещат. Ние сме Сребърни, родени за сила и мощ. Всички до един — обучени да се бием, да убиваме. Чуваме тиктакане на часовник във всяко сърце, отброяващ времето до кръвопролитие. Хвърлям поглед към Илейн, приковавам очи върху нейните. Тя стисва устни в мрачна линия.

— Пролома е мой — изръмжава баща ми: прозвучава като някой от зверовете на майка ми. Звукът отеква разтърсващо в костите ми и в миг отново съм дете.

Въздействието му върху старата кралица не е такова. Анабел просто накланя глава настрана. Слънчевата светлина хвърля отблясъци по правите, сиви като желязо кичури на косата ѝ, събрана на тила.

— Задръжте си го тогава — отвърща тя и свива рамене. — Както казахте, имахме сделка.

И просто така нагнетяващият се смут, заплашващ да погълне стаята, изчезва. Няколко от братовчедите, както и лорд Джералд, видимо издишват с облекчение.

Анабел разперва широко длани в открит жест.

— Вие сте кралят на Пролома и дано царуването ви процъфтява в продължение на много години. Но моят внук е законният крал на Норта. И ще има нужда от всеки съюзник, който успеем да намерим, за да си върне кралството.

Дори баща ми не е предвидил този обрат. Анабел Леролан не е идвала в двора от много години, избирайки да остане в Делфи, седалището на нейната династия. Тя презираше Елара Мерандус и не понасяше да е близо до нея — или това, или се е бояла от нея. Предполагам, че сега, когато кралицата внушителка вече я няма, кралицата заличителка може да се върне. И тя наистина се завърна.

Нареждам си да не се паникьосвам. Колкото и зашеметен да е баща ми, това не е капитулация. Ще запазим Пролома. Ще задържим

дома си. Ще запазим короните си. Минаха само няколко седмици, но нямам никакво желание да предам онова, което планирахме. Онова, което заслужавам.

— Чудно ми е как възнамерявате да възстановите на власт един крал, който не желае да има нищо общо с трона — казва замислено баща ми. Прави „колибка“ с пръстите си и оглежда Анабел над тях. — Внукът ви е в Пиемонт...

— Внукът ми съдейства принудително на „Алената гвардия“, която на свой ред се контролира от Свободната република Монтфорт. Ще откриете, че техният водач, онзи, който нарича себе си премиер, е доста разумен човек — добавя тя с маниера на човек, който просто говори за времето.

Стомахът ми се присвива и изпитвам смътно чувство на гадене. Нещо в мен, някакъв дълбок инстинкт ми крещи да я убия, преди да може да продължи.

Баща ми повдига вежда:

— Установили сте връзка с него?

Кралицата от Династия Леролан се усмихва напрегнато:

— Достатъчно, за да преговаряме. Но напоследък говоря с внука си по-често. Той е талантливо момче, много го бива с машините. В отчаянието си се свързва с мен, молейки само за едно нещо. И благодарение на вас аз му го предоставих.

Мер.

Баща ми присвива очи:

— В такъв случай той знае ли за плановете ви?

— Ще узнае.

— А Монтфорт?

— Изгаря от нетърпение да се съюзи с крал. Ще подкрепят една война за връщане на трона в името на Тиберий Седми.

— Както направиха в Пиемонт? — Ако никой друг не иска да изтъкне лекомислието ѝ, аз със сигурност трябва да го направя. — Принц Бракън играе по свирката им, контролиран. В съобщенията се посочва, че са взели децата му. Нима толкова охотно бихте позволили внукът ви също да стане тяхна марионетка?

Дойдох тук, жадувайки да видя как другите коленичат. Оставам седнала, но се чувствам гола пред Анабел, когато тя се ухилва:

— Както каза майка ви толкова красноречиво, те се опитват да създадат равенство там, където то изначално не съществува. Победата е невъзможна. Сребърната кръв не може да бъде надвита.

Дори пантерата е притихнала и наблюдава острата размяна на реплики с шарещи насам-натам очи. Опашката ѝ потрепва бавно. Съсредоточавам вниманието си върху козината ѝ, тъмна като нощното небе. Пропаст точно като онази, към чийто ръб пристъпваме. Сърцето ми бумти в неравен ритъм, разпраща адреналин и страх из тялото ми. Не знам в коя посока ще се наклони баща ми. Не знам какво ще стане с този избран път. При тази мисъл по кожата ми полазват тръпки.

— Разбира се — добавя Анабел, — кралство Норта и кралството на Пролома ще бъдат здраво обвързани от съюза си. И чрез брак.

Подът сякаш се накланя под мен. Нужна ми е всяка частица воля и гордост, за да остана на студения си и ужасен трон. Ти си стомана, прошепвам наум. Стоманата не се чупи или огъва. Но вече мога да почувствам как отстъпвам, как се покорявам на волята на баща си. Той е готов да ме замени в един миг, ако това означава да запази короната. Кралството на Пролома, кралство Норта — Воло Самос ще вземе всичко, до което може да се докопа. Ако последното е недостижимо, той ще направи каквото може, за да запази първото. Дори и ако това означава да наруши обещанието си. Да ме продаде още веднъж. Усецам иглички по кожата си. Мислех, че всичко това е зад гърба ни. Сега съм принцеса, баща ми — крал. Не е нужно да се омъжа за някого, за да се сдобия с корона. Короната е в кръвта ми, в мен.

Не, не е вярно. Все още имаш нужда от баща си. Имаш нужда от името му. Никога не принадлежиш на себе си.

Кръвта бумти като гръмотевица в ушите ми с рев на ураган. Не мога да се заставя да вдигна поглед към Илейн.

Обещах ѝ. Тя се омъжи за брат ми, за да не се разделяме никога. Тя спази своята страна от сделката, но сега? Ще ме изпратят в Арчън. Тя ще остане тук с Толи като негова съпруга и един ден негова кралица. Идва ми да запищя. Иска ми се да натроша адския стол под мен на парченца и да разкъсам всички в тази стая. Включително себе си. Не мога да направя това. Не мога да живея така.

Няколко седмици на най-близкото подобие на свобода, което някога съм познавала — не мога да го оставя да си отиде. Не мога отново да започна да живея за нечии чужди амбиции.

Дишам през носа, опитвам се да обуздая яростта си. Нямам богове, но определено се моля.

Кажи „не“. Кажи „не“. Кажи „не“. Моля те, татко, кажи „не“.

Единственото ми облекчение е, че никой не ме поглежда. Никой не наблюдава бавното ми разпадане. Имат очи само за баща ми и неговото решение. Опитвам се да се откъсна. Опитвам се да пъхна болката си в кутия и да я прибера. Лесно е да го направя по време на обучение, в схватка. Но сега е почти невъзможно.

Разбира се. Гласът в главата ми се засмива тъжно. Твоята пътека винаги е водела дотук, независимо от всичко. Създадена съм да се омъжа за наследника на Династия Калоре. Физически създадена. Умствено създадена. Съградена. Като замък или като гробница. Животът ми никога не ми е принадлежал и никога няма да ми принадлежи.

Думите на баща ми забиват гвоздеи в сърцето ми, всяка от тях е поредният изблик на кървава тъга.

— За кралство Норта. И кралството на Пролома.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТИРИ КАМЕРЪН

На Мори му отнема по-дълго време, отколкото на другите заложници.

Някои повярваха след броени минути. Други се съпротивляваха с дни, упорито вярвайки на лъжите, с които ги бяха захранвали. „Алената гвардия“ е шайка терористи, „Алената гвардия“ е зла. „Алената гвардия“ ще направи живота ви по-ужасен. Крал Мейвън ви освободи от войната и ще ви освободи от още война. Изопачени полуистини, втъкани в пропаганда. Ясно ми е как те и толкова много други са били заблудени. Мейвън експлоатираше една жажда у Червените, които не знаеха какво е да бъдеш манипулиран. Виждаха как един Сребърен им обещава да се вслуша в тях, когато предшествениците му отказваха да го направят, да чуят гласовете на хората, които никога не са били чувани. Надежда, на която е лесно да повярваш.

А членовете на „Алената гвардия“ далеч не са невинни герои. Те са в най-добрия случай объркани, борещи се с насилие срещу потисничеството. Децата от Легиона на кинжала остават предпазливи. Всички те са просто тийнейджъри, прескочили от окопите на една армия в тези на друга. Не ги виня, че са нащрек.

Мори все още се придържа към съмненията си. Заради мен, заради това, което съм. Мейвън обвини Гвардията, че убива хора като мен. Независимо колко се опитва, брат ми не може да заличи от съзнанието си тези думи.

Докато сядаме на закуска с горещите купички с овесена каша, се напрегам в очакване на обичайните въпроси. Обичаме да се храним навън на тревата, под открито небе, с ширналите се пред нас тренировъчни терени. След петнайсет години в нашето гето всеки свеж полъх ми се струва като истинско чудо. Седя с кръстосани крака, тъмнозелените ми работни дрехи са омекнали от носене и от безброй пранета.

— Защо не си тръгнеш? — пита Мори, скачайки направо на въпроса. Разбърква овесената каша три пъти в посока, обратна на часовниковата стрелка. — Не си дала клетва пред Гвардията. Нямах никаква причина да оставаш тук.

— Защо правиш това? — Почуквам лъжицата му със своята. Глупав въпрос, но лесно измъкване. Никога нямам подходящ отговор за него и ми е омразно, че ме кара да се чудя.

Той свива тесните си рамене.

— Обичам рутината — промърморва. — У дома... е, знаеш, че у дома беше адски ужасно, но... — Разбърква отново кашата, металът стърже. — Помниш разписанията, свирката за началото и края на смяната.

— Да. — Все още ги чувам в сънищата си. — И това ти липсва?

Той изпухтява раздражено:

— Разбира се, че не. Аз просто... Това да не знам какво ще стане. Не го разбирам. Това е... плашещо е.

Загребвам малко овесена каша. Гъста и вкусна е. Мори ми даде дажбата си от захар и допълнителната сладост смекчава смущението, което изпитвам.

— Мисля, че това изпитват всички. Мисля, че точно затова оставам.

Мори се обръща да ме погледне, присвивайки очи срещу яркия блясък на все още изгряващото слънце. То осветява лицето му, показва колко много се е променил. От редовните солидни дажби е напълнял. А по-чистият въздух явно му действа добре. Не съм чула стържещата кашлица, която накъсваше изреченията му преди.

Едно нещо не се е променило обаче. Той все още носи татуировката точно както и аз. Черно мастило като жигосано клеймо около врата му. Буквите и цифрите ни съвпадат почти точно.

НТ-СПДМ-188908, гласи неговият. Ню Таун, Сглобяване и поправка, дребна манифактура. Аз съм 188907. Родена съм първа. Вратът ме засърбява при спомена за деня, когато бяхме белязани, трайно обвързани с робския си труд.

— Не знам къде да отида. — Изричам думите на глас за първи път, макар да си ги мисля всеки ден, откакто избягах от Корос. — Не можем да си отидем у дома.

— Предполагам, че не — промърморва той. — Е, какво правим тук? Ще останеш и ще позволиш на тези хора...

— Казах ти преди, те не искат да убият новокръвните. Това беше лъжа, лъжа на Мейвън...

— Не говоря за това. Значи „Алената гвардия“ няма да те убие — но въпреки всичко те излагат на опасност. Прекарваш всяка минута, в която не си с мен, като се обучаваш да бъдеш смъртоносен боец. А в Корвиум видях... когато ни изведохте...

Не казвай какво направих. Помня го достатъчно добре и без той да описва как убих двама Сребърни. По-бързо, отколкото съм убивала някога преди. С кръв, шуртяща от очите и устите им, с вътрешности, умиращи орган по орган, докато моята способност за заглушаване унищожи всичко в тях. Почувствах го тогава. Все още го чувствам. Усещането за смъртта пулсира из тялото ми.

— Знам, че можеш да помогнеш. — Той оставя овесената си каша и хваща ръката ми. Във фабриките аз се държах за него. Ролите ни се разменят. — Не искам да виждам как те превръщат в оръжие. Ти си ми сестра, Камерън. Направи всичко, което можеше, за да ме спасиш. Остави меда направя същото.

С раздразнено сумтене се отпускам назад на меката трева и слагам купичката до себе си.

Той ме оставя да мисля и насочва очи към хоризонта. Махва с мургавата си ръка към полята пред нас:

— Толкова дяволски зелено е тук. Мислиш ли, че останалият свят е такъв?

— Не знам.

— Бихме могли да открием. — Гласът му е толкова тих, та се преструвам, че не го чувам, и потъваме в непринудено мълчание. Гледам как пролетните ветрове гонят облаци по небето, докато той се храни с бързи и ловки движения. — Или бихме могли да си отидем къщи. Мама и татко...

— Невъзможно. — Съсредоточавам се върху синевата над нас, синева, каквато никога не виждахме в онази адска дупка, в която бяхме родени.

— Ти ме спаси.

— И едва не загинахме. По-добри шансове, а едва не загинахме. — Издишвам бавно. — Точно сега не можем да направим нищо за тях.

Мислех си, че може би някога, но... всичко, което можем да направим, е да се надяваме.

Спазъм на тъга преминава по лицето му и вгорчава изражението му. Но той кимва:

— И да останем живи. Да останем себе си. Чуваш ли ме, Кам? — Сграбчва ръката ми. — Не им позволявай да те променят.

Той е прав. Макар да съм гневна, макар да изпитвам толкова много омраза към всичко, което застрашава семейството ми — дали подхранването на този гняв си струва цената?

— Тогава как да постъпя? — насилвам се най-сетне да попитам.

— Не знам какво е чувството да имаш способност. Ти имаш приятели, които знаят. — Очите му проблясват, когато прави пауза за драматичен ефект. — Имаш приятели, нали? — Усмивка ми се криво над ръба на купичката си. Плясвам го по ръката заради намека.

Умът ми скача първо към Фарли, но тя все още е в болницата, свиквайки с новородено бебе, и не притежава способност. Не знае какво е да си толкова смъртно опасен, да имаш контрол над нещо толкова смъртоносно.

— Страх ме е, Мори. Когато ти изпадаш в истеричен пристъп, само крещиш и плачеш. При мен с това, което мога да правя... — Вдигам ръка към небето и сгъвам пръсти срещу облаците. — Аз се плаша от него.

— Може би това е добре.

— Какво имаш предвид?

— Помниш ли как ни използваха у дома, когато бяхме деца? Да затягаме големите механизми, дълбоко положените кабели? — Мори разтваря широко тъмните си очи, опитва се да ме накара да разбера.

Споменът отеква. Удар на желязо в желязо, скърцането и въртенето на постоянно бучащи машини из безкрайни фабрични цехове. Почти мога да усетя миризмата на машинното масло, да почувствам гаечния ключ в ръката си. Беше истинско облекчение, когато с Мори станахме прекалено едри, за да бъдем „паяци“, както надзирателите наричаха малките деца в нашия цех. Достатъчно дребни, за да стигнат там, където възрастните работници не можеха, твърде малки, за да се страхуват, че ще бъдат премазани.

— Страхът може да бъде хубаво нещо, Кам — продължава упорито той. — Страхът не ти позволява да забравиш. А страхът, който

изпитваш, страхопочитанието, което храниш към смъртоносното нещо вътре в теб... мисля, че това също е способност.

Овесената ми каша вече е изстинала, но се насилвам да преглътна една хапка, за да не ми се налага да говоря. Сега сладкият вкус е прекалено силен и захарта полепва по зъбите ми.

— Плитките ти са се разплели — промърморва Мори под нос. Осланя се на друга рутина, стара, позната и на двама ни. Родителите ни тръгваха за работа по-рано от нас и трябваше да си помагаме един до друг да се приготвим призори. Той отдавна се е научил как да ми оправя косата и му трябва съвсем малко време да я разплете. Усещането, че съм си го върнала обратно, е хубаво и съм завладяна от емоция, когато сплита къдравата ми черна коса на две плитки.

Не ме пришпорва да взема решение, но разговорът е достатъчен, за да остави въпросите, които вече имах, да изплуват на повърхността. Коя искам да бъда? Какъв избор ще направя?

В далечината, зад периферията на тренировъчните терени, зървам две познати фигури. Една висока, една ниска, и двете — подтичващи по очертаванията на тренировъчния терен. Правят това всеки ден: упражненията им са познати на повечето от нас. Въпреки много по-дългите крака на Кал за Мер не е проблем да не изостава от него. Когато се приближават, виждам, че се усмихва. Има много неща у Мълниеносното момиче, които не разбирам, и усмихването по време на тичане е едно от тях.

— Благодаря, Мори — казвам и се изправям на крака, когато той свършва.

Брат ми не се изправя заедно с мен. Проследява погледа ми, спира очи върху Мер, когато тя се приближава. Нейното присъствие не го напряга, но това на Кал — да. Мори бързо се заема да прибира купичките, свеждайки глава, за да скрие намръщеното си изражение. Братът и сестрата Коул и принцът на Норта не се обичат.

Мер повдига брадичка, докато тича, поздравява двама ни.

Принцът се опитва да крие раздразнението си, когато тя забавя темпото и намалява до бавен ход, за да се приближи до мен и Мори. Кал не се справя особено добре, но кимва в опит за вежлив поздрав.

— Добро утро — казва Мер, пристъпвайки от крак на крак, докато си поема дъх. Цветът на лицето ѝ се е подобрил повече от всичко: бронзовата ѝ кожа отново започва да придобива златиста

топлина. — Камерън, Мори — казва тя, очите ѝ шарят между нас с котешка бързина. Мозъкът ѝ вечно се върти, търсейки пукнатини. След онова, което е преживяла, как би могла да бъде друга?

Сигурно долавя колебанието в мен, защото не помръдва, чака ме да кажа нещо. Едва не губя кураж, но Мори се докосва лекичко до крака ми. Просто действай, казвам си. Тя може даже и да разбере.

— Имаш ли нещо против да се поразходиш с мен?

Преди залавянето си тя щеше да изсумти, да ми каже да тренирам, да ме отпъди като досадна муха. Едва ме търпеше. Сега кимва с глава. С един-единствен жест Мер отпраща Кал, както само тя умее.

Затворът я е променил, както промени всички ни.

— Разбира се, Камерън.

Имам чувството, че говоря с часове, изливайки всичко, което съм задържала в себе си. Страхът, гневът, усещането за гадене, което получавам всеки път, когато мисля за онова, което мога да правя и което направих. Как ме изпълваше с тръпка на вълнение. Как такава мощ ме караше да се чувствам непобедима, неунищожима, а сега ме кара да се чувствам засрамена. Чувството е, сякаш се намушквам сама в стомаха и оставям червата си да изпаднат. Избягвам очите ѝ, когато говоря, неотклонно забила поглед в краката си, докато кръстосваме из тренировъчния терен. Докато вървим упорито нататък още и още войници се изсипват на полето. Новокръвни и Червени, всички — изпълняващи сутрешните си упражнения. В униформите им — зелени гащеризони, осигурени от Монтфорт — е трудно да се разбере кой какъв е. Всички изглеждаме еднакви, обединени.

— Искам да предпазя брат си. Той ми казва, че би трябвало да си отидем, да се махнем... — Гласът ми отслабва и заглъхва, докато вече не остават думи.

Мер е убедителна в отговора си:

— Сестра ми казва същото. Всеки ден. Иска да приеме предложението на Дейвидсън. Да се премести на друго място. Да остави другите да се бият. — Очите ѝ потъмняват напрегнато. Обхождат пейзажа, пълен със зелени униформи. Извършва

наблюденията си механично независимо дали го знае, или не, разчита рисковете и заплахите. — Каза, че сме дали достатъчно.

— В такъв случай какво ще правиш?

— Не мога да обърна гръб. — Тя хапе замислено устна. — В мен има твърде много гняв. Ако не намеря начин да се отърва от него, може да ме трови до края на живота ми. Но това вероятно не е каквото искаш да чуеш. — От страна на всеки друг би било обвинение. От Кал или Фарли. От онази, която бе Мер преди шест месеца. Вместо това думите ѝ са по-меки.

— Ако продължавам, това ще ме изяде жива — признавам. — Ако продължа по този начин, ако използвам способността си, за да убивам... това ще ме превърне в чудовище.

Чудовище. Тя потръпва, когато го казвам, и се затваря в себе си. Мер Бароу се е нагледала на чудовища. Извъръща поглед, подръпва разсеяно плитката си, накъдрила се от пот и влага.

— Чудовищата се създават толкова лесно особено у хора като нас — промърморва тя. Но се съвзема бързо: — Ти не се би в Арчън. Или, ако си, не те видях.

— Не, бях там само за да... — Да те обуздавам. В онзи момент това беше добър план. Но сега, когато знам какво е преживяла, се чувствам ужасно.

Тя не настоява.

— Идеята хрумна на Килорн в Трайъл — казвам. — Той се справя добре с разпределянето на новокръвните и Червените и знаеше, че искам да отстъпя назад. Така че го придружих — но не за да се бия, не за да убивам, освен ако не е абсолютно необходимо.

— И искаш да продължиш по този път. — Не е въпрос.

Бавно кимвам. Не би трябвало да изпитвам смущение.

— Мисля, че така е по-добре. Да защитавам, а не да разрушавам. — Отстрани до тялото пръстите ми се сгъват. Способността ми за заглушаване се разлива в локва под плътта ми. Не мразя способността си, но мога да мразя онова, което прави.

Мер ме фиксира ухилено с поглед:

— Не съм твой командир. Не мога да ти нареждам какво да правиш или как да се биеш. Но мисля, че идеята е добра. А ако някой се опита да ти каже обратното, насочи го към мен.

Усмиввам се. Някак усещам как от плещите ми се вдига тежест.

— Благодаря.

— Съжалявам, между другото — казва тя, като се приближава. — Аз съм причината да си тук. Сега знам, че онова, което ти причиних, да те заставя да се присъединиш към нас... беше погрешно. И съжалявам.

— Абсолютно си права. Постъпи погрешно, това е дяволски сигурно. Но в крайна сметка получих каквото исках.

— Мори. — Тя въздъхва. — Радвам се, че си го върна. — Усмивката ѝ не изчезва, но определено избледнява, отслабена от каквото и да е споменаване на братя.

На ниското възвишение напред Мори чака, сега застанал, очертан като силует на фона на постройките на базата, простиращи се зад него. Кал го няма. Хубаво.

Макар че е с нас от месеци, Кал се чувства неловко, ако няма цел, не го бива в разговорите и вечно е напрегнат, когато няма стратегия за обмисляне. Част от мен все още мисли, че той възприема всички ни като заменими — карти, които да бъдат взимани и захвърляни, както диктува стратегията. Но обича Мер, напомням си. Обича момиче с Червена кръв.

Това сигурно не е без значение.

Преди да стигнем обратно при брат ми, един последен страх набъбва като мехурче в гърлото ми.

— Изоставям ли всички ви? Новокръвните?

Моята способност е безмълвна смърт. Аз съм оръжие независимо дали ми харесва, или не. Мога да бъда използвана. Мога да бъда от полза. Себично ли е да си тръгна?

Имам чувството, че това е въпрос, който Мер си е задавала много пъти. Но отговорът ѝ е за мен и само за мен.

— Разбира се, че не — промърморва тя. — Все още си тук. И си едно чудовище по-малко, за което да се тревожим. Един призрак по-малко.

ДВАЙСЕТ И ПЕТ МЕР

Макар че времето, което прекарах в Резката, беше нагнетено с изтощение и сърдечна мъка, то все още владее едно кътче от сърцето ми. Поне веднъж помня доброто по-ярко и живо от лошото. Дните, когато се връщахме с оцелели новокръвни, изтръгнати от челюстите на заплашващата ги екзекуция. Струваше ми се като напредък. Всяко лице беше доказателство, че не съм сама и че мога да спасявам хора така лесно, както и да ги убивам. В някои дни ми се струваше просто. Правилно. Оттогава насам преследвам това усещане.

Базата в Пиемонт има собствени тренировъчни съоръжения, както вътрешни, така и външни. Някои са оборудвани за Сребърни, останалите — за да се обучават Червените войници да воюват. Полковникът и неговите хора, които вече наброяват хиляди и стават все повече с всеки изминал ден, завземат за себе си стрелбището. Новокръвните като Ейда, онези с не толкова унищожителни способности, тренират с него, усъвършенствайки прицела и бойните си умения. Килорн снове между техните редици и новокръвните на тренировъчните терени на Сребърните. Не принадлежи към никоя от двете групи и въпреки това присъствието му действа успокояващо на мнозина. Рибарят е пълната противоположност на заплахата, да не споменавам, че е и познато лице. И не се бои от тях, както мнозина от „истинските“ Червени войници. Не, Килорн ме е виждал достатъчно, че да не се бои от новокръвен никога повече.

Сега ме придружава, превежда ме по периферията на сграда с големината приблизително на хангар за въздушни джетове. Но няма писта.

— Гимнастически салон за Сребърните — казва, посочвайки към постройката. — Вътре има какво ли не. Тежести, писта за бягане с препятствия, арена...

— Схващам. — Научих уменията си на такова място, заобиколена от злобно ухилени Сребърни, готови да ме убият, ако

видят дори една капка от кръвта ми. Поне вече не е нужно да се тревожа за това. — Вероятно не би трябвало да тренирам на никое място, където има покрив или електрически крушки.

Килорн изсумтява:

— Вероятно не.

Една от вратите на гимнастическия салон се разтваря с трясък и навън излиза фигура с увита около врата хавлиена кърпа. Кал търка потта от лицето си, все още облян в сребриста руменина от физическото усилие. Вдигане на тежести, предполагам.

Присвива очи и скъсява разстоянието между нас възможно най-бързо. Все още задъхан, подава ръка. Килорн я поема, открито ухилен.

— Килорн. — Кал кимва. — На обиколка ли сте?

— Да...

— Не, тя трябва да започне с някои от другите днес. — Килорн говори, без да ми обръща внимание, и устоявам на порива да го смушкам в корема.

— Какво?

Изражението на Кал става мрачно. С усилие си поема дълбоко дъх:

— Мислех, че ще си дадеш повече време.

Килорн ме изненада в болницата, но е прав. Вече не мога да бездействам. Струва ми се безполезно. И съм неспокойна, гневът кипи под кожата ми. Аз не съм Камерън. Не съм достатъчно силна да отстъпя. Дори електрическите крушки започнаха да изпускат искри, когато вляза в някоя стая. Имам нужда от отдушник.

— Минаха няколко дни. Мислех, че всичко е свършило. — Опирам ръце на хълбоците си, напругам се да посрещна неизбежното му възражение. Без дори да го осъзнава, Кал заема обичайната си поза за спор с мен. Скръстени ръце, набраздено от бръчки чело, здраво забити в пода крака. Заради слънцето зад мен е принуден да примижи, а след тренировката си лъха на пот.

Килорн, проклетият страхливец, се дръпва няколко стъпки назад.

— Ще се видим, когато спреш да беснееш. — Хвърля самодоволна усмивка през рамо и ме оставя да се оправям сама.

— Само минутка — провиквам се към оттеглящата му се фигура. Той само помахва и изчезва зад ъгъла на гимнастическия салон. — Страхотно подкрепление е, няма що. Не че ми трябва — добавям

бързо, — тъй като решението е мое, а това е просто тренировка. С мен всичко ще е съвсем наред.

— Е, половината ми тревога е за хората в зоната на взрива. А останалата... — Той хваща ръката ми, за да ме притегли по-близо. Сбърчвам нос и забивам пети в земята. Не че има голямо значение. Въпреки това се плъзвам по настилката.

— Целият си потен.

Той се ухилва, обвивайки ръка около гърба ми. Няма измъкване.

— Аха.

Мирисът не е изцяло неприятен, макар че би трябвало да е.

— Значи няма да спориш с мен по този въпрос?

— Както и сама каза, решението си е твое.

— Хубаво. Нямам енергия да се премирам два пъти в една сутрин.

Той се раздвижва и ме бутва леко назад, за да види по-добре лицето ми. Палците му леко докосват долната страна на челюстта ми.

— Гиза?

— Гиза. — Изпухтявам и отмятам тънко кичурче коса от лицето си. Без Безмълвния камък здравето ми се подобри значително чак до ноктите и косата ми, които отново растат с нормална бързина. Все още има сиви краища обаче. Това никога няма да си отиде. — Постоянно ми натяква за преместване. Да отидем в Монтфорт. Да оставим всичко зад гърба си.

— А ти й каза да заминава, нали?

Изчервявам се до алено:

— Просто ми се изплъзна! Понякога... не мисля, преди да говоря.

Той се засмива:

— Какво? Ти?

— А после мама взе нейната страна, разбира се, а татко изобщо не взе страна. Той играе ролята на миротворец, разбира се. Сякаш... — Дъхът ми пресеква. — Сякаш изобщо нищо не се е променило. Все едно бяхме обратно в Подпорите, в кухнята. Предполагам, че това не би трябвало да ме притеснява толкова много. В общия план на нещата. — Смутена, се заставям да вдигна поглед към Кал. Струва ми се ужасно да му се оплаквам от семейството си. Но той попита. И всичко се изля. Той просто ме оглежда изучаващо, като че ли съм

полесражение. — Това не е нещо, за което искаш да мислиш. Няма нищо.

Хватката му върху ръката ми се затяга, преди дори да ми хрумне да се отдръпна. Той знае как бягам.

— Всъщност мислех си за всички войници, с които се обучавах. Най-вече на фронта. Виждал съм войници да се връщат невредими телом, но лишени от нещо друго. Не могат да спят или пък не могат да се хранят. Понякога потъват направо обратно в миналото — в спомен за битка, пробуден от звук или мирис, или някакво друго усещане.

Преглъщам мъчително и описвам кръг около китката си с треперещи пръсти. Когато я стисвам, си спомням оковите. От докосването ми призлява.

— Звучи ми познато.

— Знаеш ли какво помага?

Разбира се, че не знам, иначе щях да го направя. Поклащам глава.

— Нормалността. Рутината. Говоренето. Знам, че не си точно почитателка на последното — добавя, подсмиввайки се бавно. — Но семейството ти просто иска да си в безопасност. Минаха през ада, когато... те нямаше. — Все още не е измислил подходящата дума за онова, което ми се случи. Пленена или затворена не носят точно подходящата тежест. — А сега, когато се върна, те правят онова, което би направил всеки. Закрилят те. Не Мълниеносното момиче, не Марийна Титанос, а теб. Мер Бароу. Момичето, което познават и помнят. Това е всичко.

— Правилно. — Кимвам бавно. — Благодаря.

— Та за това нещо с говоренето.

— О, хайде де, точно сега ли?

Той се ухилва по-широко и се засмива, коремните му мускули са напрегат до мен.

— Добре, по-късно. След тренировката.

— Не е зле да идеш да вземеш душ.

— Ти майтапиш ли се? През цялото време ще бъда на две стъпки зад теб. Искаш да тренираш? Тогава ще тренираш както трябва. — Той ме смущава в долната част на гърба и ме кара да се препъна напред. — Хайде.

Принцът не се спира: подтичва назад, докато се нагодя към темпото му. Подминаваме лекоатлетическата писта, външното трасе за

бягане с препятствия, обширно поле с ниско подрязана трева, да не споменавам няколко кръга пръст за спаринг и стрелбище за целене по мишени, дълго повече от четвърт миля. Някои новокръвни тичат по трасето за бягане с препятствия и лекоатлетическата писта, докато други са упражняват сами на полето. Не ги разпознавам, но способностите, които виждам, са ми достатъчно познати. Новокръвен, подобен на нимфа, оформя стълбове от бистра вода, а после ги оставя да паднат на тревата, образувайки разпростиращи се кални локви. Една жена със способности на телепортатор се придвижва с лекота по трасето. Появява се и изчезва из всички съоръжения, смеейки се на другите, които срещат повече затруднения. Всеки път, щом скочи, стомахът ми се усуква при спомена за Шейд.

Кръговете за спаринг ме смущават най-много. Не съм се била с никого за тренировка, само за спорта, след схватката с Еванджелин преди толкова много месеци. Не беше преживяване, което бих искала да повторя. Но със сигурност ще ми се наложи.

Гласът на Кал ме поддържа спокойна, привлича вниманието ми обратно към настоящата задача.

— Ще ти изготвя програма за вдигане на тежести от утре, но днес можем да се заемем с целене по мишени и с теория.

Разбирам това за мишените.

— Теория?

Спираме в края на дългото стрелбище и се вираме в мъглата, догаряща в далечината.

— Дойде на обучение, закъсняла за това с цяло десетилетие. Но преди нашите способности да влязат в бойна форма, прекарваме много време в изучаване на предимствата и недостатъците си и как да ги използваме.

— Като например нимфите да побеждават възпламенителите, надделяване на водата над огъня.

— Донякъде. Това е лесно. Но какво, ако ти си възпламенителят?
— Просто поклащам глава, а той се ухилва: — Да, сложна работа. Нужно е много запаметяване и разбиране. Изпробване. Но ще се справиш бързо.

Забравих колко наясно е Кал с всичко. Той е като риба във вода, спокоен, усмихнат. Изгарящ от желание. Това е нещото, в което го

бива, което разбира, с което се справя отлично. То е спасително въже в един свят, в който сякаш никога няма логика.

— Твърде късно ли е да кажа, че вече не искам да тренирам?

Кал само се засмива и накланя глава назад. Мънистена капка пот се търкулва надолу по врата му.

— Няма да се отървеш от мен, Бароу. Сега уцели първата мишена. — Той протяга длан и посочва квадратен гранитен блок на десетина метра разстояние, оцветен като мишена за стрелба. — Една мълния. Право в центъра.

Самодоволно ухилена, правя каквото се иска от мен. Не мога да пропусна тази мишена. Една-единствена пурпурно бяла мълния профучава из въздуха и попада право в целта. С отекващ пукот мълнията оставя черна следа в центъра на мишената.

Преди да имам време да се почувствам горда, Кал силно ме изблъсква настрана. Заварена неподготвена, се препъвам и едва не падам в пръстта:

— Ей!

Той просто се отдръпва и посочва:

— Следващата мишена. Двайсет метра.

— Чудесно — изпуктявам и насочвам поглед към втория блок. Вдигам отново ръка, готова да се прицеля, и Кал ме блъсва отново. Този път краката ми реагират по-бързо, но не достатъчно и мълнията ми излита неконтролируемо и пада с пукот в пръстта.

— Това ми се струва много непрофесионално.

— Правех го, докато някой изстрелваше халосни патрони до главата ми. Би ли предпочела така? — пита той. Поклащам бързо глава. — Тогава... уцели... мишената.

При нормални обстоятелства щях да съм подразнена, но усмивката му се разлива по лицето и ме кара да се изчервя. Това е тренировка, помислям си. Овладей се.

Този път, когато посяга да ме бутне, отстъпвам встрани и изстрелвам мълнията, закачвайки гранитния знак. Ново измъкване, нов изстрел. Кал започва да променя тактиката, като се цели в краката ми или дори мята горящо огнено кълбо през полезрението ми. Първия път, когато го прави, се смъквам на земята толкова бързо, че се налага да плюя пръст. „Удари мишената“ се превръща в негов химн, последван от знак за отбелязване на разстоянието, където и да било

между петдесет и десет метра. Креци мишените напосоки, като през цялото време ме принуждава да танцувам на пръсти. По-трудно е от тичането, много по-трудно, а с течение на деня слънцето започва да напича жестоко.

— Мишената е суифт. Как действаш? — пита той.

Стискам зъби, задъхана:

— Разпростирам мълнията. Уцелвам го, докато се отдръпва...

— Не ми казвай, направи го.

Със сумтене замахвам с ръка в посичащо, хоризонтално движение и запращам искри от електрическа мощ в посока на мишената. Искрите са по-слаби, по-малко концентрирани, но достатъчни да забавят суифт. До мен Кал просто кимва: единственият знак, че съм направила нещо както трябва. Въпреки това чувството е приятно.

— Трийсет метра. Банши.

Запушвам ушите си с длани и примижавам към мишената, призовавайки мълнията, без да използвам пръстите си. От тялото ми отскача светкавица и се извива като дъга. Не улучва, но разплисквам електричеството и карам искрите да избухнат в различни посоки.

— Четири метра и половина. Заглушаване.

Мисълта за някой Арвън ме залива с паника. Опитвам се да се фокусирам. Ръката ми се плъзва към хълбока за несъществуващ пистолет и се преструвам, че прострелвам мишената.

— Бум.

Кал изсумтява леко.

— Това не се брои, но както и да е. Четири метра и половина. Магнитрон.

Тази мишена познавам отблизо. С цялата сила, която мога да събера, изстрелвам мощна мълния към мишената. Тя се разцепва на две, разделяйки се точно в центъра.

— Теория? — изрича мек глас зад нас.

Била съм толкова съсредоточена върху стрелбището, че не съм забелязала Джулиан, застанал отстрани да гледа, с Килорн до него. Някогашният ми учител се усмихва смутено, скръстил ръце зад гърба си по обичайния си маниер. Никога не съм го виждала толкова небрежно облечен, със светла памучна риза и къси панталони, които

разкриват тънки като на пиле крака. Не е зле Кал да изготви и на него програма за вдигане на тежести.

— Теория — потвърждава Кал. — До известна степен. — Маха ми да сляза, дава ми кратък отдих.

Моментално сядам в пръстта и изпружвам крака. Въпреки постоянното отбягване на ударите това, което ме уморява, е мълнията. Без адреналина на битката или надвисналата над главата ми смъртна заплаха издръжливостта ми е решително намаляла. Да не споменавам факта, че ми липсват около шест месеца упражнения. С равномерни движения Килорн се навежда и слага леденостудена бутилка с вода до мен.

— Помислих си, че може да имаш нужда от това — казва с намигване.

Вдигам лице и му се ухилвам:

— Благодаря — успявам да продумам, преди да изгълтам жадно няколко студени глътки. — Какво правиш тук долу, Джулиан?

— Точно отивах към архивите. После реших да видя за какво е цялата шумотевица. — Посочва през рамо. Стряскам се при вида на около дузина души, събрали се в периферията на стрелбището, до един — втренчени в нас. В мен. — Изглежда, че си имаш малко публика.

Стисвам зъби. Страхотно.

Кал се раздвижва съвсем леко, за да ме скрие от поглед.

— Извинявай. Не исках да ти нарушавам концентрацията.

— Всичко е наред — казвам му и се заставям да се изправа. Крайниците ми проскърцват недоволно.

— Е, ще видя и двама ви по-късно — отвръща Джулиан, местейки поглед между мен и Кал.

Отговарям бързо.

— Можем да отидем с теб...

Но той ме прекъсва с многозначително ухилване и посочва към тълпата зяпачи.

— О, мисля, че трябва да се запознаеш с някои хора. Килорн, ще имаш ли нещо против?

— Ни най-малко — отвръща Килорн. Идва ми да го цапна и да изтрия глупавата усмивка от лицето му, и той го знае. — След теб, Мер.

— Чудесно — насилвам се да изрека със стисната челюст.

Преборвайки се с естествения си инстинкт да се изплъзна от вниманието, правя няколко стъпки към новокръвните. Още няколко. Още няколко. Докато стигам до тях с Кал и Килорн до мен. В Резката не исках приятели. По-трудно е да се сбогуваш с приятели. Това не се е променило, но виждам какво правят Килорн и Джулиан. Вече не мога да се изолирам от другите. Опитвам се да се насиля и да се усмихна приветливо на хората около мен.

— Здравсти. Аз съм Мер. — Звучи глупаво и се чувствам глупаво.

Една от новокръвните, телепортаторката, накланя глава. Има горско зелена униформа на Монтфорт, дълги крайници и късо подстригана кафява коса.

— Да, знаем. Аз съм Арецо — казва тя и подава ръка. — Аз телепортирах теб и Калоре извън Арчън.

Нищо чудно, че не я познах. Минутите след бягството ми все още са неясна бъркотия от страх, адреналин и зашеметяващо облекчение.

— Точно така, разбира се. Благодаря ти за това. — Примигвам, опитвайки се да я запомня.

Останалите са също толкова дружелюбни и открити, толкова доволни да срещнат друга новокръвна, колкото и аз. Всички в тази група са родени в Монтфорт или са в съюз с Монтфорт, имат зелени униформи с бели триъгълници на гърдите и отличителни знаци на всеки бицепс. Някои са лесни за разгадаване — две вълнисти черти за подобния на нимфа новокръвен, три стрели за суифта. Никой обаче няма ордени или медали. Няма как да се разпознае кой евентуално е офицер. Но всички имат военно обучение дори и да не са професионални военни. Говорят си на фамилно име и имат здрави и уверени ръкостискания: всеки един е роден войник или превърнат в такъв.

Повечето разпознават Кал и му кимват много официално. Поздравяват Килорн като стар приятел.

— Къде е Ела? — пита Килорн, отправяйки въпроса си към мъж с черна кожа и шокиращо зелена коса. Явно боядисана. Казва се Рейф. — Изпратих й съобщение да дойде и да се запознае с Мер. Също и на Тайтън.

— Последния път, когато ги видях, се упражняваха на билото на Сторм Хил. Което технически — хвърля поглед към мен почти

извинително — е мястото, където трябва да тренират електриконите.

— Какво е електрикон? — питам и веднага се чувствам глупава.

— Ти.

Въздъхвам смутена.

— Правилно. Досетих се почти в мига, щом попитах.

Рейф плавно пуска искра над ръката си, оставяйки я да се усуче между пръстите му. Чувствам я, но не като собствената си мълния. Зелените искри откликват на него и само на него.

— Странна дума, но ние сме странни създания, нали?

Взира се в него, почти останала без дъх от вълнение:

— Ти си... като мен?

Той кимва и посочва мълниите върху ръкавите си:

— Да, ние сме.

Сторм Хил е точно какъвто звучи. Издига се под лек наклон в средата на друго поле в противоположния край на базата, възможно най-далече от самолетната писта. Така е по-малко вероятно да удари някой джет със заблудена мълния. Оставам с усещането, че хълмът е ново допълнение, ако съдя по разпиляната пръст под краката ми, докато приближаваме билото. Тревата също е новоизрасла, дело на някой зеленопръст или новокръвното му съответствие. По-тучна е от тази на тренировъчните терени. Но хребетът на склона изглежда ужасно: отгпкана овъглена пръст, кръстосана от пукнатини и от мириса на далечна гръмотевична буря. Докато останалата част от базата се наслаждава на яркосини небеса, над Сторм Хил се върти черен облак. Кълбест буреносен облак, издигащ се на хиляди футове в небето като стълб от тъмен дим. Никога не съм виждала нещо подобно, толкова контролирано и обуздано.

Синьокосата жена от Арчън стои под облака с разперени настрана ръце, с длани, вдигнати към гръмотевицата. Вдървено изправен мъж с буйна бяла коса като гребен на вълна се отдръпва назад от нея, слаб и строен в зелената си униформа. И двамата имат отличителни знаци с изображения на мълнии.

Над ръцете на жената танцуват сини искри, дребни като червейчета.

Рейф ни повежда: Кал е плътно до мен. Въпреки че се справя със собствените си мълнии, черният облак го изнервя. Постоянно хвърля погледи нагоре, сякаш очаква облакът да експлодира. Малко син цвят проблясва слабо в тъмнината, осветява я отвътре. Заедно с него избоботва гръмотевица, приглушена и пулсираща като мъркване на котка. Разпраца тръпки из костите ми.

— Ела, Тайтън — повиква ги Кал. Маха с ръка.

Те се обръщат, когато чуват имената си, и проблясването в облаците рязко спира. Жената сваля ръце, прибира дланите си и кълбестият буреносен облак започва да се разпръсва пред очите ни. Тя дотичва с дълги енергични крачки, следвана от по-сдържания мъж.

— Питам се кога ли ще се срещнем — казва тя с висок и задъхан глас в тон с деликатното ѝ телосложение. Най-неочаквано улавя ръцете ми и ме целува по двете бузи. Докосването ѝ е като шок, от нейната кожа към моята прескачат искри. Не боли, но със сигурност ме кара да застана нащрек.

— Аз съм Ела, а ти си Мер, разбира се. А този висок привлекателен тип е Тайтън.

Въпросният мъж определено е висок, със светлокафява кожа, съзвездие от лунички и челюст, по-остра от ръба на скален зъбер. С леко движение на главата отмята бялата си коса на една страна, оставя я да падне върху лявото му око. Намигва с дясното. С такава коса очаквах да е стар, но едва ли е на повече от двацет и четири.

— Здравей — е всичко, което казва с плътен и уверен глас.

— Привет. — Кимвам им, смутена както от присъствието им, така и от собствената си неспособност да се държа поне приблизително нормално. — Съжалявам, това е доста голям шок.

Тайтън завърта очи, но Ела избухва в смях Половин секунда по-късно разбирам и се присвивам от смущение.

Кал се подсмива до мен:

— Това беше наистина ужасно, Мер. — Побутва рамото ми възможно най-дискретно: от него се излъчва лек полъх топлина. Много малка утеха в горещината на Пиемонт.

— Разбираме — обажда се Ела бързо, открадвайки думите. — Винаги е смущаващо да срещнеш друг Пламтящ, а какво остава пък цели трима със същата способност като твоята. Нали, момчета? — Тя смущва Тайтън с лакът в гърдите и той почти не реагира, подразнен.

Рейф просто кимва. Оставам с чувството, че на Ела се пада по-голямата част от говоренето, и въз основа на онова, което помня от бурята със сините мълнии в Арчън, по-голямата част от борбата. — Отчаяна съм и от двамата ви — промърморва Ела и клати глава към тях. — Но сега имам теб, нали, Мер?

Енергичният ѝ характер и откритата ѝ усмивка сериозно ме смущават. Такива мили хора винаги крият нещо. Преглъщам подозренията си достатъчно, за да ѝ отправя усмивка, която, надявам се, е искрена.

— Благодаря ти, че я доведе — добавя тя към Кал, тонът ѝ се променя. Веселата, синьокоса фея изпъва гръбнак и придава твърдост на гласа си, превръщайки се във войник пред очите ми. — Мисля, че ние можем да поемем обучението ѝ оттук.

Кал надава нисък лаещ смях:

— Сами? Вие сериозно ли?

— А ти беше ли? — изстрелва тя в отговор, присвивайки очи. — Видях „тренировката“ ви. Малки експлозии в обхват като за мишени — това едва ли е достатъчно да покаже максимума на способностите ѝ. Или пък знаеш ли как да измъкнеш буря от нея?

Ако съдя по начина, по който се извиват устните му, се досещам, че иска да каже нещо определено неуместно. Спирам го, преди да успее, улавяйки китката му:

— Военните познания на Кал...

— ... са чудесни за регулиране на способностите. — Ела ме прекъсва рязко. — И идеални, за да те обучи да се биеш срещу Сребърните така, както се бие той. Но способностите ти се простират отвъд неговите познания. Има неща, на които не може да те научи, неща, които трябва да усвоиш или по трудния начин — сама, или по лесния начин... с нас.

Логиката ѝ е разумна, макар и разстройваща. Има неща, на които Кал не може да ме научи, неща, които не разбира. Спомням си, когато се опитвах да обучавам Камерън — не познавах способността ѝ така, както познавах своята. Беше все едно да говоря различен език. Все още бях способна да общувам, но не истински.

— Тогава ще гледам — казва Кал с непреклонна решителност. — Това приемливо ли е?

Ела се усмихва, бодрото ѝ настроение се връща.

— Разбира се. Бих те посъветвала обаче да се дръпнеш назад и да останеш нащрек. Мълнията е малко като буйна кобилка. Независимо колко я обяздваш, вечно ще се опитва да побегне на свобода.

Той ми отправя един последен поглед и едва доловима окуражителна усмивка, а после се отправя към края на билото, доста отвъд кръга с мишените за поразяване. Когато стига там, се тръсва на земята и се подпира на ръце, прикова очи върху мен.

— Свестен е. Като за принц — обажда се Ела.

— И Сребърен — вмята Рейф.

Хвърлям поглед към него, объркана:

— В Монтфорт няма ли свестни Сребърни?

— Няма как да знам. Никога не съм бил там — отвърща той. — Родом съм от Пиемонт, надолу във Флоридианс. — Раздвижва пръсти във въздуха, за да изобрази архипелага от блатисти острови. — Монтфорт ме вербува преди няколко месеца.

— А вие двамата? — Местя поглед между Ела и Тайтън.

Тя отвърща бързо:

— Прерията. Пясъчните хълмове. Това е район на грабители и семейството ми постоянно се местеше. В крайна сметка се установихме на запад в планините. Монтфорт ни прие преди близо десет години. Именно там срещнах Тайтън.

— Родом съм от Монтфорт — казва той, сякаш това е обяснение. Не е много приказлив вероятно защото Ела има достатъчно думи за всички ни. Тя ме насочва към центъра на онова, което може да се нарече единствено епицентър на взривовете, докато се озовавам право под все още разпръсващия се буреносен облак.

— Е, да видим с какво си имаме работа — казва Ела и ме избутва на място. Ветрецьт роши косата ѝ и духва яркосините кичури през едното ѝ рамо. Движейки се в тандем, другите двама заемат места около мен, докато се скупчваме в четирите ъгъла на квадрата. — Започни с нещо дребно.

— Защо? Мога...

Тайтън вдига поглед:

— Иска да провери контрола ти.

Ела кимва.

Поемам си дъх с усилие. Колкото и да съм развълнувана, че има и други електрикони, се чувствам донякъде като прекалено обгрижвано дете.

— Добре. — Свивам ръце в шепи и призовавам мълнията, оставяйки назъбени пурпурни и бели искри да се разпилеят около свитите ми пръсти.

— Лилави искри — казва Рейф ухилено. — Хубаво.

Хвърлям бърз поглед между необичайните цветове на косите им, самодоволно ухилена. Зелени, сини, бели кичури.

— Нямам намерение да си боядисвам косата.

Лятото връхлита Пиемонт със знойна горещина и Кал е единственият, който може да я понася. Задъхвайки се от физическото усилие и от жегата, го плясвам по ребрата, докато се претърколи надалече от мен. Прави го бавно, лениво, почти унасяйки се в сън. Вместо това стига твърде далече и направо пада от тясното легло върху твърдия, ламиниран под. Ударът го разсънва. Кал скача напред с щръкнала черна коса, гол като новородено.

— Цветовете ми — изругава, разтривайки черепа си.

Не му съчувствам особено за болката.

— Ако не настояваше да спиш в префасониран килер за метли, това нямаше да е проблем. — Дори таванът, представляващ блокчета от осеяна с петънца мазилка, е потискащ. А единственият отворен прозорец не облекчава с нищо горещината особено по средата на деня. Не искам да мисля за стените или колко ли са тънки. Поне не му се налага да дели спално помещение с други войници.

Все още на пода, Кал промърморва: „Харесвам казармата“. Търси опипом чифт шорти, после ги нахлузва. Следват гривните, щракнати обратно върху китките му. Закопчалките са сложни, но той ги нахлузва, сякаш това му е втора природа. — А ти не си длъжна да делиш стая със сестра си.

Размърдвам се и нахлузвам презглава една риза. Обедната ни почивка ще свърши след няколко минути, а скоро ме очакват на Сторм Хил.

— Прав си. Просто ще преодолее онзи малък проблем, който имам с това да спя сама. — Разбира се, под проблем разбирам

съкрушителна травма. Сънувам ужасни кошмари, ако с мен в стаята няма никого.

Кал застива неподвижно, наполовина нахлузил ризата през главата си. Поема си въздух през зъби и трепва:

— Нямах това предвид.

Сега аз на свой ред промърморвам смутено. Опипвам чаршафите на Кал. Армейски, прани толкова много пъти, че почти са се разнищили.

— Знам.

Леглото се раздвижва и пружините изскърцват силно, когато той се накланя към мен. Устните му докосват темето ми:

— Още кошмари?

— Не. — Отговарям толкова бързо, че той повдига подозрително вежда, но това е истината. — Стига Гиза да е там. Казва, че не издавам нито звук. Тя, от друга страна... Забравих, че един толкова дребен човек може да вдига толкова много шум. — Засмивам се тихо и намирам смелост да го погледна в очите. — А ти?

В Резката спяхме един до друг. През повечето нощи той се мяташе и се въртеше, мърморейки насън. Понякога плачеше.

Едно мускулче се размърдва на челюстта му:

— Само малко. Може би два пъти седмично, доколкото си спомням.

— О?

— Баща ми най-вече. Ти. Какво беше чувството да се бия с теб, да се гледам как се опитвам да те убия, и да не съм в състояние да направя нищичко, за да го спра. — Сгъва ръце при спомена за съня. — И Мейвън. Когато беше малък. На шест или седем.

Все още усещам името като киселина в костите си, макар да е минало толкова дълго време, откакто го видях за последен път. Оттогава излъчи няколко обръщения и изявления, но отказвам да ги гледам. Спомените ми за него са достатъчно ужасяващи. Кал знае това и от уважение към мен категорично отказва да говори за брат си. Досега. Ти попита, сгълчавам се. Стискам зъби главно за да се възпра да не избълвам всички думи, които не съм му казала. Твърде болезнено е за него. Няма да му е от помощ да узнае в какво чудовище е бил заставен да се превърне брат му.

Той продължава упорито, вперил поглед далече в спомена.

— Той се страхуваше от тъмното, докато един ден просто престана. В сънищата ми си играе в стаята ми, разхожда се наоколо. Разглежда книгите ми. А тъмнината го следва. Опитвам се да му кажа. Опитвам се да го предупредя. Не го е грижа. Няма нищо против. А аз не мога да спра тъмнината. Тя го поглъща цял. — Бавно Кал прокарва ръка надолу по лицето си. — Не е нужно да си внушител, за да знаеш какво означава това.

— Елара е мъртва — прошепвам и се премествам, за да сме един до друг. Сякаш това е някаква утеха.

— И въпреки това той те плени. Въпреки това извърши ужасни неща. — Кал се вира в пода, неспособен да издържи на погледа ми. — Просто не мога да разбера защо.

Бих могла да си замълча. Или да разсея вниманието му. Но думите кипят яростно в гърлото ми. Той заслужава истината. Изпълнена с неохота, взимам ръката му.

— Той си спомня, че те е обичал, че е обичал баща ви. Но каза, че тя е отстранила тази обич. Изрязала я от него като тумор. Опитала се да направи същото с чувствата му към мен и Томас преди това, но не се получило. Определени видове любов... — Дъхът ми пресеква. — Каза, че те са по-трудни за отстраняване. Мисля, че опитът го е покварил повече, отколкото вече е бил. Тя направила невъзможно той да се откаже от мен. Всичко, което е изпитвал към двама ни, е било покварено, превърнато в нещо по-лошо. В случая с теб — омраза. Спрямо мен — обсебеност. И никой от двама ни не би могъл да направи нищо, за да го промени. Мисля, че дори тя не би могла да развали собственото си дело.

Той отвръща единствено с мълчание, оставяйки разкритието да увисне във въздуха. Сърцето ми се къса за принца изгнаник. Давам му това, от което мисля, че има нужда. Ръката си, присъствието си и търпението си. След дълго, дълго време той отваря очи.

— Доколкото знам, няма новокръвни внушители — казва той. — Не и някого, когото съм открил или за когото са ми казали. А доста търсих.

Не съм очаквала това. Примигвам объркана.

— Новокръвните са по-силни от Сребърните. А Елара беше просто Сребърна. Ако някой може... може да го оправи, не си ли струва да опитаме?

— Не знам — е всичко, което успявам да кажа. Дори самата представа ме вцепенява и не знам как да се чувствам. Ако Мейвън би могъл да бъде, така да се каже, изцелен, дали това би било достатъчно да го реабилитира? Със сигурност няма да промени стореното от него. Не само онова, което причини на мен и Кал, на баща си, а и на стотици други хора. — Наистина не знам.

Но това дава на Кал надежда. Виждам я там като мъничка светлинка в далечината на очите му. Въздъхвам и приглаждам косата му. Има нужда от друго подстригване, с по-уверена ръка от неговата.

— Предполагам, че щом Еванджелин може да се промени, може би всеки може.

Внезапният му смях отеква ниско в гърдите му:

— О, Еванджелин си е същата като винаги. Просто е имала по-голяма изгода да те пусне, отколкото да допусне да останеш.

— Откъде знаеш?

— Защото знам кой ѝ е казал да го направи.

— Какво? — питам остро.

С въздишка Кал става и прекосява стаята. Отсрещната стена е цялата в шкафове и повечето са празни. Той няма много вещи, освен дрехите си и малко предпазна екипировка. За моя изненада започва да крачи из стаята. Това ме изнервя.

— Гвардията блокираше всеки мой опит да те върна — казва той, ръцете му се движат бързо, докато говори. — Никакви съобщения, никаква подкрепа за внедряване. Никакви шпиони, каквито и да било. Не смятах да си седя в онази леденостудена база и да чакам някой да ми каже какво да правя. Затова се свързах с някого, на когото имам доверие.

Осъзнаването ме удря като юмрук в стомаха.

— Еванджелин?

— В името на цветовете ми, не — ахва той. — Нанабел, баба ми... майката на баща ми...

Анабел Леролан. Старата вещица.

— Наричаш я... Нанабел?

Той се облива в сребриста руменина, а сърцето ми прескача един удар.

— Силата на навика — промърморва. — Както и да е, тя никога не идваше в двора, докато Елара беше там, но си помислих, че може и

да го направи, след като тя умря. Тя знаеше каква е Елара и познава мен. Щеше да прозре лъжата на кралицата. Щеше да разбере ролята на Мейвън в смъртта на баща ни.

Общуване с врага. Няма начин Фарли или полковникът да са знаели за това. Без значение дали той е принц на Норта, или не, всеки от двамата би го застрелял, ако са знаели.

— Бях отчаян. И като погледна сега назад, беше наистина глупаво — добавя той. — Но подейства. Тя обеща да уреди освобождаването ти, когато се предостави благоприятна възможност. Сватбата беше тази благоприятна възможност. Сигурно е оказала подкрепа на Воло Самос, за да подsigури бягството ти, и си струваше. Тук си благодарение на нея.

Говоря бавно. Трябва да разбере.

— Значи я уведоми, че нападението върху Арчън се задава?

Той се придвижва обратно към мен със заслепяваща бързина и коленичи, за да улови двете ми ръце. Пръстите му са изгарящо горещи, но се заставям да не се отдръпвам.

— Да. Тя е по-отворена към идеята за общуване с Монтфорт, отколкото си давах сметка.

— Общувала е с тях?

Той кимва:

— Все още го прави.

За секунда ми се иска да имам цветове, които да включа в ругатня.

— Как? Как е възможно това?

— Предполагам, че не искаш обяснение как работят радиоприемниците и предавателите. — Усмива се. Не се засмивам на шегата. — Монтфорт очевидно е отворен към идеята за сътрудничество със Сребърните в каквото и да е качество, за да постигне целите си. Това е... — той търси подходящата дума — равностойно партньорство. Искат едно и също.

Едва не изсумтявам невярващо. Сребърни с кралска кръв, работещи с Монтфорт... и Гвардията? Звучи абсолютно нелепо. — И какво искат?

— Мейвън, свален от трона.

През тялото ми преминава мразовита тръпка въпреки лятната горещина и близостта на тялото на Кал. Сълзи, които не мога да

контролирам, избиват в очите ми.

— Но все още искат трон.

— Не...

— Сребърен крал, когото Монтфорт да контролира, но въпреки това Сребърен крал. Червените — в прахта както винаги.

— Кълна ти се, не е това.

— Да живее Тиберий Седми — прошепвам. Той трепва. — Когато династиите се разбунтуваха, Мейвън ги подложи на разпит. И всички до един умряха с тези думи на уста.

Лицето му посърва от тъга.

— Никога не съм молил за това — промърморва. — Никога не съм го искал.

Младият мъж, коленичил пред мен, е роден да носи корона. Желанието няма нищо общо с възпитанието му. Желанието е потъпкано и изтръгнато от него на крехка възраст, заместено с дълга, с онова, което проклетият му баща му е казал, че един крал би трябвало да бъде.

— Тогава какво искаш? — Когато Килорн ми зададе същия този въпрос, той ми даде фокус, цел, ясен път в тъмнината. — Какво искаш, Кал?

Той отговаря бързо, с пламтящи очи:

— Теб. — Пръстите му се затягат върху моите, горещи, но с равномерна температура. Възпира се, доколкото може. — Влюбен съм в теб и те искам повече от всичко друго на света.

Любов не е дума, която използваме. Изпитваме я, мислим я, но не я казваме. Звучи толкова безвъзвратна, заявяване, от което няма лесно връщане. Аз съм крадец. Знам пътищата си за бягство. И бях пленница. Мразя заключени врати. Но очите му са толкова близо, толкова пламенни. И изпитвам именно това. Макар че думите ме ужасяват, те са истината. Нима не казах, че ще започна да говоря истината?

— Обичам те — прошепвам, навеждайки се напред да опра чело на неговото. Мигли, които не са мои, пърхат близо до кожата ми. — Обещай ми. Обещай, че няма да си тръгнеш. Обещай, че няма да се върнеш. Обещай, че няма да провалиш всичко, за което умря брат ми.

Приглушената му въздишка залива лицето ми.

— Обещавам.

— Помниш ли, когато си забранихме взаимно да се разсейваме?

— Да. — Той прокарва горещ пръст по обиците ми, докосвайки всяка една поред.

— Разсей ме.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТ МЕР

Обучението ми продължава с удвоено темпо, оставяйки ме изтощена. Така е най-добре. Благодарение на умората е по-лесно да спя и по-трудно — да се тревожа. Всеки път, щом съмнението започне да гложди мозъка ми за Кал или за Пиемонт, или за това, какво следва, съм твърде уморена, за да се отдавам на мислите. Сутрин тичам и тренирам с тежести заедно с Кал, възползвам се от трайните ефекти на Безмълвния камък. След тежестта на оковите нищо физическо не ми се струва трудно. Той вмъква и по малко теория между обиколките, макар да го уверявам, че Ела се е погрижила за това. Той просто свива рамене и продължава. Не споменавам, че тренировките с нея са по-тежки, предназначени да постигнат смъртоносен ефект. Кал е отгледан да се бие, но с лечител на повърхностни рани наблизо. Неговата версия на спаринг е много различна от нейната, която се фокусира върху тоталното унищожение. Кал е по-ориентиран към отбраната. Неохотата му да убива Сребърни, освен ако не е абсолютно наложително, се отличава рязко от часовете ми с електриконите.

Ела е кавгаджийка. Нейните бури се задават със заслепяваща бързина, с бясно въртене изкарват черни облаци от ясните небеса и разпалват безмилостен залп от мълнии. Спомням си я в Арчън как размахваше пистолет в едната ръка и мълния в другата. Само бързото мислене на Айрис Сигнет ѝ попречи да превърне Мейвън в купчина димяща пепел. Не мисля, че моята мълния някога ще бъде толкова разрушителна, както нейната, не и без дългогодишни тренировки, но наставленията ѝ са неограничени. От нея научавам, че буреносната мълния е по-мощна от всеки друг вид, по-гореща от повърхността на слънцето, с достатъчно сила, за да разцепи дори диамантено стъкло. Само една светкавица като нейните ме изцежда толкова напълно, че едва мога да си стоя на краката, но тя го прави за забавление и за упражнение в стрелба по мишени. Веднъж ме накара да пробягам през

минно поле от нейните буреносни мълнии, за да изпробва бързината на краката ми.

Паяжинната мълния, както я нарича Рейф, ми е по-позната. Той използва светкавици и искри, които излитат от ръцете и стъпалата му обикновено в разперващи се зелени мрежи, за да предпазва тялото си. Макар че може да призовава и бури, предпочита по-точните методи и се бие прецизно. Мълниите му могат да приемат форма.

Най-добър е в оформянето на щита: криволичещ пукот от електрическа енергия, който може да спре куршум и камшик, който може да среже скала и кост. Последният е зашеметяваща гледка: неравна дъга от електричество, която се движи като смъртоносно въже, способна да прогори всичко по пътя си. Чувствам силата ѝ всеки път, когато си организираме спаринг. Не ме наранява толкова много, колкото би наранила някого друго, но всяка мълния, над която не мога да установя контрол, поражавя дълбоко. Обикновено приключвам деня с щръкнала коса, а когато ме целува, Кал винаги получава един-два шока.

Мълчаливият и сдържан Тайтън не участва в спаринг с никого от нас или с когото и да било всъщност. Не е дал име на специалното си умение, но Ела го нарича пулсова мълния. Контролът му над електричеството е зашеметяващ. Чистите бели искри са малки, но концентрирани, съдържащи силата на буреносна мълния. Като куршум от оголена жица.

— Бих ти показал мозъчна мълния — промърморва ми един ден, — но се съмнявам, че някой би приел доброволно да помогне с демонстрацията.

Подминаваме ринговете за спаринг заедно, започвайки дългото ходене през базата до Сторм Хил. Сега, когато съм с тях вече от известно време, Тайтън всъщност ми казва по повече от една-две думи. Въпреки това е изненада да чуя бавния му, овладян глас.

— Какво е мозъчна мълния? — питам заинтригувана.

— Каквото звучи.

— Голяма помощ, няма що — подхвърля насмешливо Ела до мен. Продължава да сплита буйната си коса назад, отмятайки я от лицето си. Не е боядисвана от няколко седмици, както става явно от мръснорусия цвят, който се показва в корените. — Иска да каже, че човешкото тяло се задвижва от пулсиране на електрически сигнали.

Отначало много малки, нелепо бързи. Трудни за долавяне и почти невъзможни за контролиране. Концентрирани са главно в мозъка и са най-лесни за овладяване там.

Очите ми се разширяват, когато поглеждам Тайтън. Той просто продължава да върви с паднала над едното око бяла коса, с натикани в джобовете ръце. Сдържан. Сякаш това, което Ела каза току-що, не е ужасяващо.

— Можеш да контролираш нечий мозък? — Раздира ме студен страх като нож, опрян в стомаха.

— Не по начина, по който си мислиш.

— Откъде знаеш...

— Защото си много лесно предсказуема, Мер. Не умея да чета мисли, но знам, че шест месеца на милостта на един внушител биха направили всекиго мнителен. — С раздражена въздишка той вдига ръка. Искра, по-ярка и по-ослепителна от слънцето, се увива из пръстите му. Едно нейно докосване би могло да преобърне човек отвътре навън с мощта си. — Ела се опитва да каже, че мога да погледна човек и да го поваля, сякаш съм стоварил върху него торба с чукове. Да въздействам върху електричеството в тялото му. Да му докарам пристъп, ако съм в настроение да бъда милостив. Да ги убия на място, ако не съм.

Поглеждам назад към Ела и Рейф, местейки с примигване поглед между тях.

— Някой от вас двама ви научил ли е това?

И двамата изсумтяват:

— Никой от двама ни не притежава и наполовина нужния контрол — казва Ела.

— Тайтън може да убие някого дискретно, без никой друг да разбере — обяснява Рейф. — Премиерът може да се свлече в другия край на стаята ей така, както си обядваме в столовата. Пристъп. Умира. Тайтън продължава да се храни, без да мигне. Разбира се — казва той, като плясва Тайтън по гърба, — ни най-малко не смятаме, че някога би направил това.

Тайтън почти не реагира.

— Успокояващо.

Какъв чудовищен — и полезен — начин да използваме способността си.

В спаринг-ринговете някой изкрещява раздразнено. Звукът привлича вниманието ми и когато се обръщам, виждам двама новокръвни да се боричкат. Килорн наглежда спаринг-срещата и ни маха.

— Смятате да изпробвате ринговете днес? — казва той, като посочва към кръговете от пръст, които бележат терена за спаринг-срещи. — Отдавна не съм виждал Мълниеносното момиче да мята искри.

Изпитвам изненадващо нетърпение. Спарингът с Ела или Рейф е вълнуващ, но противопоставянето на мълния с друга мълния не е от кой знае каква помощ. Няма причина да се упражняваме да се бием срещу нещо, с което дълго време няма да се сблъскаме.

Ела отговаря, преди да успея, и пристъпва напред.

— Провеждаме спаринг-срещите си на Сторм Хил. И вече сме закъснели.

Килорн само повдига вежда. Иска моя отговор, не нейния.

— Всъщност нямам нищо против. Би трябвало да се упражняваме срещу онова, с което разполага Мейвън в арсенала си. — Опитвам се да запазя дипломатичен тон. Харесвам Ела; харесвам Рейф. Харесвам дори това, което знам за Тайтън, а то е много малко. Но аз също имам глас. И мисля, че онова, което можем да постигнем, борейки се помежду си, е ограничено. — Днес бих искала да направим спаринг-срещата тук.

Ела отваря уста да възрази, но Тайтън е този, който проговаря пръв.

— Добре — казва той. — С кого?

Най-близкото подобие на Мейвън, с което разполагаме.

— Знаеш ли, аз съм много по-добър в това, отколкото той.

Кал протяга ръка над главата си, бицепсът изопва тънкия памук. Ухилва се, докато гледам: наслаждава се на вниманието. Аз само го следя гневно и скръствам ръце на гърдите си. Не се е съгласил на молбата ми, но и не е отказал. А фактът, че Кал е съкратил собствената си програма за тренировки, за да дойде при спаринг-ринговете, казва достатъчно.

— Хубаво. Така ще е по-лесно да се бия с него. — Подбирам внимателно думите си. Да се бия с него, не да го убия. Откакто Кал спомена, че търси някого, който може да „поправи“ брат му, трябва да бъда предпазлива. Колкото и много да искам да убия Мейвън за онова, което ми причини, не мога да изкажа гласно тези мисли. — Ако тренирам срещу теб, той изобщо няма да е труден противник.

Той побутва с крак пръстта. Изпробва терена.

— Вече се бихме.

— Под влиянието на внушител. Някой друг дърпаше конците. Не е същото.

В периферията на кръга се събира малка публика. Когато с Кал стъпваме на един и същ ринг за спаринг, вестта се разнася бързо. Мисля си, че Килорн може би дори приема залози, провирайки се през дванайсетината новокръвни с лукава усмивка. Единият от тях е Рийз, учителят, когото ударих, когато най-напред ме спасиха. Той стои в очакване, както правеха учителите на повърхностни рани, когато тренирах със Сребърни. Готов да поправи всичко счупено.

Пръстите ми барабанят по ръцете, всеки един потръпва. В костите си призовавам мълнията. Тя се надига по моя заповед и чувствам как облаците се събират отгоре.

— Ще продължаваш ли да ми губиш времето, за да можеш да си изработиш стратегията, или можем да започваме?

Той само намига и не прекъсва упражненията си за разтягане:

— Почти свърших.

— Чудесно. — Привеждам се и натривам фината пръст по ръцете си, отстранявам всяка следа от пот. Кал ме научи на това. Той се ухилва и прави същото. После, за изненада и наслада на немалко хора, направо изхлузва ризата си и я мята настрана.

По-добрата храна и усиленото трениране са направили и двама ни по-мускулести, но докато аз съм стройна и гъвкава, с плавни извивки, той е целият в груби ъгли и изпъкнали линии. Виждам го разсъблечен много пъти, а това все още ме смущава и ме кара да поруменявам от бузите чак надолу до пръстите на краката. Преглъщам с усилие. С периферното си зрение виждам как Ела и Рейф го оглеждат с интерес.

— Опитваш се да ме разсееш? — Преструвам се, че пренебрегвам гледката, без да обръщам внимание на топлината, обляла

цялото ми лице.

Той накланя глава настрана: истинско олицетворение на невинността. Даже плясва с длан по гърдите си и се насилва да ахне престорено, сякаш за да каже: Кой, аз ли?

— И бездруго само ще изпържиш ризата. Заделям запаси. Но — добавя, започвайки да обикаля в кръг — един добър войник използва всяко предимство, с което разполага.

Над мен небето продължава да притъмнява. Сега определено чувам Килорн да приема залози.

— О, мислиш си, че имаш надмощие? Колко сладко. — Имитирам движенията му и започвам да обикалям в кръг в противоположната посока. Краката ми се движат по свое собствено усмотрение. Доверявам им се. Адреналинът ми създава познато чувство, породен от Подпорите, тренировъчната арена, всяка битка, в която съм влизала. Завладява нервите ми.

Чувам в главата си гласа на Кал още докато той се напряга, заемайки твърде позната стойка. Възпламенител. Девет метра. Ръцете ми се смъкват отстрани до тялото, пръстите ми се движат като вихър, докато пурпурнобели искри скачат навън-навътре по кожата ми. От другата страна на кръга той прави леко движение с китки — и по дланите ми преминава изгаряща горещина.

Изписквам и когато отскачам назад, виждам, че искрите ми са се превърнали в червен пламък. Взе ги от мен. С взрив от енергия ги превръщам отново в мълния. Те се раздвижват, искат да се превърнат в огън, но задържам концентрацията си, възпирайки искрите да избухнат неконтролируемо.

— Първи удар за Калоре! — изкрещява Килорн в периферията на кръга. Смесица от недоволно пъшкане и аплодисменти преминава през все още нарастващата тълпа. Той пляска с ръце и потупва с крака. Това ми напомня за арената, за Подпорите, когато крещеше за Сребърните участници. — Давай, Мер, размърдай се!

Осъзнавам, че това е добър урок. На Кал не му се налагаше да открие спаринг-срещата ни, разкривайки нещо, за което не съм подготвена. Можеше да го задържи. Да изчака, за да използва онова невидимо предимство. Вместо това разигра първо тази пионка. Проявява снизхождение към мен.

Първа грешка.

На девет метра от мен Кал ме вика с жест, прави ми знак да продължа. Безспорно, начин да ме подразни. Най-добър е в защита. Исква да дойде при него. Хубаво.

В периферията на кръга Ела промърморва предупреждение към публиката:

— Бих се отдръпнала назад, ако бях на ваше място.

Юмрукът ми се свива и мълнията излита. Стоварва се със заслепяваща мощ, поразявайки кръга право в центъра като стрела, забиваща се в центъра на мишена. Но не се забива в земята и не напуква пръстта, както би трябвало. Вместо това използвам съчетание от буреносна мълния и паяжина от светкавици. Пурпурнобялата мълния припламва през спаринг-ринга и прелита над пръстта на височината на коленете ми. Кал рязко вдига ръка, за да предпази очите си от яркия проблясък, а с другата раздвижва искрите около себе си, преобразявайки ги в ярък буен син пламък. Спринтирам и изхвърчам от мълнията, която му е непоносимо да погледне. С рев се плъзвам в краката му и го събарям. Той удря искрите и се претъркулва, поразен от шок, докато аз се изправам бързо отново на крака.

Нажежена до червено горещина лъхва лицето ми, но я отблъсквам с щит от електричество. После също се озовавам на земята с подкосени крака. Лицето ми се удря силно и усещам вкус на пръст. Една ръка, изгарящо гореща ръка, ме сграбчва за рамото и аз замахвам с лакът и го уцелвам в челюстта. Това усещане също е изгарящо. Цялото му тяло пламти. Червено и оранжево, синьо и жълто. Пулсиращи вълни обезформена горещина се излъчват с пулсиране от него и карат целия свят да се люлее и къдри.

Опипом загребвам от пръстта и замахвам, запращайки в лицето му толкова много от нея, колкото успявам. Той трепва, а пръстта потушава част от огъня му и ми дава достатъчно време да се изправа на крака. С ново замахване на ръце оформям камшик от мълния, искрящ и съскащ във въздуха. Кал успява да парира всеки удар, като се претъркулва и снишава с крака, леки като на танцър. От моето електричество излитат огнени кълба: частиците, които не мога да контролирам напълно. Кал ги придърпва, превръща ги в собствени пламтящи камшици, обкръжава ринга с истински огнен ад. Сблъскват се пурпурно и червено, искра и мълния, докато отгъпаната пръст под

нас закипява като бурно море, а небето почернява и от него се сипят гръмотевици.

Той танцува достатъчно близо до мен, за да нанесе удар. Чувствам силата на юмрука му, когато се снишавам под него, и усещам мирис на изгорена коса. Нанасям собствен удар, стоварвам жестоко лакътя си в единия му бъбрек. Той изсумтява от болка, но отвърща подобаващо, прокарвайки пламтящи пръсти по гърба ми. По плътта ми избиват нови мехури и прехапвам устна, за да се сдържа да не изпищя. Кал щеше да спре схватката, ако знаеше колко много боли това. А наистина боли. Нагоре по гръбнака ми плъзва остра болка, а коленете ми се подкосяват. Опипом изпъвам ръце, за да не падна, и мълнията ме изтласква на крака. Изтърпявам изгарящата болка, защото трябва да знам какво е чувството. Мейвън вероятно ще ми причини по-лоши неща, когато дойде моментът.

Отново използвам паяжинна мълния: отбранителна маневра, за да го заставя да държи ръцете си далече от мен. Солидна мълния се устремява нагоре по крака му, в мускулите, нервите и костите му. В ума ми се мярва скелет на принц. Отдръпвам удара назад достатъчно, за да избегна нанасянето на трайно поражение. Той се присвива и пада на хълбок. Нахвърлям се върху него, без да мисля, опипвам гривните, които съм го виждала да закопчава и откопчава дузина пъти. Под мен той върти очи и се опитва да ме отблъсне. Гривните излитат, проблясвайки в пурпурно на фона на моите искри.

Около кръста ми се обвива ръка и ме преобръща. Земята, която се опира в гърба ми, е като език от нажежен до бяло огън. Този път изпищявам, изгубила контрол. От ръцете ми избухват искри и Кал полита назад сам, бърза да се отдръпне от яростта на мълнията.

Преборвам се със сълзите и се оттласвам, за да се надигна с пръсти, ровещи в пръстта. На няколко метра от мен Кал прави същото. Косата му е щръкнала и разчорлена от статична електрическа енергия. И двамата сме ранени, и двамата — твърде горди, за да спрем. Изправяме се със залитане като старци, олюлявайки се несигурно на крака. Лишен от гривните си, той се обръща към тревата, която гори в периферията на ринга, и оформя пламък от жаравата. Пламъкът се изстрелва към мен, когато мълнията ми избухва отново.

Двете се сблъскват — с потрепваща синя стена. Тя съска, поемайки силата на двата удара. После изчезва като избърсан и

заличен прозорец.

— Навярно следващия път не е зле вие двамата да си организирате спаринг-среща на стрелбището — провиква се Дейвидсън. Днес премиерът изглежда като всекиго друго в простата си зелена униформа, застанал в периферията на кръга. Поне беше кръг. Сега пръстта и тревата са разбъркани и овъглени, напълно разкъсани: бойно поле, разнищено от способностите ни.

Изсъсквам и отново сядам, мълчаливо благодарна за края. Гърбът ме боли дори когато дишам. Налага се да се наведе напред на колене и да стисна юмруци, за да се справя с болката.

Кал пристъпва към мен, после също рухва, падайки назад на лакти. Задъхва се тежко, гърдите му се повдигат и спускат от усилието. Няма дори достатъчно сила да се усмихне. Покрит е с пот от глава до пети.

— Без публика, ако е възможно — добавя Дейвидсън. Зад него, когато димът се прояснява, друга синя стена от неясен вид разделя зрителите от спаринга ни. С едно махване на ръката на Дейвидсън стената примигва и изчезва. Той се усмихва сковано, любезно и посочва символа върху ръката си, обозначаващ способността му. Бял шестоъгълник.

— Щит. Много полезно.

— И още как — излайва Килорн, втурвайки се към мен. Прикляка. — Рийз — добавя през рамо.

Но червенокосият лечител на повърхностни рани спира на няколко метра от нас. Не се поддава.

— Знаете, че не става така.

— Рийз, стига! — изсъсква Килорн. Стисва раздражено зъби. — Целият ѝ гръб е обгорен, а той едва може да ходи.

Кал примигва към мен, все още задъхан. Лицето му се изопва от загриженост и разкаяние, но също и от болка.

Аз съм в истинска агония, и той също. Принцът полага всички старания да изглежда силен и се опитва да се надигне и да седне. Само изсъсква и моментално пада отново.

Рийз не отстъпва:

— Спарингът има последствия. Ние не сме Сребърни. Нужно ни е да знаем какво могат да си причинят взаимно способностите ни. — Думите звучат като наизустени. Ако не ме болеше толкова много, щях

да се съглася. Спомням си арените, където Сребърните се биеха просто за спорта, без страх. Спомням си обучението си в Двореца на Слънцето. Някой лечител на повърхностни рани винаги чакаше, готов да „закърпи“ всяко ожулване. Сребърните не ги е грижа, че нараняват други хора, защото последствията не са трайни. Рийз оглежда и двама ни от глава до пети и само дето не ни размахва укорително пръст:

— Не е животозастрашаващо. Трябва да прекарат така двайсет и четири часа. Такъв е протоколът, Уорън.

— При нормални обстоятелства щях да се съглася — казва Дейвидсън. С уверена походка идва до лечителя и го фиксира с празен поглед. — За нещастие обаче, ми е нужно тези двамата да са с остър ум и изострени сетива, и имам нужда от това сега. Погрижете се.

— Сър.

— Захващайте се.

Пръстта се процежда през пръстите ми: едва доловимо облекчение, докато впирам нокти в земята. Ако това означава край на изтезанието, съм готова да изслушам всичко, което премиерът иска, и ще го направя с усмивка.

Работната ми униформа ми причинява сърбеж и мирише на химикали за дезинфекция. Бих се оплакала, но нямам нужната умствена сила. Не и след последната среща със служителите на Дейвидсън. Дори премиерът изглежда несигурен, докато крачи напред-назад пред голямата маса с военни съветници, включително Кал и мен. Дейвидсън свива юмрук под брадичката и се взира в пода с неразгадаемия си поглед.

Фарли го наблюдава в продължение на един миг, а после поглежда надолу да разчете педантичния почерк на Ейда. Новокръвната жена със свършена интелигентност вече е офицер и работи плътно с Фарли и „Алената гвардия“. Не бих се изненадала, ако произведат в офицерско звание и бебето Клара. Тя дреме, облегната на гърдите на майка си, увита здраво в платнен слинг. Венец от тъмнокафяв мъх покрива главата ѝ. Наистина прилича на Шейд.

— Пет хиляди Червени войници от „Алената гвардия“ и петстотин новокръвни от Монтфорт в момента държат гарнизона в Корвиум — рецитира Фарли от бележките на Ейда. — Според докладите силите на Мейвън наброяват хиляди, всичките — Сребърни. Струпват се във Форт Пейтриът в Харбър Бей и пред Детраон в

Езерните земи. Не разполагаме с точен брой или със сведения за способностите.

Ръцете ми потреперват върху плота на масата и бързо ги напъхвам под краката си. Отмятам наум кой евентуално може да подпомага опита на Мейвън да превземе отново града крепост. Самос си отиде, Ларис, Айрал, Хейвън също. Леролан, ако може да се вярва на бабата на Кал. Колкото и да искам да изчезна, се заставям да проговоря:

— Той има силна подкрепа в Рамбос и Уел. Силноръки, зелени пазители. Също и Арвън. Те ще могат да неутрализират всяка атака на новокръвни. — Не се впускам в по-нататъшни обяснения. Знам от личен опит на какво са способни Арвън. — Не познавам езерняците, ако не се броят кралските особи нимфи.

Полковникът се навежда напред и опира длани на масата:

— Аз ги познавам. Бият се упорито и са издръжливи. А предаността им към техния крал е непреклонна. Ако той окаже подкрепа на онзи проклетник... — Възпира се и хвърля кос поглед към Кал, който не реагира. — На Мейвън... те няма да се поколебаят да го последват. Техните нимфи са най-смъртоносни, разбира се, следвани от създателите на бури, замразителите и вятърните тъкачи. Каменокожите берсерки също са противна шайка.

Трепвам, докато назовава всяка една способност.

Дейвидсън се завърта на пета, за да застане с лице към седналия Тахир. Новокръвният изглежда незавършен без близнака си и се накланя странно, сякаш за да компенсират отсъствието му.

— Някакви нови сведения за времевия интервал? — пита рязко премиерът. — До края на седмицата не е достатъчно тясна времева рамка.

Тахир примижава и се съсредоточава другаде, далеч отвъд стаята. Натам, където може да е близнакът му. Подобно на много от операциите тук, местонахождението на Раш е класифицирана информация, но мога да предположа. Салида в някакъв момент беше внедрена в армията от новокръвни на Мейвън. Раш е идеалният заместник за нея и вероятно работи като Червен прислужник някъде в двора. Абсолютно блестяща идея. Използвайки връзката си с Тахир, той може да пренася информация по-бързо от което и да е радио или

съобщителна връзка, без никакво доказателство или възможност за прихващане.

— Все още потвърждавам — казва той бавно. — Слухове за... — Новокръвният застива неподвижно и устата му увисва, оформяйки изненадано „О“. — В рамките на деня. Атака откъм двете страни на границата.

Прехапвам устната си до кръв. Как можа това да се случи толкова бързо? Без предупреждение?

Кал споделя чувството ми.

— Мислех, че следите придвижванията на войските. Армиите не се струпат за една нощ. — От него се излъчва лек полъх на топлина и парва дясната ми страна.

— Знаем, че основната част от войската е в Езерните земи. Новата съпруга на Мейвън и съюзът с нея ни поставиха в доста затруднено положение — обяснява Фарли. — Не разполагаме и с наполовина достатъчно ресурси там сега, когато по-голямата част от Гвардията е тук. Не можем да наблюдаваме три отделни страни...

— Но сигурни ли сте, че става дума за Корвиум? Абсолютно сигурни ли сте? — пита троснато Кал.

Ейда кимва без колебание:

— Всички разузнавателни сведения сочат, че да.

— Мейвън обича капаните. — Омразно ми е да изричам името му. — Може да е маневра за заблуда, за да ни принуди да потеглим форсирано, да ни хване, докато минаваме. — Спомням си пронизителния звук, когато нашият джет беше разкъсан посред полета си, отклонявайки се с назъбени краища към звездите. — Или финт. Ние отиваме в Корвиум. Той удря Ниската земя. Изтръгва опората изпод краката ни.

— Което е причината да чакаме. — Дейвидсън решително стисва юмрук. — Нека първи предприемат ход, за да можем ние да нанесем контраудар. Ако удържат, ще разберем, че е било номер.

Полковникът поруменява, кожата му става червена като окото му:

— А ако е чисто и просто офанзива?

— Ще действаме бързо, веднага щом намеренията станат известни...

— А колко от моите войници ще загинат, докато вие действате бързо?

— Колкото и от моите — подхвърля Дейвидсън. — Не се дръжте, сякаш вашите хора са единствените, които ще пролеят кръвта си за това.

— Моите хора...?

— Достатъчно! — Фарли надвиква и двамата толкова високо, че събужда Клара. Бебето е по-кратко от всяко, което познавам, и само примигва сънливо, когато прекъсват дрямката ѝ. — Ако не можем да получим повече разузнавателни сведения, тогава чакането е единственият ни вариант. Допуснахме достатъчно грешки, като се втурнахме презглава.

Твърде много пъти, за да ги преброя.

— Това е жертва — признавам. Премиерът изглежда толкова сериозен, колкото и генералите му, всичките — сдържани и с каменни лица, когато чуват новината. Ако имаше друг път, той щеше да поеме по него. Но никой от нас не вижда такъв. Дори не и Кал, който не продумва. — Но жертваме сантиметри. Сантиметри, за да спечелим километри.

Полковникът избухва гневно и стоварва юмрук върху заседателната маса. Една стъклена кана, пълна с вода, се разклаща и Дейвидсън спокойно я задържа с бързи, ловки рефлексии.

— Калоре, ще имам нужда от теб за координирането.

С баба му. Със Сребърните. Хора, които зяпаха мен и веригите ми и не направиха нищо, докато не стана удобно за тях. Хора, които все още смятат, че близките ми трябва да са техни роби. Прехапвам език. Хора, които трябва да спечелим.

Кал свежда глава:

— Кралството на Пролома обеща подкрепа. Ще имаме войници от династиите Самос, Айрал, Ларис и Леролан.

— Кралството на Пролома — промърморвам под нос, почти съскайки. Еванджелин си получи короната в крайна сметка.

— А ти, Бароу?

Вдигам поглед и виждам, че Дейвидсън се взира в мен все още с онова празно изражение. Не мога да разгадая мислите му.

— Имам ли и теб?

Близките ми се мярват пред очите ми, но само за миг. Би трябвало да се срамувам, че собственият ми гняв, яростта, която поддържам пламтяща там някъде, под лъжичката и в ъгълчетата на

мозъка си, натежава повече от всички тях. Мама и татко ще ме убият, задето си тръгвам отново. Но съм готова да се присъединя към война, за да намеря някакво подобие на мир.

— Да.

ДВАЙСЕТ И СЕДЕМ МЕР

Не е капан и не е номер. Гиза ме разтърсва да се събудя по някое време след полунощ, кафявите ѝ очи са широко разтворени и разтревожени. На вечеря казах на семейството си какво ще стане. Както се очакваше, не преливаха от щастие заради решението ми. Мама включи в действие всички средства за манипулиране, за които се сети. Плака за Шейд, чиято загуба е все още прясна рана, и за пленяването ми. Каза ми колко съм себична да се откъсвам отново от тях.

По-късно укорите ѝ се превърнаха в извинения и шепоти колко съм смела. Твърде смела, упорита и ценна за нея, за да ме пусне да си тръгна.

Татко просто се затвори в себе си, той е с кокалчета на пръстите, побелели върху бастуна му. С него сме еднакви. Правим избори и ги следваме докрай дори и изборът да е погрешен.

Поне Брий и Трами разбраха. Не бяха повикани за тази мисия. Това е достатъчна утеха.

— Кал е долу — прошепва Гиза, положила енергичните си ръце на раменете ми. — Трябва да тръгваш.

Когато се надигам и сядам, вече облечена в униформата си, я придърпвам в една последна прегръдка.

— Прекаляваш с това — промърморва тя, опитвайки се да звучи закачливо въпреки задушаващите хлипове в гърлото ѝ. — Върни се този път.

Кимвам, но не обещавам.

Килорн ни посреща в коридора със замъглен поглед, по пижама. И той няма да идва. Корвиум е далеч отвъд неговата сфера на действие. Още една горчива утеха. Колкото и да бях свикнала да се оплаквам, че все го влача с мен, тревожейки се за рибаря, който умее само да прави възли и нищо друго, много ще ми липсва. Особено

защото нищо от това не е вярно. Той ме закриляше и ми помагаше повече, отколкото аз на него.

Отварям уста да изрека всичко това, но той ме заставя да млъкна с бърза целувка по бузата.

— Дори само се опитай да кажеш „довиждане“, и ще те хвърля надолу по стълбите.

— Хубаво — насилвам се да изрека. Въпреки това гърдите ми се стягат и с всяка стъпка надолу към първия етаж ми става все по-трудно да дишам.

Всички чакат, събрани заедно, с мрачни изражения като наказателен взвод. Очите на мама са зачервени и подпухнали, както и тези на Брий. Той ме прегръща пръв, повдигайки ме от пода. Гигантът изхлипва веднъж в сгъвката на врата ми. Трами е по-сдържан. Фарли също е в коридора. Държи здраво Клара, полюшва я напред-назад. Мама ще я вземе, разбира се.

Всичко се размазва, превръща се в неясно петно, колкото и да ми се иска да задържа всяко късче от този миг. Времето минава твърде бързо. Умът ми бушува и преди да осъзная какво става, вече съм излязла през вратата, слязла съм надолу по стъпалата и съм напъхана благополучно в един транспортър. Дали татко се ръкува с Кал, или си го въобразих? Още ли спя? Сънувам ли? Светлините на базата струят през тъмнината като падащи звезди. Фаровете прорязват сенките, осветявайки пътя към пистата. Вече чувам рева на двигатели и пронизителния звук на джетове, издигащи се към небесата.

Повечето са десантни джетове с вертикално излитане и кацане, предназначени за скоростно транспортиране на многочислени военни части. Приземяват се вертикално, без писти, и могат да бъдат насочени директно в Корвиум. Обзема ме ужасно усещане за нещо познато, докато се качваме на борда на нашия. Последния път, когато направих това, прекарах шест месеца в плен и се върнах като призрак.

Кал долавя безпокойството ми. Заема се да ме закопчае на седалката ми в джета с ловко движещи се пръсти, докато се вирам в металната решетка под краката си.

— Няма да се повтори — промърморва достатъчно ниско, че да мога да го чуя само аз. — Този път е различно.

Вземам лицето му в ръцете си и го карам да спре и да ме погледне:

— Тогава защо ми се струва същото?

Бронзови очи наблюдават моите. Търсят отговор. Не намира никакъв. Вместо това ме целува, сякаш това може да разреши каквото и да е. Допирът на устните му до моите е изгарящ. Продължава по-дълго, отколкото е редно, особено с толкова много хора наоколо, но никой не повдига въпроса.

Когато се отдръпва, бутва нещо в ръката ми.

— Не забравяй коя си — прошепва.

Не е нужно да поглеждам, за да знам, че това е обица, миниатюрно късче цветен камък, инкрустирано в метал. Нещо, което да каже „сбогом“, да каже „пази се“, да каже „помни ме“, ако ни разделят. Още една традиция от предишния ми живот. Стискам я здраво в юмука си, почти оставяйки острото пробождање да прониже кожата ми. Поглеждам едва когато той сяда срещу мен.

Червена. Разбира се. Червена като кръв, червена като огън. Червена като гнева, който изяжда и двамата ни живи.

Неспособна да я провра през ухото си точно сега, я прибирам, като внимавам да не повредя камъчето. Скоро ще се присъедини към другите.

Фарли се придвижва решително и заема мястото си близо до пилотите от Монтфорт. Камерън я следва плътно и се усмихва напрегнато, докато сяда. Най-сетне има официална зелена униформа, както и Фарли, макар че тази на Фарли е различна. Не зелена, а тъмночервена, с бяло „К“ на ръкава. Командване. Отново обръсна главата си, за да се подготви, смъквайки сантиметрите руса коса в полза на предишния си стил. Изглежда свирепа с разкривения белег на лицето и сините очи, които могат да пронижат всяка броня. Отива й. Разбирам защо Шейд я е обичал.

Тя има по-основателна причина да спре да се бие, отколкото който и да е от нас. Но продължава. Мъничко от нейната решителност се влива в мен. Щом тя може да направи това, значи аз също мога.

Дейвидсън се качва последен на нашия джет, закръгляйки броя ни на четирийсет души. Върви след отряд от гравитрони, чиито отличителни знаци представляват обърнати надолу линии. Самият той все още носи същата овехтяла униформа, а обикновеното пригладената му коса сега е разчорлена. Съмнявам се да е спал. Това ме кара да го харесам малко повече.

Докато минава, ни кимва, извървява с тежки крачки цялата дължина на джета, за да седне до Фарли. Почти моментално свеждат замислено глави.

Способността ми да усещам електричеството, се е подобрила след работата ми с електриконите. Мога да почувствам джета чак до кабелите му. Всяка искра, всяко пулсиране. Ела, Рейф и Тайтън идват, разбира се, но никой не смее да качи всички ни само на един военен джет. Ако се случи най-лошото, поне няма всички да загинем заедно.

Кал се размърдва неспокойно на седалката си. Нервна енергия. Правя обратното. Опитвам се да се почувствам вцепенена, да не обръщам внимание на жадната ярост, която моли да бъде пусната на свобода. Все още не съм виждала Мейвън от бягството си насам и си представям лицето му, каквото беше тогава. Как крещеше за мен през тълпата, опитвайки се да се обърне. Не искаше да ме пусне да си отида. А когато обвия ръце около гърлото му, няма да го пусна. Няма да се изплаша. Само една битка стои на пътя ми.

— Баба ми ще доведе със себе си колкото души успее — промърморва Кал. — Дейвидсън вече знае, но не мисля, че някой е уведомил теб.

— О.

— С нея са Леролан и другите разбунтували се династии. Също и Самос.

— Принцеса Еванджелин — промърморвам, все още смеейки се при мисълта. Кал се изкисква заедно с мен.

— Поне сега си има собствена корона и не е нужно да се прокрадва с хитрост до нечия друга — казва той.

— Досега двамата щяхте вече да сте се оженили. Ако... — Ако, означаващо толкова много неща.

Той кимва:

— Да сме женени от достатъчно дълго, за да полудеем напълно. От нея би излязла добра кралица, но не и за мен. — Хваща ръката ми, без да гледа. — И щеше да е ужасна съпруга.

Нямам достатъчно енергия да проследя нишката на този намек, но в гърдите ми избликва топлина.

Джетът се люшва, набирайки скорост. Роторите и двигателите забръмчават, удавят всички разговори. С ново люшване се озоваваме във въздуха, издигаме се в горещата лятна нощ. Затварям очи за миг и

си представям какво предстои. Познавам Корвиум от снимки и излъчвания в ефир. Черни гранитни стени, подсилени със злато и желязо. Спираловидно виеща се крепост, която някога е била последната спирка за всеки войник, отправил се навътре в Задушливите земи. В друг живот щях да мина през тези стени. А сега крепостта е под обсада за втори път през тази година. Войската на Мейвън е потеглила преди няколко часа, кацнала е на контролираната си писта в Рокаста, преди да се отправят по суша. Би трябвало да пристигнат при стените скоро. Преди нас.

Сантиметри в замяна на километри, каза Дейвидсън.

Надявам се да е прав.

Камерън мятта картите си в скута ми. Четири дами ме гледат с изпепеляващи погледи, всичките — предизвикателни.

— Четири дами, Бароу — подсмивва се тя. — Какво следва? Ще заложиш проклетите си ботуши?

Ухилвам се и прибирам картите в купчината си, зарязвайки безполезната „ръка“ от червени цифри и едно черно вале.

— Няма да ти станат — отговарям. — Моите крака не са с размерите на канута.

Камерън се изкисква високо и отмята глава назад, като рита, за да изпълне пръстите си. Наистина стъпалата ѝ са много дълги и слаби. Надявам се заради опазването на ресурсите, че напълно е престанала да расте.

— Още една партия — подтиква ме тя и протяга ръка за картите. — Залагам една седмица пране.

Срещу нас Кал спира с подготвителните си упражнения за стречинг, за да изсумти:

— Мислиш, че Мер се занимава с пране?

— А вие, Ваше височество? — изстрелвам в отговор ухилена.

Той просто се прави, че не ме чува.

Непринуденото подмятане на закачки е и успокоение, и начин за разсейване. Не се налага да се задълбочавам в мисли за предстоящата битка, ако Камерън ме обира до шушка с картоиграческите си умения. Научила се е във фабриките, разбира се. Аз дори почти не разбирам как да играя тази игра, но това ми помага да остана фокусирана в настоящия момент.

Под мен десантният джет се поклаща, раздрусан от въздушната турбуленция. След многобройни часове, прекарани в летене, това не ме смущава и продължавам да размесвам картите. Второто пропадане във въздушна яма е по-дълбоко, но не е повод за тревога. При третото картите излитат от ръцете ми и се разперват като ветрило във въздуха. Тръшвам се обратно в седалката си и търся опипом предпазния колан. Камерън прави същото, докато Кат се закопчава отново и очите му се стрелкат към пилотската кабина. Проследявам погледа му и виждам как двамата пилоти ожесточено се мъчат да задържат джета в хоризонтално положение.

По-обезпокоителна е гледката. Вече би трябвало да е изгрев-слънце, но небето пред нас е черно.

— Бури — прошепва Кал, имайки предвид както времето, така и Сребърните. — Трябва да се издигнем.

Думите едва излизат от устните му и вече чувствам как джетът се накланя под мен, насочвайки се нагоре към по-големи височини. Дълбоко в облаците проблясва мълния. Истинска мълния, родена от кълбестите буреносни облаци, а не от способността на някой новокръвен. Чувствам я как тупти като далечно сърце.

Стисвам по-здраво ремъците, кръстосващи се на гърдите ми.

— Не можем да се приземим в това.

— Изобщо не можем да се приземим — изръмжава Кал.

— Може би мога да направя нещо, да спра мълниите...

— Там долу едва ли има само мълнии! — Дори над рева на издигания се самолет гласът му боботи. Доста глави се обръщат в неговата посока. Сред тях — и тази на Дейвидсън. — Вятърните тъкачи и създателите на бури ще ни отвеят, ще ни отклонят от курса в секундата, щом се спуснем през облаците. Ще ни накарат да се разбием.

Очите на Кал шарят нагоре-надолу из джета, оглежда ни преценяващо. Зъбчатите колелца в главата му се въртят, работят на пълни обороти. Страхът ми отстъпва място на вяра.

— Какъв ти е планът?

Джетът се друсва отново и всички подскачаме в седалките си. Това не смущава Кал.

— Имам нужда от гравитрони и имам нужда от теб — казва той и посочва към Камерън.

Погледът ѝ става твърд като стомана. Тя кимва:

— Мисля, че знам какво целиш с това.

— Изпратете съобщение по радиото до другите джетове. Ще ни трябва телепортатор тук и трябва да знам къде са останалите гравитрони. Трябва да се разпределят.

Дейвидсън свежда брадичка в рязко кимване:

— Чухте го.

Стомахът ми се свива при този намек, когато в джета избухва трескаво оживление. Войници проверяват отново оръжията си и нахлузват предпазно облекло: лицата им са изпълнени с решителност. Най-решителният от всички е Кал.

Той се измъква с усилие от седалката си, вкопчвайки се в страничните облегалки, за да запази равновесие.

— Прекарайте ни директно над Корвиум. Къде е телепортаторът?

Арецо се появява в миг и се смъква на едно коляно, за да възпре инерцията си.

— Това не ми доставя удоволствие — изсъсква тя.

— За нещастие, ти и другите телепортатори ще го правите доста често — отвръща Кал. — Можете ли да се справите със скачане между джетовете?

— Разбира се — казва тя, сякаш това е най-очевидното нещо на света.

— Добре. Щом се озовем долу, заведи Камерън до следващия джет в редицата.

Долу.

— Кал — почти прошепвам. Мога да направя много неща, но това?

Арецо пука кокалчетата на пръстите си, говорейки над мен:

— Потвърдено.

— Гравитрони, използвайте кабелите си. По шест на тяло. Дръжте курс надясно.

Въпросните новокръвни скачат на крака, издърпват навити кабели от специални процепи в предпазните си жилетки. Всеки има многобройни щипки, позволяващи им да пренасят множество хора благодарение на способността си да манипулират гравитацията. В

Резката вербувах мъж на име Гарет. Той използваше способността си да прелита или да се телепортира на големи разстояния.

Но не и за скачане от джетове.

Внезапно ми прилява силно, а по челото ми избива пот.

— Кал? — казвам отново, повишила тон.

Той не ми обръща внимание:

— Кам, твоята задача е да предпазиш джета. Разпространи толкова заглушаване, колкото можеш — представи си сфера: това ще ти помогне да ни удържиш в хоризонтално положение в бурята.

— Кал? — изпищявам. Аз ли съм единствената, която мисли, че това е самоубийство? Аз ли съм единственият човек тук, който е с ума си? Дори Фарли изглежда объркана, с устни, стиснати в мрачна линия, докато се привързва с въжето към един от шестимата гравитрони. Усеца очите ми и вдига поглед. Лицето ѝ потрепва за миг, отразявайки една частичка от ужаса, който изпитвам. После ми намига. За Шейд, изрича само с устни.

Кал ме избутва нагоре: или пренебрегва страха ми, или не го забелязва. Лично ме прикрепва с ремъци към най-високата от гравитроните — върлинеста жена. Пристяга се с въжетата до мен, тежко преметнал една ръка през раменете ми, докато останалата част от тялото ми е притисна към новокръвната. Навсякъде из джета другите правят същото, заставайки от двете страни на спасителните гравитрони.

— Пилот, каква е позицията ни? — изкрещява Кал над главата ми.

— Пет секунди до центъра — дочува се рязко в отговор.

— Планът на всички ли е предаден?

— Потвърждавам, сър! Център, сър!

Кал стисва зъби:

— Арецо?

Тя отдава чест:

— Готова, сър.

Има много голяма вероятност да оповръщам от глава до пети горкия гравитрон наред тази пчелна пита от хора.

— Спокойно — прошепва Кал в ухото ми. — Само се дръж: ще се справиш. Затвори очи.

Определено искам да го направя. Сега се размърдвам неспокойно, потропвам с крака, потръпвам. Цялата съм нерви, цялата съм движение.

— Това не е безумно — прошепва Кал. — Хората го правят. Войниците се обучават да правят такива неща.

Вкопчвам се по-здраво в него, достатъчно, за да му причиня болка.

— Ти правил ли си го?

Той само преглъща с усилие.

— Кам, можеш да започваш. Пилот, започни снижаване.

Вълната от тишина се стоварва върху мен като пневматичен чук. Не е достатъчна, за да ми причини болка, но споменът за болката кара коленете ми да се подкосят. Стисвам зъби, за да се сдържа да не запиця, и стисвам очи толкова здраво, че виждам звезди. Естествената топлина на Кал действа като котва, но нестабилна. Обвивам по-здраво ръце около гърба му, сякаш мога да се заровя в него. Той ми шепне, но не го чувам. Не и при чувството за бавно настъпваща, задушаваща тъмнина и още по-ужасна смърт. Сърцето ми започва да бие три пъти по-силно, блъска в гърдите ми, докато си помислям, че може да експлодира и да изскочи от мен. Не мога да повярвам, но сега почти ми се иска да изскоча от самолета. Каквото и да е, само да се махна от тишината на Камерън. Каквото и да е, за да спра да си спомням.

Почти не чувствам как самолетът се спуска или се люлее от бурята. Камерън издишва, изпуска бавни облачета дъх, опитва се да поддържа дишането си равномерно. Ако останалите в самолета чувстват болката от способността й, не го показват. Спускаме се в тишина. Или може би тялото ми просто отказва да чува повече.

Когато се затъртяме назад, стълпявайки се на платформата за спускане, осъзнавам, че става точно това. Джетът бучи, блъскан от ветровете, които Камерън не може да отклони. Тя крещи нещо, което не мога да различа над блъскането на кръвта в ушите ми.

После светът се разтваря под мен. И падаме.

Когато Династия Самос изтръгна предишния ми джет от небето, те поне имаха приличието да ни оставят в клетка от метал. Сега нямаме нищо, освен вятъра, мразовития дъжд и вихрещата се тъмнина, която ни дърпа на всички посоки. Инерцията ни трябва да е достатъчна да ни държи на прицел, както и фактът, че никой нормален

човек не би очаквал да скачаме от самолети на няколко хиляди фута височина наред буря. Вятърът е пронизителен като писък на жена и сграбчва всеки сантиметър от мен. Поне натискът от тишината на Камерън е изчезнал. Разклонените мълнии в облаците ме зоват, сякаш се сбогват, преди да бъде превърната в кратер.

Всички крещат при падането надолу. Дори Кал.

Още крещя, когато започваме да забавяме скорост на петдесетина фута над назъбените върхове на Корвиум, устремявайки се навътре в шестоъгълник от постройки и вътрешни стени. И съм прегракнала, когато се друсваме леко по гладката настилка, хлъзгава от поне пет сантиметра дъждовна вода.

Нашият новокръвен припряно разкопчава всички ни и аз падам назад, без да ме е грижа за ужасно студената локва, в която лежа. Кал скача на крака.

Лежа там в продължение на секунда, без да мисля за нищо. Просто се вирам нагоре към небето, през което профучах — и някак оцелях. После Кал ме сграбчва за ръката и ме повдига, буквално издърпвайки ме обратно в реалността.

— Останалите ще се приземяват тук, така че трябва да се размърдаме. — Той ме избутва пред себе си и аз се препъвам леко през плискащата вода. — Гравитрони, Арецо ще слезе със следващата група, за да ви телепортира обратно. Бъдете нащрек.

— Да, сър — казват те в един глас и се подготвят за още един рунд. Почти ми прилява при мисълта.

На Фарли наистина ѝ прилява. Повръща шумно в една уличка, изхвърля каквато там е била набързо погълнатата ѝ закуска. Забравих, че мрази да лети, да не говорим пък за телепортиране. Десантът беше по-лош и от двете.

Успявам да се добера до нея и я обгръщам с ръка, за да ѝ помогна да остане изправена.

— Добре ли си?

— Чудесно — отвръща тя. — Просто полагам върху стената свеж слой боя.

Хвърлям поглед към небето, което още запраща по нас шибаци струи студен дъжд. Странно студен за това време на годината дори на север.

— Да се размърдаме. Още не са по стените, но скоро ще бъдат.

От Кал се издига лека пара и той дръпва догоре ципа на жилетката си, за да не влиза водата.

— Замразители — обажда се той. — Имам предчувствие, че ще бъдем блокирани от сняг.

— Да отидем ли при портите?

— Не. Защитени са с Безмълвен камък. Сребърните не могат да си пробият път със силите си. Ще трябва да се прехвърлят. — Прави знак на нас и на останалите от десантния ни джет да го последваме. — Трябва да бъдем на валовете, готови да отблъснем каквото там запратят срещу нас. Бурята е само авангардът. Искат да ни блокират вътре, да намалят видимостта ни. Да ни държат в неведение, докато се стоварят върху нас.

Трудно е да се придържам към темпото му особено през дъжда, но въпреки това полагам усилия да го настигна. Водата се просмуква през ботушите ми и не след дълго пръстите на краката ми стават безчувствени. Кал се вира напред, сякаш единствено неговите очи могат да видят как целият свят гори. Мисля, че иска да е така. Това би улеснило положението.

Отново е принуден да се бие и вероятно да убива хората, които е бил отгледан да закриля. Хващам ръката му, защото няма думи, които мога да кажа точно сега. Той стисва пръстите ми, но ги пуска също толкова бързо.

— Войските на баба ти не могат да влязат по същия път. — Докато говоря, още гравитрони и войници се спускат от небето. Всичките — пищящи, всичките — невредими, когато стъпват на земята. Завиваме зад един ъгъл, придвижваме се от един обръч от стени към следващия, оставяйки ги зад себе си. — Как ще обединим силите си?

— Те идват от Пролома. Това е югозапад. В идеалния случай ще създадем работа на силите на Мейвън за достатъчно дълго време, че те да минат в тила. Ще ги притиснем между нас.

Преглъщам мъчително. Толкова голяма част от плана зависи от работата на Сребърните. Достатъчно благоразумна съм да не се доверявам на такива неща. Династия Самос би могла просто да не пристигне и да остави всички ни да бъдем пленени или убити. Тогава ще бъдат свободни да отправят пряко предизвикателство срещу Мейвън. Кал не е глупав. Знае всичко това. Но знае и, че Корвиум и

гарнизонът му са твърде ценни, за да бъдат изгубени. Това е нашият флаг, нашият бунт, нашето обещание. Изправяме се срещу мощта на Мейвън Калоре и неговия покварен трон.

Новокръвните се изкачват по валовете заедно с Червени войници с оръжия и муниции. Не стрелят, само се взират нататък в далечината. Един от тях, висок върлинест мъж с униформа като на Фарли и буква К на рамото, пристъпва напред. Първо се ръкува с нея и кимва с глава.

— Генерал Фарли — казва той.

Тя свежда брадичка:

— Генерал Таунсенд. — После кимва на друг висш офицер в зелено, вероятно е командирът на новокръвните от Монтфорт. Ниската, набита жена с бронзова кожа и дълга, бяла плитка, увита около главата, отвърща на жеста.

— Генерал Акади.

— Какво гледаме? — пита Фарли двамата.

Приближава се още един войник в червена вместо зелена униформа. Косата ѝ е различна, боядисана в алено, но я разпознавам.

— Приятно ми е да те видя, Лори — казва Фарли, олицетворение на деловитостта. Аз също бих поздравила новокръвната, ако имахме нужното време. Изпитвам тихо щастие да видя още една от вербуваните в Резката не просто жива, а в чудесно състояние. Подобно на косата на Фарли нейната червена коса също е късо подстригана. Лори е отдадена на каузата.

Тя кимва на всички ни, а после изпъва ръка над поръбените с метал валове. Нейната способност са крайно изострените сетива, които ѝ позволяват да вижда много по-надалече, отколкото можем ние.

— Войската им е на запад, с гръб към Задушливите земи. Разположили са създатели на бури и замразители точно във вътрешността на първия обръч от облачна покривка, извън полезрението ви.

Кал се привежда напред, примижава към гъстите черни облаци и плющиящия дъжд. Заради тях му е невъзможно да вижда на повече от четвърт миля от стените.

— Имате ли снайперисти?

— Опитвахме се — въздъхва генерал Таунсенд.

Акади се съгласява:

— Прахосване на муниции. Вятърът просто изяжда куршума.

— В такъв случай също и вятърни тъкачи. — Челюстта на Кал се стяга. — Те имат достатъчно добър прицел за това.

Ясно е какво иска да каже. Вятърните тъкачи на Норта, Династия Ларис, се разбунтуваха срещу Мейвън. Значи този отряд е от езерняци. Някой друг би могъл и да не забележи потрепването на усмивка или отпускането на напрежението в раменете на Кал, но на мен не ми убягва. И знам защо. Обучен е да се бие срещу езерняците. Този враг няма да го сломи.

— Трябва ни Ела. Тя е най-добра в буреносните мълнии. — Посочвам към заплашително издигащите се кули, от които има изглед към тази част от стената. — Ако я качим нависоко, тя може да обърне бурята срещу тях. Не да я контролира, а да я използва, за да подхрани силите си.

— Добре, действайте — казва Кал с рязък тон. Виждам съм го в схватка, в битка, но никога нещо подобно. Той се превръща в съвсем друг човек. Изключително, нечовешки съсредоточен, с точността на лазерен лъч, без дори помен от благородния, раздвоен принц. Топлината, която му е останала, е истински огнен ад, предназначен да разрушава. Предназначен да победи. — Когато гравитроните приключат спусканията, разположете ги тук, на равни разстояния. Езерняците ще щурмуват стените. Нека да затрудним придвижването им. Генерал Акади, с кого друг разполагате?

— Добра смесица от дефанзивна и офанзивна тактика — отвърща тя. — Достатъчно бомбардировачи, за да превърнат пътя към Задушливите земи в минно поле. — Гордо ухилена, посочва новокръвните наблизко, които имат на раменете си нещо подобно на слънца с лъчи. Бомбъри. По-добри от заличителите: способни да взривят нещо или някого само с поглед вместо с докосване.

— Звучи ми като добър план — казва Кал. — Дръжте новокръвните си в готовност. Нападнете, когато прецените.

Ако има нещо против някого, при това Сребърен, да му диктува какво да прави, Таунсенд не го показва. Подобно на останалите от нас той чувства пулсирането на смъртта във въздуха. Сега няма място за политика.

— А моите войници? Имам хиляда Червени на стените.

— Дръжте ги там. Куршумите вършат също толкова добра работа, колкото и способностите, понякога и по-добра. Но пестете

мунициите. Целете се само в онези, които се промъкнат през първата вълна от защити. Те искат да се изтощим, а ние няма да направим това. — Той хвърля поглед към мен. — Нали?

Ухилвам се, примигвайки, за да прогоня дъжда.

— Не, сър.

Отначало се питам дали езерняците се придвижват много бавно, или са много глупави. Отнема почти час, но с общите усилия на Камерън, гравитроните и телепортаторите успяваме да вкараме в Корвиум всички от трийсетината десантни джета. Около хиляда войници, всичките обучени и смъртоносни. Кал казва, че предимството ни е в несигурността. Сребърните още не знаят как да се бият с хора като мен. Не знаят на какво сме способни в действителност. Мисля, че именно затова Кал най-вече оставя Акади да преценява сама. Не познава войските й достатъчно добре, за да ги командва подобаващо. Червените обаче познава. Това оставя в устата ми горчив вкус, който се опитвам да преглътна. В този отрязък от време се мъча да не се питам колко Червени е пожелвал за една безсмислена война човекът, когото обичам.

Бурята не се променя нито за миг. Вечно бушуваща, стоварваща дъжд върху нас. Ако се опитват да ни залееят с потоп, ще отнеме дълго време. По-голямата част от водата се отцежда, но някои от по-ниските улици и малки улички са залети от дълбока над петнайсет сантиметра мътна вода. Това смуцава Кал. Постоянно бърше лице или отмята коса назад: от кожата му леко се вдига пара в студа.

Фарли няма срам. Отдавна е вдигнала куртката над главата си и прилича на някакъв червеникавокафяв призрак. Мисля, че не помръдва двайсет минути, облегнала глава на сгънатите си ръце, докато се взира към гледката. Подобно на останалите от нас чака удар, който може да дойде всяка секунда. Това ме кара да настръхна, а постоянно бушуващият адреналин ме изцежда почти така ужасно, както го прави Безмълвният камък.

Подскачам, когато Фарли проговаря:

— Лори, мислиш ли си това, което си мисля аз?

При друг покрит вход Лори също е покрила глава с куртката си. Не се обръща, неспособна да изтръгне сетивата си от ставащото.

— Наистина се надявам, че не.

— Какво? — питам, местейки поглед между тях. При движението надолу по яката на ризата ми лисва нова струя дъжд и аз потрепервам. Кал вижда ставащото и се премества по-близо до гърба ми, така че част от топлината му да стигне до мен.

Фарли се обръща бавно, опитва се да не се намокри до кости:

— Бурята се движи. Приближава се. С по няколко фута всеки миг и става все по-бързо.

— Да му се не види — прошепва Кал зад мен. После се впуска в действие, отнасяйки топлината със себе си. — Гравитрони, бъдете готови! Когато кажа, затегнете хватката си върху онова поле. — Затегнете. Никога не съм виждала гравитрон да използва способността си, за да усили гравитацията, а само да я намалява. — Свалете онова, което се задава.

Докато гледам, бурята набира скорост достатъчно, за да се забележи с един поглед. Продължава да се вихри, но приближава все повече и повече с всяко завъртане, с облаци, струпващи се над открития терен. Дълбоко вътре се появява мълния в блед, празен цвят. Присвивам очи и за миг тя блясва в пурпурно, разклонявайки се силно и яростно. Но все още нямам в какво да се прицеля. Мълнията, колкото и да е мощна, е безполезна, без да има в какво да се прицели.

— Войската марширува зад бурята и скъсява разстоянието — обажда се Лори, потвърждавайки най-лошите ни страхове. — Идват.

ДВАЙСЕТ И ОСЕМ МЕР

Вятърът вие. Блъска стените и валовете, отвява немалко хора от позицията им. Дъждът замръзва по каменните зидове и прави опората ни несигурна. Първият пострадал става жертва на падане. Червен войник, един от онези на Таунсенд. Вятърът подхваща куртката му и го праща назад по хлъзгавия пасаж. Той крещи, докато пада през ръба, политайки на девет метра надолу — преди да се понесе плавно към небето, подхванат от концентрацията на един гравитрон. Приземява се тежко върху стената, блъсва се в нея с отвратителен пукот. Гравитронът не е имал достатъчно контрол. Но войникът е жив. Пострадал, но жив.

— Подгответе се! — отеква надолу по редиците от войници: заповедта преминава между зелените и червените униформи. Когато вятърът отново започва да бушува, се закопчаваме. Сгушвам се до леденостудения метал на един вал, защитена от най-силните пориви. Ударът, нанасян от вятърни тъкачи, е непредсказуем, не прилича на нормалното атмосферно време. Той се разделя и лъкатуши, присвива се като ноктести пръсти. Бурята постоянно се затяга около нас.

Камерън се вмъква до мен. Хвърлям поглед към нея, изненадана. От нея се очаква да е при лечителите, да оформи последна отбранителна стена срещу евентуална обсада. Ако някой може да ги защити от Сребърните, да им даде нужното време и пространство, за да лекуват нашите войници, това е тя. Дъждът я кара да трепери, зъбите ѝ тракат. Изглежда по-дребна, по-млада в студа и сгъстяващата се тъмнина. Питам се дали има и шестнайсет години.

— Добре ли си, Мълниеносно момиче? — пита тя с известно усилие. По лицето ѝ капе вода.

— Добре съм — промърморвам в отговор. — Какво правиш тук горе?

— Искях да видя — казва тя: *лъже*. Малкото момиче е тук, защото смята, че трябва да бъде. Изоставям ли ви? — попита преди.

Виждам въпроса в очите ѝ сега. И отговорът ми е същият. Ако не иска да бъде убиец, не бива да е принудена да бъде.

Поклащам глава:

— Защити лечителите, Камерън. Върни се при тях. Те са беззащитни, а ако загинат...

Тя прехапва устна:

— Тогава всички загиваме.

Взираме се една в друга, опитваме се да бъдем силни, опитваме се да намерим сила една в друга. Подобно на мен тя е мокра до кости. Тъмните ѝ мигли са се слепнали и всеки път, щом мигне, изглежда, сякаш плаче. Дъждовните капки се приземяват тежко и карат и двете ни да замижим, когато удрят по лицата ни. Докато спират. Докато капките дъжд започват да се търкалят в обратната посока и да набъбват. Очите ѝ се разширяват също като моите, наблюдават с ужас.

— Нападение на нимфи! — изкрещявам предупредително.

Над нас дъждът блещука, танцува във въздуха и се превръща във все по-едри и по-едри капки. А локвите, няколко сантиметра вода по улиците и алеите се превръщат в реки.

— Подгответе се! — отеква отново. Този път ударът е леденостудена вода вместо вятър, пенеща се в бяло, когато се разбива като морска вълна: издига се и залива стените и постройките на Корвиум. Една от пръските ме удря силно, блъсва главата ми във вала и ми се завива свят. Няколко тела падат през стената, въртейки се в бурята. Силуетите им изчезват бързо, както и писъците им. Гравитроните спасяват няколко, но не всички.

Камерън се измъква, пълзи, за да стигне обратно до стълбите. Използва способността си, за да оформи безопасен пашкул, докато спринтира обратно към поста си доста навътре зад втората стена.

Кал спира с буксуване до мен и едва не изгубва опора. В замаяното си състояние го сграбчвам, придърпвам го плътно до себе си. Знам, че ако прескочи през стената, просто ще тръгна след него. Гледа, обзет от ужас, как водата връхлита редиците ни като вълните на бушуващо море. Тя го прави безполезен. Пламъкът няма място тук. Неговият огън не може да гори. А същото важи и за моята мълния. Една искра и ще поразя с електрически шок кой знае колко от собствените ни войски. Не мога да рискувам.

Акади и Дейвидсън нямат такива задръжки. Докато премиерът изстрелва сияещ син щит в края на стената, за да не може никой друг да падне през ръба, Акади се обръща с рев към новокръвните си войски, лаейки заповеди, които не мога да чуя над разбиващите се вълни.

Водата се разбива с разтърсващо движение. Внезапно е във война със самата себе си. Ние също имаме нимфи.

Но не и създатели на бури. Никакви новокръвни, които могат да овладеят урагана около нас. Тъмнината му се приближава, толкова пълна, че сякаш е полунощ. Ще се бием на сляпо. А битката дори още не е започнала. Все още не съм видяла нито един от войниците на Мейвън или езерняшката армия. Нито едно червено или синьо знаме. Но те идват. Със сигурност идват.

Стисвам зъби:

— Ставай.

Принцът е натезжал, бавен заради страха си. Допирам ръка до врата му и го поразявам със съвсем лек шок. От леките, които Тайтън ми показва. Той се изстрелва на крака, оживен и нащрек.

— Правилно, благодаря — промърморва. С един поглед преценява положението. — Температурата пада.

— Гений — изсъсквам в отговор. Имам чувството, че всяка част от тялото ми е замръзнала.

Над нас водата бушува, разделя се и променя формата си. Иска да се разбие, иска да се разпръсне. Част от нея се отделя и скача над щита на Дейвидсън, устремява се в бурята като някаква странна птица. След миг останалото се разбива и наново измокря до кости всички ни. Въпреки това се надига ликуване. Новокръвните нимфи, макар и малочислени и заварени неподготвени, току-що спечелиха първата си атака.

Кал не се включва в ликуването. Вместо това свива китките си и запалва в ръцете си слаб пламък. Те пращят в пороя, мъчейки се да пламнат. Докато изведнъж дъждът се превръща в студен, въртящ се във вихрушка сняг. В пълната тъмнина примигва в червено, блестейки в слабите светлини на Корвиум и пламъка на Кал.

Чувствам как косата започна да замръзва на главата ми и тръсвам конската си опашка. Късчета лед се разпитат във всички посоки.

От бурята се надига рев, различен от звука на вятъра. С много гласове. Дузина, сто, хиляда. Замъгляващата видимостта вихрушка напират. Очите на Кал се затварят за кратко с пърхане на мигли и той въздъхва на глас.

— Подгответе се за атака — изрича дрезгаво.

Първият леден мост изниква от вала на две стъпки от мен и аз отскачам назад, изписквайки. Друг разцепва камъка на двайсет стъпки от мен и пронизва войниците с назъбените си ръбове. Арецо и другите телепортатори се задействат, събират ранените, за да ги телепортират обратно при нашите лечители. Почти моментално войниците от Езерните земи със сенки като чудовища скачат на мостовете — тичат по леда, докато расте. Готови да нападнат.

Виждам съм битки между Сребърни преди. Представяват истински хаос.

Това е по-лошо.

Кал се хвърля напред, огньовете му се изстрелват, високи и горещи. Ледът е дебел, не толкова лесен за разтопяване и той сече парчета от най-близкия мост като дървар с верижен трион. Това го прави уязвим. Нападам първия езерняк, за да се доближа до него, и когато искрите ми улучват бронирания мъж, той пропада с въртене в тъмнината. Бързо е последван от друг, докато по кожата ми пропълзят пурпурнобели разклонени съскащи мълнии. Пушечната стрелба удавя всякакви заповеди, които някой евентуално е изкрещял. Фокусирам се върху себе си, върху Кал. Върху оцеляването ни. Фарли стои наблизко, държи пистолета плътно до себе си. Подобно на Кал тя ме кара да й пазя гърба, защитавайки сляпото й петно. Не трепва, докато стреля, и обсипва с куршуми най-близкия мост. Съсредоточава се върху леда, а не върху воините, които се втурват от снежната вихрушка. Ледът пука и се разцепва под берсерките, рухва в мрак.

Разнася се тътен на гръмотевица, той е все по-близо с всяка секунда. Мълнии от синьо-бяло електричество експлодират из облаците и падат с трясък около Корвиум. От кулите прицелът на Ела е смъртоносен и удря точно пред стените. Един мост от лед пада жертва на яростта й, пропуквайки се на две, но израства отново, възстановява формата си във въздуха по волята на криещ се някъде замразител. Бомбърите правят същото, заличават гладки като стъкло ледени блокове с взривове на експлозивна мощ. Те просто се промъкват назад,

притичват през друг вал. Зелена мълния изтрещява някъде от лявата ми страна, когато Рейф извива камшиците си в бясно препускаща орда езерняци. Ударът му се среща с щит от вода, който поглъща електричеството, докато те настъпват. Водата обаче не спира куршумите. Фарли ги обсипва с пистолетна стрелба и поваля няколко Сребърни на място. Телата им се изплъзват в мрака.

Насочвам вниманието си към най-близкия мост с войници. Вместо върху леда се фокусирам върху фигурите, които се втурват от тъмнината. Синята им броня е плътна, люспеста, а с шлемовете си имат нечовешки вид. Това ги прави по-лесни за убиване. Подтикват се взаимно да вървят напред, напират към стените. Трепереща редица от безлики чудовища. Пурпурна мълния избухва от изкривените ми като хищни нокти пръсти и прелита, пронизва сърцата им, отскача от една броня към друга. Металът прегрява, сменя цвета си от синьо в червено, а мнозина падат от моста в агонията си. Заменят ги още изскачащи от бурята. Това е смъртоносен терен, торнадо на смъртта. Сълзите замръзват по бузите ми, когато загубвам броя на скелетите, които разкъсвам.

После градската стена се пропуква под краката ми, едната стена се плъзва и се отделя от другата. Разтърсващ удар преминава през костите ми. После още един. Пукнатината се разширява. Бързо избирам един край и отскачам към Кал, преди пукнатината да ме погълне цяла. През процепа се подават корени, извиващи се като червеи, дебели колкото ръката ми и нарастващи все повече. Разделят камъка като масивни пръсти и оставят тънки като паяжина пукнатини покрай краката ми, приличат на каменни мълнии. Стената поддава под напора.

Зелени пазители.

— Стената ще се разцепи — прошепва Кал. — Ще я пропукат и ще минат зад нас.

Стисвам юмрук.

— Освен ако? — Той просто се вира безизразно, объркан. — Трябва да има нещо, което можем да направим?

— Това е дело на бурята. Ако можем да се освободим от бурята, да получим видимост, можем да използваме обхвата си... — Докато говори, той подпалва корените, които сега пропълзяват по-близо. Пламъкът се втурва по дължината на растението и го овъглява. То

просто израства отново. — Трябват ни вятърни тъкачи. Да отвеят облаците.

— Династия Ларис. Значи удържаме, докато пристигнат?

— Удържаме и се надяваме да са достатъчно.

— Добре. Колкото до това... — Кимвам към пролуката, която става все по-широка с всяка секунда. Скоро през нея ще нахлуе Сребърна армия. — Да им устроим експлозивно посрещане.

Кал кимва разбиращо.

— Бомбъри! — изревава той над виещия вятър и снега. — Слезте там и бъдете готови! — Посочва към улицата, която се спуска точно зад външната стена. Първото място, където ще ни настигнат езерняците.

Около дузина бомбъри го чуват и се подчиняват, отделят се от постовете си, за да слязат на улицата. Краката ми се задвижват сякаш по собствена мисъл с намерението да ги последват. Кал ме улавя за китката и едва не се подхлъзвам.

— Не съм казал ти да ходиш — изръмжава. — Не мърдай оттук.

Бързо отлепям пръстите му. Хватката е твърде стегната, тежка като окови. Дори в разгара на битката имам чувството, че съм запратена назад през времето към дворец, където бях затворничка.

— Кал, ще помогна на бомбърите да удържат. Мога да направя това. — Бронзовите му очи потрепват в тъмнината като червените пламъци на две ярки свещи. — Ако направят пробив в стената, ще бъдеш обкръжен. И тогава бурята ще е най-малката ни тревога.

Решението му е бързо — и глупаво.

— Добре. Ще дойда.

— Имат нужда от теб тук горе. — Допирам длан до гърдите му и го отблъзвам от себе си. — Фарли, Таунсенд, Акади — войниците имат нужда от генерали наблизко. Имат нужда от теб наблизко.

Ако не е битката, Кал би възразил. Само докосва леко ръката ми. Няма време за нищо. Особено когато съм права.

— Ще се справя — казвам му, докато отскачам, хлъзгайки се по замръзналите камъни. Бурята изяжда отговора му. Отделям няколко секунди да се тревожа за него, да се запитам дали е възможно да не се видим никога повече. Следващият миг заличава мисълта. Нямам време за нея. Трябва да остана съсредоточена. Трябва да остана жива.

Повдигам крака и се плъзгам надолу по стълбите: замръзналите перила се изплъзват през свитите пръсти на ръцете ми. На улицата, където вятъра го няма, въздухът е много по-топъл и локвите са изчезнали. Или са замръзнали, или водата е използвана горе за нападението над защитниците на стената на Корвиум.

Бомбърите застават с лице към пролуката в стената, разпростираща се все повече с всяка секунда. Горе на валовите тя се разширява до няколко фута, но тук е само няколко сантиметра и нараства. През камъка и под краката ми преминава ново разтърсване като експлозия или земетресение някъде навътре. Преглъщам с усилие и си представям силноръка от другата страна на стената с юмруци, сипещи удар след удар върху основите ни.

— Изчакайте с удара — казвам на бомбърите. Те очакват заповеди от мен, въпреки че не съм офицер. — Никакви експлозии, докато не стане ясно, че правят пробив. Не е нужно да им помагаме.

— Аз ще възпирам пробива с щита си, докато е възможно — казва един глас зад мен.

Рязко се обръщам и виждам Дейвидсън с лице, изцапано със сива кръв, която постепенно става черна. Изглежда блед под кръвта, зашеметен от нея.

— Господин премиер — промърморвам, свеждайки глава. Той отвърща след един дълъг миг. Замаян от битката. На бойното поле е толкова различно от стаята за военни съвети.

Вместо това насочвам електричеството си към нашите нападатели. Използвам корените като ориентир и изпращам мълния по цялата тъкан на растението, оставям я да се къдри и описва спирали по пътя на корена. Не виждам зеления пазител в далечния край, но го чувствам. Макар и притъпени от дебелия корен, искрите ми преминават през тялото му. През пукнатините в камъка отеква далечен писък, който някак успява да се чуе над хаоса над и около нас.

Зеленият пазител не е единственият Сребърен, способен да повали камък. Друг заема мястото му: силнорък, ако се съди от това как се разтърсва и напуква камъкът. Удар след удар карат ситни камъчета и прах да летят през разширяващата се пролука.

Дейвидсън стои от лявата ми страна, леко зяпнал. Вцепенен.

— Първа битка? — промърморвам, когато друг гръмък удар улучва целта си.

— Нищо подобно — казва той за моя изненада. — И аз бях войник някога. Казаха ми, че съм в някакъв ваш списък?

Дейн Дейвидсън. Името пърха в ума ми като пеперуда, която удря буйно с криле по пръчките на клетка от кости. Възкръсва в паметта ми, сякаш излизайки от калта бавно, с огромно усилие:

— Списъкът на Джулиан.

Той кимва:

— Умен човек е този Джакос. Свързва точки, които никой друг дори не вижда. Да, бях един от Червените в Норта, които трябваше да бъдат екзекутирани от техния легион. За престъпления на кръвта, а не на тялото. Когато избягах, офицерите така или иначе ме отбелязаха като мъртъв. За да не им се налага да дават обяснения за още един изчезнал престъпник. — Той облизва напуканите си от студа устни. — Избягах в Монтфорт, събирайки по пътя други като мен.

Нов пукот. Пролуката пред нас се разширява, докато чувствителността в пръстите на краката ми се връща. Размърдвам ги в ботушите си, подготвям се да се бия.

— Звучи познато.

Гласът на Дейвидсън набира сила и инерция, докато говори. Докато си спомня за какво се бием:

— Монтфорт беше в руини. Хиляда Сребърни, претендиращи за собствени корони, всяка планина — обявяваща себе си за отделно кралство, страната — обхваната от такова разцепление, че е неузнаваема. Само Червените останаха обединени. А Пламтящите бяха в сенките, в очакване да бъдат пуснати на свобода. Разделяй и владей, госпожице Бароу. Това е единственият начин да ги надвием.

Кралство Норта, Кралството на Пролома, Пиемонт, Езерните земи. Сребърните нападащи се взаимно, препиращи се за все по-малки и по-малки късчета, докато ние чакаме да вземем всичко. Макар че Дейвидсън изглежда объркан, почти мога да усетя мириса на стоманата в костите му. Гений навярно и със сигурност опасен.

Силен порив на вятъра, който навява сняг към нас, ме кара да се опомня. Единственото, което трябва да ме интересува, е какво ще стане сега. Да оцелеем. Да победили.

Синкава енергия нахлува през разцепващата се стена, пулсира през широката трийсет сантиметра празнина. Дейвидсън крепи щита с изпънатата ръка. Капка кръв се стича от брадичката му и от нея се вдига пара в студа.

Един силует от другата страна блъска по щита, юмруците му посипват свирепи удари по гънещото се поле. Друг силнорък се присъединява към него и се заема да разшири пролуката, като вместо това атакува камъка. Щитът расте заедно с техните усилия.

— Бъдете готови — казва Дейвидсън. — Когато разцепя щита, стреляйте с всичко, което имате.

Подчиняваме се и се подготвяме да нанесем удар.

— Три.

Пурпурни искри се усукват като паяжина между пръстите ми и се втъкават в пулсиращо кълбо от разрушителна светлина.

— Две.

Бомбърите се подреждат, застават на колене като снайперисти. Вместо пушки имат само пръстите и очите си.

— Едно.

С потрепване синият щит се разделя на две и блъсва двамата силноръки в стените с отвратителен пукот на кости. Стреляме през пролуката, моята мълния е ослепителен пламък. Осветява тъмнината оттатък и показва дузина войници берсерки, готови да се втурнат към пробива. Мнозина се свличат на колене, плюейки огън и кръв, когато бомбърите взривяват вътрешностите им. Преди някой да успее да се съвземе, Дейвидсън запечатва отново щита, уловил отведен залп от куршуми.

Изглежда изненадан от успеха ни.

На стената над нас в черната буря пращи огнено кълбо като факла на фона на неистинската нощ. Огънят на Кал се разпространява и връхлита като змия от пламък. Червената горещина превръща небето в ален ад.

Само стисвам юмрук и правя знак на Дейвидсън.

— Отново — казвам му.

Невъзможно е да се отбележи минаването на времето. Без слънцето нямам представа колко време прекарваме, мъчейки се да затворим пробива. Макар да отблъскваме нападението отново и отново, всеки опит разширява пролуката малко по малко. Сантиметри

в замяна на километри, казвам си. На стената вълната от войници не е завзела валовете. Ледените мостове се появяват отново и ние продължаваме да ги събаряме. Няколко трупа се приземяват на улицата, където до тях не може да достигне дори лецител. Между ударите завличаме телата в страничните улички, за да не се виждат. Оглеждам всяко мъртво лице, затаявам дъх всеки път. Кал го няма, нито Фарли. Единственият, когото разпознавам, е Таунсенд с прекършен врат. Очаквам да ме залее вина или жал, но не чувствам нищо. Само знанието, че силноръките също са горе на стените и разкъсват нашите войници.

Щитът на Дейвидсън се простира през пролуката в стената, сега широка поне три метра, зейнала като каменни челюсти. В отворената паст лежат тела. Димящи трупове, повалени от мълния, или жестоко разкъсани от безмилостния поглед на някой бомбър. През потръпващото синьо поле в тъмнината се събират сенки, чакащи да се опитат отново да превземат стената ни. Чукове от вода и лед блъскат по способността на Дейвидсън. Писък на банши отеква с вибриране навсякъде по нея и дори ехото е болезнено за ушите ни. Дейвидсън трепва. Сега кръвта, зацапала лицето му, се смесва с пот, капеща по челото, носа и бузите. Наближава предела на възможностите си, а времето ни изтича.

— Някой да ми намери Рейф! — изкрещявам. — И Тайтън.

Един куриер се впуска в спринт в мига, щом думите излизат от устата ми, и затичва с подскоци по стъпалата да ги намери. Наблюдавам стената отгоре, търся познат силует.

Кал действа с безумен ритъм, съвършен като машина. Стъпка, обръщане, удар. Стъпка, обръщане, удар. Подобно на мен намира празно място, където оцеляването е единствената мисъл. При всяка пролука в настъпващата вълна от неприятели той прегрупира войниците си, насочва Червените навътре в техния огън или работи заедно с Акади и Лори, за да отстрани поредната мишена в тъмнината. Не мога да кажа колко души са мъртви.

Още един труп пада от валовете и се претъркулва. Хващам го за ръцете, за да го извлека, и едва тогава осъзнавам, че бронята му изобщо не е броня, а люспести късове подобна на камък плът, тлееща от горещината на гнева на огнен принц. Дръпвам се назад изненадана, сякаш съм се изгорила. Каменокож. Малкото дрехи по мъртвото му

тяло са в синьо и сиво. Династия Макантос. Норта. Един от хората на Мейвън.

Преглъщам мъчително, осъзнавайки какво означава това. Частите на Мейвън са стигнали до стените. Вече не се бием само срещу езерняци. Ревяща ярост се надига в гърдите ми и почти ми се иска да можех сама да нахлуя през пробива. Да се втурна през всичко от другата страна. Да го открия. Да го убия между неговата и моята армия.

После трупът ме сграбчва.

Извива ръката ми и китката ми се счупва с остър звук. Изпищявам от внезапната болка, която се втурва нагоре по ръката ми.

Мълнията се раздипля от плътта ми, изтръгва се от мен като писък. Покрива тялото му е пурпурни искри и смъртоносна, танцуваща светлина. Но или подобната му на камък плът е твърде дебела, или решимостта му е твърде силна. Каменокожият не пуска, подобните му на щипци пръсти сега се мъчат да докопат врата ми. По гърба му избухват експлозии, дело на бомбъри. Късчета камък се отлющват от него като мъртва кожа и той надава вой. Хватката му само се затяга още повече с болката. Допускам грешката да се опитам да отместя ръцете му, сега заключени около гърлото ми. Каменистата му плът порязва кожата ми и между пръстите ми набъбва кръв, червена и гореща в замръзалия въздух.

Пред очите ми танцуват петна и аз пускам нова мълния, оставям я да се излее от агонията ми. Ударът го праща далече от мен и го блъсва назад в една сграда. Той пада през нея с главата напред и тялото му увисва на улицата. Бомбърите го довършват, пробивайки с експлозия голата кожа на гърба му.

Дейвидсън стои треперещ, все още държи изтъняващия щит. Видя всичко, а не можеше да направи нищо, освен ако не искаше нахлуващата войска да ни прегazi. Едно ъгълче на устата му потръпва, сякаш за да се извини, че е взел правилното решение.

— Още колко време можете да удържите? — питам, изричайки с усилие думите. Изплювам кръв на улицата.

Той стисва зъби:

— Малко.

Това не ми помага, идва ми да изсъскам.

— Минута? Две?

— Една — изрича той с усилие.

— Една ще свърши работа.

Взирам се настойчиво през щита, докато отслабва: яркият нюанс на синьото избледнява ведно с отслабващата сила на Дейвидсън. Заедно с него се проясняват и фигурите от другата страна. Синя броня и черна, прорязана с червено. Езерните земи и Норта. Никаква корона, никакъв крал. Само ударен отряд, изпратен да ни смаже. Мейвън няма да стъпи в Корвиум, освен ако градът не е под негов контрол. Докато онзи от братята Калоре, който е на стената, е готов да се бие до смърт, Мейвън не е толкова лекомислен, че да рискува живота си в битка. Знае, че неговата сила е отвъд бойните позиции, на трон, а не на бойно поле.

Рейф и Тайтън приближават от противоположни страни, след като са удържали своя участък от стената. Докато Рейф изглежда безупречно, с все още пригладена назад зелена коса, Тайтън е целият обагрен в кръв. Все сребърна. Не е ранен. Очите му блестят от странен гняв, пламтящо червен в светлината на пращящия огън над главите ни.

Забелязвам Дармиън заедно с доста други разрушители, до един надарени с неуязвима плът. Носят ужасяващи на вид брадви, остри като бръсначи. Добри за битка със силноръки. В близък бой те са най-добрият ни шанс.

— Подредете се — казва Тайтън, немногословен до крайност.

Следваме го, подреждайки се припряно в редици зад гърба на Дейвидсън. Докато се придвижваме, ръката му трепери: вече е на предела на силите си. Рейф застава от лявата ми страна, Тайтън — от дясната. Хвърлям поглед между тях, питам се дали би трябвало да кажа нещо. Мога да почувствам статичната енергия, която се излъчва от двамата, позната, но странна. Тяхното електричество, не моето.

В бурята синята гръмотевица продължава да бушува. Ела ни зарежда, а ние даваме сила на нейната мълния. — Три — казва Дейвидсън.

Зелено от лявата ми страна, бяло — от дясната. Цветовете потрепват в периферното ми зрение, всяка искра е като едва доловим удар на сърцето.

— Две.

Отново си поемам дъх през зъби. Гърлото ме боли, натъртено от каменокожия. Но все още дишам.

— Едно.

Щитът отново рухва, оставя вътрешностите ни открити за прииждащата буря.

— Пробив! — отеква по протежение на валовете, докато войските насочват вниманието си към пролуката в стената. Сребърната армия отвръща подобаващо, втурвайки се към нас с оглушителен крясък. Зелена и пурпурна мълния разтърсва смъртоносния терен, подскачайки по първата вълна от войници. Движенията на Тайтън са като на човек, който мята стрелички: миниатюрните му като иглички мълни избухват в ослепителни светкавици, които мятат Сребърните войски във въздуха. Мнозина са парализирани или се гърчат от спазми. Той няма милост.

Бомбърите следват примера ни, придвижват се с нас, докато затваряме пробива. Имат нужда само от открита видимост, за да действат, и посятото от тях унищожение кара каменната плът да закипи, а също и пръстта. Пръстта се сипе заедно със снега, а въздухът има вкус на пепел. Такава ли е войната? Това ли е чувството да се биеш в Задушливите земи? Тайтън ме отхвърля назад, изпъва рязко ръка, за да отмести тялото ми. Дармиън и другите унищожители се втурват пред нас като жив щит. Брадвите им секат навън-навътре, пръскайки кръв, докато разрушените стени от двете страни се покриват в огледални слоеве от сребърна кръв.

Не. Спомням си Задушливите земи. Окопите. Хоризонтът се простираше във всички посоки, стигайки надолу, където се съединяваше със земя, осеяна с кратери от продължили десетилетия наред кръвопролития. Всяка страна познаваше другата. Онази война беше жестока, но ясна. Това е просто кошмар.

Войник след войник, езерняци и войници от Норта нахлуват на тласъци в пролуката. Всеки — изблъскван от мъжа или жената зад себе си. Както и на мостовете, те се съсредоточават в зона на концентриран огън. Множеството се движи като океанско течение: една вълна ни тегли назад, преди другата да отиде напред. Имаме преимущество, но съвсем леко. Още силноръки блъскат по стените, надявайки се да разширят пролуката. Телкита запращат ситни отломки в строя ни, превръщат на прах един от бомбърите, докато друг замръзва цял с уста, застинала отворена в безмълвен писък.

Тайгън танцува с плавни движения, във всяка от дланите му пламти бяла мълния. Аз използвам паяжинна мълния на земята, разстилам локва от електрическа енергия под удрящите се в земята крака на настъпващата армия. Телата им се струпват, заплашват да образуват нова стена през пролуката. Но телките просто ги отстраняват с едно махване, пращат труповете с шеметно въртене в черната буря.

Усещам вкус на кръв, но сега болката в счупената ми китка е едва доловима. Тя виси отпуснато отстрани до тялото ми и съм признателна за адреналина, който не ми позволява да почувствам пречупената кост.

Улицата и пръстта се втечняват под краката ми: текат в червено и сребърно. Жертва на блатистия терен стават доста хора. Когато един новокръвен пада, върху него скача нимфа и залива с вода носа и гърлото му. Той се удавя пред очите ми. Друг, женски труп, лежи на хълбок, от очните ѝ ябълки излизат къдрещи се корени. Не знам друго, освен мълнията. Не мога да си спомня името или целта си, за какво се бия — освен за въздуха в дробовете си. Освен още една секунда живот.

Един телки ни разделя, пращайки Рейф назад, а после мен в противоположната посока. Устремявам се рязко напред, над горния край на силата, която напират през пробива в стената. Към другата страна. Към зоните с концентриран огън на Корвиум.

Приземявам се тежко, претъркувам се, докато спирам рязко, наполовина заровена в леденостудена кал. Мълния от болка пробива адреналиновия ми щит, напомня ми за една сериозно счупена кост и вероятно още няколко. Ветровете на бурята дърпат дрехите ми, докато се опитвам да седна, късчета лед жулят очите и бузите ми. Макар че вятърът вие, тук не е толкова тъмно. Не черно, а сиво. Вихрушка по здрач вместо в полунощ. Оглеждам се с примижали очи напред-назад, твърде задъхана да направя каквото и да е, освен да лежа, завладяна от болка.

Онова, което преди беше открити поля, зелени ливади, спускащи се под наклон от двете страни на Железния път, сега е замръзнала тундра: всяко стръкче трева е остра като бръснач ледена висулка. От този ъгъл е невъзможно да различим Корвиум. Точно както не можехме да виждаме през непрогледната чернота на бурята, атакуващите части също не могат. Тя ги възпира толкова, колкото и нас. Няколко

батальона се скупчват като сенки, силуетите им се очертават на фона на бурята. Някои се опитват да минат по все още образуващите се и възстановяващи се ледени мостове, но сега повечето се устремяват към пробива. Останалите дебнат зад мен: като размазано петно на фона на най-голямата сила на бурята. В резерв чакат може би стотици, а може би хиляди. Сини и червени знамена плющят на вятъра точно толкова ярки, че да ги различа. Хванати натясно, въздъхвам тихо. А аз съм заседнала в калта, заобиколена от трупове и онези от ранените, които могат да ходят. Поне повечето са съсредоточени върху самите себе си, върху липсващите крайници или разпорените кореми вместо върху едно-единствено Червено момиче сред тях.

Езерняшки войници се стрелкат около мен и аз се напрягам в очакване на най-лошото. Но те продължават да маршируват, набивайки крак към трещящите облаци и останалата част от армията, тътреща се към унищожението. „Стигнете до лечителите!“, изкрещява през рамо един от тях, без дори да погледне назад. Поглеждам надолу, осъзнавайки, че съм покрита със сребърна кръв. И малко червена, но главно сребърна.

Бързо натривам кал върху кървящите си рани и онези части от униформата ми, които са все още зелени. Болката от порязванията е изгаряща и аз изсъсквам през зъби. Поглеждам назад към облациите, виждам как мълниите пулсират вътре в тях. Сини отгоре, зелени в основата, където е пробивът. Където трябва да се върна.

Калта засмуква крайниците ми, опитва се да замръзне и да се втвърди около мен. Присвила счупената си китка до гърдите, се оттласквам с едната си ръка, боря се да се освободя. Отскубвам се със силен пукащ звук и започвам да спринтирам, поемайки си тежко дъх след дъх. Всеки дъх ме изгаря.

Успявам да измина десетина метра, почти до тила на Сребърната армия, преди да осъзная, че няма да се получи. Подредени са твърде нагъсто, за да се провере някой, дори и аз. И вероятно ще ме спрат, ако се опитам. Лицето ми е добре познато, макар и покрито с кал. Не мога да рискувам да мина оттам. Или по ледените мостове. Някой от тях може да рухне под мен или пък Червените войници може да ме застрелят, докато се опитвам да се прехвърля обратно през стената. Всеки вариант за избор свършва зле. Но същото важи и за стоенето тук. Войската на Мейвън ще предприеме ново нападение и ще изпрати

нова вълна войници. Не виждам път напред, нито път назад. За един ужасяващ, празен миг се вирам в черната тъмнина на Корвиум. Вътре в бурята потрепват мълнии, по-слаби отпреди. Изглежда като надигащ се ураган, завършващ с кълбест буреносен облак, допълнен с вихрушка и мощни ветрове. Чувствам се дребна срещу него като самотна звезда в небе от жестоки съзвездия.

Как можем да сразим това?

Първият пронизителен писък на джет ме събаря на колене и ме кара да покрия глава със здравата си ръка. Ревът се разнася в гърдите ми, взрив от електричество, блъскащ като сърце. Следват още дузина на ниска височина: двигателите им завъртат спираловидно снега и пепелта, когато се спускат с вой между двете половини на армията.

Още джетове кръжат откъм външната страна на бурята, въртят се, връзват се през нея. Облаците се носят заедно с джетовете, сякаш прикрепени с магнит към крилето. После чувам нов рев. Друг вятър, по-силен от първия, виещ с яростта на сто урагана. Вятърът се заема да проясни бурята и я разкъсва мощно. Облаците се разделят колкото да покажат кулите на Корвиум, където властва синята мълния. Вятърът следва джетовете, събирайки се под прясно боядисаните им криле.

Боядисани в яркожълто.

Династия Ларис.

Устните ми се разтеглят в усмивка. Те са тук. Анабел Леролан удържа на думата си.

Търся другите династии, но около мен надава крясъци един сокол, синьо-черните му криле удрят въздуха. Ноктите му проблясват, остри като нож, и аз отскачам назад да предпазя лицето си от птицата. Тя само надава остър крясък, преди да отлети с пляскане на криле, плъзгайки се над полесражението към... о, не.

Резервите на Мейвън идват. Батальони, легиони. Черна броня, синя броня, червена броня. Ще бъда смачкана между двете половини на армията му.

Не и без бой.

Пускам мълниите: пурпурни светкавици се устремяват надолу около мен. Изблъскват войниците назад, карат ги да поставят под въпрос всяка стъпка. Знаят как изглеждат способностите ми. Виждали са какво може да прави Мълниеносното момиче. Поколебават се, но само за момент. Достатъчно, за да ми позволят да намеря опора и да се

обърна, накланяйки тялото си под ъгъл. По-малка мишена, по-голям шанс за оцеляване. Юмрукът на здравата ми ръка се свива, готов да повали всички заедно с мен.

Много от Сребърните, нападащи пролуката, се обръщат в моята посока. Разсейването ги погубва. Зелени и бели мълнии преминават с пулсиране през тях, разчистват пътя за червения пламък, когато се устремява към мен.

Суифтите скъсяват разстоянието първи и се сблъскват с паяжина от мълнии. Някои се изстрелват назад, но други падат, неспособни да надбягат искрите. Буреносни мълнии, падащи с трясък от небето, възпират най-лошото, образуват предпазен кръг около мен. Отвън прилича на клетка от електричество, но тази клетка е мое творение. Клетка, която контролирам. Предизвиквам който и да е крал да ме затвори в клетка сега.

Очаквам мълнията ми да го привлече, както пламъкът на свещ привлича нощна пеперуда. Оглеждам настъпващата орда, търся Мейвън. Червена пелерина, корона от железни пламъци. Бяло лице в морето с очи, достатъчно сини, за да пронижат планини.

Вместо това джетовете на Ларис се приближават за ново нападение, спускат се ниско над двете армии. Те се разделят около мен и карат войниците да се втурнат в търсене на прикритие, докато на главите им с писък се устремява метал. Около дузина фигури се изсипват от задните врати на по-големите джетове, правят салто във въздуха, преди да се устремят към земята със скорост, при която повечето човешки същества биха се сплескали като палачинки. Вместо това те изпъват ръце и се спират рязко, вдигайки облак от пръст, пепел и сняг. И желязо. Много желязо.

Еванджелин и семейството ѝ, включително баща ѝ и брат ѝ, се обръщат с лице към настъпващата армия. Соколът кръжи около тях, надава крясъци, докато се стрелка по режещия вятър. Еванджелин благоволява да хвърли поглед през рамо, очите ѝ намират моите.

— Гледай да не ти стане навик! — изкрещява тя.

Врълхита ме изтощение, защото, странно, се чувствам в безопасност.

Еванджелин Самос ми пази гърба.

В периферното ми зрение от двете страни пламти огън. Обкръжава ме, почти заслепяващ. Препъвам се назад и се блъсвам в

стена от мускули и предпазна броня. Кал обгръща с пръсти счупената ми китка и я държи нежно. Поне веднъж не си спомням оковите.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТ ЕВАНДЖЕЛИН

Вратите на кулата, където се помещава управлението на Корвиум, са от солиден дъб, но пантите и обковът им са железни. Плъзват се и се отварят пред нас, отстъпват пред волята на кралската Династия Самос. Влизаме в залата на съвета грациозно, пред очите на разнородното ни подобие на съюз. Представителите на Монтфорт и „Алената гвардия“ седят отляво, семпли на вид в зелените си униформи, нашите Сребърни — отдясно, облечени в различните цветове на династиите си. Съответните им предводители, премиер Дейвидсън и кралица Анабел, мълчаливо ни гледат как влизаме. Сега Анабел носи короната си, показва, че е кралица, макар и на отдавна мъртъв крал. Короната представлява очукан кръг от розово злато, инкрустиран с мънички черни скъпоценни камъни. Семпла. Но въпреки това се откроява. Тя барабани със смъртоносните си пръсти по плота на масата, ожесточено излага на показ венчалния си пръстен. Огненочервен скъпоценен камък, също инкрустиран в розово злато. Подобно на Дейвидсън тя има погледа на хищник: никога не мига, никога не се разсейва. Принц Тиберий и Мер Бароу ги няма или не мога да ги видя. Питам се дали ще се разделят, насочвайки се към съответните си страни и цветове. Прозорците на всяка страна от стаята в кулата гледат към земята, където във въздуха още тлее пепел, а западните полета са задушени от кал, наводнени и превърнати в тресавища от необичайното за сезона бедствие. Дори толкова нависоко всичко мирише на кръв. Имам чувството, че жулих ръцете си часове наред, измивах всеки сантиметър и въпреки това още не мога да се отърва от мириса. Витае като призрак, по-труден за забравяне от лицата на хората, които убих на полето. Металическият дъх заразява всичко.

Въпреки внушителната гледка всички очи се фокусират върху по-внушителната личност, предвождаща семейството ни. Баща ми няма черни одежди, само бронята си от хром, блещукаща като

огледало, запоена към стегнатата му фигура. Крал воин от глава до пети. Майка ми също се представя на ниво. Короната ѝ от зелени камъни е в тон с боата удущвач, праметната около врата и раменете ѝ като шал. Плъзга се бавно, с люспи, отразяващи следобедната светлина. Птолемей изглежда подобно на баща ни, макар че бронята, изрисувана по широките му гърди, тясната талия и стройните крака, е черна като нефт. Моят е съчетание от двете, раирана, на прилепващи към кожата пластове хром и черна стомана. Не е бронята, която носех на полето, а бронята, която ми е нужна сега. Ужасна, заплашителна, показваща всяка частица от гордостта и мощта на Самос.

Четири стола, подобни на тронове, са подредени до прозорците и ние сядаме едновременно, представяйки обединен фронт. Независимо колко ми се иска да запищя.

Имам чувството, че съм предала себе си, оставила съм да минат дни, седмици, без да възразя. Без дори да спомена колко много ме ужасява планът на баща ми. Не искам да бъда кралица на Норта. Не искам да принадлежа на никого. Но няма значение какво искам аз. Нищо няма да застраши машинациите на баща ми. Крал Воло не е човек, който приема отказ. Не и от собствената си дъщеря, негова плът и кръв. Негова собственост.

Твърде позната болка се надига в гърдите ми, докато се настанявам на трона си. Полагам всички усилия да остана овладяна, съдържана и покорна. Предана на кръвта си. Единствено на това съм научена.

Не съм говорила с баща си от седмици. Мога само да кимам на заповедите му. Неспособна съм да изричам думи. Боя се, че ако отворя уста, гневът ще ме надвие. Идеята да си мълча, беше на Толи. *Имай търпение, Ева. Имай търпение, дай на това малко време.* Но време за какво? Нямам представа. Баща ми не променя решенията си. А кралица Анабел е твърдо решена да качи внука си отново на трона. Брат ми е точно толкова разочарован, колкото и аз. Всичко, което направихме — да го оженим за Илейн, да предадем Мейвън, да подкрепим кралските стремежи на баща ми — беше, за да можем да останем заедно. И всичко това — напразно. Той ще управлява в Пролома, женен за момичето, което обичам, докато аз съм откарана като сандък с муниции, отново поднесена като подарък за един крал.

Благодарна съм за разсейването, когато Мер Бароу решава да удостои съвета с присъствието си, следвана по петите от принц Тиберий. Забравих в какво окаяно вярно нейно кученце се превръща в нейно присъствие — с широко отворени очи, просещи внимание. Изостреният му войнишки усет се съсредоточава върху нея, вместо върху настоящата задача. И двамата все още са изпълнени с адреналин от обсадата и нищо чудно. Тя беше жестока. Бароу още има кръв по униформата си.

Двамата вървят надолу по централната пътека, разделяща съвета. Ако чувстват тежестта на действието си, не го показват. Повечето разговори затихват до шепот или спират напълно, така че всички да наблюдават двамата, чакайки да видят кой край на стаята ще изберат.

Мер е бърза: промъква се покрай първия ред зелени униформи и се обляга на далечната стена. Извън светлината на прожекторите.

Принцът, законният крал на Норта, не я следва. Вместо това се обръща към баба си, протегнал ръка да я прегърне. Анабел е много по-дребна от него, смалила се до стара жена в негово присъствие. Но ръцете ѝ го обгръщат с лекота. Имат еднакви очи, горящи като нагрят бронз. Тя вдига лице и му се усмихва широко.

Тиберий се задържа в прегръдката ѝ само за миг, вкопчил се в последното късче от семейството си. Мястото до баба му е празно, но той не го заема. Избира да се присъедини към Мер до стената. Скръства ръце върху широките си гърди, фиксирайки баща ми с разгорещен поглед. Питам се дали знае какво е планирала тя за двама ни.

Никой не заема мястото, оставено от него. Никой не смее да заеме мястото на законния наследник на Норта. *Обичната ми годеница*, отеква в главата ми. Думите ме дразнят повече, отколкото змиите на майка ми.

Внезапно с бързо махване на ръка баща ми дръпва Салин Айрал за катарамата на колана, издърпва го да стане от мястото си и го повлича по масата и през дъбовия под. Никой не протестира, нито издава звук.

— От вас се очаква да бъдете ловци.

Гласът на баща ми боботи ниско в гърлото му.

Айрал не си е направил труда да се измие след битката, за което свидетелства потта, сплъстила черната му коса. Или може би е просто

вцепенен от ужас. Не бих го винила.

— Ваше величество...

— Вие ме уверихте, че Мейвън няма да се измъкне. Мисля, че точните ви думи, милорд, бяха: „Никоя змия не може да се измъкне от копринен юмрук“. — Баща ми не благоволява да погледне този провалил се лорд, позорящ династията и името си. Майка ми гледа достатъчно и за двамата, виждайки както със собствените си очи, така и с очите на зелената змия. Змията ме забелязва, че я гледам, и стрелва раздвоения си розов език в моята посока.

Другите гледат унижението на Салин. Червените изглеждат по-мръсни от него, някои от тях — все още покрити със спечена кал и посинели от студ. Поне не са пияни. Лорд генерал Ларис се поклаща в стола си, отпива открито от плоско шише, по-голямо от всяко, което е редно човек да носи просто за подкрепа. Не че баща ми или майка ми, или някой друг би имал нещо против, че той пие алкохол. Ларис и неговата династия си свършиха прекрасно работата, предоставяйки въздушни джетове за каузата, докато разпръсваха онази адска буря, заплашваща да погребее Корвиум под снега. Доказаха, че са достойни.

Както и новокръвните. Колкото и глупаво да звучи избраното от тях име, те отбиваха атаката с часове. Без тяхната кръв и саможертва Корвиум щеше да падне обратно в ръцете на Мейвън. Вместо това той се провали за втори път. Беше победен два пъти. Веднъж — от хора, събрани от кол и въже, а сега — от истинска армия и истински крал. Стомахът ми се свива. Макар да спечелихме, победата ми се струва като поражение.

Мер гледа гневно размяната на реплики, цялото ѝ тяло се напруга като извиваща се жица. Очите ѝ шарят между Салин и баща ми, а после се отклоняват към Толи. Изпитвам тръпка на страх за брат си, макар че тя обеща да не го убива. На Площада на Цезар тя отприщи ярост, каквато никога не съм виждала. А на бойното поле в Корвиум удържа позицията си, макар и обкръжена от армия Сребърни. Нейната мълния е далеч по-смъртоносна, отколкото си спомням. Ако избере да убие Толи точно сега, съмнявам се, че някой би могъл да я спре. Да я накаже — разбира се, но не и да я спре.

Имам предчувствие, че няма да е ужасно доволна от плана на Анабел. Всяка Сребърна жена, влюбена в крал, би се задоволила да бъде консорт, обвързана, макар и неомъжена — но не вярвам, че

Червените мислят по този начин. Те нямат представа колко важни са династичните връзки или колко дълбоко жизненоважни са били винаги наследниците на силна кръв. Мислят, че любовта има значение, когато се изричат брачните обети. Предполагам, че това е малка благословия в живота им. Без мощ, без сила те нямат какво да защитават и наследство, което да отстояват. Животът им е маловажен, но въпреки това техният живот им принадлежи.

Както си мислех, че ми принадлежи моят за няколко кратки, лекомислени седмици.

На бойното поле казах на Мер Бароу да не й става навик да ме оставя да я спасявам. Каква ирония. Сега се надявам тя да ме спаси от позлатения затвор на кралица и от брачната клетка на един крал. Надявам се бурята й да разруши съюза още в зародиш.

— ... подготвя се както за атака, така и за бягство. Докарани бяха суифти, транспортъори, въздушни джетове. Така и не видяхме Мейвън. — Салин продължава да протестира, вдигнал длани над главата си. Баща ми му позволява. Баща ми винаги оставя хората сами да си блъскат главата. — Кралят на езерняците беше там. Командваше лично войските си.

Очите на баща ми проблясват и потъмняват: единственият знак за внезапно изпитаното неудобство:

— И?

— И сега лежи в гроб с тях. — Салин хвърля поглед нагоре към своя стоманен крал като дете, което търси одобрение. Трепери чак до връхчетата на пръстите на ръцете си. Помислям си за Айрис, оставена в Арчън, нова кралица на един отровен трон. А сега, без баща си, откъсната от единствения роднина, дошъл на юг да я подкрепи. Тя беше страховита, най-меко казано, но това ще я отслаби неимоверно. Ако не беше мой враг, можеше да изпитам жал.

Баща ми се надига бавно от трона си. Изглежда замислен.

— Кой уби краля на Езерните земи?

Примката се затяга.

Салин се ухилва:

— Аз бях.

Примката се скъсва, а с нея се прекъсва и търпението на баща ми. Със стиснат юмрук в миг той извива копчетата на Салин и ги откъсва от куртката му и с едно претъркулване ги превръща в тънки

железни клинове. Всеки от тях се увива около врата на Салин, дърпа го и го принуждава да се изправи. Продължават да се издигат, докато пръстите на краката му започват да дращят по пода, търсейки опора.

На масите предводителят на Монтфорт се обляга назад в стола си. Жената до него, много сурова на вид блондинка с белези по лицето, извива устни в намръщена гримаса. Спомням си я от атаката на Съмъртън, онази, която едва не погуби живота на брат ми. Кал я изтезаваше лично, а сега са на практика рамо до рамо. Тя е от „Алената гвардия“, с висш чин, и ако не греша, една от най-близките съюзници на Мер.

— Вашите заповеди... — изрича Салин задавено. Драци с нокти по железните нишки около врата си, впиващи се в плътта му. Лицето му посивява, докато под плътта му се събира кръв.

— Заповедите ми бяха да убиете Мейвън Калоре или да предотвратите бягството му. Вие не направихте нито едното, нито другото.

— Аз...

— Убихте крал на суверенна държава. Съюзник на Норта, който нямаше причина да прави каквото и да е, освен да защитава новата кралица на Езерните земи. Но сега? — Баща ми изсумтява, използвайки способността си, за да накара Салин да се приближи. — Дадохте им прекрасно основание да издавят всички ни. Управляващата кралица на Езерните земи няма да търпи това. — Зашлевява Салин през лицето с отекващ плясък. Целта на удара е да го посрами, а не да му причини болка. Постига целта си. — Лишавам ви от титлите и отговорностите ви. Династия Айрал, преназначете ги, както сметнете за подходящо. И разкарайте този червей от погледа ми.

Семейството на Салин побързва да го извлече от стаята, преди да е успял да нанесе по-голяма вреда. Когато железните нишки отскачат и освобождават гърлото му, той само започва да кашля и може би да плаче. Хлиповете му отекват в коридора, но бързо са прекъснати от затръшването на вратите. Жалък и недостоен човек. Макар да се радвам, че не е убил Мейвън. Ако тази проклета разглезена твар Калоре бе загинал днес, нямаше да има пречка между Кал и трона. Кал и мен. Така поне има някаква мрачна надежда.

— Някой има ли полезна информация, с която да допринесе? — Баща ми се обляга спокойно назад и прокарва пръст надолу по

гръбнака на змията на майка ми. Очите ѝ бавно се затварят от удоволствие. Отвратително.

Джералд Хейвън има вид, сякаш иска да изчезне в стола си, и като нищо може и да успее. Взира се в скръстените си ръце и със силата на волята си внушава на баща ми да не го превръща в следващия унижен. За щастие, го спасява намръщената жена командир на „Алената гвардия“. Тя се изправя и със стържещ звук избутва стола си назад.

— Нашето разузнаване сочи, че в момента Мейвън Калоре разчита на „очи“ да го пазят. Те могат да виждат непосредственото бъдеще...

Майка ми цъка с език:

— Знаем какво е „око“, Червено момиче.

— Браво на вас — отвръща командирът без колебание.

Предполагам, че ако не беше баща ми и несигурното ни положение, майка ми щеше да натика смарагдовата си змия в гърлото на Червената. Тя само присвива устни:

— Овладейте хората си, господин премиер, или аз ще го направя.

— Аз съм генерал от Командването на „Алената гвардия“, Сребърна жена — изсъсква жената в отговор. Зървам Мер да се хили злорадо зад нея. — Ако искате помощта ни, ще трябва да покажете известно уважение.

— Разбира се — съгласява се вежливо майка ми. Скъпоценните ѝ камъни заискриват, когато свежда глава. — Уважение там, където се полага.

Командирът още гледа намръщено, гневът ѝ кипи. Оглежда короната на майка ми с отвращение.

Мислейки бързо, плясвам с ръце. Познат звук. Призоваване. В стаята бързо дотичва Червена прислужница на Династия Самос с чаша вино в ръка. Тя знае какви са заповедите за нея и се стрелва към мен, поднасяйки ми питието. С бавни, преувеличени движения поемам чашата. Дори за миг не откъсвам поглед от Червената жена командир, докато пия. Барабаня с пръсти по гравираното стъкло, за да скрия нервността си. В най-лошия случай ще разгневя баща си. В най-добрия...

Разбивам в пода високата стъклена чаша. Дори аз трепвам при звука и това, което наемква. Баща ми се опитва да не реагира, но

устата му се стяга. Би трябвало да ме познаваш по-добре от това. Няма да се предам без борба.

Без колебание прислужницата коленичи да почисти, събирайки късчетата стъкло с голи ръце. И без колебание свирепата Червена жена прескача масата, задействайки вихрушка от движение. Сребърните скачат на крака, както и Червените, а самата Мер се оттласва от стената, изпречва се на пътя на приятелката си.

Червената жена командир се извисява над нея, но въпреки това Бароу я възпира.

— Как можем да приемаме това? — изкрещява ми жената, посочвайки рязко с юмрук към прислужницата на пода. Тръпчивият мирис на кръв се усилва десетократно, когато порязва ръцете си. — Как?

Всички в стаята сякаш се питат същото. Между непостоянните членове от всяка страна се надигат викове. Ние сме Сребърни династии от благородно и древно потекло, съюзили се с бунтовници, престъпници, слуги и крадци. Дори да оставим настрана способностите, ние имаме диаметрално противоположен начин на живот. Целите ни не са едни и същи. Залата на съвета е като буре с барут. Ако имам късмет, ще експлодира. Ще взриви всяка заплаха за женитба. Ще разруши клетката, в която искат да ме затворят отново.

Над рамото на Мер жената командир ми се усмихва подигравателно, очите ѝ са като два сини кинжала. Ако тази стая и дрехите ми не бяха целите в метал, можеше и да се изплаша. Отвърщам предизвикателно на погледа ѝ, изглеждам от глава до пети като Сребърната принцеса, която са ѝ втълпили да мрази. В краката ми прислужницата приключва работата си и се отдалечава с тътрене на крака, с ръце, набодени от късчета стъкло. Отбелязвам си наум да изпратя Рен да я излекува по-късно.

— Слабо изпълнение — прошепва майка ми в ухото ми. Потупва ръката ми и змията се плъзва по китката ѝ, свивайки се върху кожата ми. Плътта ѝ е лепкава и студена.

Стисвам зъби, за да се преборя с неприятното усещане.

— Как можем да приемаме това?

Гласът на принца прорязва хаоса. Зашеметява мнозина и ги кара да млъкнат, включително и намръщената Червена жена командир. Мер я отмества решително и я отвежда обратно до стола ѝ с известно

затруднение. Останалите се обръщат към принца изгнаник и го гледат как се изправя. Изминалите месеци са се отразили добре на Тиберий Калоре. Животът, прекарван във воюване, му приляга. Изглежда енергичен и жив дори след като се отърва на косъм от смъртта върху стените. В стола си баба му си позволява едва доловима усмивка. Чувствам как сърцето ми се присвива в гърдите. Това изражение не ми харесва. Ръцете ми се вкопчват в ръкохватките на трона ми, ноктите ми се впиват в дърво вместо в плът.

— Абсолютно всеки един човек в тази стая знае, че достигнахме до кризисна точка, в която и най-дребният детайл може да доведе до неочаквано развитие. — Очите му обхождат стаята, за да намерят Мер. Ако бях сантиментален човек, можеше и да се трогна. Вместо това си помислям за Илейн, оставена на сигурно място в Ридж Хаус. Птолемей се нуждае от наследник и никой от двамата ни не искаше тя да се включва в битката. Въпреки това ми се иска да беше тук, за да седне до мен. Искането ми се да не се налагаше да понасям това сама.

Кал е обучаван на държавническо изкуство и изнасянето на речи не му е чуждо. Въпреки това не е така талантлив като брат си и се препъва няколко пъти, докато кръстосва насам-натам. За нещастие, изглежда, че никой не възразява.

— Червените живеят като обвеяни в слава роби, обвързани с жребия си, било то в гето, в някой от нашите дворци или в калта на някое крайречно село. По бузите на Мер се разлива руменина. — Някога мислех така, както бях научен. Че нашето положение е определено веднъж завинаги. Червените бяха низши. Положението им никога нямаше да се промени, не и без кръвопролитие. Не и без големи жертви. Някога мислех, че тези неща са твърде висока цена. Но грешах.

— На онези от вас, които не са съгласни — той хвърля поглед към мен и потрепервам, — които смятате себе си за по-добри, които смятате себе си за богове: грешите. И не защото съществуват хора като Мълниеносното момиче. Не защото внезапно се оказва, че имаме нужда от съюзници, за да победим брат ми. Защото просто грешите.

— Аз съм принц по рождение. Имах повече привилегии от почти всеки тук. Бях отгледан с прислужници, които бяха постоянно на мое разположение, и бях научен, че тяхната кръв поради цвета си е по-незначителна от моята. „Червените са глупави, Червените са плъхове,

Червените са неспособни да контролират сами живота си, Червените са обречени да бъдат слуги.“ Това са думите, които всички чувахме. И са лъжи. Удобни лъжи, които правят живота ни по-лесен, срама ни — несъществуващ, а техния живот — непоносим.

Той спира до баба си и се изправя до нея:

— Това не може да бъде допускано повече. Просто не може. Различието не е равно на разделение.

Горкият, наивен Калоре. Баба му кимва одобрително, но аз си я спомням в собствения си дом и помня какво каза. Искане внука си на трона и искане стария свят.

— Господин премиер — казва Тиберий и прави знак на водача на Монтфорт.

Мъжът прочиства гърло и се изправя. По-висок от повечето, но слаб и с нездрав вид. Има вид на бледа риба със също толкова празно изражение:

— Крал Воло, благодарим ви за помощта ви в отбраната на Корвиум. А тук, сега, пред очите на нашите и вашите водачи, бих искал да узная какво смятате за онова, което принц Тиберий каза току-що.

— Ако имате въпрос, господин премиер, задайте го — избоботва баща ми.

Мъжът запазва неподвижно изражение, неразгадаемо. Имам усещането, че крие повече тайни и амбиции, отколкото останалите от нас. Де да можех да го принудя да проговори.

— Червено и сребърно, Ваше величество. Кой цвят се надига в този бунт?

Едно мускулче потрепва на бледата му буза, когато баща ми издишва шумно. Прокарва ръка през острата си брада:

— И двете, господин премиер. Това е война и за двама ни. Имате думата ми за това: кълна се в главите на децата си.

Много ти благодаря, татко. Червеният командир ще прибере с усмивка тази награда, ако получи този шанс.

— Принц Тиберий говори истината — продължава баща ми, лъжейки безочливо. — Нашият свят се промени. Ние трябва да се променим заедно с него. Общите врагове водят до сключване на странни съюзи, но въпреки това сме съюзници.

Както и със Салин, усещам затягаща се примка. Тя се увива около врата ми, заплашва да ме провеси над бездната. Това усещане ли ще изпитвам през остатъка от живота си? Искам да бъда силна. За това съм се обучавала и съм страдала. Това си мислех, че искам. Но свободата беше твърде сладка. Вдъхнах я само веднъж, а не мога да я пусна да си отиде. Съжалявам, Илейн. Толкова съжалявам.

— Имате ли други въпроси относно условията, премиер Дейвидсън? — продължава настойчиво баща ми. — Или ще продължим да планираме отхвърлянето на един тиранин?

— А какви ще бъдат тези условия? — Гласът на Мер звучи различно и нищо чудно. За последно я познавах като затворничка, смазана почти до неузнаваемост. Искрите ѝ са се върнали с пълна сила. Хвърля погледи между баща ми и своя премиер, разчитайки на тях за отговори.

Баща ми е почти весел, докато обяснява, а аз затаявам дъх. *Спаси ме, Мер Бароу. Отприщи бурята, която знам, че носиш в себе си. Омагьосай принца, както правиш винаги.*

— Кралството на Пролома ще получи суверенитет, след като Мейвън бъде отстранен. Кралете от стомана ще царуват поколения наред. С отделяне на нужното внимание на моите Червени граждани, разбира се. Нямам намерение да създавам робска държава като тази, каквато е Норта в момента.

Мер далеч не изглежда убедена, но си замълчава.

— Разбира се, Норта ще се нуждае от собствен крал.

Очите ѝ се разширяват. Ужасът се просмуква в тялото ѝ и тя рязко завърта глава към Кал, търсейки отговори. Той изглежда също толкова изненадан, докато тя се гневи.

Мълниеносното момиче е по-лесно за разчитане от страниците на детска книга.

Анабел се надига от мястото си и се изправя гордо. Прорязаното ѝ от бръчки лице сияе, докато се обръща към Кал и полага ръка на бузата му. Той е твърде шокиран, за да реагира на докосването и.

— Моят внук е законният крал на Норта и тронът принадлежи на него.

— Господин премиер... — прошепва Мер, сега гледайки към лидера на Монтфорт. Почти умолява. Потрепване на тъга пронизва маската му.

— Монтфорт обещава да подкрепи поставянето на трона на Ка...
— Той се възпира. Гледа навсякъде, освен към Мер Бароу. — Крал Тиберий.

Топло течение преминава из въздуха. Принцът е разгневен, жестоко разгневен. А най-лошото тепърва предстои за всички ни. Ако имам късмет, той ще изгори кулата до основи.

— Ще затвърдим съюза между Пролома и законния крал по обичайния начин — казва майка ми, правейки положението още по-мъчително. Наслаждава се на това. Нужна ми е цялата сила на волята, за да удържа сълзите вътре в себе си, където никой друг не може да ги види.

Намекът на думите ѝ не убягва на никого. Кал издава сподавен звук, ахване, много неподобаващо за принц, още по-малко за крал.

— Дори след всичко това Изпитанието на кралиците все пак доведе до избиране на кралска съпруга. — Майка ми прокарва ръка по моята, пръстите ѝ се кръстосват там, където ще бъде венчалният ми пръстен.

Високата зала изведнъж ми се струва задушаваша, а мирисът на кръв нахлува в сетивата ми. Това е единственото, за което мога да мисля, и аз се оставям на усещането, позволявам на острия хапещ лъх на желязо да ме зашемети. Челюстта ми се стяга, стисвам здраво зъби, за да възпра всички неща, които искам да кажа. Те се блъскат в гърлото ми, умоляват да бъдат пуснати на воля. Вече не искам това. Пуснете ме да си отида у дома. Всяка дума е предателство към моята династия, към семейството ми, към кръвта ми. Зъбите ми стържат едни в други, кост върху кост. Заключена клетка за сърцето ми.

Чувствам се като хваната в капан в самата себе си.

Накарай го да избере, Мер. Накарай го да ме отхвърли.

Тя диша тежко, гърдите ѝ се повдигат и спускат бързо. Подобно на мен тя има твърде много думи, които иска да изкрещи. Надявам се, че вижда колко много искам да откажа.

— Никой не помисли да се допита до мен — изсъсква принцът и изблъсква баба си. Очите му горят. Усъвършенствал е изкуството да гледа кръвнишки дузина души едновременно. — Смятате да ме направите крал без съгласието ми?

Анабел не се бои от пламъка и отново хваща лицето му:

— Не смятаме да те правим какъвто и да било. Просто ти помагаме да бъдеш този, който си. Баща ти умря заради твоята корона, а ти искаш да я захвърлиш? За кого? Да изоставиш страната си? За какво?

Той няма отговор. *Кажки не. Кажки не. Кажки не.*

Но вече виждам притеглянето. Примамката. Властта съблазнява всички и ни прави слепи. Кал не е имунизиран срещу това. Всъщност е особено уязвим. Цял живот е гледал трона, подготвял се е за деня, в който той ще бъде негов. Знам от опит, че това не е навик, от който човек може лесно да се отучи. И знам от личен опит, че малко неща имат по-сладък вкус от една корона. Сещам се отново за Илейн. Дали той мисли за Мер?

— Имам нужда от въздух — прошепва той.

Разбира се, Мер го следва навън с потрепващи след себе си искри.

По инстинкт едва не поръчвам да ми донесат нова чаша вино. Но се въздържам. Мер не е тук, за да спре жената командир, ако тя отново се ядоса, а от пиенето на още алкохол само ще се почувствам по-зле, отколкото вече се чувствам.

— Да живее Тиберий Седми — казва Анабел.

Възгласът отеква из стаята. Аз изричам думите само с устни. Чувствам се отровена.

ЕПИЛОГ

Той жули гривните си гневно една в друга, оставя китките си да изпуснат искри. Никоя от тях не докосва нищо, нито избухва в пламък. Искра след искра, всяка една — студена и слаба в сравнение с моите. Безполезни. Безплодни. Следвам го надолу по спираловидно стълбище към един балкон. Не знам дали оттам се разкрива прекрасна гледка. Невъзможно ми е да виждам нещо повече, освен лицето на Кал. Всичко в мен потръпва.

Равни части надежда и страх се борят в мен. Виждам тази борба и у Кал, мяркаща се бързо зад очите му. В бронза бушува буря: два вида огън.

— Ти обеща — прошепвам, опитвайки се да го разкъсам, без да помръдна дори един мускул.

Кал кръстосва неспокойно наоколо, после опира гръб на перилата на балкона. Устата му се отваря и затваря като на риба на сухо, търсейки нещо, което да каже. Търсейки каквото и да е обяснение. Той не е Мейвън. Не е лъжец, налага се да си напомням. Не иска да ти причини това. Но дали това ще го спре?

— Не мислех... кой разумен и логично мислещ човек би могъл да ме иска за крал след онова, което направих? Каж ми дали искрено си смятала, че някой би ме допуснал близо до който и да е трон — казва той. — Убих Сребърни, Мер, моите собствени хора. — Той заравя лице в пламтящите си ръце, жули лицето си с тях. Сякаш иска да се обърне от вътре навън.

— Уби и Червени. Май каза, че нямало разлика.

— Разликата не е разделение.

Озъбвам се:

— Изнасяш чудесна реч за равенството, но оставяш онова копеле Самос да си седи там и да претендира за кралство точно като онова, на което ние искаме да сложим край. Недей да лъжеш и да казваш, че не си знаел за неговите условия, за новата му корона... — Гласът ми

отслабва и заглъхва, преди да успея да изрека на глас останалото. И да го превърна в реалност.

— Знаеш, че нямах представа.

— Абсолютно никаква? — Вдигам вежда. — Дори не и намек от баба ти? Дори не си и мечтал за това?

Той преглъща тежко, неспособен да отрече най-съкровените си желания. Така че дори не опитва.

— Не можем да направим нищо, за да спрем Самос. Не още...

Зашлепявам го през лицето. Главата му се отмята от силата на удара и остава така, клюмвайки към хоризонта, който отказвам да видя.

Гласът ми става дрезгав:

— Не говоря за Самос.

— Не знаех — казва той, думите се понасят меко по примесения с пепел вятър. За жалост, му вярвам. Така е по-трудно да остана ядосана, а без гнева имам само страх и тъга. — Наистина не знаех.

Сълзите проправят солени пътечки надолу по бузите ми и се мразя, задето плача. Току-що видях как умират кой знае колко хора, и убих лично много от тях. Как мога да проливам сълзи за това? За човек, който все още диша право пред очите ми?

Гласът ми пресеква:

— Това ли е частта, в която те моля да избереш мен?

Защото това е избор. Той трябва само да каже „не“.

Или „да“. В една дума се съдържа съдбата на двама ни.

Избери мен. Избери зората. Той не го направи преди. Трябва да го направи сега.

Трепереща, вземам лицето му в ръцете си и го обръщам, за да ме погледне. Когато се оказва неспособен да го направи, когато бронзовите му очи се фокусират върху устните или рамото ми, или жигосаното клеймо, изложено на топлия въздух, нещо в мен се пречупва.

— Не съм длъжен да се женя за нея — промърморва той. — Това може да бъде отменено чрез преговори.

— Не, не може. Знаеш, че не може. — Засмивам се студено на нелепото му позъорство.

Очите му потъмняват:

— А ти знаеш какво е бракът за нас — за Сребърните. Не означава нищо. Не влияе върху това, което чувстваме, и към кого изпитваме чувства.

— Наистина ли мислиш, че женитбата е това, заради което съм разгневена? — Яростта кипи в мен, гореща, буйна и невъзможна за пренебрегване. — Наистина ли мислиш, че храня амбиция да бъда твоя или чиято и да било друга кралица?

Топли пръсти потрепват до моите, хватката се затяга, когато понечвам да се измъкна.

— Мер, помисли си за това, което мога да направя. Какъв крал мога да бъда.

— Защо трябва изобщо някой да бъде крал? — питам бавно, изострайки всяка дума.

Той няма отговор.

В двореца по време на затворничеството си научих, че Мейвън е бил манипулиран от майка си, оформен и превърнат в чудовището, което е сега. На земята няма нищо, което може да промени него или стореното от нея. Но Кал също е бил създаден. Всички сме създадени от някого друго и всички имаме стоманена нишка, която нищо и никой не може да пререже.

Мислех, че Кал е имунизиран срещу покваряващото изкушение на властта. Колко съм грешила.

Той е роден да бъде крал. За това е създаден. Това е бил създаден да иска.

— Тиберий. — Никога преди не съм изричала истинското му име. Не му отива. Не ни отива. Но това е той. — Избери мен.

Ръцете му поглаждат моите, пръстите му се разперват, за да си паснат с моите. Докато прави това, затварям очи. Позволявам си една дълга секунда, за да запамята усещането от допира му. Като онзи ден в Пиємонт, когато дъждовната буря застигна двама ни, искам да горя. Искам да горя.

— Мер — прошепва той. — Избери мен.

Избери корона. Избери нова кралска клетка. Избери да предадеш всичко, заради което проля кръвта си.

Аз също намирам своята нишка от стомана. Тънка, но нерушима.

— Влюбен съм в теб и те искам повече от всичко друго на света. — Думите му звучат кухо, когато ги изричам аз. — Каквото и да е

друго на този свят.

Бавно клепачите ми се отварят. Той намира смелост да ме погледне.

— Помисли си какво бихме могли да направим заедно — промърморва той и се опитва да ме притегли по-близо. Краката ми не помръдват. — Знаеш какво си за мен. Без теб нямам никого. Сам съм. Не ми остана нищо. Не ме оставяй сам.

Дишането ми става накъсано.

Целувам го за може би... не — със сигурност — последен път. Устните му са странно студени на допир, докато и двамата се вледеняваме.

— Не си сам. — Надеждата в очите му ме прорязва дълбоко. — Имаш короната си.

Мислех си, че знам какво е съкрушителна мъка. Мислех, че Мейвън ми е причинил именно това. Когато се изправи и ме остави на колене. Когато ми каза, че всичко, за каквото съм го смятала някога, е лъжа. Но тогава вярвах, че го обичам.

Сега ми е ясно, че не съм знаела какво е любов. Нито дори какво е помен от съкрушителна мъка.

Да стоиш пред човека, който е целият ти свят, и той да ти каже, че не си достатъчна. Не си изборът. Ти си като сянка за човека, който за теб е слънцето.

— Мер, моля те. — В отчаянието си той умолява като дете. — Как си мислеше, че ще свърши всичко това? Какво наистина мислеше, че ще последва? — Чувствам топлината му дори докато всяка частица от мен изстива. — Не се налага да правиш това.

Но трябва да го направя.

Извързвам се, глуха за протестите му. Но той не се опитва да ме спре. Оставя ме да си тръгна.

Кръвта удавя всичко, освен ужасните ми мисли. Ужасни идеи, ненавистни думи, счупени и изкривени като птица без криле. Минават с куцукане край мен, всяка по-ужасна от предишната. Не избрани от бог, а прокълнати от бог. Ето това сме всички ние.

Истинско чудо е, че не падам надолу по спираловидно виещите се стъпала на кулата — истинско чудо е, че успявам да изляза, без да рухна. Слънцето отгоре е омразно ярко, в рязък контраст с бездната в мен. Натиквам ръка дълбоко в джоба на униформата си и едва усещам

острото жилване от някакъв предмет. Не ми отнема дълго време да осъзная какво е — обичата. Онази, която Кал ми даде. Почти се засмивам при мисълта за нея. Поредното нарушено обещание. Поредното предателство на Калоре.

Усещам в сърцето си изгаряща нужда да побягна. Искам Килорн. Искам Гиза. Искам Шейд да се появи и да ми каже, че това е поредният сън. Представям си ги до мен, утешаващи ме с думите си и с разтворените си ръце.

Удавя ги друг глас. Изгаря вътрешностите ми.

Кал изпълнява заповеди, но не може да прави избори.

Въздъхвам при мисълта за думите на Мейвън. Кал всъщност направи избор. И в най-дълбоките кътчета на същността си не съм изненадана. Принцът е какъвто е бил винаги. Добър човек в същността си, но изпитващ неохота да действа. Нежелаещ да се промени истински. Короната е в сърцето му, а сърцата не се променят.

Фарли ме намира в една уличка, докато се вирам с празен поглед в една стена, а сълзите ми са изсъхнали отдавна. Поколебава се като никога: дързостта ѝ вече отдавна е изчезнала. Вместо това се приближава бавно, почти нежно, протегнала ръка да ме докосне по рамото.

— Не знаех, докато ти не узна — промърморва тя. — Кълна се.

Любимият ѝ човек е мъртъв, отнет ѝ от друг. Моят избра да си тръгне. Избра всичко, което мразя, пред онова, което съм. Питам се кое боли повече.

Преди да си позволя да се отпусна в прегръдката ѝ, да я оставя да ме утеши, забелязвам някой друг да стои наблизо.

— Аз знаех — казва премиер Дейвидсън. Звучи като извинение.

Отначало изпитвам нов пристъп на гняв, но вината не е негова. Кал не беше длъжен да се съгласява. Кал не беше длъжен да ме оставя да си отида.

Кал не беше длъжен да скочи с готовност в добре зареден със стръв капан.

— Разделяй и владей — прошепвам, спомняйки си собствените му думи. Мъглата на болката от разбитото ми сърце се прояснява достатъчно, за да разбере. Монтфорт и „Алената гвардия“ никога не

биха подкрепили един Сребърен крал, не и наистина. Не и без да имат други мотиви.

Дейвидсън кимва с глава:

— Това е единственият начин да ги победим.

Самос, Калоре, Сигнет. Пролома, Норта, Езерните земи. Всички — тласкани от алчност, всички — готови да се пречупят взаимно за една вече разбита корона. Всички — част от собствения план на Монтфорт. С усилие си поемам отново дъх и се опитвам да се съвзема. Опитвам се да забравя Кал, да забравя Мейвън, да се съсредоточа върху пътя напред. Нямам представа накъде води.

Някъде в далечината, някъде в костите ми тътне гръмотевица.

Ще ги оставим да се избият помежду си.

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря на армиите от хора, които направиха и продължават да правят книгите ми възможни. На моята редакторка Кристен и на целия редакторски екип, семейството на „Харпър Тийн“ и „Харпър Колинс“. Джина, двете Елизабет (Уорд и Линч), Марго, най-добрата дизайнерка на корици в света, Сара Кауфман и екипа по оформлението. На чуждестранните ни издатели и агенти, на филмовия екип в „Юнивърсъл“, Сара, Елизабет, Джей, Дженифър и разбира се, на кълбото от енергия, каквото представлява „Ню Лийф Лайбъри“. Сузи, винаги близо до мен. Пойа, Катлийн, Миа, Джо, Джаки, Джейда, Хилъри, Крие, Даниел и Сара ми помагат да запазя разсъдъка си и предлагат удивителни насоки за оформянето на Кралска клетка. „Ню Лийф“ винаги върви напред. И отново на Сузи, защото никога не мога да ѝ се отблагодаря достатъчно.

Благодаря на също толкова внушителната армия, каквато са приятелите и семейството ми. Родителите ми Лу и Хедър, все още причината за всичко това и движещата сила зад всичко, което съм. На брат ми Анди, който сега е по-добър възрастен, отколкото съм аз. На бабите и дядовците ми, на лелите, чичовците ми и братовчедите ми, с огромна любов за Ким и Мишел, най-близкото нещо до сестри. Благодаря на приятелите от стария ми дом: Натали, Алекс, Катрина, Ким, Лорън и още други. Благодаря на приятелите от новия си дом: Баян, Анджеела, Ерин, Джен, Джинджър, Джордан, на кажи-речи по-голямата част от Кълвър Сити и на всекиго, озовал се в люлеещите се столове за Петдесетнишката църква в неделя. Благодаря на съквартирантките си в Общата стая на Слудерин, Джен и Морган, и на отсъстващата съквартирантка Тори, за която винаги има запазено място на разтегателния диван.

Този абзац може и да прозвучи самохвално, но си създадох толкова много приятелства и израснах толкова много чрез срещите с други автори през изминалата година. Ние имаме чудновата работа, която не бих могла да върша без вас. Ще проявя небрежност, ако не

назова, изтъкна и благодаря на много от вас. Първо, Ема Теру. Запомнете това име. Нейната подкрепа е неоценима през годините. Благодаря в произволен ред на Адам Силвера, Рене Ахдие, Лий Бардуго, Джени Хан, Вероника Рот, Соман Щаинани, Брендън Райхс, Дониел Клейтън, Морийн Гу, Сара Ени, Кара Томас, Даниел Пейдж и цялото семейство в YALL. Майката воин Маги Стол. Най-добрата приятелка, която някога съм си създавала в тази сфера, Сабаа Тахир, която продължава да бъде като факел, осветяващ нощта, падаща около нас. Най-дълбоката ми обич и възхищение за Сюзън Денард, която е не само човешко същество за пример, а и дълбоко талантива писателка с несравнимо проникновение в нашия занаят. И разбира се, Алекс Бракън, която понася неизброими тиради от есемеси и е еднакво начетена както по въпроса за Междузвездни войни, така и по въпросите на американската история. Тя има най-сладкото куче на света, третирано като истински малък император, и е истински предана, прекрасна, решителна, интелигентна приятелка, която по случайност е и фантастично добра писателка. Мисля, че ми свършиха прилагателните.

Истински благословена съм, че имам читатели, и от само себе си се разбира, че оправям най-дълбоката си благодарност към всеки един от вас. Да цитирам Дж. К.: „... никоя история не оживява, освен ако някой иска да слуша“. Благодаря, че слушате. И благодаря на цялата общност. Вие сте светлина сред тъмните вълни на 2016-а.

Последния път благодарих на пицата и това още важи. Благодаря на националните паркове и Националната паркова служба, които продължават да поддържат и пазят природната красота на страната, която обичам. Честит стотен рожден ден! За да научите повече, да се включите като доброволци или да направите дарение, влезте на www.nps.gov/getinvolved. Нашите природни ресурси трябва да бъдат опазени за идните поколения.

Благодаря на Хилъри Родам Клинтан, Бърни Сандърс, Елизабет Уорън, президента Барак Обама, първата дама Мишел Обама и на всички онези, които работят за защитата на правата на жените, малцинствата, американските мюсюлмани, бежанци и американци. Благодаря на Мат Ромни за непоколебимото му противопоставяне на демагогията и патриотичния му дълг към Съединените щати. Благодаря на Джон Маккейн за трайната му борба срещу изтезанията,

както и за дългогодишната му служба и за защитата, която оказва на семействата на военни. Благодаря на Чарли Бейкър, губернатор на Масачузетс, за подкрепата му на разумната реформа относно правото на носене на огнестрелно оръжие, правата на жените и брачното равенство. И просто в случай че нещо от гореказаното е претърпяло промяна към времето на издаване — тези благодарности бяха написани през ноември 2016 г.

Благодаря на семейство Кан и на всяко семейство в нашата страна, в което има загинал военен. Благодаря на всеки наш военнослужещ, всеки ветеран и на всяко военно семейство, служещо на Съединените щати с жертви, които повечето от нас не могат дори да си представят. И благодаря на всеки педагог в нашата страна. Вие сте ръцете, които оформят бъдещето.

Благодаря на хората в Шотландия, които гласуваха срещу разделението и страха. Благодаря на избраните представители в Калифорния, които ще продължат да защитават своите избиратели. Благодаря на Лин-Мануел Миранда и екипа на Хамилтън, които служиха истински на страната ни чрез трайното си изкуство. Хора, вие сте неудържими.

Благодаря на всички, заемащи влиятелни постове, които се изправят срещу несправедливостта, тиранията и омразата в Съединените щати и по всички краища на земята. Благодаря на всички вас, които слушате и бдите, и си държите очите отворени.

Издание:

Автор: Виктория Айвјард

Заглавие: Кралска клетка

Преводач: Деница Райкова

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Сиела Норма АД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Излязла от печат: април 2017

Отговорен редактор: Рия Найденова

Редактор: Ганка Филиповска

Художник: Стоян Атанасов

Коректор: Ганка Филиповска

ISBN: 978-954-28-2328-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8349>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.